THE STORY OF

NALA.

நளன் சரிதம்.

4858.
XV. A 55.

BY

T. P. NARAYANASWAMI PILLAI,
Asst Chattram Secondary School,
Uttanad Chattram, Tanjore Dt.

Printed and Published by
T. KRISHNASWAMI AIYAR.
Hindu Educational Trading Co.,
AT THE
SRI KRISHNA VILASA PRESS,
KUMBAKONAM.

All Rights Reserved.

Wrapper Bound Re. 1. | |Stiff Bound Rs. 1-4-0.

1917

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

முகவுரை

இத் தமிழ்நாட்டின்கண் கல்வியிற்சிறந்த பல பெரியோரால் ஆராய்ச்சிக்குரிய சரித்திரம் பல கோட்பாடுகளுடன் வசனமாக எழுதப்பட்டு கருமேரேயன்றி மற்றேரும் கேட்டனந்திக்குமாறுவரசத்தோடு வழங்கிவருகிறது அவ்வாறாக, ஆராய்ச்சி என்னும் இந்நூல் எழுதப்பட்டதற்குக் காரணம் என்னவெனில், கும்பகோணம் ஹிந்து மிடில் ஸ்கூல் தமிழ்ப் பண்டிதரும் ஸ்ரீமான் டி. கிருஷ்ணசாமி ஐயரவர்கள் சில வருஷங்களுக்கு முன் கைதம, ஆராய்ச்சி பரமான சரித்திர நூல்களின் செய்யுட்கள் இடையிடையே அமைக்கப் பெற்ற ஆராய்ச்சி நாடகவசனம் ஒன்று எழுதப்பட வேண்டுமென்று எனனிடத்தில் தெரிவித்தார்கள், நூலெழுதிப் பழக்கமில்லையென்னக்கூண்டாலை வேண்டாமென்று வேறில்லை

இந்நூலை அச்சிடுவதற்கால் கும்பகோணம் டவுன் ஹைஸ்கூல் அஸிஸ்டெண்ட் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமான் வேங்கடராமையர் அவர்கள் அச்சுப்பிரதிகளை அப்போதைக்கப்போது பார்வையிட்டு திருத்திக் காரியந்தாழ்ச்சியில்லாமல் அச்சு இயற்றுவதற்குக்கொடுத்து வந்த அவரது கனிவு எனறும் மறக்கற்பாலதன்று.

இதுகாறும் நூல் எழுதும் பழக்கமில்லையால் இந்நூலுள் சொற்குறை பொருட்குறை யுளவாயினவற்றைப் பலவிடங்களில் பரக்கக் காணலாம் அக்குறைகளைக் கருணைகூர்ந்து எனக்கறிவித்து அவற்றைத் திருத்திக்கொள்ளுமாறு செயயும் சான்றோர்க்கு என் வணக்கமான வந்தனமுரித்து

இந்நூல் பொதுமணமுடைய புனிதரின ஆதரிப்பால் இடையூறின்றி எனனும் நிலவுமாறு திருவருள் சிந்திக்கின்றனன.

கும்பகோணம்.
25—1—17

T. P. N.

கடவுள் துணை.

நளன் சரிதம்.

———:(o):———

நான்முகம்.

———

நீர்வளமும் நிலவளமும் நிறைபுதுமைபெறுகிய இப் பாரதகண்டத்தில சந்திரகுலத்திற றோன்றிய குரு வம்சத்தரசர்கட்குத திருநகராகிய ஹஸ்தினபுரத்தில் திருதராஷ் டிரன் என்ற ஓர அரசன கெங்கோல நடாத்திவநதான. அவ னுக்குக் கொடுமையே உருவெடுத்தாறபோல நூறு குமாரர்கள பிறநதார்கள. அவர்களுகுக கௌரவர் எனறு பெயர. அவர் களில் மூத்தவன துரியோதனன. அவ்வரசனுகுப் பாண்டு எனனும் பெயருடைய ஒரு சகோதரன இருநதான. அவனுகுச் சகல சொலபிகளான மைநதர்கள ஐவர பிறநதனர். அவர்களுக் குப் பாண்டவர் எனறு பெயர். அவர்களில் மூத்தவன தருமன. அநதக் கௌரவர்கள தமது சிற்றப்பன குமாரராகிய பாணடவ ரிடததில நீஙகாத பொருமைகொண்டு இவர்களுடைய செல்வப் பெருக்கையும் பெருமையையும் வீரததனமையையுங் கண்டு பொறுப்புற்று இவர்களை எப்படியாவது ஆணடிகளாக்கிக காட்டுக குத துரத்தவேண்டுமெனறு எண்ணங்கொண்டார்கள். அதனால் கௌரவர்கள் அப்பாண்டவர்களை வலிய அழைத்து வஞ்சனைச் சூதாடி நாடு நகரம முதலிய வல்லாவற்றையுந தோற்கச செய்து காட்டுக்குத துரத்திவிட்டார்கள்.

அப்பாண்டவாகளிடத்தில் சத்தியம், தர்மம், பெரியோரப் பேணல முதலிய நற்குணங்கள் குடிகொண்டிருந்தன. ஆகையால் அவர்களே விட்டுப்பிரிய மனமில்லாத அனேக ரிதமப்பிரா மணர்கள அவாகளோடுகூடவே காட்டில் வாஞ்செயதுகொண் டிருந்தார்கள்.

இவ்வாறிருக்கையில் அப்பாண்டவர்களில் மூன்றுவதனை அர்சுனன கிருதயம் செயது பரமசிவனிடத்திலிருந்து பாச பதாஸ்திரம் பெறுதசருங்க காட்டுக்குச செல்லுத தமையனன தர்மராஜனிடத்தில விடைபெற்றுச சென்றான்.

உடல்மாறறிறம் ஐதாகவும் உயிர ஒன்றுகவும் ஒருமைப் பட்டுத் தனனையே எபபோதும நினகாது சூழநதுகொணடிருக்கும் தம்பியாகளில் திரேஷ்டனன அர்சுனனது பிரிவால் தர்மராஜன் மனமுருகி முகவாட்டமுறறிருகையில் இறபபு, நிகழ்வு, எதிரவு எனனும முகாலதகையுமுணரந தெயவத தனமைவாயநத வேதவியாதரிடமாகிய வியாசபகவான அவவிடதுகுக எழுநதருளி னார. அவருடைய கல்வாலவக்கண்ட தாமராஜன், மனமகிழ்நது எதிரசென்றுவணஙகி அவருகுச செயயவேண்டிய உபசாரஙகளை முறையே செயதமுடிதது ஓர ஆசனதிலிருத்திய தமபியோடு அருகில் நினறுகொண்டிருந்தான.

அப்போது அரிவே உருவெடுத்தாற்போன்ற வியாசபக வான் தாமராஜனது முகததைபபாரத்து,

மேய்த்திருவந் துற்றுலும் வேந்துயர்வந் துற்றுலு
மோத்திருக்கு முள்ளத் துரவோனே—சித்தும்
வருந்தியவா றென்னென்றுன் மாமையா லுள்ளந்
திருந்தியவா மெயத்தவதோன் றோந்து

அதற்கு தாமராஜன, தன தம்பியாகிய அர்சுனனுடைய பிரிவையும், தான தாயாதிகளுடைய வஞ்சனையால் இராஜரீகம் முதலியவெல்லாம இழநததையும், அதனால் தனக்கு நேரிட்ட கஷ்டத்தைத் தன் அருமைத் தமபிமார்களும தாமபதினியாகிய தரோபதையுங்கூட அனுபவிக்க நேரிட்டதே என்பதையும் தெரி வித்து மனக்கிலேசமடைகையில் மூனிரேஷ்டர் தர்மராஜனைப்

புலவாயு தேசத்தி அவருடைய துக்கத்தை மாற்றினர். அப்போது தர்மராஜன் முனிவரை வணங்கி "இப்பூவுலகில் என்னைப்போற் சூதாட்டத்தில் நாட்டை இழந்து காட்டை அடைந்த அரசர்கள் யாராவது உண்டா" எனது கேட்டார். அதற்கு முனிவர் பெருமான், தர்மராஜனைப்பார்த்து "அரச, உன்னைபோலவே சகுனி சூதாட்டத்தில், சூதாட்டதில் நாடு நகரம் எல்லாவற்றையும் இழந்து காடே கதியாகச் சென்று வருந்திய பின நாட்டையடைந்த அரசன ஒருவன இருந்தான். அவன் பெயர நளன, அவனுடைய சரித்திரத்தைச் சுருக்கி செலலுகிறேன, அதை நீ கவனித்துக கேட்பாயாக" எனறார்.

நூல்.

சுயம்வர காண்டம்.

நாடு.

சேரும் தர்மராஜனே, பூவுலகத்திலுள்ள நாடுகளில் முதனமையுள்ளது, எங்கணும் பருவமழை குன்றாது, பலவளங்களும் நிறைந்து, பலவேறு நாட்டாருடைய விருப்பதற்கு இருப்பிடமாகி, மத்திய இந்தியாவின் தெனகிழ்ப பாகத்தையடைந்து அனேக யோசனை (100 மைல) தூரம விஸ்தீரணமுள்ள நாடொனறு இருந்தது. அதன் பெயர நிடதநாடெனப்படும். அது பூமகளுக்கு முகமென விளங்கும பெருமை வாயந்தது. அநநாட்டில மலைபடுபொருள் முதலாக கடற்படு பொருள் ஈறாக எல்லாவகைப் பொருளும் நிறைந்திருந்தது. அந்நாட்டு மாந்தர குறைபாடெனபதே அறியாதவராய்த் தத்தம் தொழிலைக் குறைவறச் செயதுவநதனர.

நகரம்.

இந்நாட்டு வளப்பமுள்ள நாட்டிக்குத் தலைநகர் மாவிந்த நகரம். அது பூமடந்தையின் திருமுகத்திற்

திலகம் போன்றது. அதன் வெளிப்புறத்தில் அதைச்சுற்றி நாக லோகம் வரையில் ஆழ்ந்து நீர்நிறைந்த அகழி ஒன்று இருந்தது. அது தன்னை அடைந்தோர் பீளாவண்ணம் கொல்லுந் தன்மையுடைய கொடிய முதலைகளையுடையது. அவ்வகழியை அடுத்து ஒன்றுக்கும் அலையாது ஆகாயம் வரையில எட்டிய மதிலுண்டு. அம்மதில் அந்த நகருக்கு உற்ற அரணை எப்பகைத்திலும் சூழ்ந்து பகைவர் கிட்டிய காலத்துத்தானே யுத்தம் செய்யும்படியாக இயந்திரசக்தியால் அமைக்கப்பட்ட மதிலுமுப்புகளையுடையது. இவை அம்பு முதலிய அஸ்திரங்களையும், கத்தி, கோடரி முதலிய சஸ்திரங்களையும் முறையே எய்யவும் எறியவும் அமைந்தவை. இவ வரண் நான்குபக்கங்களிலும் காவலையுடைய வாயில்களையுடையது.

அந்த நகரத்தின் உட்புறத்தில் சுண்ணசாந்து பூசப்பட்ட கொடிகள் கட்டிய அலங்காரமான மாடமாளிகைகளையுடைய அனேக வீதிகள நிறைந்திருந்தன. அவைகள் அவ்வவ்வருணத்தார்க்குத் தனித்தனியே ஏற்பட்டவை. அந்நகரமாந்தர் தத்தம் ஒழுக்கத்தினின்று வழுவாது தந்தொழிலே செயுதவந்தமையால் மாதமும்மாரி பெயது அந்நகரில் எங்கே பார்த்தாலும உச்சாகமே மேலிட்டிருந்தது.

ஒருபக்கத்தில கடைவீதிகள், நீர்ப்பிறபொருளும் நிலப்பிறபொருளும் நிறைந்து பாரப்பவர் மனத்தைக் கவரும் இயல்புடையனவாய வீளங்கின. வணிகமாகள பல்வேறு தேசங்களிலுள்ள பொருள்களை வரவழைத்துத் தம் நாட்டிலுள்ளோர்க்கு அதிக இலாபமின்றி விற்றுப் பெரும்பொருள் படைப்பார்கள்.

மற்றொருபக்கத்தில் ஆயுதப் பயிற்சி செயயும் சாலைகளும் மல்யுத்தம் பழகும் கெருடிகளும் அமைந்திருந்தன. இவற்றில் கூத்திரியர்கள தங்கள் குலதர்மத்தகுந்த தகுந்தபடி தமது குமாரர்களுக்கு ஐந்து வயதளவில் ஒரு வேலாயுதத்தை வடித்துக்கொடுத்து அச்சாலைகளுக்கனுப்பி யுத்தப்பயிற்சியைத் துவக்குவிப்பார்கள். இச்சாலைகளில் ஆயுதங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதும் ஓசையும், வீதிகளில் விடர்கள் கடா கோழி கௌதாரி முதலிய பிராணிகளைச் சண்டையிட்டுக் களிக்கும ஓசையும், புறம்பே உழுவர்கள் ஆற்றில் புதுவெள்ளம் வந்தவுடனே அதை எரி குளங்க

னில் சிறைப்பிடித்து வயல்களில் பாய்ச்சி உழுது நாற்றிட்டுக் களை பிடுங்கிப் பயிர்பலிகதத் தெய்வம பராவும ஓசையும, முதிர்ந்த பிறகு பயிரை அறுத்து அரிக்கட்டுகளைக் களத்தில் சோதது அடித்து மிதியவிட்டுத் தானியத்தை வண்டிகளில்லற்றி வீட்டுக் குக்கொண்டுபோயத் தெயவம் தான தென்புலத்தார் விருந்து சுற்றம் அரசன் எனும் அறுவகையினாக்கும் அறுசுருகுகிப் போரிட்டு திருவிழா நடத்தும ஓசையும, வீதிகளில பெணகள கற்பு புரப்பமாகிய மூல்லை மலாந்தவுடன அதற்குச செயயும திருவிழா வின் ஓசையும சேர்ந்து கடலின முழக்கத்தை ஒயச செயயும.

காமக் குரோத உலோப மோக மத மாசரியம் என்னும் அறுவகைக் குறும்புகளையும் அடக்கி ஐமபுலனகளையும் களைந்து மனத்தைத் தம்வசப்படுத்திய முதுமையற்ற அருந்தவர் காலந்தவ ழுது ஓளபாஸனம், அக்கினிட்டோமம் யாகம் முதலியவற்றைச செயவதால் உண்டாகும் புகையும், பெண்கள் தங்கள் வீதிகளில் நாற்றமுண்டாக்குவதற்குப் புகைக்கும அகிற்புகையும் கலந்து மேகபடலங்கள்போல ஆகாயத்திற்றங்கி ஆதிவன ஒளியை மறைக்கும.

இவ்விதச் சிறப்புற்ற அங்நகரின் நடுவண் அந்நாட்டைப் பரிபாலிகும அரசனுடைய அரணமனை நடுநாயகமாண வினங்கிற்று. அதில் ஒருபக்கத்தில் ஐராவதத்தையும திசையானைகளையும வெருண்டோடச செய்யும வனமை மிகுந்த யானைகளைக் கட்டுங கூடங்களும, மல்லகதி மயூரகதி குரகுகதி முயற்கதி அம்புக் கதி என்னும் ஐநகதி வாயநத குதிரைகட்டும பந்திகளும், அவ வரசனுக்குப் பகைவரிண்மையால செய்யிட்டு அலங்கரித்து வைக் கப்பட்ட ஆயுதச சாலைகளும, உலகிலுள்ள மலைகளே ஒருவகே ஓரிடத்தில் சேர்த்துவைத்தாற் போனற தோச்சாலைகளும் நிரம்பி இருந்தன. மற்றொரு பக்கத்தில் அரசர் கொண்டிலரும் திறை யளக்கும் மண்டபமும, வித்துவான்கள் ஆராயச்சிமண்டபமும, ஆடரங்குகளும் நிறைந்திருந்தன.

இதன் நடுவிலுள்ள சபாமண்டபம், சலவைக்கல் தளமும் மர தகதப்படிக்கட்டுகளும் பொற்றூண்களும் பலஉத்திரங்களும் நீலக் கொடிங்கைகளும் உடையது. சுவர்களெல்லாம் பொற்சுண்ணம்

பூசப்பட்டு முகம்பார்க்கும் கண்ணாடியோவெனக் சந்தேகிக்கும்படி ஒளியுடையதாய அனேக அழகிய சித்திரங்கள் வரையப்பட்டிருந்தன.

இம்மண்டபத்தில் பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் இராஜாக்கள் மகாராஜாக்கள் முதலியோர் சூழ, அறிவான் முதிர்ந்த மந்திரிகள் போற்ற, வந்தியர் கட்டியங்கூற, தோற்கருவி தாளக் கருவி நரம்புக்கருவி மிடற்றுக்கருவி கஞ்சக்கருவி எனனும் பஞ்ச வாத்தியங்களுமுழங்க, அரம்பையர்போலும் மாதரார, நவரத்னங்களிழைத்து ஆணிமுத்துகளால் சுமக்கப்பட்ட சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து, குமுதில மனனரைத தனக்குள்ளாக்கித் தண்ணளியாற் காத்த புகழே தன்மேற் பரந்தாற்போல வெள்ளொளி வீசும் சந்திர வட்டக்குடையின் கீழிருந்து அரசு செலுத்தி வந்த அரசன் ஒருவன் இருந்தான. அவன்,

வளமலி யிந்நகர் மன்னர் மன்னவன்
தலையவிழ் நறுமலர்த் தண்ணந் தாரினன்
களைகளு யுலகோரு மூன்றுங் காத்தரு
ணாளனெனப் பெயரிய நாம வேலினன்.

அந்நளன் புயவலியில் மலையையும, போர்முகத்தில் சிங்கத்தையும், அழகில் மன்மதனையும், வீரத்தில் சுப்பிரமணியக் கடவுளையும், அறிவில் ஆதிசேஷனையும், செங்கோன்மையில் மனுவையும் போன்றவன். அவனுடைய அரண்மனை வாயிலில் படைமுரசு, மங்கலமுரசு, நியாகமுரசு எனனும் மும்முரசுகளில் பின்னிரண்டும் இடைவிடாது ஒலிக்கப்பெற்றவன். எழுகடலும் ஓரிடத்திற் சேர்ந்தாற்போல அளவற்ற இரத கஜ துரக பதாதி என்னும் சதுரங்க சேனைகளுமுடையவன். ஆதிலர்சாலை ஆதியாக ஆவுறிஞ்சு தறி ஈறாக உள்ள மூப்பதிரண்டு தர்மங்களும் குறைவுறாது நடைபெறச செய்தவன்.

சீதமதிக் குடைக்கீழ்ச் செம்மை யறங்கீடப்பத்
தாதவிழ்பூந் தாரான் றனிக்காத்தான்—மாதர்
அருகூட்டம் பைங்கிளியு மாடற் பருந்து
மொருகூட்டில் வாழ வுலகு.

இயற்கையான பகைமையுடைய பிராணிகளும் தத்தம் பகைமையொழிந்து நட்புமிகுந்து வாழச்செய்த ஆகினுசக்கரத்தை உடையவன். அசுவசாஸ்திரத்தில் கைதேர்ந்தவன். தான், தன் சுற்றம், பசு, வெள்ளம், பஞ்சமெனும் ஐவகைப பயமும் தன் குடிகளுக்கு எக்காலத்திலும் உண்டாகாதபடி தன்னுயிரேபோல் மன்னுயிரைக் காக்கும் அளி சுரந்தவன். அவன் நாட்டில் அதர்மம் முதலான அவகேடுகள் ஒருபோதும் உண்டானதில்லை.

வெஞ்சிலையே கோடுவன மென்குழலே சோருவன
அஞ்சிலம்பே வாயவிட் டரற்றுவன—கஞ்சம்
கலங்குவன மாளிகைமேற் காரிகையார் கண்ணே
விலங்குவன மெய்ந்நெறியை விட்டு

அன்னத்தைக் கண்ணுற்ற படலம்.

இவ்வாறு ஆண்டுவருகையில் இளவேனிற் காலத்திலொருநாள் நளன் தனதுடன அனேகர் சூழ்ந்துவர அழகிய தேரிலேறிக்கொண்டு மிக உலலாசமாகத் தனதுடைய சிங்காசன சேலைக்குச் சென்றான்.

அசோலை இரானது தருவனமோ அல்லது சோலனது பாரிஜாதவனமோ எதை சகதேகிகளுக்கூடிய வனப்பு மிகுந்திருந்தது. அதில் தென்னை, கமுகு, வாழை, பலா, மா, காரத்தை எலுமிச்சை முதலிய பூந்தரும மரங்களும், வேலகை, தேக்கு, கருங்காலி, அசோகு, வன்னி, சான்றி, வேல், அரசு முதலிய உயர்ந்த விருக்ஷங்களும் சண்பகம், கோங்கு, பாரிஜாதம், மகிழ், சூரவம், புன்னை, பாதிரி, கொன்றை, சரகொன்றை முதலிய புஷ்பதரு தருக்களும்; மல்லிகை, மூல்லை, இருவாக்கி, சோஜா, செருந்தி, செம்பங்கி, பிடவம் முதலிய செடி கொடிகளும் எங்கணும் நிறைந்து சூரியன் ஒளியை உள்ளேவிடாது தடுத்துப் பகலேயும் இரவாக்கும் தன்மையோடொருங்கி இருந்தன. அசோலையின்

புஷ்பங்களிலிருந்து தேன் துளிப்பதும் அழகிய மான்கள் துள்ளியோடுவதும் குயில் மூதலிய பக்ஷிகள் பாடுவதும் அதற்குச் சரியாக மயில்களாடுவதும் இவற்றைக் கண்டுகளித்தோ பொன் பரிசு கொடுப்பதுபோல புனைமரங்கள் புஷ்பங்களைச் சொரிவதும பார்ப்பவர் கண்களுக்குப் புதிய காஷியை உண்டுபண்ணும்.

அங்கே பல ஆவிசுளும இயந்திரவாவிகளும் பொய்கைகளும் தடாகங்களும் எங்கும் நிறைந்திருந்தன. அவற்றில் சிறந்த தடாகம் ஒன்று இருந்தது. அது, சுற்றிலும் வர்ணரத்துவிட்டாற் போன்ற ஒரே சீளவுள்ள மரங்களும், ரூண்டுபக்கங்களிலும் வழியமைந்த கைப்பிடி சுவர்களும் தண்ணீருக்குக்கீழேயும் செல்லும் சலவைக்கற் படிக்கட்டுகளும் நடுவில் படிகபோலும் களங்கமற்ற ஜலமும் பொருந்தி மானஸ நீர்த்தம்போல் விளங்கியது. அதில் அனேக நீர்வாழும பக்ஷிகள் ஸ்நானஞ்செய்து தமது இறகுகளைக் கோதியிலாவது புஷ்பங்களிலாவது ஒவ்வொரு புறமாக உலாவைத்துகொண்டிருக்கும். மீன்கள் அசசிண்றித் துள்ளிக்குதிக்கும. இவ்வரிய நீராபபிராணிகளாலும், இடைவிடாது வீசும் மனோரம்மியமான இளந்தென்றலாலும் அத்தடாகநீர் அலைப்புண்டு சிறுசிறு அலைகளாக அப்படிகளை மோதிகொண்டே இருக்கும். கம்மியன் தெருப்புசசட்டியில் ரிகிற தெருப்பின் மேல் காியைத் தூவினாற்போல அத்தடாகத்தில் அலர்ந்த செந்தாமரை புஷ்பங்களில் வண்டுகள் மொய்த்துத் தேனையுண்டு காதாரம் பாடும். அலைகளால் தாமரைக் கொடிகள் ஊசல் போல் மெதுவாக அசைந்து அப்புஷ்பங்களிற் றங்கிய பக்ஷிகளையும் வண்டுகளையும் உறங்கச் செயயும். இவ்வளவு அலங்காரமான காஷியையுடைய தடாகதத்துக்கருகில் அரஸனுக்கென்று சந்திரகாந்தக் கல்லால் நிருமிக்கப்பட்ட சிங்காரமண்டபம் ஒன்றிருந்தது.

ஈளன் அசோகலியினுட் புகுந்து இஷ்டதென்றல்வீசப்புஷ்பங்கள் புதுமணம் நாற பக்ஷிஜாலங்கள்பாட சந்தகாலத்தின் மாண்பெல்லாம் அசோகலியினிடத்தே கண்விளித்துத் தன் பரிவாரங்கள் சூழவந்து அததடாகத்தின் அருகிருந்த சிங்காரமண்டபத்தில் ஒரு திவ்ய ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தான்.

அப்போது, ஈளன் அத்தடாகத்தின் அழகையும் அங்குள்ள

தரிமரைபுஷ்பங்களிற் றங்கியிருந்த அன்னபக்ஷிகளின் திவ்யவனப் பையுங் கண்ணுற்றுப் பல வாறு புகழ்ந்துகொண்டிருக்கையில், அவ்வன்னங்களிற் சிறந்ததும் நூதன வனப்பு வாய்ந்ததுமான ஒரு அரச அன்னத்தைக் கண்டு வேணவா (மிகுந்த ஆசை)வுற்று அதைப் பிடித்துக் கொடுக்கும்படியாகத் தன்னருகிலிருந்தவர்களிடத்தில் சொன்னான். அவர்களும் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகச் சந்தடி செய்யாமல் அப்பக்ஷிகள் காணுவண்ணம் சென்று அவ்வன்னத்தைப் பிடித்துவந்து அரசன் கையில் கொடுத்தார்கள்.

அதைக் கைக்கொண்ட அரசன் அதன் வெண்மையான நிறத்தையும், கழுத்தடியிலுள்ள மிருதுவான தூவியையும், மஞ்சளான வரம்பையுடைய சிவந்த கண்களையும், பவளம் போன்ற அலகையும் பாகருந்தோறும் வியப்புற்று அதைவிட்டுவிட மனமில்லாதவனாகத் தன்கையிலேயே வைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

அன்னபக்ஷியானது பிடிபட்டவுடனே தன்னுயிருக்கபாயம் நேரிடுமோ அல்லது அரசன் சிறைப்படுத்துவானோ என்றுபயந்து சுற்றிசுற்றிப் பார்க்கையில் தான் பிடிபட்டவுடனே தன்னோடிருந்த மற்ற அன்னங்கள் பறந்துபோயினமையால் அவற்றைக் காண்பதுவும் அவற்றோடு சேர்ந்து வாழ்வதுவும் எப்போதெனக் கருதி ஏங்கிக் கண்ணீருகுத்தது.

இருபையே உருவெடுத்தாற்போன்ற அரசன், தன்னூட்டில் யானை முதல் எறும்பு கடையாக எந்தப்பிராணியும் வருந்திக் கண்ணீர்விட்டதை அன்றுவரையில் கண்டிராதவனுகையால் அன்னத்தின் கண்ணீரைக்கண்டு அடங்காத்துயரங்கொண்டு "ஏ, அன்னமே, உன்னை நான் கொல்லமாட்டேன். நீ ஒன்றுக்கும அஞ்சவேண்டாம். என்னலாவது பிறராலாவது உனக்கு ஒரு விதத் துன்பமும் உண்டாகாவண்ணம் உன்னை நான் காப்பாற்றுவேன். நீ இந்நாட்டில் இருக்கும் வரையில் உனக்குண்டாகக் கூடிய எவ்வகைத்தான அபாயங்களும் இந்நாட்டுக்குப் புறம்பே சென்றுவிட்டன என்று உறுதியாகக்கொள். உன் அரிய அழகைக்கண்ணுல் பார்த்தது மாத்திரம் போதாமல் உன்னைப் பரிசித்துப் பரிச உணர்ச்சியையும் திருப்தி செய்வதற்காகப் பிடிக்கச் சொல்லியதேயன்றி உன்னை நான் வருத்துவதற்காக நினைத்தவ

னல்ல. இன்னும் என்னிடத்தில் உனக்குச் சகதேகம் இருக்கு மாயின், இதோ உன்னே விட்டுவிடுகிறேன்; நீ உன் மனதினபடி எங்கேயாவது போகலாம்" எனறு சொலலி அதைத் தன் கையினின்றும் அரசன் விட்டுவிட்டான்.

அந்தகஷ்ணமே அன்னபக்ஷியானது தனக்குண்டான துக்கம் முழுதும் நீங்கி அவ்வளவுக்கவ்வளவு சுகதேஹமடைந்து அரசனது செங்கோனமையையும் அதற்கு முதற்காரணமாகிய தமையையும் மெச்சிப் புகழ்ந்தது. பினபு அன்னம், அரசன் தனக்குச்செய்த நன்றியைமறப்பது நனறன்று எனறும் அதற்குக்கைம் மாறு எவ்விதத்திலும் செயயவேண்டுமெ எனறும் நினைத்து அரசனேப்பார்த்து; "இராஜமார்த்தாண்டனே, கருணையமே, எனனுயிருக்கு ஊறுண்டாகாவணணம் என்னைக் காத்து என்றுக்கத் தைமாற்றிய பேருபகாரியே; தமக்கு நான் செயயக்கூடிய அற்ப உதவி ஒன்றுண்டு. அதாவது தமது அழகுக்கும் கிருபைக்கும், பொறுமைகுக்கும் பெருமைக்கும் தகுந்த சிறறிடையாள ஒருத்தி இருக்கிறாள். அவள பெயர தமையந்தி. அவள் விதாப்ப நாட்டரசனுகிய வீமராஜன புத்திரி. அவளேப்போன்ற அழகிற் சிறந்த மடமங்கை இப்போது எவ்வுலகத்திலுமில்லே. தாம் என்னேப் பூவுலக பக்ஷியென நினைக்கவேண்டாம். நான் விண்ணுமி முதல் எங்காட்டிலும் வாசஞ்செயகிறேன. ஆனதால் தமையொத்த ஆடவனும் தமையந்தியை ஒத்த பெண்மணியும் எவ்வுலகிலுமில்லே. உங்களிருவருக்கும நீங்களே உவமையன்றி வேறொருவமை சொல்லவும் கூடுமோ. அவளே உச்சி முதல் உள்ளங்கால வரையில் வர்ணிக்க ஆயிர நாக்களேயுடைய ஆதிசேஷனலுமாகாது. அவளேப்படைத்த பிரமன் இந்திராணி முதலிய தெய்வ மகளிரைப் படைத்துக் கைதேர்ந்த பிறகு இவளேப் படைத்தானே என்று சகதேகிக்கும்படியான அழகுவாய்ந்தவள். உலகிலுள்ள பொருள்கள் ஒவ்வொன்றும் குற்றமுடையனவாகையால் அவளது குற்றமற்ற அவயவங்களுக்கு அவை உவமையாகமாட்டா. சுருக்கிச சொல்லுமிடத்துச் சொதாமரையில்லதியும் திருமகளே ஒரு சிறிது அவளே ஒத்திருப்பாளென்றால் மற்றெவரை அவளுக்கு ஒப்பாகச் சொல்லக்கூடும். இத்தனே அழகு கிறைந்த

மகளைக்குத் தக்க கணவனை அவள் தகப்பன் இன்னும் தேடிக் கொண்டிருக்கிறான். ஆதலால் இதுவரையில் அவளுக்குக் கலியாணம் ஆகவில்லை. அம்மகளையை எவ்விதத்திலாயினும் தம்மையே கலியாணம் செய்துகொள்ளச் செய்கிறேன். என்னை என் வார்த்தையால் நான தடுத்துக்கொள்வதிலும் மேற்கொண்ட கரியத்தைச்செயது முடிப்பதே மேலானது. ஆகையால் நான் இப்போதே வீமன் நகருக்குச் செல்கின்றேன்" எனறு சொல்லி ஆகாயத்திற் பறந்துபோயவிட்டது.

அன்னத்தைத் தூதுவிட்ட படலம்.

தினபுனன் அசோலையை விட்டுத் தன்அரண்மனைக்குச் சென்று அவனம சொல்லியதை நினைகருக் தோறும் காதல் அதிகரிக்க, "அவ்வன்னம,

இவ்வளவிற் செல்லுங்கோ லிவ்வளவிற் காணுங்கோ
லிவ்வளவிற் காத லியம்புங்கோ— லிவ்வளவில்
மீளுங்கோ லென்றுரையா வில்மிஞன் மும்மதநின்
ருளுங்கோல் யானை யரசு.

இதுகாறும் அன்னபக்ஷியைக் காணுமையால், அது என்னிடத்தில சொல்லியதெல்லாம உண்மையோ ; அல்லது என்னிடத்தினின்றும தப்பிப்போவதற்காகக் கண்ட உபாயமோ. ஒருவேளை அது போகும் வழியில் தாமரைத் தடாகங்களிலுள்ள புஷ்பவிருப்பத்திலுல் தான் சொல்லியதை மறநது அப்புஷ்பத்திற் றங்கி நித் திரை போயிற்றோ" என்று நினைத்து மனங் கவன்று ஊணுறக்கமின்றி அன்னம் சென்ற வழியைப் பார்த்த வண்ணமாகவே இருநதான்.

களனிடத்திலிருந்து விடைபெற்றுப்போன அன்னம் அதிவிரைவாக ஆகாயத்தில் வெகுதூரம பறந்து சென்று அனேக நாடுகளையும் மலைகளையும் வனங்களையும் கடந்து விசாலப் பாட்டை

யடைந்தது. அந்நாட்டின் வளப்பத்தைக் கண்டபோது, இந் நாட்டுக்கு இவ்வளவு வனப்பும் செழிப்பும் உண்டானதற்குக் காரணம் தமையந்தி இந்நாட்டிற் பிறந்ததோ அல்லது மீமராஜனுடைய செங்கோனமையோ என அண்ணம் சங்கதேகப்பட்டது. ஏனெனில் எங்கே பார்த்தாலும் செழித்த சோலைகளும் புன்செய் நன்செய நிலங்களும் தோட்டக்கால்களும் நிரம்பி இருந்தன. அந் நிலங்களைச சுற்றிக கரும்பு தென்னை மா பலா முதலிய பயன்தரு மரங்கள் நிறைந்த சோலைகளே வேலிகளாக் அமைந்திருந்தன. அந்நாட்டு உழவாகள் தமது நிலங்களை உழுத கடாகளை அருகிலுள்ள கருப்பஞ்சோலைகளில் ஓட்டிவிடுவாகள். அவைகள் அங்குள்ள கருமபுகளைக குதட்டுமபோது அவற்றின் கடைவாயினின்று வழியும் சாறே அந்நிலங்களுக்குப்பாயத்து சேறு செயயும். இன்னும் சில இடஙகளில் மாஙகனிகளும் பலாக்கனிகளும் அவற்றை விரும்பிககொள்வா ரின்மையால், தாமே உதிர்ந்து மிதிபட்டுப் பிழிபடுவதால் அவற்றினின்றெழுகும் சாறுகளும் காலெடித்தோடி நிலஙகளித் பாயத்து மிக்க செழிப்புண்டாகும். இக்கே வினையும் தெல தாள்கள் கரும்பு போலவும் கரும்பு வாழையைப் போலவும் வாழை தென்னையைப் போலவும் தென்னை ஆகாயமாகிய பந்தலுக்கு நாட்டிய தூண்கள் போலவும் பருத்து யர்ந்திருக்கும். இந்நாட்டிலுள்ள நகரங்கள் மனு நீதியிற் சொல்லிய அங்கங்களால் முற்றுப்பெற்றவை. அந்நகரவாசிகள் சுவர்க்க போகத்தையு மிகழ்வார்கள். ஏனெனில் சுவர்க்கமடைந்தோர் இப்பூவுலகத்தில் செய்த நல்வினைக்கு கூலியாக போகஙகளை அளவிட்டு அனுபவிப்பார்களே யன்றித் தம்மை அடைந்தோரை ஆதரித்து மகிழும் வள்ளல்களின் வண்மைகிடமே இல்லை. ஆகையால் தாம வசிக்கும் நகரங்களைப் பூலோக வைகுந்த மெனவும் கைலாசமெனவும் நினைத்து அவற்றின் வளப்பங்களைப் பாராட்டி அவரவர் அரசர்களைத் திருமாலே என நினைத்து அவர்களைக் கொண்டாடுவார்கள். குடிகளின் தன்மைக்குத் தக்கவாறு அரசும் ஆளுகையும் ஏற்படுவது இயற்கையாகையால் அக்குடிகளுடைய அடக்கம், பொறுமை, நாகரீகம், இராஜவிசுவாசத்துக்குத் தக்கபடி அரசின் கோலும் செங்கோலாகிச் சிறப்புற்றோங்கியது.

இவற்றைக் கண்டு, அன்னபக்ஷி மகிழ்வுற்று வீமன் நகராகிய குண்டினபுரத்தை அடைந்தது. அந்நகரத்துட் புகுந்த அளவில அன்னபக்ஷிக்கு அதுவரையிலில்லாத ஆனந்தம் மேலிட்டு வழிச செலவாலுண்டான களைப்பும நீங்கியது. அதனால் அன்னபக்ஷி யானது அதி உல்லாசமாக அந்நகரைச் சுற்றிப் பார்த்தது. அங் குள்ள மாளிகைகளெல்லாம் தெய்வத் தச்சனாகிய மயனால் நிரு மிக்கப்பட்டனவோ என ஆசங்கிக்கும்படியாகச் சிற்ப சாஸ்திரக் கூறுகள் முற்றிலுமமைந்தவை. அவைகள் ஆகாயத்தின் உயர்த் தை அளக்கப் புகுந்தவை போல உயர்ந்திருந்தன. அதனால் அன்னபக்ஷியானது, ஓயாது ஆகாய வீதியில சஞ்சரித்துகொண் டிருக்கும் சூரிய சந்திரர் இந்நகரை எந்த வழியாகக் கடந்து செல் கிறார்களென்று உற்றுநோக்குமபோது, அமமாளிகைகளின் சாள ரங்களைக் கண்டு இவைகள் தாம் அவர்கள் செல்வதற்குத் திறந்த வாயில்கள போலும எனத்தீர்மானித்தது. அவைகளிற் கட்டிய கொடிகள் ஆகாயத்தை யளாவி நாலாபக்கங்களிலும பறந்து கொண்டிருந்த தோற்றமானது அந்நகரத்துக் குதிரைகளின் குளம்பு பட்டுண்டாகிய புழுதிப்படலங்கள் ஆகாயத்திற் கிளம்பி, விண்ணுலகிற் சென்று இமையா நாட்டத்தையுடைய விண்ணோர் கண்களுக்கு ஊனுண்டாக்காவண்ணம் அவற்றை அப்பாற் பந்தகச செய்யும் பான்மையை ஒத்திருந்தது. அங்கேயுள்ள வீதிகள் ஜனேகவகைக் கற்களால் அமைக்கப்பட்டு ஏழுங்கு செய்யப்பட் டவை. இவ்வீதிகள் உச்சிக் காலநதவிர மற்ற நேரத்தில் சூரி யனைக் கண்டறியாதவைகள். ஆயினும் அந்நகரத்தார் விலக்கிய முத்து முதலிய மணிகள் அவ்வீதிகளில் ஒளியையுண்டாக்கி இர வையும் பகலாக்கும். இராஜ வீதிகளெல்லாம் சித்திய விழாக்களை யுடையனவாகையால் தினந்தோறும் புதிதான தோரணங்கள் கட்டப்பட்டுக் காவிபூசி முத்துப் பொடியால் கோலமிட்டலங்கரிக் கப்பட்டவை.

அன்னம், இவற்றின் அழகையும் அலங்காரங்களையும் பார்த் துக்கொண்டே தமையந்தி இருக்குமிடத்தைத் தேடிசசெல்லு கையில் அங்கே மேருகிரியே அந்நகரத்தில் வந்து தங்கினாற் போன்ற காஞ்சியையுடைய அரண்மனையைக் கண்டது. அதிற்

கட்டிய கொடிகள், அண்னத்தைப் பார்த்து " நீ தேடிவரும் தமை யநதி இவ்விடதில் தான இருகிறாள், அவளுக்காக நீ வேறெங கும் அலையவேண்டாம. இஙகே வா " எனறு அழைப்பதுபோல் அசைநதுகொண்டிருநதன. அதிலுள்ள கோபுரஙகளும் மாட மாளிகைகளும் அண்டமுகட்டை முட்டிக்கொண்டிருநதமையால் தேவர்கள் யீமராஜனுடைய கொலுவீற்றிருக்கையைக கண்டு களிக்க இறஙகிவரும சோபானஙகளே ஒததிருநதன. இவ்வாறு அவ்வரணமனையின ஒவ்வொரு பாகமும் புதிது புதிதான காகஷி களே உண்டுபண்ணியதால், அனனபகஷிக்கு அதைவிட்டு அப்பாற் போவதற்கு மனம் எழாவிட்டாலும தமையநதியைக் காணவேண் டும என்ற எண்ணமானது பினனிருநது தளள அவ்விடத்தை விட்டுத் தமையநதியைத் தேடிக்கொண்டே அங்குள்ள ஒரு அழகிய சோலைக்கு வநது சோரநதது. அன்னபகஷி அசோலை யைக் கண்டவுடன் மனநதிடக்கிட்டுத தான பூலோகதைவிட் டுத் தவறித் தெயவலோகதிறகு வநதுவிட்டதோ எனறு சநதே கித்துப் பின்பு சற்று நிதானித்துப் பாரகையில் " மகாநதமில் லாத பொனமலரையுடைய கற்பகக்காட்டை அருவி போல் தேனொழுகப் புதுமணம் வீசுகின்ற இவ்வரிய சோலையாக நீனைப் பது யதிமினம அல்லவா " எனறு தனகுள்ளே தெளிநதது. " மேலும் இத்துணை அழகு வாய்ந்த சோலை விண்ணுலகிலிருந்தா லும் இதில் வநதிய தகக அதனனைச சிறப்புற்ற மகளிர் அஙகே யாவர் உளர். எவரெவர் எவ்வெவற்றை யாதரிததல பொருநது மோ அவ்வவற்றை விட்டுத் தகாத மற்றொனறை ஆதரித்தல் இருநிறதார்க்கும இகழ்ச்சி உண்டாக்குமனறே. தமையநதி யைத்தவிர வேறொருவா இசசோலைககு உரிமை பாராட்டினால் இதனழகு பாழாகுமனறே! தமையநதி இரகதத்தில் இருக்கி றாளென்பதற்கு இச்சோலையே போதுமான அத்தாகஷி. அதி நுட்பபுத்தியுள்ள பிரமன் தமையந்திகென்றே ஒவ்வொன்றையும் நிகரற்றதாய்ச் சிருஷ்டிததைப்போல இசசோலையையும் அவளுக் கென்றே நிருமித்தானே? அவளது அலாந்த முகத்தானும் குளிர்ந்த பார்வையானும் ஆம்பல் போன்ற வாயானும் காதளள் போலும் கையானும் செம்பஞ்சு ஊட்டிய பாதத்தானும் இச

சோலை இவ்வளவு விமரிசையோடு செழித்து வளர்ந்திருக்க வேண்டுமேயன்றி வேறெவ்வகையாலும் ஆகாது" என்று அனைபக்ஷி வியந்து, ஆகாயத்திலிருந்தபடியே அதனுட் செலவதற்குரிய வழியைத் தேடிச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தது. அச்சோலையிலுள்ள மரங்களெல்லாம் இடைவெளியின்றி நெருங்கி உயர்ந்தோங்கி இருந்தமையால் மேலே இருந்தபடியே உட்செல்லுவதற்கு வழி தென்படவில்லை. அதனால் அனைபக்ஷி வியப்புற்று, "இதென்ன ஆசரியம, இச்சோலைக்கு இலைகளால் கூரை வேயப்பட்டிருக் கிறதோ, அலலது இச்சோலையிலுள்ள புஷ்ப விருப்பத்தினாலை தேவர்கள் கற்பகம பாரிஜாதம் மந்தாரம் ஹரிசந்தனம முதலிய புஷ்பங்களே இழந்தது ஆகாயத்திலின்றிலிந்து இப்புஷ்பங்களைக் கொள்ளைகொள்ளாதபடி எற்படுத்திய சாகசத்தடையோ. இச் சோலைகு இவ்வளவு விமரிசை உண்டி பண்ணின தமையதியின் திவ்ய தேகம சந்திரனது குளிராந்த ஒளிபட்டாலும் வேதனை அடையும் தன்மையுடையதாதலால் இயல்பாகவே உஷ்ணம் பொருந்திய சூரியனது ஒளி பட்டால் அத்திவ்ய தேகத்திற்கு எனன நேரிடுமோ எனப் பயந்து அங்கிருந்த விருகஷங்கள் அதன் ஒளியை உள்ளேவிடாமல தடுக்கத தமது கிளைகளாகிய கரங்களை நீட்டிப் பந்தரிட்டாற்போல் கவித்தனவோ" எனப் பலவாறு புகழ்ந்து அசசோலையின் ஒரு பக்கமாக இறஙகி அப்பக்கத்தில் யாதேனும் ஒரு வழியாக உளளே புகுவதறகு இடம் பார்த்தது. அவ்விடத்திலும் சுலபமாக உட்புகுவது அசாத்தியமாக இருந்த படியால் தனது சிறிய தேகத்தை ஒடுக்கிக்கொண்டு அச்சோலைக் குட் புகவேண்டும் என்னும் எண்ணம் முன்னே இழுக்க மிக்க சிரமத்துடன் உள்ளே சென்றது. அங்கே தரை முழுவதும் மெதுவான மணல் பரப்பப்பட்டிருந்தது. அதின்மேல் காய்ந்த சருகாவது பழுத்த இலையாவது ஒன்றுகூடக் காணப்படவில்லை. அம்மணலில் தங்கினால், மிருந்த குளிர்ச்சியாக இருப்பதால் அதிற்றங்கினவரை அதைவிட்டு அப்பாற் போக மனம் எழாமல் அங்கேயே தங்கச்செய்யும். அங்கிருக்கும் விருகஷங்கள் வகை வகையாக ஒன்றன்பின் ஒன்றைப் பயிர் செய்யப்பட்டிருந்தன. அங்கே பல் வேறு நிறங்களையுடைய புஷ்பங்கள் வரையறுத்துத்

தெளிந்தாற்போல ஒன்றினருகே ஒன்று கச் சிந்திக்கிடக்கும். அவற்றைப் பார்க்குமபோது பலவகை இரத்தினங்களே வேறு வேருகப் பிரித்துப் பரப்பியதைப்போல் தோன்றும். அப்புஷ்ப பங்களெல்லாம் அப்போதுமலர்ந்த புஷ்பங்களே. அவைகளினறுண்டாகும வெவ்வேறு மணங்கள் ஒன்ருகச சேர்ந்து புதிதான மிதச சிறந்த மணத்தை உண்பெண்ணும. அதை முக்ந தோர் வேறெல்லிதி இனிய வாசனையையும் அன்றுமுதல் இகழ் வார்கள். அப்புஷ்பங்களிலுள்ள தேனை உண்டி மயங்கிக் களித்துப் பாடும் வண்டுகளின் தொகுதி அங்கிருக்கும் மணலினும் மிகுதி. அவைகள் உண்டு மீதியாலை தேன் அனேக அருவிகளாக ஓடி ஒளிடத்திற்றங்கி ஒரு சிறிய கடலாகும. இவ்வாறே கருப் பஞ்சாறு தெங்கஞ்சாறு முதலியவைகளும் கிறுகிறு கடல்கள் போல் தேங்கி நின்று சப்த சமுத்திரங்களில் அவசியமான சிலவற்றைத் தமையந்தியின் மொழியின் இனிமைக்குத் தோற்றமையால் அச்சோலையில் நிறைப்பதித்திய காக்ஷியை உண்டுபண்ணும், புஷ்பங்களிலுள்ள மகரந்தப் பொடிகளே வண்டுகள் தமது கால் விரல்களால் கிண்டி உதறுவதால் அவை கீழே உதிர்ந்து கிடக்கும் புஷ்பங்களுக்கிடையில் தங்கியிருக்கும் காக்ஷியானது பொன தளத்தில் இரத்தினங்களே அமைத்து அவை இறுகும பொருட்டு அவற்றைச் சுற்றித தங்கரேக்கை வைத்தாச செதுக்கினதை ஒக்கும். அங்கே கரும்பு, கதலி, பூகம, மூங்கில், கொககு, சுகரு, இப்பி, மீன்றலே முதலிய இன்னும் மற்றவைகளினினறும் வெளிப்பட்ட முத்துக்கள் கீழே சிதறிக்கிடநது ஒளி செயயும். அவ்வொளியானது, தன்னேவிடாது துரத்திக்கொண்டே வரும் சூரியனுக்குப்பயநது அச்சோலையில் மறைநதிருக்கிற இருட்டை "எங்கள் நாயகியின் குலாதிபனுக்குப் பொருநதாரை நாங்கள் கரக்கமாட்டோம" என வெளியே 'துரத்தியடிப்பதுபோல் எங்கணும் பரந்து பகல் வெளிச்சத்தை எப்போதுங குறைவற உண்டுபண்ணும். அங்குள்ள மாங்கள் செழுமை மிகுதியால் நித்தமக்குரிய காலமும் பருவமுமின்றி ஏப்போதும் பழுக்கும் இயல்புடையவைகையால் பலவகையான கனிகள் நிறைந்திருந்தன. அக்கனிகளே

உண்டவர்கள் பால், தேன், பாகு இம்மூன்றையுங்கலந்து கொடுத்தாலும் இவற்றை இகழ்ந்து பரிகசிப்பார்கள். அச்சோலையில் என்றும் வற்றுமல் படிகம்போலும் தெளிந்த நீர் நிறைந்த தடாகங்களும், சலவைக் கற்களால கட்டப்பட்ட மண்டபங்களும் நிறைந்திருந்தன.

தமையந்தி தன் தோழிகளோடு விளையாடுவதற்காக மண் மேடுகள்போல் ஆங்காங்கு இரத்தினகருவியலால் செயயப்பட்ட செய்ம்மணிக்குன்றுகளும் இருந்தன. அதை அனேக விதம்பொருந்திய இலேச்செடிகளும் படர்கொடிகளும் சூழ்ந்திருந்தன. அங்கே தடாகங்களிலெல்லாம் சிறப்புற்றதாகிய ஒரு அழகிய தடாகம் இருந்தது. அத்தடாகத்திலே நீர் வேண்டியபோது நிறைக்கவும் வேண்டாதபோது நிறைக்கவும் சக்தியுள்ள இயந்திரம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. எந்த இலவந்திகை அல்லது யந்திரவாவி என்றும் சொலவதுண்டி. அதனருகில் சிறந்த சந்திரகாந்தக கல்லாலாகிய ஒரு சிங்காரமண்டபம் இருந்தது, அதற்கு நான்கு பக்கங்களிலும் வெள்ளிப்படிகளமைந்தது மரகதத்தால் தளவரிசை இடப்பட்டிருந்தது. அதனமேல பவளத்தாலும், பொன்னாலும் பலவகைக் கற்களாலும், தூண் விட்டம் உத்திரம் கொடுவகை முதலியன அமைகப்பட்டிருந்தன. அம்மண்டபத்தின்மேல் சந்திரகாந்தக் கல்லால் செயப்பட்ட மேல்பாகமுடையது. இந்த மண்டபத்தைச் சுற்றிலும் மூங்கில் தட்டிகளேப்போல முத்துச் சரங்கள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. இதனுவில் தேவேந்திரனது சிம்மாசனம் போல அனேக இரத்தினங்களால் அலங்கரித்துச செய்யப்பட்ட ஒருமேடை இருந்தது. அதற்குமேல் பொற் சரிகைகளால் செயயப்பட்ட பலவர்ண பொருந்திய விதானம் கட்டப்பட்டிருந்தது.

அன்னம் இக்காக்ஷிகளைக் கண்ணுற்று அங்குள்ள விதம் விதமான பக்ஷிகளையும் பார்த்துக்கொண்டே வந்தது. அங்குள்ள மயில்களெல்லாம் தமையந்தியின் திவ்விய சாயலைக்கண்டு 'இச் சாயல் நமக்கில்லையே' என வெட்கித தலைகுனிந்து ஆட்டமின்றிச் செய்குன்றின்மேல் தங்கியிருந்தன. அன்னங்கள் தமையந்தியின் நடையைக்கண்டு நமக்கு இதவரையிலும் நடையால் நூற்

பட்ட பெருமை இன்றோடே போய்விட்டதென்று மனகொந்தாற் போல நடமாட்டமின்றிப் பொயகைகளிலுள்ள தாமரையிலுறங் கித் தலைமறைவாக இருந்தன. மரங்களின் மீதுள்ள குயில்களும் இவ்வேளைகளும் தமையந்தியின் இனிய குரலேயும் குதலேச சொற்க ளேயுங்கேட்டு " இத்தனைமையை இனி எக்காலத்தி நாம் அடை யப் போகிறோமோ? அவ்விதமாக அடைந்தாலும் அவற்றின் இயற் கைக்குணம் நமக்கு வருமோ " என மரங்களின் மேலுட்கார்ந்து அக்குரலோசையைப் பழகுவதுபோல மெதுவாகப் பாடிப்பேசி இலைமறைவாக இருந்தன. இவ்வாறு ஒவ்வொரு ஜாதி பகுதிகளும் தமையந்தியிலை தங்கள் பெருமை குறைந்ததே எனறு வருந்தி அசோலையில சுற்றிச சுற்றித திரிந்துகொண்டிருந்தன. தமை யந்தியால் வளாகசபபட்ட கிள்ளையையும நாகனுவாயப் பட்சியை யும பாரத்து " இப்பறவைகள் தமையந்தியால் வளர்க்கப்பட்டு அவள் அருமை பாராட்டி அவள் கையால் கொகெகும் உணவை உண்பதறகு எனன தவஞ்செய்தனவோ? எனறதமமை வெறுத்து மனம் புழுங்கிய அவ்வகவினப்பறவைகள் தமது சிறகுகளாகிய கைகளால தம்மை அடித்துகொண்டே பறக்கும். அங்குளள மான்கள, மன்மதனது காயசி வடிதத படிணங்கள்போல் காதள வோடி நீண்டிருகும தமையந்தியின் கணகளேக்கணடி வியப் புற்று " இவைகளுகுரிய பார்வை நமக்கில்லையே " எனவருந்தி " ஒருவேளை ஒனறுக்கும பற்றுத நம்மை அவள் தோழிமார் இகழ்ந்தது வெருட்டினாகளோ " என மருண்டி மருண்டி விழித் துக்கொண்டிருந்தன.

அன்னபகுதியானது இலைகளேப்போன்ற பல காகுதிகளேக் கண்டெளித்து "இவற்றில் ஒவ்வொனறையும முற்றிலும் பார்த் துத் திருப்தி அடைவதற்கு அனேக யுகங்கள செலவுமபோலிருக் கிறதே. இவற்றைவிட்டுப்போகவும மனம வரவில்லையே. நான் வந்த காரியம் முடிவு பெறுமலிருக்கிறதே " என்று மனங்கலங் கிப் பிறகு ஒருவாறு தெடப்பட்டு " தமையந்தி இருக்கும் இடத் தை எப்படி அறிவேன்? இச்சோலை அனேக காவதங்கள் அகன் றிருக்கின்றதே. இதில் எந்தப் பகுதி அளவற்ற புண்ணியம் செய்ததோ. அவ்விடத்தை அறிந்து அங்கே போவதற்கு நானும்

அனேக காலம் ஒருகாற் பீடத்திருந்து ஒற்றைக்காலால் தவஞ் செயவேண்டுமோ" எனத்துக்கித்து நாலாபக்கங்களிலும் சுற் றிப்பார்த்தது. அப்போது ஒரு பெரிய சண்பப் பூஞ்சோலையி லுள்ள மணம் முழுதும் அல்லிடத்தைவிட்டுப் பொர்ந்து வரூற்போல் தனக்கு எதிர முகமாக ஒரு இயற்கை மணம வீசியது. அவ்வகையான மணம் பஞ்ச தருக்களினினறும் உண்டாவதில்லே. அதை அறிந்த அன்னம, அப்புதுமணம் எவ்விடத்திலிருந்து வந் திருக்கலாம, அதை எப்படியாவது தெரிந்துகொள்ள வேண்டு மென்று அதனுமணம் வந்த வழியைப் பற்றிச்சென்றது. அப் போது அருகே ஓரிடத்தில் புலவகையான புஷ்பதருரும மரங்க ளில் அப்போதலராத புஷ்பங்கள பூப்பதரிட்டாற்போல மேலே குலுங்க, அவற்றினின்றும் தரையில் உதிர்ந்த மலர்களால் ஆகிய விரிப்பினமீதில் தன் மிருதுவான இரண்டு காலகளும் நோல ஒரு பூங்கொமபு போனறு, அனேக நக்ஷத்திரக்கூட்டங்கள் சூழ ஒரு களங்கமற்ற பூரணசந்திரன உதித்தாற்போல் அனேக தோழிமாரகளுக்கும செவிலித்தாயருக்கும் மத்தியில், தன து இரண்டு கண்களையும் இரண்டு வண்டினென நினைத்துத் தன் கண்களில் வந்து உறவாடி மோதும் அனேக வண்டுகளைத் துரத் திக்கொண்டே தன் பல வரிசைகளினையாகாத முத்திர்ந்த அழகிய முல்லே அரும்புகளைப் பறித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்த வீம ராஜன் தவப்பயனுகிய தமையந்தியைத் தன் கண்ணுமனமுங் குளிரக்கண்டு அன்னபக்ஷியானது மகிழ்வற்று ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கிற்று. தமையந்தியின் மேலான வனபபையும், மேனி ஒளி யையும், இயற்கை மணத்தையுங் கண்டறிந்து அன்னம, தமையந் தியானவள் முதல்வகுப்புப் பெண்டிருளளும முதன்மையானவளா கையால் அவளுக்குச் சண்பகப்பூ நிறமும், அனேக காவதங்கள வரையில் நாறும இயற்கை மணமும் உரியதே எனத் தெளிந்தது.

பின்பு அன்னபக்ஷியானது "இத்தனே மேம்பாடுடைய தமை யந்தியை நான் எவ்வாறு அணுகுவேன். நன்றி மறவேன என்று நான் நாமவேல் அண்ணலாகிய நளனிடத்தில் சொல்லிய உறுதி மொழி பொய்க்குமோ என்ற எக்கம் அதிகரிக்கின்றதே. அவ

ளும் நானும் மலையும் மடுவும்போல் இருக்கின்றோமே. நான் அவளுக்கு எந்தவிதத்தில் சமானமாவேன். ஆராயத்துபார்க்குமிடத்தி நானே ஒரு பகடி. அவள் உத்தமப்பிறவியில் உத்தமத்தன்மையே உருவெடுத்தாற்போன்ற இராஜகுமாரி. நான் பூவுலக பாஷைகளில் சிறந்தவனேன். அவள் தெய்வ மகளிரினும் சிறந்தவர்களே எவல்கொள்ளுந் தன்மையுடையவள், என்னே வீண் ணும் மண்ணும் புகழும். அவளே சுவர்க்க மத்திய பாதாளமென்னும் திரிலோகங்களிலும் புகழ்வார்கள். ஆகையால் அவளுக்குரிய சிறப்புகளில் ஒன்றுவது எனக்கில்லை. ஐயோ, பாவம்! எனக்கும் என் இனத்துகளும் அவளைப்போல நடக்கக்கூடாத் தெரியவில்லையே. தவிர, தூதாகச் செல்லுகிறவர்கள் கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களிற் சிறந்த பெருமை வாய்ந்திருக்கவேண்டும், அவர்கள் எவரிடத்தில் தூது போகிறார்களோ அவர்களால் மதிக்கப்படும் தன்மையுடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். "வார்த்தை பதினாயிரத்தொருவனே" என்றபடி அவர்களுக்குப் பேசுவதில் விசேஷ சாமர்த்தியம் இருக்கவேண்டும். அவர்கள் பேசும் வார்த்தைகளும் பலகாள் பழக்கத்தால் நயப்பட்டுக் கேட்பவர்க்கு இனிமையை உண்டாக்கி அவர் மனங்கரையச் செய்யவேண்டும், "வெட்டனவை மெத்தெனவை வெல்லாவாம்" என்ற மூதுமொழியை அவர்கள் எப்போதும் மறக்கலாகாது. ஒருவருக்காகத் தூது செல்பவர் அவருடையகுணத்தையே பேசவேண்டுமேயன்றி தோஷத்தை எடுத்துப் பேசுவது மதியீனம். தூதுபோகிறவர்கள் சுயநயம் பாராட்டுதலையும் பிரதிப்பயனையும் தூதுசென்றவர்களிடத்தில் அபிமானத்தையும் ஒழித்து நடுநிலைமையைக் கைக்கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு தாம் மேற்கொண்ட தூதை நிறைவேற்றுபவர் இம்மை மறுமைப் பயன்களை எளிதில் அடைந்தின்புறுவார்கள் என்பதற்கையமில்லை. மேற்சொல்லிய தன்மையால் மாசுமிலைப்பட்டார் செய்துமுடிக்கும் அரிய காரியத்தை நானும் செய்யத்துணிந்தேனே. ஆயினும் குற்றமற்ற கருணாகரனுடைய களனுடைய தூதாக நான் வந்திருக்கிறபடியால் அக்காரியத்துக்கு ஒருவிதத இடையூறும் உண்டாகாது. சத்தியத்தையே விழுப்பொருளாகக் கொண்ட உத்தமர்களுடைய காரியம் நிறை

வேறுவிடின் வேறொருத்தக்காரியம் நிறைவேறும். ஆகையால் நான் சமீபத்தில் சென்று, வந்த காரியத்தைப் பூர்த்திசெய்கிறேன்" என்று சமீபித்தலும் தமையந்தி தன்னையே நோக்கும்படியாக அதி உல்லாசத்துடன் அவளுக்கிரங்கியே மெதுவாக நடந்து திரிந்தது.

அப்போது தமையந்தி தனக்கெதிரில் தோன்றிய அன்னத்தைக் கண்ணுற்று வியப்படைந்து "இவ்வளவு அழகான பக்ஷி இச் சோலையில் இதுவரையில் காண்பட்டதே இல்லை- இதைப் பார்க்குந்தோறும் விருப்பம் மேலிடுகிறதையன்றி இதைவிட்டு அப்பாற்போக மனம் எழவில்லை. இதன் இருப்பிடம் இவ்வுலகோ அல்லது விண்ணுலகோ என்பது தெரியவில்லை. இதைப்பிடித்து சற்று நேரமாயினும் வைத்து விளையாடினால் தான் இதைவிடத் தூண்டாகிய விருப்பம் சற்று குறையும்" எனறு தன் விளையாட்டைமறந்து அதைப்பிடிக்க எத்தனித்தாள். அப்போது அன்னம் தமையந்தியின் விருப்பத்தையே தூண்டாகக்கொண்டு அவளை அவள் தோழிமாரைவிட்டுப் பிரித்துத் தனியே கொண்டு போக வேண்டும் என்ற எண்ணங்கொண்டு தமையந்தி தன்னைச் சுலபமாக எட்டிப்பிடித்துவிடலாமென்று நினைக்கும்படியாகச் சமீபித்து உலாவிக்கொண்டிருந்தது. தமையந்தி தான் நடக்கும போது தன் காலில் அணிந்திருந்த பொற்சிலம்பு மூதுபியன் ஒலித்தால், அந்தச் சத்தங்கேட்டு அன்னம் பறந்து போய் விடுமென நினைத்துத் தன் ஆபரணங்களும் அனேகமணிகள்கோத்து செயயப்பட்ட ஆடையும் ஒலிக்காமல் அடக்கிக்கொண்டு அவ்வன்னத்தைப்பிடிக்கப் போனாள். அவள் வருவதை அறிந்தும் அன்னபக்ஷியானது அவ்விடத்தைவிட்டு முடிப்போகாமல் மெதுவாக அவள் கைக்கெட்டாமல் அப்பாற் போயிற்று. இதைக்கண்ட தோழிமார் தமையந்தியைப்பார்த்து "மணல் திட்டிகளில் தங்கி இருப்பதற்காகப் போகும் இவ்வன்னம் நமது கைக்கு அகப்படுமா? அதைப்பிடிக்க எத்தனிப்பதும் தகுதியா" என்று கைகொட்டி நகைத்தார்கள். தமையந்தி மனம் புழுங்கி "நீங்கள் எல்லோரும் கைகொட்டி நகைத்ததனால் அல்லவா என் கையில் அகப்படுவதற்கிருந்த அன்னம் தப்பி ஓடிவிட்டது. நீங்கள் என்னிடத்தில்

லவதிருக்கும் அன்பினால் நான் அடையும் பலன் இதுதானா? பைதியக்காரியாகிய நான் இதுவரையிலும் உங்களை உற்ற தோழிகள் என்று நினைத்திருந்தேனே. நீங்கள் கான்ஸுடி வந்து எனக்குச் செய்த உதவி போதுமானது, இனி என் பின்னால் வரவேண்டாம். இதுகேயே நின்றுவிடலாம. நான் தனியாகப் போய அந்த அனைகளைப்பிடிதது வருகிறேன்" என்று தன் தோழிமார்களிடம் கடுகடுதது சொல்லிவிட்டுத் தான மாத்திரம் அன்னத்தைப் பின்தொடாந்து சென்றாள். அன்னமானது, தன் னைப்பிடிப்பதில் தமையந்திகுண்டான பிடிவாதத்தையும் அவள் தன்னைப்பிடிப்பதறகாக நிழலோடு நிழலாய மறைந்து வருவதை யும் கண்டு தான் அவளுக்குமுன்னால் அகைந்து அகைந்து நடந்து கொண்டேபோயிறறு. தோழிமாரகள், தமையந்தியின் மெலிவை நோக்கி "அமமணீ, இந்த ஒரு அன்னத்திறகாக நாங்கள் இவ் வளவு தூரம் அடையவேண்டியதில்லை. நகைகளுக்கு வேண்டி மானால் இதைப்போன்ற அனேக அனனவரின் வருவித்துக் கொடுக்கச் சகங்கள் சகதை வல்லவரனமீர். வீணாக, நாமரை போன்ற நங்களுடைய இரண்டு பாதங்களும் நோவ அலகுமிங்கும் அலைவதிற் பயனென்ன" எனறு சொல்லியும், அதற்குக் காது கொடாமல் அவாகள் வாரத்தையை மறுதது மறுபடியும் அன்னத் தைத் தொடாந்து சென்றாள். அனனமானது அவள் கைக்கு அகப்படுவதுபோல நெருங்கியும் விலகியும் போய்க்கொண்டே இருக்கச், தமையந்தி, எப்படியும் அதைப்பிடித்துவிடலா மென்று நினைத்து அதை விடாமல் பினபறறிச் சென்று கடைசியில் தன் எண்ணம் நிறைவேறாமல் களைத்து ஒரு குரங்கத்தி மரத்தினடி யில் வந்து நினறாள்.

அப்போது அன்னம், தன்னைத் தொடர்ந்து வந்ததால் முகம் வியர்த்துக் கால் வருந்தக்களைப்படைந்து நிற்கின்ற தமையந்தியை நோக்கி அவள் களைப்புத் தீரும்படியாக அவளுக்கினிமையான சில வார்த்தைகள் சொல்லத் தொடங்கிறது. "பேதைமை பொருந்திய பெண்ணே, நீ என்னைப் பிடிக்க வேண்டும் என்று பிக்க அவல்கொண்டு உன் தேகம் வாடத் தொடர்ந்தாலும் நான் உன் கையில் அகப்படுவேனோ? ஆகாயத்தில் பறக்கிற பக்ஷியாகிய

என்னே, மிருதுவான தரையில் நடைபழகுவதுபோல் நடக்கிற நீ பிச்சுவல்லியோ. நீ உன் சோலையில தினமுமோதும் பார்த்து வருகிற சாமானியபக்ஷிக்கூட்டம்போல என்னையும் நினைத்துக்கொண்டாய போலிருக்கிறது. இதைக் கண்டு யார் தான் சிரிக்கமாட்டார்கள். அயினும் என விருத்தாந்தத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். சற்று கவனித்துக் கேட்பாயாக. எ, மாதர்திலகமே நான இவ்வுலகத்துப் பக்ஷியல்ல. நான விண்ணுலகத்தில வாசஞ் செயகிறேன். பிரமனுக்கு வாகனமாக இருக்கிற அன்னப்புள எனக்கு நெருங்கிய உறவு. நான அனேக நாட்களாக பிரமனுடைய உல்கமாகிய சத்தியலோகத்திலுள்ள மானசவாவியில் உள்ள பொன்மையமான தாமரை இலைச் சுருளகளைத்தின்று வந்தமையால் எனக்கு இந்தப் பொன்னிறம் வாய்த்தது. இஃது எப்போதும் என்னைவிட்டு நீங்காது. இவ்வளவு பெருமைவாய்ந்த நான் இப்பூமியை நாடி வந்ததற்கு காரணம் ஒன்றுண்டு. அதாவது, இமமண்ணுலகம் அரசர்களில் மனுவைப்போல அழகுவாய்ந்த நளசக்கரவர்த்தியினுடைய சிறந்த குணங்களில் அன்றலர்ந்த புஷ்பங்கள் நிறைந்த நிய நாடாகத்தின வளப்பத்தைக் கண்கிளிக்க வேண்டுமென்பதே யன்றி வேறலல நான திரிலோகங்களிலும சஞ்சரித்தாலும எனகு எவ்வித துன்பமும் உண்டாகாதவண்ணம கருணைக்டலாகிய பிரமன் வரங்கொடுத்திருக்கின்றான். ஜகையால எனக்கு எப்படிப்பட்டவராலும் எவ்விதத்தின்பமும் நேரிடாது. ஆஸல் இகைடல் சூழ்ந்த பூமியில தெயவத்தன்மை பொருந்திய நளன எனனை பிடிக்க எண்ணுவதொண்டால் நான பிடிபடுவேனே யலலது வேறெவராயினும் எந்த எந்த விதமாகப் பிடிக்க முயன்றாலும் அவர்கள் கையில் அகப்படமாட்டேன, அந்த நளனும பிரமனும் யாதேனும் ஒரு காரியத்தைச செய்யச சொன்னல் மனமகிழ்ந்து செயவேனேயல்லது அவர்களைத் தவிர சுவர்க்காதிபதியாகிய தேவேந்திரனே ஒரு காரியத்தைச செய்யச சொன்னபோதிலும செயாது மறுத்துவிடுவேன். நளனுக்காகச சிரமப்பட்டதினமே சுதினமென்றும் அவனைவிசே செய்கிற புண்ணியமே பெரும்புண்ணியம் என்னும் நான் நினைத்திருக்கிறேன். அவன் மீதிருக்கும் விருப்ப

மிகுதியால் நான்கினுந்தோறும் ஆகாய கங்கையிற்குளித்து அக்குளிர்ந்தஜலத்தை என் சிறகுகள் நிரம்பக் கொண்டுவந்து அவன் திவ்யதேகத்தில் தெளித்து அவனுக்கு எவ்விததாபமும் உண்டாகாதபடிசெய்வேன். கரும்புபோலும் சொல்லியுடையபெண்ணே, எனக்கு அவனிடத்தில் அவ்வளவு விருப்பம் உண்டாகக் காரணம் என்னவெனில் இப்பூவுலகத்தில் அவனைப்போல அழகில் சிறந்தோர் ஒருவருமில்லை. அவன் அரண்மனை வாயிலில் மங்கல முரசும்தியாகமுரசும் ஒலிக்காதநேரமில்லை. அவனுக்குப் பகையேயில்லை. அவனுடைய பகைவரெல்லாம் அவனை வணங்கி அவனுக்கு அடங்கி நடக்கும்படியாக அச்சத்தை உண்டுபண்ணுகிற வேலாயுததத்தையுடையவன். தெய்வலோகத்திலும் அவனுடைய அழகையும் பெருமையையும் புகழாதார் ஒருவருமில்லை.

அறங்கிடந்த நெஞ்சு மருளோழுகும் கண்ணு
மறங்கிடந்த திண்டோள் வலியுந்—தீறங்கிடந்த
செங்கண்மா லல்லனேற் றோ்வேந்த ரோட்டாரோ
அங்கண்மா ஞாலத் தவர்க்கு.

தவிர, அவன் சங்கீதத்திலும் அசுவ சாஸ்திரத்திலும் மிகுதியான் தேர்ச்சியுள்ளவன். ஒருநாள் நளனது பாடலைத் தேவேந்திரன் சபையில் நான் சொல்லியபோது அவன் அதைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து தனனிடத்தில் வீணை வாசிப்பதில் வல்லவனுகிய ஒரு கந்தருவனைப் பார்த்து "இந்த அருமையான பாடல் உனக்குப் பாடவருமோ" எனக்கேட்டபோது நாங்கள் அவனை இகழ்ந்து ஹாஹா என்று சொல்லியதால் அன்றுமுதல் அவனுக்கு ஹாஹா எனப் பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. நாம் பார்த்துவருகிற பூரண சந்திரன் நளனது அழகியமுகத்துக்கு ஒருவாற்றலும் ஒவ்வாமையால் அவன் முகத்தைப் போன்ற ஒரு சந்திரனை உண்டுபண்ணவேண்டுமென்று பிரமன் அமாவாசைதோறும் புதிது புதிதான ஒவ்வொரு சந்திரனைச் செய்து பார்த்தும் தன் எண்ணம் நிறைவேறுமையால் இன்னும் கைவருந்தி வாடுகிறான்; பொறுமையிலோ அவனுக்கு மிஞ்சினவர் ஒருவருமில்லை. பொறுமையே நெருவெடுத்த மன்னன் யாரெனில் நளனையன்றி வேறெவரைச்

சொல்லக்கூடும். பிறர் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள் ளதில் பூமிதேவியையும் பூபாரந் தாங்குவதில் ஆதிசேஷனையும் இணையாகச் சொல்லலாமேயன்றி வேறுவமையே கிடையாது. வன்மையில் அவனுக்கு ஒப்பாரில்லை. வண்மையும் அவனை அடைந்து நீங்காதிருக்கின்றபடியால் அதுவும் பெருமை அடைந் திருக்கிறது. புறநாட்டிலுள்ள பெண்கள் அவன் நகரத்துப் பெண் களின் நடையழகுக்குக்கூடச் சமானமாகமாட்டார்கள். களனிடத் தில் குற்றேவல் செயகிற பெண்களின் நடையைகண்டு ஆசை பட்டு நான் அதைக் கற்றுக்கொண்டு தெயவலோகத்துகருப் போனேன். அங்கே இநடையைக் கண்டு ஆசைப்படாதார் ஒரு வருமில்லை. அவர்களில அரம்பை மனம் மிகக்கவன்று என் நடை யைப்போல் தானும் நடக்க வேண்டுமென்று என்னை கெஞ்சிக் கேட்டுகொண்டபடியால் மனமிரங்கி அவளுக்கு மாத்திரம் கற் றுக் கொடுத்தேன். அநநகரத்திலுள்ள பெண்களுக்கு என்னி டத்தில் விசேஷ நம்பிக்கையுண்டு. அவர்கள் தங்களுக்கு மிகவும் ஆப்தமானவர்களிடத்திலும் சொல்லத் தகாதென நினைத்து மறைத்துவைத்திருக்கும் பரம இரகசியமான விஷயங்களையும் என்னிடத்தில் சொல்லாமல் இருக்கமாட்டார்கள். நான் அந்நக ரத்தைவிட்டு எப்போதும் அகல விரும்புவதில்லை. இவ்வீதமாக எல்லாவற்றிலும் சிறந்த களனுக்குத் தகுதியான ஒரு பெண்மணி அகப்படாமையால் அவனுக்கு இதுவரையிலும் விவாகம் நடக்க வில்லை. அநதத் திவ்விய புருஷனுக்கு மனைவியாவதற்குரிய பெண்ணைத் தேடிக்கொண்டு ஒவ்வொரு உலகமாகச் சுற்றிவருகிறேன். இதுவரையில் ஒருவரும் காணப்படாமையால் இநநகரை அடைநதேன். இங்கு உன்னைக் கண்டபிறகுஎன்மனம் ஒருவாறு ஆறுதலுற்றது. அவன் அழகுக்குத் தகுந்தவள் நீயே அன்றி வேறொருவருமில்லை. நீ அவனைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளாவிட்டால் உன் அழகுக்குக் கௌரவமில்லை. ஆயினும் விதி என்பது ஒன்று தனியாக இருக்கிறது. அதன்படியே தான் எதுவும் நடக்குமேயன்றி அதற்கு மாறுக ஒன்றும் நடவாது. ஆனால் எதையும் விதிக்கும் பிரமன் சேர்க்கத் தகுதியானவற்றை யே சேர்ப்பனேயல்லது தகாதவற்றைச் சேர்ப்பதில்லை. இவ்

வுண்மை அறியாதார் சிலர் உலகில் அனேக காரியங்கள் தகாத் விதமாகவே நடக்கிறதென நினைத்து அதற்குக் காரணமான கட வுளின் சக்திகையப் பரிகசித்தது இருக்கிறார்கள். நிற்க, நான் ஒரு சடவை பிரமனே நமஸ்காரித்துப் "பூலோக மன்மதனை னனுக் குத் தகுதியான பெண்யாராக இருக்கலாம்" என்றுகேட்டபோது அப்பிதாமகன் உன் பெயரையே சொன்னதுபோல எனக்குத்தித் பட்டது. அவ்வாத்தை முற்றிலும் என்காதில படிவதற்குமுன் ஒரு தேர் அப்பக்கமாக ஒடியது. அதனுல உண்டான ஓசையில் அச்சொல் முற்றிலும் எனகாதில்படாமல் அரைகுறையாகப் பட்ட படியால் நான் நிசசயமாகக் சொலல முடியவில்லே. ஆனல் உனனேயனறி னளனுக்கு வேறு மனேவியும், நளனேயனறி உனக்கு வேறு கணவனும எற்பட்டால பிரமன ஒதத இயலபுடையவரை யே கூட்டுவான எனறு தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும புகழ் மொழி அந்த முட்டாள சாரையோனேவிட்டு அன ரூ டே ஒழித்து பழதொழி நிலைகரும என்பதற்கையமில்லே. எ, தமை யநதி, நான தெரிவேநமாக உன் பெருமையையும அவ்வள நூட் பதையும மறநது உனனிடதில் தகாத வார்தைகளைப் பேசி உனனேயும் கால நேவ நிறுதிவைததுவிட்டேன். நீ என்னி டதில் சற்று அனபுற்று என்னப் பினபற்றி வநதமையால் எனக் கும் உன்னேமே சற்றுநேரம சமடாவிக்க வேண்டும என்ற ஆவ லுண்டாயிறறு. அந்த அவா மிகுதியால உன நிரமதனைக் கொஞ்சநகூடக் கலனியாது வீணகாலம போக்கி அபராதியா னேன. அதை நீ மனனிப்பாயாக. ஆயினும நான் உனக்குச செய்த அபராதத்துகசாக நீ எனனே எனன செயயச சொனன போதிலும அதை இப்போதே முழுமனதுடன செய்துமுடித்து நான் உனகுசசெயத பிழையினின்றும எனனைக் காதுக்கொள ஞகிறேன" என்று சொல்லிவிட்டுத் தமையநதியின் மனத்தைத் தெரிதுகொள்வதற்காகச் சற்றுநேரம சுமமா இருநதது.

அப்போது தமையநதி, அன்னம் சொல்லியவற்றை எல்லாம் கேட்டு மனமகிழ்ந்து அவ்வன்னத்தை நோக்கி மிக்க நாணத் துடன் சொல்லத் தொடங்கினுள். "அரச அன்னமே, நீ எனக்குச் ஒருவித அபராதமும் செய்யவில்லே. நீ பேசிய வார்தைகள் நான்

காதற்கு இதுவரையிலில்லாத இனிமையை உண்டுபண்ணின படியால் உனக்குக் காலதாமதமாகிறதே எனபதையும் மறது உனனையும் நினைதிவைத்ததாகிய பெருமிழையை நான செயது விட்டேன. நுண்ணறிவுடையோர் நூலோடு பழகினுப், பெண் ணறிவென்பது பெருந்பேதமைத்தே, எனபது நீ அறியாத தலல. பிறர் தமக்குச செயத பிழையைத் தம்முடைய நெனச சொல்வது உத்தமர்களுடைய கொள்கையாதலால அதநனமை வாயநத நீயும நான செயத பிழையை உனனுடையெனச சொல் லிக் கொள்ளுகிறாய. தவிர எனகு எதாவது ஆகவேண்டியிருந் தால் அதைச் செயவதாகவும் சொனனாய. நான் உன்னைகண்டு களிப்படைநதைதத தவிர வேறே எனகு ஆகவேண்டியது என்ன இருக்கிறது. அபபடியே பெண்களுகு ஏதேனும் ஒன் றில் விருபபம இருக்குமாயின அதையவாகள தம்மனததைவிட்டு வெளியே சொலவதுமுணடோ. இநநிலவுலகத்தில பெண் ணைப் பிறநதவள எவளாக இருநதாலும கற்பகத் தருவின் கொழு நனே எனக்குக் கொண்டுவநது கொடுக்கவேண்டும், எனறு சொல லுகிறவளுமுண்டோ. எல்லாம் தெரிநத உனகு நான அதிக மாகச சொல்வது எனன இருக்கிறது. எல்லாவற்றையும் நீயே கருதிப் பாரதது கொள்” எனறாள.

அன்னம் சற்று ஆலோசிதது பெண்களுக்கு இயல்பாக உள்ள நாணம் மடம் அசசம மிரப்பு என்னும நான்கனுள் சிறநத காவலாகிய நாணம தமையநதுக்கு அதிகமாக இருப்பதால் தன் மனததிலுள்ளதை வெளிப்படுதத வெடகப்படுகிறாள். அவளுக்கு இன்னும விருப்பத்தைத தரததக இனிய லாததைகளேப்பேசி அவளது உட்கருததை வெளிபபடுததவேண்டுமெனத தீர்மா னித்துத தமையநதியை நோகி “மகாய, கற்பகத் தருவின் கொழு நனே எனறு நீ சொல்லியதின் கருத்து எனக்கு வெளிப் படவிலல. எனனில கற்பகத், தருவின, கொழு, நனே என்றால் கற்பகத தருவிலுண்டாகிய மலரு தருணம் வாயநத அரும்புகள் என்றும், கற்பகத, தருவின், கொழு நனே, என்றால் கற்பகத் தரு வைப்போலக கேட்டதெலலாம் கொடுக்கும் திறமையுள்ள கண வன் என்றும் இரண்டு பொருள்படுவதால் நீ எதை விரும்புகிறாய்

என்று நான் தெரிந்துகொள்ளக் கூடவில்லே. ஆகையால் உன் மன்னத்திலுள்ளதை ஒளிக்காமல் வெளிப்படையாகச்சொல். அதனல் உனக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாது. ஒருவேளை, நீ சொல்லப்போகிற காரியம் என்னல் முடியுமோ முடியாதோ என சந்தேகிக்கிறயோ. அதைச் சந்தேகம் நீ கொள்ளவேண்டாம். எனெனில் எந்தக்காரியமாக இருந்தபோதிலும் அதைச் செய்து முடிப்பதாகத் தீர்மானிப்பேனேயானல் அக்காரியம் இதுவரையில் முடியாமற் போனதில்லே. என்னலாகாத காரியம் எவராலும் ஆகாது. ஒருகால் நீ சொல்லுங்காரியம் மாத்திரம் என்னலேயும் முடியாதபடி அவ்வளவு பெரிய காரியம் போலிருக்கிறது. ஆயினும் அதுவும் நடுலேமை தவறுத உத்தமியாகிய நீ நினைத்த காரியமாகையால் அவசியம் பூர்த்தியாக வேண்டுமேயல்லது வீணுகப் போகக்கூடாதே. அப்படி வீண்போருமாயின் உலகில் உத்தமத் தன்மைக்குப் பெருமை என்ன இருக்கிறது. நான் ஏதோ பொய் சொல்லி உன்னே ஏமாற்றி உன் மனத்தில் உள்ளதை வெளிப்படுத்தப் பார்க்கிறதாக நீ நினேப்பாய். ஆனல் நான் ஒருபோதும் பொய சொல்லமாட்டேன். என் வாயிலிருந்து வருவதெல்லாம் உண்மையே. என் மனம் பொய் பேச விரும்பின போதிலும், நான் வேதாப்பியாசம் செய்திருக்கின்றபடியால் என் நாவினின்று உண்மைதான் வருமேயல்லது என் மனம் நினேத்தபடி பொய் வராது. எல்லா உலகங்களேயும் படைத்த கடவுளாகிய பிரமனே 'இவ்வுலகங்களில் உண்மையே பேசுபவர் யார் யார்' என்று கேட்டால் அவர் முதலில் எங்களேச சொன்னபிறகு தான் மற்றவர் பெயரைக் கூறுவார். ஆகையால் நீ கொஞ்சமேனும் என்னேப்பற்றிச் சந்தேகப்படவேண்டாம். நீ விரும்பியதை இப்போதே சொல்லுவாயானல் நான் அதை மிகவும் விரைவாக முடித்துக்கொண்டு வருகிறேன்" என்று மிகவும் பரிவுடன் அன்னம் சொல்லிற்று.

தமையந்தி "பொன்னிறம் வாய்ந்த அன்னமே, இவ்வளவு நாழிகை என்னுடே பழகியும் என் நிலேமை உனக்குத் தெரியவில்லேயா? இத்தமையந்தி 'யாழிசை கேட்டிருந்த' னளன்பால்

வேட்கையுற்றனள்' என்று உனக்கு ஒன்றுகூடத் தெரிந்திருக்க லாமே. இதை நான் சொல்லிதானு நீ தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமோ? மனங்கலங்கித் தெளிய வகையறியாது நிகைக்கின்ற என்னை, என் மனத்திலுள்ள விருப்பத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லும்படி வற்புறுத்துவது உன்னைப்போன்ற முதிர்ந்த அறிவுடையோர்க்கு அழகா" என்று சொன்னாள்.

இதைக்கேட்ட அன்னம் தமையந்தியின் மனக்கருத்தை நன்றாக அறிந்திருந்தும் ஒன்றும் அறியாதது போலத் தமையந்தியை நோக்கி "வேலபோலுங் கண்ணியுடைய மாதே, நீ 'இத்தமையந்தி, யாழிசை கேட்டிருகி னளன்பால் வேட்கையுற்றனள்' என்று சொன்னயல்லவா? அதாவது (யாழ் இசை கேட்டு உருகினள் அன்பால் வேட்கை உற்றனள்) இத்தமையந்தி, ஓணையின் நாதம் போலக் கேட்பவா காதுக்கினிமையை உண்டுபண்ணுகிற வான் வார்த்தையைகேட்டு உருகி, அதனிடத்திண்டாகிய அன்பின் மிகுதியால் அவ்வார்த்தையை மறுபடியும் கேட்க விரும்பினாள் என்றும், (யாழ் இசைகேட்டு உருகு இன் நளன் பால் வேட்கையுற்றனள்) இத்தமையந்தி, அன்னத்தால் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட நளனது பெருமையை வீணையின் இனிமையான ஓசை போலக் காதிற்கொண்டு அதனால் தமையந்தி உருகி வாடும்படியாகச செய்த இனிமை பொருந்திய நளனிடத்தே மிகுந்த விருப்பமுற்றனள் என்றும் இரண்டு பொருள்படுவதால் இவற்றில் நீ குறித்ததுச் சொல்லுவது எது என்று நான் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லே. நான் அனேக நூல்களேக் கற்றறிந்த புலமையினுலே நீ நளனேயே விரும்பியதாயச சொன்னதாக வைத்துக் கொள்வேன்; அது அறிவுடையோர் கொள்கையல்ல. ஏனெனில் பெண்களுக்குரிய பயிர்ப்பு என்ற தன்மையினுல், அவர்கள் ஒரு விஷயத்தில் பற்றுடையவர்களாக இருந்தபோதிலும் உடனே அதைவிட்டு மாறும் இயல்புடையவர்கள் என்று அறிவான் முதிர்ந்த பேரியோர் கூறுகின்றமையால் நீ குறிப்பாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளே நான் அறிந்தும் அறியாதது போல் சந்தேகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. தவிர, உலகமெல்லாம் ஜயித்து ஏக சக்கரவாளத்தை தருமதவறுது அரசுபுரியும் சக்கரவர்த்தியாகிய

நளனுடைய சபையில் நான் போவேனுஞ்சொல் அவனுக்கு என்னிடத்திலுள்ள அன்பின் மிகுதியால் எனை அருகிருத்தி நான எங்கெங்கு சென்றேனென்னும் ஆங்காங்குள்ள விசேஷ மென்ன வென்னும் அவன் எனைக் கேட்குங்கால் நான் போன இடங்களையும் அவ்விடங்களிலுள்ள விசேஷங்களையும் சொல்லும்போது இங்ஙனமதையும் உண்மையும் பற்றிச் சொல்லுதான் வேண்டும். அப்போது நீ மிகக் நாணத்தோடு சுருக்கமாகச் சிலவார்த்தைகள் சொன்னதாக நான சொல்லுவது தகுதியா? அரைச் சொல்லைக் கொண்டு அமபலம் ஏறலாமா? ராஜ சபையில் கேளவி உதித்தசம் அபிபிராயம எனும் மூனனும் நீயுங்கிய நிச்சயமான விஷயங்களையே தெரிவிக்க வேண்டும். நிசயமாகத் தெரியாதவைகளில அவ்விஷயங்களை அரைகுறைதில் சொலலாமல் முற்றிலும் விட வேண்டும். நீ ராஜ குமாரியாகையால் மேறசொல்லியவைகள் உனக்குத் தெரியாதனவலல. மேலும் நீ சொலலிய வார்த்தைகளின் சுனமையையும் அவற்றின் குறைவையும் உனகுத் தெரிவிகாமல மௌனமாக நான உனனிடத்தில் உதயவு பெற்றுப் போவேனுஞல, நீ எனனிடத்தில் நளனுகுத் தெரிவிக்கவேண்டிய விஷயங்களைச் சொலலி இருபபதாகவும, நான் அவற்றில ஒனறுவிடாது நளனிடத்தில் சொலலி அதற்கு ஆக வேண்டிய விதமாக முடித்தவுவிடுவேன எனனும நீ நடபபி இருகக லாம். ஆனால நான எவ்வளவு மனமுடிக கேட்டும நீ சொலலிய வார்த்தைகளெலலாம பிறர சரித்திகுகுபடியாகவே இருக்கின்றபடியால் இவற்றை ஒருநாளும நான நளனிடத்திற சொலல மாட்டேன. தவிர, ஸ்திரீகளுக்கு ஏப்போதும் சுவேசசை என்பதில்லை. அவரகள எப்போதும பிறர பாதுகாபபுக்குட்பட்டவர்கள், அதாவது இளமையில் பிதாவினலும் வய தில் கணவனலும் வீருதாப்பியதில் குமாரராலும காப்பாற்றபபடுகிறார்கள். அவ்வாறே, நீ இப்போது மடமதைப் பருவமுடையவளாகையால் உன் தகதைக்குட்பட்டவள். உன் தகதை உனனை வேறயாருககாவது விவாகம் செயது கொடிக்கத நீமானித்தால் நீயும அதற்குட்பட வேண்டுமேயல்லது அதற்கு மாறாக நடப்பது உனக்குரிய தர்ம மல்ல. அப்போது நான் நளனிடத்தில் உனனைப்பற்றி உத்தேச

மாகச் சொல்லும் வார்த்தைகள் பெரியயாகப்போகுமே, ஒருகால நீயும் இதை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டிதான உன கருத்தை வெளிப்படுத்தாமல் குறிப்பாக சொலலுகிழுயோர? இபபோது தான நீ துட்ப புதியுடையவள என்னும உன வார்தைகள விபக்தகாகவெனனும தெரிதுதெரண்டேன. நமபிருவருக் கும் ஓர விதமான சுதேகமிருப்பதால நிதக விஷயத்தில நான் முயறசி செயவதில யாது பயன? ஆகையால நிதைவிட்டி நீ வேறு எதாவது செயய சொணனால அதை நிப்போதே செயது முடிகிறேன" எனறு சமைய நியின மனததை ஆராயவதற் காக வினயமாகச சொல்லிறது.

அப்போது நமையநதி தன உள்ளக்கருத்தை வெளிபபடுத்தா விட்டால் அவள எண்ணம நிறைவேறுமற பேரயவிடுமெனக் கருதி அவளே தூதுவரையில காதலுகொணடிருந்த நாணதைதச சற்று விட்டெ சிறிதுபுனனகை செயது முகததை ஒரு புறமாகத் திருப்பி கொணடு பின வருமாறு சொல்லலுறுகுள். "எல்லாம் அறிநத அனனமே, உன வார்தையை வேதவாகியமெனறுமபு கிறேன். உலகில எனசருத சருவியான கணவன் களசகதர வர்தநியெனறும், காமதேவிருவரும விவாகம செயதுகொளவது தான தகுநியெனறும, விதி பொருநதாதாரைக் கூட்டாதெனற மும சொனனைய. கிறகு, எனகதனை, செலலுமவறறிலும் கிறநது ஒப்புயாலிலாத உதமம குணங்கள் வாயநத இராஜகுமாரனேயே எனக்குக் கணவனாகத் தேடுவோரையறி மனமபோன போக் காகசெயயமாட்டாய. அப்போது, அவர, நீ சொலலிய களசக் கரவர்தநியையே தேர்நதெடுகவேணடும அதனால் நீ களச சக்கரவாதநியிடதில எனனைபறறி சொலலும விதயம் பொய யாகாது. விதியும, தன இயறகை மாறுமல இருகவேண்மோ ஸல், களசகரவாதநிகு மனனியாகக தகுநதவளென்று நீ சொல்லிய எனனையே அவரோடி கூட்டவேண்டும். அப்போதும் உன் வார்தை வீண்போகாது. ஒருவேளை விதியும் தன் இயற்கைமாறி என் நகதையும் அநன் வசக்காராய் எனக்கு வேறொரு கணவனைத்தேடி நான் அவனை மணஞசெய்துகொள்ளு மாறு வற்புறுத்துவாராயின், நான்,

ஐயமுறே னளன்மார்பி லணியலணி தவனன்றி
மையல்புரி வேள்வரினு மன்றலந்தார் சூட்டேனே
நெய்யோழுகு வேற்றாதை பிறர்க்களிப்ப நோக்குவனேல்
வெய்யதழற் புகுந்தாவி விட்டேனுரை நிறுத்துவனுல்.

எதையும் இடையறுமல் செய்துமுடிக்கும் சதுரப்பாடுடைய அன்னமே! நான் னளனையன்றி வேறெருருவரையும் கலியாணம் செயதுகொள்வதாக என் மனத்தில் நினைக்கவே இல்லே. அவருக்கு மனேவியாகி அவருக்கே ஊழியம் செய்யவேண்டும் என்னும் அவாவே மிகுந்திருப்பதால் நீ எனனே எப்படியாவது அவருக்கே மனேவியாகும்படி செயயவேண்டும். இஃது உனக்கு ஒரு பெரிய காரியமல்ல. இதை நீ செயதுமுடிக்க வேண்டுமென்று எண்ணுகொண்டால் இது முடிவுபெறும என்பதற்குச் சந்தேகமில்லே. வீணாக எனனேப் பரிகஷிபபதில் உனக்கு என்ன இலாபம். இச்சமயததில உன்னேதவிர எனக்கு உற்றதுணே யாரிருக்கிறார்கள். இதை நான் வேறு யாரிடதில் தான் சொல்லுவேனு. நீ எவ்விதத்திலாவது என்னே நளசக்கரவர்ததி கலியாணம் செய்துகொள்ளும்படி செய்தால் நான் உயிரோடிருப்பேன். இல்லாவிடில் உலகமுழுதும் அறியும்படியாகத் தீ மூட்டி அதில் விழுந்து இறந்துவிடுவேன். இவ்விரண்டினுள ஈான் எதைச செய்வது உனக்குத் தகுதி எனக தோற்றுகிறதோ அதைச செயவதற்குட்படுவேன். அருளின் தனமையை அறிந்த உனக்கு நான் சொல்லக்கூடியது ஒன்றுமிலலே. உலகததில் உயிருக்குச சமானமான உதவி செய்தவர்கு யாதேனும் ஒனறு சமபலிக்கு மாயின் மற்றவர் தம் உயிரையே கொடுதததுத் தமக்குச செய்த நன்றிக் கடனேக் கழிப்பர். இப்போது எனனுடைய உயிரைப் பார்க்கிலும் சிறந்த நளச்சக்கரவர்த்தியை நான் கலியாணம் செய்துகொள்ளும்படியாக நீ செயதால் உனக்கு நான் செயயும் பிரதி உபகாரம் யாதுளது? எதைச செயதபோதிலும் நீ செய்வதற்கு ஈடாகுமா? ஆனல் நீ செயயும் நன்றியை மறக்காமல் என் ஆயுள்வரையில் உன்னே மறவாது உன் புகழைப் பாடிக்கொண்டே இருப்பேன். ஆகையால் அதிக விரைவாக அச்சக்கரவர்த்தியி

னிடம் சென்று எனை எண்ணம் நிறைவேறும்படியாகச் செயதால் என் உயிர் நிலைக்கும். இனால் இன்னும் நான உன்னைக் கேட்டுக் கொளவது ஒன்று உளது. அதாவது, நீ அவரிடத்தில் என்னைப் பறறிச் சொலலும்போது தகுந்த சமயம பாத்துச் சொலல வேண்டும். அனனிய அரசர்கள் தாம செலுத்தவேண்டிய திறையை அளக்கும்போதாவது, அவர்கள் செயத தவறுதலுக் கரக அவர்களைக் கோபிக்கும்போதாவது, இராஜாங்க சமபந்த மூளள ஒரு முகியமான விஷயத்தைப் பறறி மிகவும் தூப்பு புந்தியுளள மந்திரி முதலிய பிரதானிகளோடு நீங்களாலோசனை செயயும்போதாவது, மிகவும் நுட்பமான பொருளமைதுள்ள நூலகளை ஆராயும்போதாவது, இனைப்போன்ற இனனுமறற எந்தச் சமயதிலாவது ஸ்திரீகளிடத்தில் வேறு விஷயங்களைப் பற்றி பேசக்கூடாது. அப்படிப பேசுவது பெருமபிசகு. அந்த காரியமும் முடிவுபெறாது. அதனால், நம்மிடத்து எவ்வளவு கோபமுடையவனாயினும் அவளள ஒரு சிறிது தூறுவா ராயின முன்பு அவர்களிடத்திலுளள அனபை முற்றிலும் அந்த அவர்களுக்குக் கொடுத்துண்டானே விடுகிறது. மற்றது விலகுவதாகை. அரசர் கோணமை ஒரு கரடி வந்தால் தடுவால் தகுவது போலாகும். இலகியால அரசனை மாத்திரம் அலலது சகலவினோத சுகதோஷதைத் தனியே உனனிடத்தில் வேறுபாடின்றி வார்தை யாடும் சமயமறிந்து எனனபபடி அவனமனம் மாறுமாறு பிரிய விதகவேண்டும். உனக்கு நான அதிகமாகச் சொலலவேண்டிய திலலை. தூதுபோகிறவர்கள் ஜாதி தூப்பு புதியவர்களாகவே இருப்பார்கள். அவர் பிரமாணத்திலுளளவற்றை அவர் கள் வெளிபபடுதுவதற்கு முனனமே மேமிய முகக குறிப்பா லுணர்ந்து அவற்றை முற்றிலும் சொலலுந்திறமை யுடையவரே ஆவர். அப்படியே நீயும் எனனிலலாமலை முற்றிலும் அறிந் திருப்பாய. ஆகவே,

வாவி யுறையு மடவனமே யென்னுடைய
ஆவி யுவந்தளித்தா யாதியால்—காவினிடைத்
தேர்வேந்தற் கென்னிலமை சென்றுரைத்து யென்
பார்வேந்தன் பாவை பதைத்து.

[றைத்தான்

அவரிடத்தில் அதிக விரைவாகச் சென்று என் நிலைமையை முற்றிலும் தெரிவிக்கவேண்டியது உன் கடமை" எனறான்.

அன்னம் சமையறி பெரிய இனியவார்த்தைகளைக்கேட்டு மனக திடப்பட்டு மகிழ்ச்சியடைந்து அவனோப் பார்த்துச சில வார்த்தைகளை தொலைத்து தொடர்ந்தது. "அமையறி, உலகத்தில் ஆபத்தான சமயங்களில் எவராயினும் அவசரஞ்சூள நிலையாகவே ஒருவர்க்க மனஒற்றுமை உண்டு என்று சொல்லவதுண்டு. அதாவது ஒரு சமயத்தில் ஒருவர் மரணத்தில் தோற்றும் விபரீதங்கள் ஆபத்தான மற்றொருவர் மரணத்தையும் கண்ணெதியில் வலுத்தக்கன ப்ரத்யக்ஷமாகப்படுவது போல தோன்றுமட. அதுபோல நீ உண்மையாகவே நளனை விரும்புகிறதாக இருந்தால் நளனுக்கும் உனனிடத்தில் உண்மையான விருப்பம் இயறகையாகவே உண்டாகுட. இதற்காக நம்மில் ஒருவர் அநுபோக வேண்டுமென பதே அவசியமில்லை சற்று, நீ உன மனதுக்குள் உன்னுவதோ மறைகாமல் எனனிடத்தில் சொலலியபடியால் நானும் உனனிடத்தில் கபடமின்றிப் பேசுகிறேன். ஒருகால் நளன் எமனை நோக்கித் 'திரிலோகாதிபதியே அதாவற்றை பெண்ணாசையாக இருக்கலாம்' எனறு கேட்டபோது நாகலோலலோகமும் ஒரே மனதாய உன பெயரையே சொனனதும் அனறுமுதல் அவனுக்கு உன ரூபமே நிறைந்திருத்து உனனையே அவனுடைய உயிரினறும் அதிகமாகவும் உன்னையன்றும் அவனுக்கு ஆறுதியாகத் தன்மையைக் கொடுக்கும அரிதாகுமென்றும் நீனைக்குதோறும மனமகிழ்ந்து உனனை அடையப் பெறுமையால் துக்கித்து வெளியிற் சொலவதை வெட்டிக் உன மனதிலேயே வைத்து மறுகுகிறான். நிதமட்டுமா, முகமும் பொழிய உதகம இலலாதனைகள வாயாறு வெற்றிபெறற பட்டதது யாரேயின் மேல உலா வருமபோது ஆடவரும பெண்மை விரும்பும்படியான அழகுவாயந்த நளனுக்கு நிகராயும கிட்டாத பொருளும அதுகிடைக்கப் பெறுமையால் உண்டாகும் கலலேயோடி கூடிய விருப்பமும உண்டாகாதபடி எலலாம நிறைந்திருந்தும் நீ இல்லாத ஒரு குறையால் நினைதோறும உடல வாடிப் புதிதுபுதிதான மெலிவோடு தோற்றுகிறான். உன் உருவெளித்தோற்றம தோற்

ஆமபோதெல்லாம் அவன தனனை மறியாது கோபிபபதும நகைபபதுமாக பிதறலேபபோல மனம பேதித திருபபான. தனகது எவிதத்திலும மன சேரவடாதாதபடி தனகது மாறான எவித பலகையையும அடலுக்கு முனபில மனனர்பலர தனனைத தாகிகக காலமும நிடமும பெறாமல அவனுடைய ஸாகஸமான வாயிலில் கையை முடைத்து நிலைகுலையசெய்து விடுகின்றனவென்று பலவான வரைகளை , ரதபபடையாகக் கெயயும வெறறி பொருநதிய நளன உனகுதானாடாகிய மெயவை மாத திரம நீகக வகையறியாமல சுயமுடைய பேச்சிலேயிட்டதே நிருகது வருநதி எலலோ முனபாகத உலோசிபபதில தூரகக போகுமபடி அனுபபினான. இபபொழுகது உபயுகத சமபாஷிபபதி பிறகு உஙகளிருவர மனமும ஒருமித்து ஒரு முடிவினறி முடிகிறது இறகெனபது உளளபடை யெலலாரகளிடமும மினபடுகிறது, ஆகையால நீ ஒனறுமகது வருதபபடாமல உபாயமிருவர எணணமும நீகுகள முனனெரபபு புணணியமல்லாதகால மடிவு பெறுமெனபதறகுச சநதேகமிலலை. நாலாநே தெடி தெரணடபடி அநியாயமில்லாத காரயமானது நமகிடதகில நீ கொலலிய நிறைய செலலுமெலலாமில நீ விரைவாகபோய திரு நிவை அவன காரில படடபினறகு நீ ஒருதரமெனறாவ எனபதிலலை. எனனெனில நிறைய பொருளுடனே தூது உனனுருகு வருது உனனைக கணிபாரனறி பெருமை பெறாதவனல. ஈனன போய வருகிறேன். உன மனமகிழசசியுடன இருபபாயாகவேண்டும்" எனறு சொலலிவிடடுப பறபபட்டாள்.

சமையதிலும மனமகிழசசி அடையாதிருநத நாரதர மலரபோனறும சனன கைகளால தடவி கணகளிலொறறி அபபறம உப சாரவாகய பலவும சொலலிவிடடுசசனறார.

இவ்வாறிருந்து நன்மோதிக ளிமபுவேலை யழுதூறுஞ்
செவ்வாய் மடந்தை சிறடியின் சுவடுநோக்கிச் சிறுபரு
மைவவா ணெடுங்கட் டொழியரும் வரவாண்டுப்பப்ப
டிவ்வேரன்னு
வெவ்வாய வடிவேல் வேந்தன்பா லலமை யிரைவி
பிலகிடதே.

அன்னம் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்ததுடன் தமையந்தி மனம் வருந்தித் தன கண்ணுங் கருத்தும் அதனைப் பின தொடர்ந்து செல்ல அதைப் பார்த்தவண்ணமாகவே அனலிலிட்ட பொற் பாவை போலுருகித துக்கக்கடலில் மூழ்கினளாயத் தத்தளிக் கும்போது அவளுடைய தோழிமார்களும் செவிலித தாயரும அவளைத் தேடிக்கொண்டே வந்து அமைதத்தடியிற் கண்டார்கள. அப்போது தமையந்தி மிகவும் வாட்டமடைந்திருப்பதைக் கண்டு அவர்கள் "எம் குலதெயவமே, மிருதுவான புஷ்பங்களினமேல் நடக்கும்போதும சிலகது கனபிப போருப்படியாக மெனமை வாய்ந்த பாதத்தாலே வெகுதூரமையில ஒரு சாமானிய அனன பஞ்சியைத்தொடர்ந்துவந்ததறி தமகருகுதியா. தமமை எமமைப் போன்ற சாமானிய ஸ்திரீகளோடுசேர்ந்து எண்ணுதல கூடுமோ. தாம் எமது ஜயன வீமராஜன அனேக காலமாகசெயத தவத தாலடைந்த வரத்தால்பெற்ற இலக்ஷ்மியல்லவோ. தாம் இவ் வித வாட்டத்தையடைய காரணம என்ன? தமமுடைய தை, முகம், கண்கள் இவற்றைத் தாமரைமலராகளே என வழக்கமாக வருதுவிழும் வண்டுகளே ஒட்டினதிலுமேயோ அல்லது இவ்வளவு தூரம் நடந்துவந்த களைபபிலுமேயோ தமது தேகம இவ்வளவு வாட்டத்தை அடைந்திருக்கிறது" என்று மனம கலங்கிக கேட் டார்கள்.

அதற்குத் தமையந்தி ஒன்றும் பேசாமலிருந்தபடியால் அவ் ருடைய செவிலித்தாயா மனம நெகிழ்ந்து அவளுகருகு சிதறதெளிய விபூதியணிந்து, ஒருவேளை வனதேவதைகளின் சேட்டையோ எனநினைத்து மஞ்சளநீர் ஆலத்தி எடுத்து அவளை ஒருவிதமாகவும் அணுகாமற் காகுமபடி அவரவர் குலதெயவங்களைப பரவித் துதித்துத தமையந்தியைத் தாமே அரண்மனைகு அழைத்துப் போய இலக்குமியைத் தாமரைப்புஷ்பத்தில் சேர்ப்பதுபோல் அழ கிய கட்டிலின்மேல் பஞ்சணைகளைபபரப்பி அப்படிகையின்மேல் மிருதுவான புஷ்பங்களைத தெளித்து அவள்தேகத்திற்கு எவித தீங்பமும உண்டாகாதபடி அவளணையிற் படுக்கசெயதார்கள. தமையந்தி அதிற்படுத்துத் தன்னை முற்றிலுமறந்து அன்னம் சொல்லிய வாதத்தைகளையே நினைத்துக்கொண்டிருந்தாள.

இங்கு இவ்வாறிருக்கத் தமையனிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுப் போன அண்ணம் தான் மேற்கொண்டகாரியம் கைகூடிற்றே யெனும், அரசன் தனக்கு உயிர்பரிசை கொடுத்ததற்குப்பதிலாக அவன் தன் உயிராகவே நினைத்திருக்கும் தமையனிடையை அவனுக்கு மனைவியாகும்படி செய்தது தன்னை மறந்திக் கடனைக் கழித்துவிட்டதாகவும் மனமகிழ்ந்து தான கடகவேண்டிய தூரதனதாக கூபயிற்றூரமாக நினைத்துச் சிறைய கொஞ்சங்கூடத் தோன்றாமல் நள்ளை எப்போதுபார்த்து இன்ச சுகதோஷமான சமாசாரத்தைத் தெரிவிதிது அவன் மனதைத்த தேற்றுவதென அறிவிரைவாக ஆகாயமென்னும் கருமையான கலலில பொன னுரைசதாற்போல நிடதநாட்டை நோகவிப் பறந்து வந்துகொண் டிருந்தது.

அன்னம் தனனைவிட்டுப் பிரிந்து போனபிறகு நளன் தனது மூத்த கண்பகையுடனுறந்து கண்ணுறகமின்றித தானே தூதாக அனுப்பிய அனனம அதுவரையில வராமலிருக்கக் காரணம் எனவெனனு ஆகாயத்தில மினனற்கொடியைக காணுதோறும அன்னந்தான் வருகிறதோ என்று அசரமாக எழுந்து எதிர் கொண்டழைப்பவன்போலப் பாரப்பதும் பின்பு அல்லொளி ஆகாயத்திற்றோனறும் மின்னற்கொடி எனறு அறிந்து அயர்ந்து பபெ பதுமாக அனனம் வருமவழியைப பார்த்தகொண்டிருந்தான்.

வழிமேல் விழிவைத்து வாணுதலா ளுமை
மொழிமேற் செவிவைத்து மோகச்—சுழிமேற்றன்
நேஞ்சோட வைத்தயர்வான் கண்டா னெவோனில்
மஞ்சோட வல்னம் வர.

அப்போது ஆகாயத்தில் மிகவும் விரைவாக வந்துகொண் டிருந்த அன்னபக்ஷியைக கண்டவுடன் அதைத்தன் இரண்டு கண களாலும உட்கொள்ளுபவன் போலப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கருதலுற்றான். "இவ்வன்னம், என்னிடம் வந்தவுடன், தான் தமையநிலையைக் கண்டதாகச்சொல்லி என் உயிரைக காக்குமோ அல்லது வேறுவிதமாகச்சொல்லி என் உயிரைப் போக்குமோ. ஒருக்கால் அனேக காவலோடு கூடிய அந்தப்புரத்திற் சென்று

அரசியதிலைமை ஏற்றி பேரழுகையிலிலை என்று மொழியுமோ. ஒருவிலிஞர், தலையாரியைய கணவிற் கனவுகிபடி அவளை யிலையை வெருவலு ளாயும் அழைக்கபடன் பெரிழுரு ஆரதனுக்கு யொரிக்கபடுதாக நடாயிந்தாரு, வைதவபத்திலைகையும் விட்டதாக மிவழிபிடுகிறிய பெண்ணிபடி இதுதக மில்லாமல் திருமபிவிட்டதாலை ப்ரஸ்ஸ்ட்டிபேஷ் என விஷயமழுறை நீழும் தொலைபடட்டிருப்பதால் மறுநாள் மாலைக்குள் திருந்தி மண வாளன அலைதினையும் நலைமையுன் எனிலை வெளுத்தாக விளம் புமோ ; அந்தலையாரி வேதிருரு ஏற்றுவிக்க காணவிலைக்க கொள வதாக மனதிலை நினைத்துக் கடடிக்யால் ஒனறும் ஒருவரை ஜோபபதி பிதிலிரதைதருக்க வழக்கலையிலை. அவள் கொணன தாக கவிலிலை ; அந்த அனனப பறவையே தன் பெட்டையை நினைதது மீண்டும் பாடி மிகிழ்ச்சியுடன் திருமபி தந்தமைப் வருவ கொணடிருந்திருபபாள், அது தலையாரியிடம் பேசியிருந்தால் இவனஎன்கிட்ட ஏன்பபடி வரழுப்பிரான்” எனறு பலவாறாக மனம் யைதைபோக்க அனன வருவாயைில் காதுகொண் டிருந்தான்.

அனனாளனறி ஈன்றபெடட அரணமனைகு மேறேவகரு கேதே இறவனி ரனவ்டைத்தில் வருபவோர், அவளை “அனனமே, தலையாரியை முடிவு மெபபடி யானனபி வை தா யோ?” எனக கேட்டான்.

அப்பொழு அவளாளனறி “ஐயனே, நீ வருநதவே வேண்ட டாம. உன வேதனை யோல்லிச்சொனனபி பொறுமை வாதகாரி யம முடியுமாறபோகும். உனனைபபறறிய மொனனவுடனை தமை யாதி முழுமை நதுடனை சரபபாரு உனனைதவிர வேறொரு வரையும விவாகம செயயு யெனனும உறுதியாக சொலலி யிருகக்குரான. இரணி கரபபரியாகள தமது கதிமாறிக தெறபு வடடைாக முடிவு பெறறிலும அவள வாரதையும மனமும் மாறு. நீ சிறிதும கவலை கொளளவேணடாம். உன்னிலுஞ் சிறநதவன் ஒருவன் உலகதிலிருநதாலலலவோ சநதேகபபட வேண்டும். தலையாரி உன் மனைவியாகிவிட்டாளென்று உறுதி யாக நினைத்துகொள” எனறு சொலலினாள்.

இதைக்கேட்ட நளன், இதற்குப்பொருளை அடைந்தவன போல வும், கரிய நீர்க்கடல் பெரும்பயலால் அலைப்புண்ணச் சுறைகளைது தத்தளிக்கும் ஒரு கப்பலில்ஏறி நிற்கும் தலை நேராற்றினை போல வும், உதவியினறி வழுக்கிவிழும் ஒருவனுடைய ஒரு ஊன்றுகோல கிடைத்தாற்போலவும், மனமகிழ்ந்து முரசை நெரிஞ்சுத் தூ வண்டியில் ஒருவரும் உண்டிராத அமுதத்தைத் உண்டவனபோலக் களிப்புற்று முகமலர்ச்சியடைந்தான். பின்னரும் அன்னமானது அவளுடைய பிரிந்த அதைவும் அவளுக்கு நேர்ந்துள்ள கொடுமை எற் பட்டிருக்கும் துக்கத்தையும் சொல்லல் கொல்லல் காதல் பிரிதி, எயிலை அனுமானதை அவர்களுக்குச் சொல்லுவதை விரைவு செய்து கொண்டு மிகவும் முடித்துவிடுமோ எனறு மேலும் மேலும் கேட்டதையே கேட்டுக்கொண்டிருக்காலும் அவற்றைக் கேட்கத் தெரியும் உண டாகும் காதல் பிரிவால் ஆனந்த மேலிட்டுக் கண்ணீர் விட்டுத் தம்மையறியாமல் தன்னை வந்தடைய உயிரை கொடுத்தாற்போலத் தன்னை வந்தடையக் கடைசியில் முறறிலும் உயிர் பெறறதனைய மேல நடக்கவேண்டியவறறை ஆலோசிக்கத் தொடங்கினான்.

இவ்வனம இவ்வாறிருக்கத் தமையந்தி தன மலர்க்கணையில் போயடைபடுத்தும் உறுகயினறி, ஆகாரத்தை யெறுப்பது எனன எப்போது நளனை வந்து கலியாணம செய்வோம் எனறு கவலை மேலிட்டு மனத்துக்கு இனிமையை கொடாதும் சந்திரன முத லியவற்றை வெறுத்துத் தோழியரோடு விளையாட்டையெறிந்து, ஐம்புலன்களையும் அடக்கிப் புறபபற்றை நீக்கிய பின்னரும் ஒன் றையேகருதித் தன்னைத்தைப் பிரமத்தினிடத்தே செலுத்தும் யோகியாபோல தன மனத்தையும் உயிரையும் நளனிடத்தே விடுத்து வெறுங்கட்டைபோல மனமகிழ்ந்திருந்தாள்.

தமையந்திக்கு உண்டான இவ்வகையான மாறுபாடுகள் ஆச் சரியத்தையளிப்பு அவளுக்கு முன்பிறப்பினையறிவது உண்டாகக் கூடியதலலவா ஏனெனில் உத்தமஸ்திரீகளுக்கு உத்தமத் தனமையெனபது அரோடு கூடவே பிறந்ததாகும். அதனால் அவர்கள் கணவர்களாக இருக்கும்போது அவர்களுக்கு ஒரு ஆடவனிடத்தில் பற்றுண்டாகுமேயானால் அப்பற்று அவனை விட்டு வேறிடத்திற செல்லாது. அப்பற்றும நன்னெறியினின்

றும் புறருடைய்லாதாகையால் தன குலத்துக்குரிய பெருமை, சிலம முதலியவற்றிற குறையாத தனமையுடைய ஆடவரையே நாடும். அவ்வாதமக கரணிகைகள் ஒரு ஆர்த தலைகாகக் கண வனுக நினைத்து விட்டால பிறகு வேறொருவரையும மனதால் நினைக்கவுமாட்டாகள. விரோயாட்டாகக்கூட வாயால் சொலலவு மாட்டார்கள. ஏனெனில மனம வாகு காயம ஏனறும் மூனற னுள் ஏதேனறும ஒனறிலலா ஒரு குறறம செய்தாலும அது குற்றமேயாகுமலலவா? அவர்கள அப்படியுள்ளதில நமகுச சிறபத நாயகன் கிடைகக வேண்டுமெனறு பிறதசகருணியனபற் மற்றைதெயவங்களையும வணங்குவதுண்டு அனனபபறவை, புஷ் பங்களிற்சிறந்த தாமரையை பகழ்விளிரசிறநத அனனம் அடை வதுபோலவும, அதமபபறவையாகிய காகமை யாரும கரூது நீககு கின்ற வெமபை அடைவதுபோலவும அவரவர் நிலைமைகேற்ற படி விதியானது நிதியுப கணவனறும நேரபடசெயயும. அது எவ்வாறாலும மாறுபடச செயவதிலலை. ஆதலை விதியே எனை யும செயவதாலை கடவுள் வணககம எதறகாகவெனில, விதி கடவுள் திருவுளகமம பகவதாலை முதலியனவெலலாம ஒரே பொருளைகருதிகும பலபெயராகளாகி வேறலல. ஆகையால் கடவுளவணககம இனறியமையாததே. இபபடாறு ஒரு கணவன் ஏறபட்டால அதுவே கடவுளின திருவுளமென நினைத்து முழு மனதுடன் ஏறறுகொண்டி ஆவனேய தெயவமுதலிய எலலா மென நினைதது அனனமுறதல் கடவுளவணகமும நீஙகும. அத னால் ஆவாகள மேமபாடி குறையாது.

தமையதினறும உததம கன்னிகையாகையால் அதுவரையில் தான் வழிபடட கடவுளின அறுகுகிடபபடி நமனையே தனகணவ னாக நினைததபடியால் அபமாபாருஷீனைத் தான் அடையும் வரை யில் எவ்விதச சுகததையும நுகரவுளாள. அவளுக்கு அதுவரையில் இனிமையைக கொடுததுவநத புஷ்பஙகள அப்போது அவளு டைய தனிமையையும மலேரபாயதையும அறியாமல் இயறகை யாகவே வீளஙகினமையால் அவற்றை வெறுக்கத தொடஙகினள். கணவனை வரித்தபின் பிறரை வணஙகுவது உத்தமத்தன் மைக்கு மறுவுண்டாகுமென நினைத்து அதையும், தன்கணவன்

இவ்வாறு காலத்திலும் வீரத்தியாகத்திலும் தேசத்துக்கு உரிமை யை மொழிந்து மனதுக்கு உரிமை உண்மை பண்ணக்கூடிய தூண்டுதல்களும் ஒன்றாகாள் அதுவும் இவர் தன காவல்பன பாதுகாப்பில் பிரிந்தகையால் தன்னைக்குழந்தையாகவே நினைத்து தன் தோழியிடம் ஆலோசனை பார்த்துமாகக் காலம் கழிக்கிறாள். இப்போது தனக்கு எவ்வாறு பருவமடைந்து தான் ஒரு காளையையும் திருமணத்தில் பிடிப்பதாகவும் இனி தான் தன்னை வீட்டதில் நடந்து கொள்ளவேண்டிய முறையையும் தான வந்திருப்போகிற குடும்பத்தை நடத்தவேண்டிய விதத்தையும் நினைத்துத் தனனை உத்தமமனைவியாகச் செயற்கொள்ளும் விஷ யத்தில் கருத்துடையவராக இருத்தலையால் தன தோழியோடு வீண்பேச்சுகளையும் விளையாட்டையும் ஒழித்தாள் தான நினைத்த கணவனையே கலியாணம் செய்துகொள்ளவேண்டும் எனறும அதற்கு எவ்விதத் இடையூறும் நேரிடாமல் மிகவும் தீரிதமாக அக்காரியம் நிறைவேறவேண்டுமென அவன் தனருல தெயவத தைத் தூதித்து நோன்பிருந்தவளபோல் ஒருவரோடும் பேசாமல சனியே இருக்கவிரும்பினாள். தான கணவனாகக்கொள்ள நினைத திருந்த நளனையே தியானித்துக்கொண்டி அவன் சிரையே சொல விக்கொண்டிருப்பதுதான் தனக்கும தன குலத்துக்கும் பெருமை யுடையென அறிந்த தமையந்தி அவ்வாறே செயதுகொண்டி வந்தமையால் கனவிலும் அவனுடைய உருவமே அவளுக்கு முன் நிற்கும். அவனைப்பற்றிய புகழமொழிகள இயற்கையாகவே அவள் காவினின்று பிறக்கும். அவனபெயரையும புகழையுமகேட் பதேதான் காதுபடைத்ததின் பயனுமென நினைத்துத் தான் வளர்த்த கிள்ளைக்கும பூவைக்கும் நளனது பெயரையும், நாடுகளா முதலியவற்றையும நளன வருகிறானெனறும் சொலலிக்கொடுத்து அவை அவற்றைச் சொலலகேட்டு ஆனந்த மடைவாள். அவை யொழிந்தவையாவும அவளுக்குக் கவிப்புண்டாகுவதே இலலை

உத்தமஸ்திரீகள தம் கணவரோடு சேர்ந்துவாழுங காலத்தில் அவாகள எதைக்கண்டாலும் அது அவர்களுக்கு இன்பந்தரும். அக்கணவரில்லாத காலத்து இயல்பாகவே கண் ணுக்கினிமையான வைகளும் அவர்களுக்குத் துன்பமுண்டாக்கும்.

அதுபோல தனையடிசேர்ந்த கணவனை வற்புறுத்தி தான் அதனின் மேல் சாடையாகக் கால் மாறையால் புரள்ள கணவருக்கு தோற்றிய மெய்ஞ்ஞான அவருக்கு விவாகமாணவனாயிற்று. அதனால் அவள் மெய்ஞ்ஞானத்தையும் பெற்றாள். இதை நிரூபிக்கிறதில் தான் பண்டிதர்களிடையில் தன்னை உத்தமமான குணமுடையவனென்றும் தான் சீர்திருத்த கணவனென்றும் பெயர்பெறுவதையும் கனவிலும் நினைப்பவனல்லவென்பதை வேதாகமத்தில் விளங்கும்.

காயீன் எப்படியும்.

---

(2) வேற்றை ஆதியாதாயி மாத தனைபதிக்கு வேறு வித்தா சரபனிதனென்னுமது அவருக்கு மேலும் மேலும் குழிந்திருக்கையும் உற்சாகத்தையும் சரீரத்தை விசுவாசப்பரிகரித்து வருகையால் அவற்றை அவள் மேலுமேலும் வெறுத்தாள் யாதலி அவளது உபத்திரவங்களை ஒன்றேறனும் மாறுபடவில்லை. இவ்வாறே தோழிகளும் செவிவித்தாயரும் தமையனாயினும் அவருடைய நிலைமையை மாற்ற முயன்றும் அவர்களால் கூடவில்லை. அதனால் அவர்கள் பயந்து, அவளுடைய நிலைமையை அவள் மாதாவிடத்தில் தெரிவிக்காமல் இருப்பதே பெரும்பிழையென்னை நினைத்து தாமதியாமல் வணங்கித் தமையனதியின் நிலைமையை முற்றும் தெரிவித்தார்கள். அவள் இதைக் கேட்டவுடன் மனமிழந்து தமையனுடைய தகப்பனிடத்தில் தெரிவித்தார்கள். வீமராஜன் தன் குமாரிக்கு கலியாணபருவம் வந்ததைக் கேட்டு தன் தகப்பனிடத்தில் முற்றிக் தன் மந்திரிகளையும் தன் சகாரிவுள்ள கலைவல்லோரையும் அழைத்துத் தமையனுக்கு தக்க கணவன் யாவனென உசாவினான். அப்போது அவர்கள் உலகத்திலுள்ள உத்தம அரசாகளையும் அவர்களுடைய பெருமையையும் சொன்னார்கள். வீமராஜன், அரசர்களது பெயரை மாத்திரம்கேட்டு முடிவுசெய்வதும் சுற்றத்தாரை அறிவதிலும்

தானே ஒரு மடவரலை தேரதெனத்தரும் தராதிபனை நினைந்து பின்வருமாறு சொல்லலுறுவாள். முற்பாதி நிரனிறை முறையாக,

குலம்வேண்டு மேன்றிருப்பார் குவித்துள்ளார்
கல்வியினுங் குறைபாடிலாதபல
பலம்வேண்டு மென்றிருப்பார் தந்தைமார்
பரந்தபெருஞ் சேல்வமுளாள
தலம்வேண்டு மென்றிருப்பார் தாயமார்கள்
யவ்வனமு மழகுளசார்ந்த
நலம்வேண்டு மேனறிருப்பார் நாறுகுழற்
கன்னிமா நிலதலன்றிக்கார்.

உலகத்தில் தனவந்தவிகுலம் கண்டுகொண்டு தேடப்புகும் பிதாக்கள்மாடலன கலவியிற் சிறந்தவனுக நிற்றலாலே போதுமான தென கினைபவளன தாய அவளாடவனுக்கு விஸ்தாரமான பூஸ்திதி இருத்தலே மேலானதென்க கருதுவாள். சுறறத்தார் அருமையான நலல குலத்தவனுக இருத்தலே தெப்புடைத்தென்ன செபபுவாளுள். அரசகுமாரண்பெண் தனகுத் தேருங் கணவன மிருந்த அரசுவாயத்தியவனபுருஷனுக இருத்தலே உயரவுடைத்தென்ன உளளுவாள். ஸுகையால ஒருவரோனவழி ஒருவர மோசமாட்டாரகள். முறைல "அனபு முதிர பலருணாவருண்டானலும் அவனிமீதொரு குறறம யாரா மாடடுவனபறற உண்டாகாதிராது" எனறதுபோல எலலாம பொருந்தி யாவரும் திருப்தியடையும்படியான மடவன கிடைபபதே அரிது. ஒருக்கால் நானதோகதெதிக்கும மூடவன கணடாலுமின் குறறமற்ற வனபடைகு இணையாகவிடின உலகம என்னைப் பழிக்குமே. குமையருதி சாமானிய இராஜ குமாரிகள்போலல்லாமல் தேவர்களும விரும்புமபடியான உதாத இலகணமுடையவளாக இருகவேண்டுமே. அதனுகுணேயானாலுமென் மறபடாவிடாலு அவள்வாட்டமடைவாள் அவ்வாட்டமானது என்னையும் என்குலதையும வாட்டுமே. அன்றி, தமையருதி தானே வேறு எந்த அரசனையாவது மனதில் நினைதிருப்பதாக சொன்னால் அவனைப்பற்றி விசாரித்துப்

பெரும்பாலும் திருபதியாக இருந்தால் அவளிடம்படியே விவாகம் செய்துகொள்ளலாம். விவாக விஷயத்தில் பெண்களின் இஷ்டமே முக்கியமானது. அதிலும் முதிர்ந்த பருவமான கன்னிகைகளுடைய விஷயத்தில் அவர்களுடைய அபிப்பிராயமே முக்கியமானது. அதற்கு மாறாக நடப்பது அதர்மமாகும். இந்த விஷயத்தில் பெண்களின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து கொள்ளாமல் அவர்களுக்குரிய விவாக சுதந்திரத்தை அபகரிப்பவர்கள் மிகவும் பாபிகளாவார்கள். இந்த விஷயத்தில் பெண்களின் அபிப்பிராயத்தை முற்றிலும் அறிவதில் அசிரத்தையாக நடந்து கொண்டதினால் தான் பாண்டவர்களின் தாயாரான குந்தி தேவி பெரும் துன்பத்திற்கு ஆளாக நேரிட்டது.

மரவை ஆடைதரளலலவா மேனை படைதான். ஆதி போல எல்லாகுணங்களுக்கும், இலக்கணங்களுக்கும் இருபட்ட மகிய உன புத்திரிக்குச் சாமானிய புருஷன் குணவதமாட்டான அவன எலலோரிடம நிறகுணமுகே இருபான. அவனுக்கு தேவர்களுடைய புகழவாகன் ஸ்ரீ ரில தரும மேன்மை அமையலாம். மேலும்ம தான நீர்த்தமாடங்கள் செய்தகாலத்தில ஒவ்வொரு அரசருடைய குணமையை அறிதிருக்கிறேன். அவர்களிற் சிறந்த சகரவாதது ஒருவன இருகிறான். அவன தொனறுமெதாட்சி சிறபுற்றிருகிய சுதரிசனத்தட்டான தல. அவன புருபலபராகிமமுடையவன். அவனுக்கு பலசாலிய இலலை. எபோதும் ஸ்தாறவனுகே விளங்குகிறான். அவ னழகைய பாரத்த தேவாசன் இவனும் கணணிமையாதவாகளாக இருக்கிறாகள். அவன பொறையையே வலமாகக்கொணடு பூ பாரத தாங்கும புணணியன. வாயமை அவனை தனகுற்ற இ மாக்கொணடு வளாபதாகும மகிபன. அவனுக்கடங்காதவர்க ளும்.இணயானவாகளுமமேறபட்டவாகளும இபோது இலலை கதநிலலை. அவனிடதில சௌரியமும,வீரியமும,கீரத்தியும், ஸ்தானியமும, பராகிரமமும, உதாரகுணமும, பெருதனமும, செலவமும, அகாரியதநில கெட்டமும, சாமமும, ஸ்ரீவகாருண்ய மும, கபடினமையும குடிகொண்டிருகினறன. அவன அர சகுலவிலலலாம் உற்காகமும, உதசாகத்தக்காதியும், உடைய வன். அவன தனருக நீதியைச செலுதகறபடியால அவனு டைய நீதியானது பிறா அறிவதற்கு அருமையானது. அவன் எலலா இலகஷணங்களுதம் பொருநி நலலாழுகதகால் சிறதது, பெரியோராகளுடைய வரையகுரையில் சட்டபடடசி, சதநியத்தை யும தர்மதையும முதனமையாகக் கொணடி, காலதையறிது தன்னையும் தன குடிகளையும பாதுகாதது நலல நீயமை உள்ளவ னாய் ஸாதுக்களுகுரிய காரியமாகதையை வகிகின்றவன். அகத உத்தமசீலன் பெயர களன் என்று சொல்லுகிறாகள். அவனே இலகஷுமிபோன்ற உன குமாரியாகிய தமையருதிக்கு இணயான வன் என நிசைக்கிறேன். உலகில் பசுக்கள் மூகினால் முகர்ந்து தலைகளுக்குச் சமீபத்தில் உளளவற்றை அறியும்;

சாதாரண மனிதர்கள் சமூகத் திரண்டு கண்களாலும் கூற்றிலும் முளளவற்றை அறிவார்கள். அசாதாரண தூதாகளால் இயலாமை அளவற்றை அறிவார்கள். பிரபாவணர்கள் எல்லையற்ற தன்மையாயினும் அவை எல்லாவற்றையும் தேவதூதர்களாலேயே அறிவார்கள். ஆகையால் எவராலுத்தையைத் தாம் நம்புவதில் பயனுண்மி. சமையங்களில் அதுவே திருப்தியாகவிருக்கலாம் அதனாலே உன குடும்பிகளுக்கு மணவாழ்க்கை மகிழ்வே இருக்கும். இது சமூகத்துடனபாடாகவிடின் கஷ்டங்களுக்குரிய தாமத முன்னறி. அதாவது எந்த அரசன் சின்புத்திரிக்கு கரன தேர்ந்தெடுப்பதை அவள் எல்லோரும் தேசிய கவிஞர்கள் ஆசாரமும் இருப்பதைப்போல் அவர்களோ வரவழைத்து ஊர் ஊர்களை கூடியமைப்பில், சுயம் வரமென்பதை அலங்கரித்தது அவள் கையில் தூய்மை மணமாலையை மன்னர்களுக்குப் பதிலாக அவளுக்கு கூடிய அரசகுமாரனை தெரிவதையும் விரும்பினாலும் அவர்களுக்கு தெரிவித்தற்கு தான் பயன்படுவான ஏதாவது ஒரு நிலையை ஏற்படுத்தி அவளை சுட்டலாம். அல்லது அவர்களுக்கு அவர்களை அவர்களுக்கு கணவனாகக்கொண்டு வரவேண்டும் முடியாது. அதை உலகத்தில் எப்போதும் தேவனவன் ஆனால் மனிதனுக்கும் செயலுக்கும் சம்பந்தமில்லை என்பதை எல்லோருக்கும் நினைக்கும். "உலகான வகுத்தபோது வாயகமல்லாமை பெருவழுக்குக் கிழுக்குமுணர்தோ" என்றபடி அவனை வாழ்க்கையே சுட்டம். அவன முனைந்தேயில் யாவரும் எதற்கெற்றும் பிரயத்தனமாகவே கொண்டாடுவார்கள். ஆகையால் அவரிக் பலசாலியை கலைவிவ தற்காக மிகவும் பலமுள்ள கருவிகளால் அடிக்க முகூர்த்தமான காரியங்களைச் செய்யத்தொடங்கி அதில் பிரதானமானவர்களுக்கு அப்பெண்ணை மணமாலை சூட்டச்சொல்லி மணவினை முடிப்பதுண்டு. இதற்குத்தான சுயம்வரம் எனறு பெயர். இது கஷ்டத்திரியர்கள் எல்லாராலும் சகஜமாக ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கது. இதுவே தமது குமாரியும் தனிவேடபடி கணவனைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்குத் தருக்க உபாயம். இதனால் தமது மனோவிஷ்ட மும் நிறைவேறும். இவற்றில் எது நேரத்தோ அவைக் கைக

கொளவுலை ஒருவி, கெடுதியுமிலலே" என்று அலவதனா சொலலுதல.

அதைக்கேட்ட வீமராஜன் கவிபாடைகரு மனகுகிலேசம் நீஙகி "அதுணமே, இது வே வெகருமம் மாதம். இது ஒருவ ராலும் நிருதிசெய கூடாதது. நிரலை வெலலுடைய மகளு பிரதமை பூரத நிபாகலாம்" வெலபு பொலலி அவதகணருகு வாளமான பரிசளிதது தன ஊலலைலை மேறகணி

மஙகை சுயம்வரஙா ளேழென்று வார்முரசம்
எஙகு மறைகென நியமிதனை - யாயகுமின்
கூந்தண்மெழு சுயகைக கோழுந்தீதும் வன்னுடன்
வேந்தர்மேற வீழ்தூட விடு.

ஏதுதரணமே அமைசசுகள் புடைட, சாகய, கிரவுஞ்சம, குறை, சரவயர, ஆவுரி, கலிடை, மதுரை, சுரமேனி, கவிஙகம, வாரணவுரி, சிதது, குருநம, மசசு, மதுரை, குரு நாடு, பலலவம, கேகயம், மதிறை, எயிய அஙகம, டாஞ்சாலம, காசிநாடு, மிரிசி, மலைய, கொலலி, குடகு, டொணவி, கொஙகை, கடகை முதலிய நாட்டரசாகதது திருமுகமனுப்பினர் எல.

திருத்திரப்படலம்.

வேலை சூழ்டவி மன்னர்க்கு வேந்தர்கோ
னலலே போக்கிய தேரோந்நுபா கழட க
மாலு தாழ்முடி வாசவற் கோதுவான்
ஞால மேத்திசை நாதனன் போயினன்.

அப்போது இகையறிந்த நாரதமுனி, சுகுதத் தினமகளும சுரபிமுகியகளும எழ்கனிகளு விளங குவதறகும மகாவிஷ்ணு கடபபதறகும அலலுலையாயதும சிறநத தவமிலலாதவர்கள் அடைவதறகு முடியாததுமாகிய சூரியமார்க் கமாகத தெயவலோகதறகுச செனறார். அவர ஒனிமிருநத

திவ்விய தேகமுடையவர். அவர் எல்லாப் பிராணிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டு எல்லா வேத வேதாந்தங்களிலும் அறிந்து, எக்காலமும் சிறந்த தவத்தையே மேற்கொண்ட பிரமம ஞானி. யுகத்திலும் இராஜரீக சாஸ்திரத்திலும் வகைதேர்ந்தவர். முனிவர்களுள் மகா முனிவரென்ற கீர்த்தி பெற்றவர். பரத்துக்குப்பரமான பொருளைப் பகுத்தித தர்மவுருவினையே செம்மையாக அறிந்த சுத்த ஆதமாவுடையவர். அவர் ஆசையைவிட்டு ஐம்புலன்களையும்டக்கிக் கோபமின்மிக கபடமற்றவனிலும் பிராமணர், செய்கருமங்களைவிட்ட பாவிகளான பலவகைப்பட்ட பிராணிகளுக்கும் பலவிதமான வேதஉபதேசங்களை அனுசரித்து அவர்களுக்குத் தக்கவாறு தர்மவிவரணை செய்பவர். மரீசுவர்சகுகாயகளை ஒத்து நியாய சாஸ்திர தர்மசாஸ்திரங்களில் நிபுணராய மேன்மேலும் உயர்ந்த படியிற செல்லுவார். அவர் குறைவற்றவர். தீர்க்கான குடிமியை உடையவர். எப்போதும் வழி நடப்பவர். அவர் தேவேந்திரனுல் கொடுக்கப்பட்ட இரண்டு தாயத்தையும் நண்மையும் பொருந்திய இரண்டு அதரன நியம வஸ்திரங்களையும், அகிலினையையும் சூரியனேயுமபோல ப் பிரகாசிகின்ற அழகிய இரண்டு பொற்குண்டலங்களேயும் அணிந்திருக்கின்ற, விசேஷமிருந்த ஒளியுடைய வெள்ளிகருடையைப் பிடித்துக்கொண்டும் யாருக்குங்கிடையாத உயர்ந்த பிரமமதேஜஸை யுடையவராகி மகரிஷி எனனும் சிறந்த வீணையுடன தேவராஜன சபைக்குப் போயமசேர்ந்தார்.

அப்போது அசசபையில் தேவதூதர்கள் முழுங்கின. அனேக வாத்தியங்கள் கோஷித்தன. கந்தருவர் எழிசையுகூட்டியாழ் வாசித்தனர். அரமையர்கள் சிலர் ஆடினர், சிலர் சாமரை முதலியன இரட்டினர். பஞ்சதருக்களும், இருதியும், காமதேனுவும், சிந்தாமணியும் அந்தேவராஜனுடைய அருளநோக்கத்தால் எவல் செயதன. விஞ்சையர், கினனர, அவுணர், உரகர், புலியாருமனனவர் முதலியோர் இருமருங்கிலுஞ் சூழ்ந்து போற்றினர். சப்தரிஷிகளும் ஆசிகூறினர். அப்போது இந்திரன் ஒரு பக்கத்தில் குற்றமடைவாளே இருக்கி மற்றொரு பக்கத்தில் மின னலைப்போல் ஒளிகொடிய வசிரப்படையைத் தாங்கி பொன்னுடை பைத்தரித்து சர்வாபரண அலங்கிர்த்தனய அனேகயோசனை தூரம்

கமழ்ந்து வீசும் கழற்கை பூமாலை அணிந்த ஒரு வெண்டாமரைக் காடே நடந்தாற்போல ஆயிரம் கண்களுடனிருக்க அனேகருடியர்களே உருக்கி வார்த்தாற்போன்ற ஜோதிப்பிழம்பான சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தான்.

அப்போது தேவேந்திரனை, காரதர் வருகையை வாயில் காப் போரிடம் அறிந்து, காலாந்தகனான பொருட்டு கவ்வடவன் போல மிகுந்த சினம் ஏறுமாறாக வணங்கிக் கையேந்தி அழைத்துவந்து, அர்க்கியம் பாத்தியம் ஆசமனீயம் முதலியவெல் லாங்கொடுத்து முகமனாயமர்ந்தருளுக்கூறி மிகுந்தோதமான தோலிடப்பட்ட ஒரு பரிசுகத்தான ஆசனத்திருந்து அவரது தியி யிய தேஜஸைத் தனது யோகங்களாலும் மோக்ஷ பின வருமாறு சொல்லலுற்றான் "மகாமுனிவரே! பகை செற்றம் நீங்கிய மனத்தினரே! யாவருக்கும்மேலாகவும் அறிவுதானாகியவரே! கற்றறிந்தவரின் அறிவை அளப்பதற்கு எல்லையாக உடையவரே! தூனபமென்பதைச் சிறிதேனும் அறியாத பிஞ்சை சாகரமே! தாம வெரு காலமாக எண்ணியும் வெறுப்பதற்கரிய ஞாயிற்றைக் காணுத கண்ணிலாரைப்போல, செயலுமடியேன் தான தமககிழைத்த தவறுண்டோ? தாம எவ்வாறு அன்னது என்ன என்ன விசே டங்கள் கண்டவரீர்? தாம சென்ற இடங்களில் தான் தெரிந்து கொளளகூடிய விசேஷங்களா எவையேனுமுண்டோ? இந்த வினைக்கு ஒன்ற காலமாக ஒரு குலை எறபட்டிருக்கிறதே. அனைத்தையும் நிகழ்ந்தவிடமாகவே நீ கண்டிருப்பாயன்றோ? என்னிடம் ஒருகுறையும் நிகழ்ந்ததில்லை. எனினும் அதுகுறைபடும் நிகழ்ந்தாலன்றோ தானிருப்பேன். எனினும் எனக்கு தெரிந்தவரையில் யுத்தஞ் செய்தாலன்றி அபாயமாகவெனதை யுத்தகளத்திற் புறமிகொடாது உயிரை இழந்து சுவர்கத்தை அடையும் வீரர்க ளல்லவா? விருந்தினரான உனடி வேட்டவனோ? சருகையுண்ணும் முனிவரும் விருந்தோடுண்ணுவர் எப்படியாயினுமோ தாமடையபபெறுத அரிதுண்ணும் தான் விருந்தினரி உண்ணுவது விதியோ? பூவுலக அரசனாகி யுத்தகளத்தை யடைந்து

விட்டார்களா? அருட்கடலே! தாம தமை கூடாது என் மன மதுக்கு நீர இவ்விஷயதைப பற்றி திருவாய்மலர்ந்தருள வேணடும்.''

நாரதர் இந்திரனுடைய வைபவதையும போகானுபவத் தையும கணடு களிகூர்ந்து அவனது நினைவையான பிரிய வசனங களைக் கேட்டு மகிழ்ந்து அவனை நோகி ''மேலபதி! உனகது ஒரு குறையும சொலலாதது காலை பூலோகத நிலுளள புணணிய தீரதசுதலகளை நாடி யாதது்மை செயதாலும நிருசு லோகாலம வாக கூடவிழலே இபோது பூலோகதது அரசாலலாலலோரும யுத் தத்தை மறதிருபபது உசிதமலல எனனில் பூமியிலுளள நாகரிகரில விசாரப மனிதனை ஒனறிருகக்கிறது. அதையாரும மனனன் வீரனை எனறும பெருமபடவனை. அவனுகுத தமயாதி எனறும பெயருணடு ஒரு புதரணி இருகிறாரு. அவருககுணை யான மாது இபோதா எவரிலுகிறாரில்லை. அவளுதை மெசசா மணகளிலும விஞசையிலும இனலை. இபபோலலோக மாதர் அபபெணணரசியின வலலசசையும பெருமபோறை அடை யவும தகார. அவள தனமகென ஒரு நாயகரை மனததால் வரித் திருகிறாள. அவத அவள தெலலாயும அறியாள. அதனாலே அபபெண சுயமாகவே நாடினேன எனிறு தெரிவிதகாக அவள தகப்பன நிறைதகேழாநாள சுயமவரதில மூலலுகதரசர் யாவர்க்கும திருமுகமபபியிருகிறாரு. அதறகுமுகரு கண்ட அரசர் யாவரும ஒருமுகமாய மனனிப்பு பேறறாலும அமிரதமும அவள குதலேமிடமழிகே டடாகவென நினைதது வீமாஜன பட்டணததை நோகிச செலலுகிறாரனா ஆகையால் இப் போது யுகதரதை யாவரும முறறிலும மறதுவிடடார்கள. அவளா மகாவிமரிசையாக அபபலன பெரும பாகியசாலியாக இருகக வேணடுமம. அவளை சுவாமபோகதரதையும நிகழ்வானெனப தறகையுமிலலை. அவளைத தேவாகளிடைபடதாலும அவாகளும மோமபாடடைவா. 'கலவி எனறிரு நிலதது்னம ஆகிய இவறறை எவரிடதது்ல இருதாலும அடையலாம்' எனபது ஸ்திருதி வாகியமாகையால உலகு அப்பெணணை அடைய

விருப்பமிருந்தால் காலை சாரதஞ்செய்யாமல் நீயும் இப்போதே புறப்பட வேறுபாடு செயயலாம்" எனவுரைத்திந்த பிதவேவந்திரனிடத்து விடை பெற்றுத் தனக்கிஷ்டமான இடத்துக்குச் சென்றார்.

இதைக்கேட்ட இந்திரன் தமையனுடனியன்மேற் காதல்கொண்டு அவரோ மணஞ்செய்யப் விருப்பித் தவம் மேற்கொள்ளுதை இகழ்ந்து இந்திராணியையும் மற்ற அழகிளையும் மறந்து தூவுலக மடந்தையின தியாளமே மேலிட்டிருந்தால் நினைக்கண்ட சுவர்க்க மாதர் இகழ்ந்தார்கள்.

இந்திரன் தமையனிடையில் விருப்பிலாதது மிவர்களஞ்செய்தது, கொளனலேணர்ந்து மனக்குறித்த தலையழகிய பிரமை அலங்காரஞ் செயது கொண்டிவ்வுபாயமாகவட்டமேயிட்டு நான தனவேடு பிரமபரங்களாலும பிரதக்ஷிணஞ்செயவாரமும அலங்கரித்துக் கூலையில கிரீடமணிகளு மாலை விரைணை தொடுத்த பொன னூபாணங்களால அலங்கரித்த குதிரைகள புடையிற்றேரில உதய கிரியில இளஞ்சூரியன தனதுபழுக்கிரணங்களாலும உதித்தாற் போல அரசரு விண்ணுலகத்தைத் இந்திரனு மனைலுலகத்தை நாடியவனபோல அங்கு நின்றமைய புறப்பட்டனன். அபோது அங்கிருந்த யாவன அங்கெனி வருணன முதலியதெவரும அவனை போலவே விருப்பமிருந்து தாமும அதையடந்து தருக்கு பேராக வேட்கை கொண்டு தமையை யணைபோன யாருமே விடைகேட்க வாது அலங்கரிப்பதும மனமின்றி வரிணங்களில் சூடிக்கண்டிருந்தார் கொணடு இந்திரனெனு புறபபட்டாரகள.

இங்கு நிவவாரிருக்க அயரு மீன்மாலை தொடுப்பட்ட தாரதிகள் தாமதமின புகலவிலின விவாகத்தைத் தடுத்தி மனமகிழ்ந்து கூறசாக மிருந்தபால் சிலமாதங்களில் கடக்கவேண்டிய தூரத்தைச் சிலநாட்களிலும் பலநாட்களில் கடக்கு செல்ல வேண்டிய பிரயாணத்தை அனேக நாளி லிலும கடந்து அந தந்த நகாகளின அரசன மனமகிழ்ந் [illegible] பிறகு நீராமிருந்து [illegible] வாழும் நிடதநாடடை [illegible] கண்டுபெற்றதனாலு மன மகிழ்ந்து அரசன வரவேற்றதைப் புகழ்ந்து

கொண்டே மற்ற நாகரிகளுக்குச் சென்ற நிமன நீங்கப் புதிதான உற்சாகமும் ஊக்கமும் மேலிட்டவர்களாய் அந்நாட்டின் தலைநகரை யடைந்து நளனை அடைக்கலமாக அடைந்த தமயந்தியின் மனதையும் உயிரையும் தன்னிலிட்டு நீங்காது பாதுகாத்துவரும் பரோபகாரியாகிய நுண்ணறிவுத்தியின் பாதத்தைச் சுமந்ததால் பொற்பொலிவு பெற்றதுமாகிய மாலிந்த நகரத்தை அடைந்தார்கள். அதை அடைந்தவளவில் அத்தூதர்களுக்கு அதுவரையிலாத ஓரானந்தம் நிரம்ப உண்டாயிற்று. அதற்குக் காரணம அறியாதவர்களாய அந்தகரத்தினுட் பிரவேசித்தது செலலுகையில் தமையந்தி விசிபகற்கிற்ற நகரமும் அவளை எற்றுக் கொள்ளும் புனிதமான நகரும் திபபுமண்டலத்தில் ஸ்ரீதொன் றேயென்னத் தகுந்தும் நிரம்பினதுமாகிய மண்ணரிபிரானுடைய நளனை அணுகி வணங்கித தெண்டனிட்டுக கைகட்டி வாயபுதைத்து நின்று திருமுகத்தைச் சமரபபித்தார்கள்.

அதைபபாரத்தவடனே நளன் என்னுந தெவிட்டாத ஆனந்த சாகரத்தில மூழ்கினவனாயத்தன முன்னோசெய்ததபபயனதான ஏந்தபாக்கியவண்ணம கைகூடினதற்போலக கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பம் பெருகத தமையந்தியின வனபபைக்கேட்டது முதல மெலிந்த புயங்களினனறு கழுவிக்கொணடேயிருந்த அங்கதங்கள் (தோள வளைகள்) நிமிர்ந்து இரணடாறு இருபுயங்களும் பூரிக்க முகத்தில் புதிதான நிலயதேஜஸ் பிரகாசிக்கத் தன் தேக காந்தி முன்னிலும் இருமடஙகாகிகாக அத்திருமுகத்தைப் பன் முறை புரட்டிப புரட்டிப பார்த்துத்தமையந்தியினிடத்தில் சென் றிருந்த தன உயிர திரும்பவும் தன்னே வநதடைந்தாற்போல அதை வேறொருவா தொடவும் சகிக்காதவனுயத் தனது புஷ்பம் போனற கையில வைத்து அதைப் பாரத்துப் பாரத்துப் பரிவு மிக்குப் பகுவமாயத் தன பக்கத்தில் வைத்துக்கொணடான்.

பின்பு நளன் அத்திருமுகத்தைக் கொணர்ந்த தூதர்களமீது அனபுமிகுந்து அவாகளை அருளொடு நோக்கிப் பிரிய வசனஞ் சொலலி அவர்களுககு வேண்டியவற்றை யெல்லாம் அவர்கள மனமகிழ்ச்சியுடன் கேட்டு அவர்கள் விலாப்புடைக்க உண்ணுமாறு

அழகுவடியோடி உண்டியளித்து மகிழ்வித்தது அவர்களைத் தங்கள் தேயத்துக்குச் செல்ல உத்தரவு கொடுத்தனுப்பினான்.

நளனுடைய மந்திரிமார் முதலியோர் களிப்பிலை மிகுந்து ஒளிவீசும் அவனது திருவாயினின்று யாது பிறக்குமோ என வேறு கவலையின்றித் தமது ஐம்புலன்களையும் மனத்தையும் அவனிடத்தே பொருத்திக் கூர்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்போது நளன் சோடச கலைகளோடு கூடிய பூரண சந்திரனை போல விளங்குகின்ற முகத்தோடும் ஆடவர்மனத்தையும் வாட்டும் சிருங்காரமான புனலையோடும் தன மனதினபடி தனக்கு இதத்தை விளைவிக்கின்ற தன் கையிலுள்ள வேலாயுதம் போலத் தன் நன்மையையே அல்லும் பகலும் நாடும் பெருமித மமைச்சர்களை யன்புடனழைத்துப் பின் வருமாறு சொல்லலுற்றான். "என் புகழுக்கும் செங்கோனமைக்கும் இனியமை யாத ஐயன்மீர! உங்கள் மனம் என்றும் சத்தியத்தையே காடட்டும். இப்போது விதர்ப்ப நாட்டரசனுடைய மீமராஜன்செல வகுமாரியாயிய தமயந்தியின சுயவரத்தை முன்னைகமிகழா நாளில் நடத்துவதற்கு நிசயித்திருப்பதினாத திருமுகம் கிடைத் திருக்கிறது. அதற்கு நான அவசியம் போகவேண்டுமென விரும் புகிறேன. அதற்காகச் சதுரங்க சேனைகளையும் நிட்டம செயய வேண்டும். கால தாமதஞ் செயவது தகுதியன்று எனெனில் 'காலத்தில் செயயாத காரியம் கைகூடாது' எனபது உலகப பிரசித்தமான தல்லவா"

அதைக கேட்ட மந்திரிமார்கள் அவன ஆணையைச சிறமமேற் கொணடு வெவ்வேறு சேனைத்தலைவர்களுக்கும் அறிவித்தார்கள். அத்தலைவர்கள் போரானதங்கொண்டு தத்தமக்குரிய சேனையை அலங்கரிக்கப் புகுந்தாகள. அவர்களுள் தேர்த்தலைவன அனேக ஆயிரம் மேருமலைகளை ஓரிடத்தில் ஒழுங்கு பெற வைத்தாற் போலத்தேர்ச்சாலைகளினின்று அனேக தோகளை வெளிப்படித்து அவற்றின உறைகளை நீக்கிச சகலரம முதலியவற்றிற்கு அலங் காரமான வர்ணங்களை பூசிப்பொற்படியமைத்துப் பொன்னுறைசெய் யப்பட்ட தோத்தட்டி ரூதத்தகால் மேற்கட்டி முதலியவற்றிற்கு

உள்ளும் புறமும் பொருகிடக்கப் பல வீலையுயர்ந்த முத்துமாலை களோத தொங்கவிட்டு உச்சியிற் பொன்னைற் செய்து பலவகைக கறைகளால் அலைகளிக்கபட்ட சிகரமும் அணையல் செய்தான. அதுதோகரவ்ல முன்னே சேரிரூபுடடிய சப்தகரடபுவிபோ எனசகபேதிக்குபடி வீலையுயர்ந்த ஆபரணவகளால் அலங்கரிக கப்படடுப் பொறாடி வைளகளையும் பொதுகரிகையாற் பிஷனப் பட்ட கூடவாளக கயிறு மாறபுடை வைனைக குதிரைபோப் பூட்டினாகள். இவவாறலைபரிக்கபடட பிரகாரமில, எஃகினைற் செயயபபடடுப் பொனனீனுலும வெளளியிலுலும மேலுறையிடப் பட்ட கவசமணிந்து பிலக்களில தோலுறையிடடுச சரிகை கபோத அணிந்து இடைபபுறத்தின பினபுறத்தில அமபறுதூணி லிருந்து அனேக அமபுகள் ஒளிவீசுகினற தோகைகளோடு ஒவ்வொரு பகக தத்தில அமைநது பாரபானை பெரிய விறகுகளைத் தாஙகி களிபபின் மிகுதியால உசாயான முகமையுடைய ஆயிரக கணகான வீரகள நாலகள பிரமனில அமரந்து அனேக ருஷியர் களோபபோல விளஙகினாகள.

யானைகளி லலைகள திகுகுயானைகளி லெருணடோடசசெய் யும வலிமிகுந்த உண்ணதமான அனேக யானைகளி நீராட்டிப் பொன தகடடில இரதநினகளால மதகதமபோல இழைகப் பட்ட முகபடாங்களோ அவறறின மேற்றியினதி கணணாகளி லும் தநதிகையின மேறபுறதினிலும கணகளிலும வாணஙகளி னுல் சிதறபபடடுது மேறறியின கீழபுறதது நீலகாதது அசை னவில பொறறிலகமிடடி ருனைக எளிலை இழைகளால முழுக் கப்பட்ட பலபுரிகளாலாகிய கழுதது கயிறுனி லது தஙகப பிடி களோபுடைய அகுசஙகளோக காதில தொஙகவிடடுக கால்களில் தண்டையணி விதது சரிகையினுலும முதது மாலைகளினுலும ஓராங களிலும இருபுனைகளிலும விசிதரமான வேலைபபா டமைநத வீலையுடைய பட்டுகளோல அலஙகரிதது முதுகிற சாதது பொன்னுலும வெளளியினுலும செயயப்பட்ட அம்பாரிகளி அவறறின்மேல் அமைததார்கள. அவ்யானைகளில் ஆண்யானை களின் பேரில் அனேக யானைபலம் பொருந்திய அலங்காரமான வீரர்கள் அமரந்தார்கள். அவ்வாறே பெண்யானைகளின்மேல்

உத்தம இலக்ஷணம் வாய்ந்த அனேக ஸ்திரீகள் ஆராதனை செய்து அனேக அரமகளிர் பூமலர்களை நாடி வந்த தோற்றத்தை உண்டு பண்ணினார்.

சூரிய ரதத்திலுள்ள இரண்டு வெள்ளைக் குதிரையும் இவற்றைக் காணுவதற்காக வெட்கித் தலைகுனிந்தாற்போல உத்தம இலக்ஷணம் பொருந்திய கணக்கற்ற குதிரைகளை வருக்கத்தையுடைய மகமலர்ப்படைபோல் மிருதுவாகவும் அவற்றினும் வால மயிரையும் பிடரிமயிரையும் வாரி முழுகுவதற்கு அவற்றிற்குப் பொற்கலன் மிட்பு பலவகைக் கறைகளாலான சுடியோடு கூடிய கேற்றிப் பட்டம் சாதிக்குழுத்தில் அனேக முத்துமாலைகளையும் இலைவடிவமாகச் செய்து கோக்கப்பட்ட பொன்னரிமாலைகளையும் இட்டெங்கிறைந்த பதினிட்ட தோலகளாலும் பருஞ்சொறிந்து பட்டிகைகளிட்ட மெத்தைகளாலும் ஆய்ந்த பஞ்சுகளைக் கத்தி அவற்றோடு பட்டுக் கசைகளாலுங்கூடிய தாற்பரக்கோத்த தொகுதிவிட்டு நான்கு காலகளிலும் சதுரகை அமைந்து கடலின் அலைகள்போல் வரிசை வரிசையாக அலைகளாக மினைந்து நடந்துநின்றனர். அவைகளின்மேல் அழகிய பீலிகளை ஆபீலகனிகளினர்.

காலாட்படையில் தொனறு தொடர்ந்து ஒழுங்காய புகழுமைந்த கணக்கற்ற சூரர்கள் கட்டிக்கட்டை கணக்கு இடைக்கச்சை இறுகக் உடலிற சட்டைபிட்டுத் தலைப்பாகை அணிந்து கைகளில் தாம தோமரியண்டிவான சுவற்றுவதனைத் தாங்கி மதங்கொண்ட யானைபோலப்போல் வந்து நின்றார்கள்.

அப்போது நளன் நீய வாசமே மாட்டப்பட்ட உத்தம தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சுவர்ப்ப இஷ்ட தெய்வத்தை வணங்கிப் பின இனிப்பு, புளிப்பு, கைப்பு, கார்ப்பு, துவர்ப்பு, சருச்சரை எனும் அறுசுவையோடுகூடிய உணவைபபாதனிய களில் விருந்தோனெனி புழுகு மான மதம் முதலிய வாசனை சுலந்த சந்தனம் பூசி ஆனையேயும் மூகவாசம (லவம மிருமபு முதலியன) கூட்டி வாசனையூட்டிய சுவாண வேகு கலந்த அடைக்காய்ச் சீவலேலாதி அப்போதாதிக்த வெறறிலைவை ஸ்ரீகளின் கிண்டப்பக்காரருவ மிருதுவாக மென்று கொண்டே அலங்காரம

செயது கொள்ளும் அரைக்குப்பிரையுண் ஆடையலங்காரமோ பலவிதமவிதமான வுடையாபரணங்களோ இருகைகளிலுமாகத்திக் கொண்டு ஓடிஓடி சோகம் எதிர்கொள்ளுமோ என அவை திரு மேனிக்குள் ளாகாதிருக்கு ... ள. தியுமோபாது அயின் அங்குளள வைகளிற சிறந்தும் அழகுமேனிக இரத்தினங்களோக கோகதது வாங்கப்பட்டதுமான ஒரு படய வஸ்திரதையுமதது இடையிலே கசகையினிதது அணியிடதுபுறததில பலமணிகளழுதிய பைப் பிடியுடனேயொன உறையுமிட்டதுமான வெறறிபொருதிய வாளைததொஙகவிட்டுக காறகவசமணிந்து பொன ஜரிகைகளால் செதிரிக்கப்பட்ட பாதரக்ஷைகளையும் வீரகண்டையையும் தரிதது அனேகவியோயுகத முதுகுமாலைகளே மாபின குறுக்கே யணிந்து சந்திரஹாரஙகளும் கவசதனமேல் கோகக்கப்பட்ட மாலை களும கவசதனஙகளால இழுகக்பட்ட மாலைகளும பதக்கங களும் மார்பில் தூலஙக, விலைவசப்பில்லாத ஒறறைக் கல்லா லாகிய கண்டியைக கழுதிலிணிந்து, வீரவளையில் தோளுறையும் முன்கைகளில் பொதகடுறையுமிட்டு, வாகுவலயம திருதகிக் காதுகளில பொனனுலும வயிரதாலும மறறுமுளள மணிகளா லும செயயப்பட்ட இரண்டு குணடலஙகள் இரண்டு சூரியர்களைக கட்டிதத தொஙகவிடடாறபோலத தோனறத, தலையில இரணடு டைய கிரீடம் போனறதும் அனேக ரியாகளோ ஒனறுகக சேர்ததது வைததாறபோல ஒளிவிசுகினறதும இரதினஙகளாலகு ஆகரம் (இருபபிடம்) போனறதுமான ஒரு நீலய கிரீடமணிதது வீலையுயாகத ஒரு ப்ரமபரதனை உதகதியாகக்கொணடு தனது வலதுகையில வேலாயுதம் தாஙகி யெளவன வயதோரியூடிய னன் அனேக மனமதாகள் சோனறு ஒருருவெடுததாற போலத் திவிய அழகுடன தேஜஸுடன பிரகாசிகக பருதகதேரிளைஞரும் துடைகளும பிறகத யானையின தநதிகைபோனற கைகளும் இமயமலைபோனற மனமையும தணணிஙகம போனற கம பீரமும உடையவனாகி மிகவும் உற்சாகதோடு மகதகொணட யானை போல நடநது தன் தேஜய அழுதுகினனன.

அவனுடைய தேரானது, வெணபொனனால் செய்யப்பட்ட சக்கரஙகளையும் வியபபைதரதகக பிறகத மணிகளாலாகிய

ஒவ்வொருநிய குடைகளையும் ஆகாயத்தை ஏளாவும் கொடியை யும் விசையமாக கட்டப்பட்ட கிணகிணிகளையும் மேக காஜநினே போனற சப்தத்தையும் பிரகாசிக்கின்ற ஒளியையும் உடையதும் - அதனுள் கூறுத அபரஞ்சி தூணியும் பலவகை அஸ்திர சஸ்திரங களும் ஒருபுறத்தில் நிரப்பப்பட்டிருந்தன. அதில் பொனனுபர ணங்களால் அலங்காரம் செயபட்டு ஒப்பிலானும் ஆயுதபாணியாகிய ஒப்பிலாரு வீரனோத பனை முதுகில் சுமந்து கனைகின்ற உவமை யற்ற அனேக குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன.

அதனேரில் களன கல்ல முகூர்த்தத்தில் ஏறி அதனேருக்கு ஒரு புதினான அழகை உணடு பணணிக்கொணடு அமர்ந்தான். அப்போது பிராமணாகள் ஆசிகூறினாகள். அநகதாதார் ஆர்வ மிக்கு ஒரு முகூரத்தகாலம் வரையில் 'ஜய ஜய' எனகூவி அர சனுக்கு எகாரியமும் கைகூடவேணடுமெனத தமது இஷட தெயவத்தை வணஙகினாகள். பஞ்சவாததியங்களும் சேவனத துப்போல் முழங்கின. வேதியா அரசன புகழைப பாடினா. நன னிமித்தங்கள பலவும் மூற்பட்டன. அனேகா சாமரை ஆலவட் டம் முதலியன இரட்டினா. நாட்டியா நாட்டியமாடினா. இசை வல்லோர் அரசன புகழை இசைத்திட கீதங்களைப் பாடினா. சேனைத்தலைவர் இருபுறங்களிலும் நாலவகைச சேனைகளில தாலாட்படையை முதலிலும் மறறை குதிரையானே தேர் ஆகிய படைகளோ முறையே ஒனறனபின ஒனறாய அமைத்தாரகள். அவற்றிற்கு நடுவில மதஙகிரிமாகள பிரபுக்கள மறறுமுளளிற்ற சாகள் இவர்களுடைய தோரகள மேகமானஙகளபோல சென்றன. அவைகளுக்கு மேலில் சகரவாதத்தியாகிய களனுடைய தேர் குபேரனது புஷ்பகவிமானம போல நடு நாயகமெனச் சென் றது. அதில் வீற்றிருந்த களன பரந்த இடத்தையுடைய சமுத் திரத்தின நடுவில உதிக்கும சூரியனபோல் விளஙகினான். இவ் வித அலஙகாரமான காஞ்சியோடு விதர்ப்ப நாட்டை நோகஙகி செல்லும களனுடைய சேனைப் பெருகுகத்தைக் கண்ட ஆகாய வாசிகள் நிடதநாடு முழுதும இவ்விடத்தை விட்டு வேறிடம நாடிசெல்லுமென்றே எணணும அச்சேனையின் முழுக்கத்தை

கேட்டுச் சபாசமூகத்திரகளும் ஓருயிர்க இடவிட்டுப் பெயர்ந்து செல்லுகின்றனவோ எனவும் ஆசங்கிக்கினர.

இவ்விதமாக நளன தனக்கு முனனுல் விசார்ப்ப நாட்டை யடைந்து தமையந்தியினிடத்தில் சென்றிருக்கின்ற தன்மனத்தை நாடிச்செல்பவன்போல அதிக விரைவாக விதர்ப்ப நாட்டைநோக் கிச் செல்லும்போது, முனனே நாரதரின் நூண்டிலாலே புறப பட்ட தேவேந்திரன் முதலாகிய தேவகள ஆகாயவீதியில வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள நளனுடைய மனத்தச் சோதா மரை போனற முகத்தையும் நீண்டுவிசாலித்த அருள ஒழுகுங கண்களையும் பரந்த மாபையும் திரண்டி பருத்த புயங்களையும் முழந்தாள வரையில நீண்ட கரங்களையும் அவன வீற்றிருக்கும் கமபீரத்தையுங கணடு வியபபுற்று இவன செந்தாமரைக்கண்ணனெனச சுருதிக்கிதகாகள். பிறகு சற்று உற்றுநோக்குங்கால நீல மேகசாமளவாணமாக இலலாமல சிவந்த நோனுயோடு விளங்கின மையாலும் மானிடப்படையோடு விளங்கினபடியாலும் இவன பூவுலக அரசனாக இருக்கவேண்டும எனக நிசமானித்தார்கள. தேவேந்திரனும நளனது அழகை நெடுநேரம கணகுவிரப் பார்த்து "இபபூவுலக மனமதனுகிய இவரசனுடைய அழகைக் கண்ட இன்றுதான நான இமையாத ஆயிரங்கண்களை அடைந்த தனுலாய பயன் பெற்றேன" எனறான.

வருணன், மன்மதனேபோன்ற இவ்வரசனுடைய அழ கைப் பாரத்தபிறகு கூட "தமையந்தி வேறொருவனை விரும்பி அவனுக்கு மாலை சூட்டுவாளோ?" எனறான.

அக்கினி, " இவ்வளவு அழகுவாயந்த இந்த அரசனுக்குத் தமையந்தி மாலைசூட்டாளாயின அவளழகு யாதாபனுடைத்து?" என்றான். இவை யெல்லாவற்றையும் கேட்டுகொண்டிருந்த இயமன் கடைசியில் " இவ்வரசனும் தமையந்தி சுயமவரத்துக் குச செல்லுவானுயின் காம திருமபிப் போவதே அறிவுடைமை" என்றான். இதைக்கேட்ட தேவேந்திரன்,

"போர்த்தோழில் வயிரவாட் போருவி லண்ணல்செங்
தாப்பசுங சீளியனு டார்பெறது போய்க்
காக்கதழ லரமடையா கமல வாண்முகம்
பாப்பதேவ்வாறு"

எனப் பரிவிற்கூறிப்

பின்னும் இந்தமையாதினையைக் கலியாணம் செயதுகொள்வ தற்கு ஈான வைகையை உபாயகஷோதேடவேண்டுமோ அவற் றையுந்தேடாமல விவினிலலே இவ்வரசனுடைய முகத்தை நோகுமபோது இவனிடதிலை சதியம, பொறை, கருணே முத லியன குடிகொண்டிருப்பதாகத தெரிவாகத தோறறுகினறமை யால அவறறோடு கூட்டிறவாகிய தெயவபகதியுட இருததல் வேண்மெ. மேலும இவனேபபாரதசால முனனிலை அவுணர் வலியடகி இபபோதும தேவராஜன எனும பெயர் எனககு நீலேக்க செயத வீரசேனனேபபோன றிருதலால அவ்வீரசேன னுடைய குமாரனாக இருததல்வேண்டும. இவனேகொண்டே தமையாதி என்னேக கலியாணம செயதுகொளளுமாறு செயதால இவனுககுத தமையாதியின்பேரில் 'வீருபபமிருந்தாலும அலலது தமையாதியே இவனுககு மாலையிட விருபபங்கொண்டாலும இவன தேவராால விரும்பப்பட்டவ்ராத சான அங்கீகரிபபது தாம மலலவெனனு வெறுத்து நீககுவான. இவனால வெலுக்கபபட்ட தமையாதி பிறகு எனனேத்தான மனம செயதுகொளள விரும்பு வாள எனனு சொலலிக்கொணடு மற்ற மூனறு தேவாகளோடும் நளனே அழைகினனன.

அபபோது நளன் அதேவாகளுடைய ஜோதி வடிவைக் கண்டு வியப்புற்று அவர்கள் தேவாகளாகவே இருக்கவேண்டு மென எணணங்கொண்டு சன தேரை விடடிழிது அவர்களை வணங்கி கைகூப்பிக்கொணடு னினறான.

தேவேந்திரன அவனது அடகுத்தையும் அவன் முகத்தில் விளங்கும வீரதன்மையையுங்கண்டு மகிழ்து அவனுககு ஆசி கூறி அவனேசசமீபத்தில் அழைத்துப் பினவருமாறு சொலலலுற் றான. "அரசனே! உனனைபபோன்றி பரோபகாரியும உதாரசீல

னும இதுவரையில் ஒருவனும எனை எண்ணிப்பட்டதில்லை. இன்றே எனக்குச் சுநினமென நினைக்கிறேன். நீ அறியாத தும ஒனறு உண்டு என எனக்குத் தோறறவிலலை. உன கரங களே நோகுமபோதித உனனைப்போனற கொடையாளி உலகி லிருக்ககூடுமென நினைக்க இடமே இலலை. எனறபடி மனிதன எனறும அழியாமலிருக்கவேணடுமெனபதே புரழை அடைந்து அதை நிலைக்கச செயயவேண்டும. அப்புருழும ஈகையி னிடத்தே விளையுமாதலால அது பாலுமதேனறு கலந்த பானம போலாகும. ஈகையே மனிதருக்கு இனறியமையாதது, இமமை மறுமை இரண்டிலும பயன தருவது. அப்ப ஆயிளையுடைய மானிடருக்கு எல்லாவறறிலும சிறநத தூணேயாகிய கல லாதானதை விரும்பாது வாழும மகனிற்சிறநத மடவோருணடோ? ஈகையின் அருமைபையும அதனாலுண்டாகும பேரானநதனனை யும அனுபவித்து அறிநதோர மறற எலலாவறறையும அற்பமாக நினைதது தமதுயிரைக்கொடுத்தாவது ஈகையைக கைவிகொள் ளுவார்கள். அக்கொடையாளிகள சுவாகக போகதானையும இகழ் வர். ஆதியில ஏகு எனற அரசன தன நாடு முதலியவறறைப் பூசுரருகுகுத தானமாகக கொடுதது விட்டலுங்களிலே தனக் குரிய ஆபாணமாகக கொணடு காட்டில வாசஞசெயகையில் தனனிலவாது யாசிதத ஒரு பிராமசாரியி வியாகதறகாகப் பொருளிலலை யென்று சொலல வாயவராமல தினனுயிரோனும் கொளளுதல நீது சொடுபபது தனமுல எனபதைக கடைப் பிடித்துப் பொருளீட்டுவதற்காகக குபேரனிடததில யுதத தகுருச சென்றான. முனனொருகால நான விருதராசுரனோடு யுத்தம செயதபோது அவனைக்கொல்வதற்குப் பலமுறை முயன றும அப்போதிருந்த வசிரபபடை மிகுப பழையதானதால பயன் படாமற் போயிற்று. அதனால நிலைசமுறறு யுத்தத்தை விட்டுக் கருணைகரனுடைய திருவாலயடைந்து வணஙகி எனை மனகலிலே சததை நீக்குமாறுவேண்ட அத்தியான்றி என்மீ்ருளகூர்ந்து தததீசி மகாமுனிவருடைய முதுகெலுமபைக் கொண்டு புதிதான ஒரு வசிராயுதம் செய்தால் அந்த அவனைத் தலமுது கொல்லு

மனைத் நிருவாய மலாதனூளினர். அம்வாறே அம்முனிவா பிராயையடைது காரியத்தைத தெரிவிக்க அதற்குமமர்த்தி உடலே அடைக்கினை பயன (இனனிலை) பிறந்தது யாதுள தென மகிழ்ந்து அந்திருவுடலே விடுத்து சுமது பரிசுதத்தை மைவப பிரிதிதுகொணடார் (இவர்களைப்போல ஈகையினபெரு மையை உலகப்பிரிதிதுமாகச செயதவர்களில்லை அதேக ருணமி. ஆனால இவ்வீகைத் தனமையால் பெரபறேரில பலர் இம்மண்ணுல காணட மனனதே அவர்கள் வரையைக கைக கொளளாவிடின எனகருத் தேவலோத ஆட்சியும் தேவபாரூன் என்ற பெயரும் இதிதனைநாள வரையில நீடித்திருக்குமோ எனகு ஏறாவது ஆகவேண்டுமானால காண மண்ணுலும் அசசரைக்கொணடே சாதித்து வருகிறன. அந்த உத்தம மன னாகளும் என வேணடுகோளை மறுக்காது அளித்த தமது காரிய மாகவே நினைத்துச செயது முடிப்பாரகள. அதனால அவர்கள் அடைந்த புகழ் இனனும் மேலுகத்திருக்கிறது நீயும் அவ்வுத்த மாகனொரு சோதனைக்காக எண்ணபடியும் தனனமையோடு விளவகு கிறபடியால் உனனைக கண்டவுடன உனனையும எங்களுகது ஒருதவி செயயுமாறு செயது உன தாதைக்கு யடைந்த புகழை உனக்கும உண்டு பணண வேண்டுமெனபதே எனறுடைய உண் மையான எண்ணம். அவ்வெணணம உண்டாான அந்தக்ணமே உனனால் ஆகவேணடிய காரியமும ஒனறு எனகருத் தோற்றி யது. அககாரியம உனனைப போனறவாகளுக்கு மிகச சாதார ணமானது. ஆயினும அதைக உனனைத்தவிர மேலுமறுவிடத் தில் தெரிவிபபது உசிதமாகாது பொறாமையால உன்னையே வருந்தக கேரிட்டது. நாங்கள தேவலாகவினபது உனக்குத் தெரிந்திருக்கலாம எங்களில் நான மீதவேதியன. மற்ற மூவ ரும உருணை, அதனினி, யமன எங்களுக்கு அதகாரிபபதைச செயது முடிப்பதாக வாகுதத்தம செயதால அனைத நான உனக்குத தெரிவிகிறேனன.”

இதைக் கேட்டு நான வியப்படைநது, “எல்லாம் வல்ல தேவர்களுக்கும் அரிய பொருள் மானிடர் கைத்தலிலிருக்குமோ

அவாகளால் ஆகாத காரியம மானிடரால் ஆகுமோ? அவாகள் கருதது இனனதெனறத பிறரிருகளாலை கூடவிலலையே. கஷ்தபறியனுப பறறத மானு ஒருவா கேட்டதை எவ்வாறு மறுபபேன.

குறிபபறிவது ரகமேல மேலானகலை. அதனால அடையும் பலன இமமை மறுமை இரணடிறகுஞ சிறநததே. ஒரு பாருளை மறைதது வைதது அதனால இமமையிறகூடசிறிதும பயனடை யாமற போவதுமலல, உளளதை மறைதகாமல இரபபோரகேடது அதனாலுணடாகும பெரும பயனே இமமை மறுமை இரண டிலும அனுபவிபபதறகு மேலானதாகும எனறு பலவாறு தனக் குளளே சிநதிதது தன தேவாகளிடமிருநது "யாம வணஙகும கட வுளரே! தாஙகள இநதியலவுகக ஒருமுதருளி மான கணடு உய் யுமாறு கருணைபுரிநதது எனன முனனேறபாடுக செயதாலும் அவப் பயனேயனறி வேறலல. அனைவரற்ற புலனகளாலு செயதவர் களும காணடறகரிய தனமைகளை நானகுமு பறறுத ஞான இத நிலவுலகிற கணடபோதே பெரும பாகயமுய எனறானென. தாம கள எதைச செயயச சொனனாலும ஞான மறபாடாகாதேன. தம தருளுகக பாதத்திலனை எனபீது கருணைபுரிது ஞான செயய வேணடியதைத தெளிவிகவேணடும" எனறு கேட்டுகொணட டான.

இதைக்கேட்ட தேவேநதிரன நான் நினைதத காரியம் கைகூடினாற்போல மனமகிழ்நது கமனைப பாரதது "அருசனே! நின்னுடைய வாரதைகள அமிரதத்திலும இனியவை. இனி மேல எஙகள எணணதைத உனனிடததில தெரிவிபபதனல் எங்களுகு ஒருவித தாழ்மையுமிலலே. மனனவ! நாமகள தேவ போகதைதயுமிழநது தனமையதினாலீது ஆற்றொணாதகாதல் மிகுது அவருடைய சுயமவரததுகாகக போயுகொணடிருக் கிறோம். எவரேனும் யாராவது ஒருவா அவளை மணதுகொள் ளாமல எஙகள இருப்பிடம போவதனனும இழிவானது வேறொன் றுமிலலையென கருதுகிறோம. ஆகையால,

செங்கண் மதயானைத் தோவேந்தே தேமாலே
எங்களிலே சூட்ட வியல்வீமன் — மங்கைபால்
தூதாக ” எனறான.

(இவ்வாறு தேவேந்திரன் சொல்லிய வார்த்தைகளை கூரிய காராக்ஷமபோல இரு செவிகளிலும புகுந்த அளவில நளன திகைத்து மனம வருந்தி நான இத்தீதவாகளுடைய எண்ணத்தை அறியாமல எனனை அவாகள வசமாகி விட்டேன. இனி நான அதினையும எனனை விடுவித்துக்கொளவது முடியாத காரியம அல்லவா ? அவாகள எனனைச சுலபமாக ஏமாற்றி விட்டாாகள. அன்னபசுபி பானது தமையந்தியினிடத்திலிருந்து திரும்பிவந்து அவளுடைய நிலைமையை எனனிடத்தில் சொனனது முதல அவள எனகேமே மனவிபரிவிட்டதாக நினைத்துக் கொணடதுமகவிர அவளை யனறி வேறொருவரையும மணப்பதிலலை எனற உறுதியான எண்ணமும கொண்டிருகிறேன. அவளும எனனைத்தவிர வேறொருவரையும மனத்தினாலும நினைபபதிலலை எனறு உறுதியாக சொல்லியிருகிறாளே. இபபோது எனகு அவளிடத்துளள காதலே நான எவவாறு மறப்பேன. ஒருகால நான மறகக முனனினாலும அவள எவ்வாறு என்னை மறகக கூடும ? அவள செப்பிய உறுதிமொழிக சாகவரவது நான அவளைக கலியாணம் செயது அதனால் அவள, கொணட எணணத்தை நிறைவேறறி அவள் சொல்லிய வார்த்தைகள் பொயகாதபடி நிலை நாட்டவேண்டியது என கடமைகளில ஒன்றலலவா ? நான அவ்வாறு செயயாவிடின என ஆண்மையும எனனவாகும. அவளும எனனை ஒரு கூடித்திரியனாக நினைத்து மதிப்பாளா ? நான அவளைக கலியாணம செயது கொளளாமையால அவள தனனுயிரை மாயத்துக்கொள்வாளாயின் அப்பழி எனனைச சாருமே. அப்பழி பெணபழியாகையால் அதுமிகக் கொடிதனறே ? கற்புகரசியாகிய தமையந்தியை உற்றதுணையாக கொண்டு இல்லறம வழாது நடாத்திப பஞ்சயாகமும சிறக்க செயயலாம எனறு நினைத்திரு நள எண்ணம் பின்னமாகப் போய்விட்டதே. இவ்வாறு என் எண்ணத்துகது

MAHAMAHOPADHYAYA

இடையூறு நேரிடுமென்ன நிறுத்தலும் முன்னுல் அறிந்திருந்தால் இவ்விஷயத்தில் என்மனதைச் செலுத்தியிருக்க மாட்டேன். மானிடபரிதவிலை அடைந்த எனக்கு மனிதரும் காரியத்தை அறியச் சக்தியில்லா விடினும் தெய்வத்தனமை பொருந்திய அன்னபகுதிகளும் தெரியாமல் போயிற்றே! ஆலலது முன்னை பகுதியானது இதனை முன்னுலேயே அறிந்திருந்தும் பேணுமென்று வேடிக்கைக் பாராகினறதோ! இப்போது என்மனதை முற்றிலும் கொளளைகொண்டு தன வசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற தமையந்தியை விட்டு அம்மனதை எனனிடத்தில் அழைத்துக்கொளள எனக்கு எனன சுவாதீனம் இருக்கிறது. அதோ! நானெனறு கினைக்கத் தெய்வமொன்றலலவா கினைத்திருந்தது. கடவுளின் திருவுளமேமிதுவானால் நானசெயதாயாது'' எனறு பெருமூசசெறிந்து சற்றுலோசித்தபின் பின்தெளிந்து இடுக்கண் வருங்காலதக அதனை அடுத்தூர்வ தம்தொப்பாதில் எனறபடி புனனகைசெயது, நான்தமையந்தியைக கலியாணம செயதுகொளளாது அவள்மீதுறகாதலால் எனறுயிரபோவதாக இருந்தாலும் நான தேவாகளுக்குச்சொனன உறுதிமொழியினினறும பிழைக்க மாட்டேன். உலகத்தில் சதியசலவறறினும நிரவன ரியம் வேறுண்டோ. இரணடாலும் பொயயனனச சொல்லலாமோ. சதியம் உயிரினுஞ் சிறநதனறோ. கூதநதிரியாகளுகுரிய பிரதானருணங்களில் முதனமையானது சதியமலலவா. அதினின்றே மற்றநதருணங்களெலலாம பிறக்கின்றன. அது ஒழிந்தபோது அகருணங்களும் அதனோடமையுமாகையால் நிதேவாகளுகு நான சொல்லியபடி அககாரியதைசசெயது எனபுன் னோர்களால நாட்டபபட்ட புகழை மேலேறறுதலேனேயலலது குலதைகெடுகக்வந்த கோடரிகாமபுபோல அப்புகழையழிக்க மாட்டேன எனறு தனகுள்ளே நிசமானித்துத தலையதியின் மீதுள்ள காதலே ஒருவாறு மறறது தேவாகளினனே நோகிப் பின்வருமாறு சொலலலுற்றான. ''கண்ணுயிரம படைத்த கடவுளே! எவ்வகைப் பட்டோருடைய உளளதிலுள்ள எல்லாவற்றையும உள்ளவாகை தெலலிகளனிபோல அறியுந் தன்மை

யுடைய சாமர்த்தியங்களை நன்றாகத் தெரிந்திருந்தும் எனமேல் தவறுயிருப்பதால் தூது போகவிசாலவது ஆச்சரியமாகத் இருக்கிறது. என்ன தமாஷுடைய கட்டளையை மாறுதல் தவறாயிருக்கிறபோது, நீ தூதாகப்போய் தமதுவார்த்தைகளைத் தெரிவிக்கவும் மனதில் பயமில்லாமலும் முடிவாகவும் என்னிடம் கலியாணம் செய்துகொள்ளுவதாக வாக்களித்திருக்கிறதாகவும் நீ சொல்லுவதாக நான் நினைத்தது தவறுதலாகி விட்டதே! இதுகாரியம் எனக்குப்பிடிக்கவில்லை கூடுமோ?" எனறு சொன்னேன்.

தேவேந்திரன் "ஆகட்டுமே! உனனிடத்திலும் சகுந்தலை புதிதாயுண்டாயிருக்கிற பரதனிடத்திலும் தாதாதயரிடமாகச் சனனிடத்திலும் கொலவிய காரியங்கள் இருக்கிறதுபோலவே எனபது எனக்கு நன்றாகத்தெரிந்த விஷயம். அதனாலேதான மறுபடி லோகையும் விட்டு உனனை நான தெரிந்துகொண்டேன். உனகருமம் ஆகாசகாரியம் ஒனபது லோகத்துக்கு இருக்கிறதா! அபபடி நீ முயனறும் இதுகாரியம் பிறரைவேறுவிடின அதிசயம் எனகளுக்கு வருகிறதேயில்லை" எனறான.

மீனபு கனன் "தேவராயா! சகுந்தலை திருவாகாசுரத்துக்கு மறுவாசகமுண்டோ? நங்களாகப்பட்டபட்ட பான மூங்களை கொலலுவதைச் செயயவேண்டியவரினை யலலது மறைத்து மகமும் வெளிக்கவும் எனனகருத்திருக்கிறீரோ? நான் [illegible] படி தனையாதியினிடத்தில் தூது போகத்தகுதியுள்ளவனாயிருக்கிறேன்; ஆனால் தனையாதி இதாதாதனனிடமாகவாவது மறறவர்களிடமாகவாவது வெறுக்கப்பட்ட அதாதபடி [illegible] கூடாது சிலகாரணத்தோடாவது [illegible] சாதாரணமானவிடயங்களிற் காணபடுவதல்ல? ஒரு அழகுடைய அதாண்மையினியறகையாவதில்லை வேறுமுகாட்டாசனை அனுமதியினறி ஒருகாரியமாகவு மெவருமு மதியினை மாடடார்! ஆவிர ஸ்திரீகளிடத்தில புருஷர் தாது போவதெனபதும் இனனும் இராஜகன்னிகையிடத்தில எனலேபபடுபவனு மெனவதை

பருவமுடைய அரசன் தூதுபோவதென்பதும் ஒழுக்கமற்ற காரியம். ஆயினும், தங்கள உத்தரவை வேதநியமமாகக் கொண்டு செல்வதெனறும் அவருளள காலவர் அறியாதவாறு ஈண் உட்புகுவது பெரிய மேலெருவா அறியாமல உலகத்துலாவுவது அவ்டமாறி அருக்கரில ஒரறுவரா ? அதுமட போன்ற தேவர்களாலும் செய்தகாரருபோருபெயரன்றி எவரேனும் யாரால் எளிதினில அடையக்கூடியரோ ? ஒலலைக் கருங்கியங்களுக்கும் தொடக்கத்தில் பலவகை நிகழ்ச்சிகள உளளாவதுபோல நிகழாகியகாலமும் பிறகு நிகழ்ச்சிகளும் சேரிடருக்கிறது. அவையாவ எனபீர் நுனரும் பரிசாரகர்களால் நான் செயயவேணடிய விதங்களைத் தெரிவிக்கவேணடும்” எனவணங்கிக்கேட்டனன.

அப்போது பீமஸேநரன் “ஸாரதியே ! நீ ஒன்றுக்கும் கவலையுற வேணடாம. உமக்கு ஒருவகை யபாயமும் வராமல காக்கவேணடியது எனறு ரோம. ஆயினும் ஒரு மாதிரத்தை உபதேசிக்கிறேன. அதை நீ உகாதிருக்கவேணடாம்; ஒருவருடைய சினனிலும படாதவாறு காலலல கடந்து நாமெல்லோரும் எங்களை கருதுவதைத் தெரிந்து வரவும்” பரசு கடிமிகாரி களவச சமீபத்தில் அனுப்பி,

விட்புலந் தூளிபுரிந் தருளும் மேம்நாளோ
னட்போடு மீனியன நவினறி யாவாகரு
கட்புல னுலுநக காணகி லாதநோர்
நுட்பநூல் விஞ்சையை நுவன்றிட் டானன.

உடனே களன், பெறுதற்கரிய அவிரதைகையைப்பெற்று மனக்கிலேசம நீங்கித தேவராஜனைத் தெண்டனிட்டு வீமன் சுகரை அடைந்தான. அங்கநாரனைப் அவனையோவென ஐயுறு மாறு அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. எபபோதும் முந்திப் பந்தல்கள் அமைக்கபபட்டிருந்தன. அப்பந்தல்களில் வாழை, கமுகு

கருப்பு முதலியன கட்டப்பட்டிருந்தன. அவைகளில் தென்னை கமுகு சந்து இவற்றின் குலைகள் இடைவெளியின்றிக் கட்டி நிரைத்தாகத் விடப்பட்டிருந்தன. சிறுபாதல்களுக்கதகடியிலுள்ள வீதி முழுவதும் சந்தனமரத்தூளையும் பலவகைப் பூமுதலியவைகளையும் பரப்பப்பட்டிருந்தன. அவைகளோ நாற்றி நடக்கப்படாமல் பதிப்பிக்கப்பட்டார்போல அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. பலவகைக கற்கள் தளவரிசையிடப் பூரணகளிலும் வாயிற்படிகளிலும் குதிரைக் கல பிடிக்கப்பட்ட பிண்ணைகளிலும் முரணப்பட நாட்டிப் பாலிகை யமைத்து ஆனையால தூண்டா விளக்குகளும் அணியாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. சுவர்களெல்லாம் கருஞ் சுண்ணும்பு பூசப்பட்டு வாய்க்களிலும் பலவண்ணவரிகளும் பலவாய வாயதபட்டிகளிலுரைகள் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. உப்பரிகைகளெல் லாம் சுண்ணச்சாந்து பூசப்பட்டு பாற்கடல்போல் விளங்கின. அவற்றில் அனேக கொடிகள் நாட்டிய படங்களுடைய சீலைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன யாரைப் பார்த்தபோதிலும் குபேரனே இந்திராணியோ எனச் சந்தேகிக்குமபடி ஆடையாபரண அலங்கிருதராய மலாகத முகதேதாய் விளங்கினர். இவரதரைக் கண் களிக்கக கண்டு களன இடைவிடாது ஒலிதனிக்கொண்டிருக்கும ழோசவாதநியங்களும் பலவகை வாதநியங்களுமுடைய காவல மிகுந்த குபேரனது அரண்மனைபோல விளங்கும வீமாஜனது அரண்மனையை அடைந்தான். அங்கே துவாரபாலகர் கண் கொட்டாது காத்துக்கொண்டிருக்கும வாயிலை அடைந்து அரண் மனைக்குட் புகுந்தான். அவன புருமபோது அவனண்ணந்திருந்த ஆபரணங்களின ஒளியாலும் அனேக ரூபிகளின் ஒளிபோலத தோலறி மலைய அலங்கரியால சொல்லாபோர் திகைத்திட்டித திகைத்து ஸ்வரவெளி உனாடானதறிந்து காரணமென்னவெனக் தமக்குள ஆலோசித்து அறியக்கூடாமல எற்பிசற்றிபோனதாகா கள். அவர்கள் கணகளுக்கு ஒன்றுதோன்றுமையால் வியப்புற்று யாராவது கண்ணுக்குப் புலபடாமல் உட்சென்றனரோ? அல் லது இடைவிடாது பிரகாசித்துகொணடிருக்கும் நிய சரீரத

தையுடைய பேரவாவின் காரணம் அதன் புதல்வியிடையுடைய சுயம் வரத்தைக் கண்டுகளிக்க மறைந்து தருசனிக்கிறாளோ? என்று புதியை தோன்றுகிறது. அப்போது மகாபுருஷ லிலகணமாக வமைந்த நீண்ட பாதங்களுடைய கண்ணி அதிருவடிகளைக் மாணப்பெறாதவரை கண்படாதவரை, 'பூமியில் சுவர்கி தோணுவது மாற்ற மென்றுவல மாணிடனுக நிருக்கவேண்டுமேயல்லது தேவ னுக நிருக்கமுடியாது ஆனால் மானிடர்கள் மறைந்து சஞ்சரிக்கும் தனமையுடையவரல்ல. அதையால் நிசுவமு முனோ எப பேர்ப்பாரவது சொன்ன அடையுடைய நிருவடிகளுடனாக நிருக்க வேண்டுமேயல்லது புதிதாக இடபோல எற்பட்டவைகளல்ல. அவிவாளிலும் நமது மனமையாதிதின காரியமே அல்லது வேறல்ல, எனது முவனிலும் இருமடங்காக மிகயும கலலேயோடு காதிருவருகாகள்.

அரண்மனைக்குட் புகுந்த நான் அரு ஒவ்வொரு வாயி லிலுங்காவல காத்திருந்த வீரர்கள வியாதபடி வுவைகளாக கடனது தனையருத்தியை அநுப்புவதாக சொலலும் வழியறிந்து அங்கே போகுமபோது அனேக ஏற்பாடுகளுடன் அவர்கள அனைதாதால் வாணிக்கபபட்ட வெப்பம மாறுபட்டிருந்தமை யால அவர்கிடையாம தனையாதிலலலனனது நீனைதது அவர களோத தாயமானாப் போல வும் சகோதரிகளைப்போலவும் நினைத்தது கலையை ருனி பதுகொண்டு ஒதுங்கி ஒதுங்கிச் சென்றான். நிவன போகுமபோது இவறிருவம ஒருதரி தாண்டிருந்த ஆபரணதில பிரதிபிம்பித்த சட்டென மறைய அவன மறுகலவதில அங்கே ஓடவர்கள வந்தார்களோ எனச சுற்றிபபாரத்தது காணமையால மறுபடி அவரபரணத நினறனன கலலில தோனறினள. அதகால் அப்பிமபதைதக காணவு ஒரே ஆட பேரானறல ஈன்றது. நான அனேகளுடனீகள கூடிப் பதுகிவிடாம் நகையில அவர்களால எறியப்பட்ட பந்து அப்போது அவ்விடத்தில சென்றுகொண்டிருந்த நான் மீது பட்டதிறும பியதைக்கணம ஒருதிடையுமிலலாத இடைவெளியிற்பட்டுப் பந்து திரும்பிவந்ததை இதுவரையிலும நாம கண்டதிலலை.

இன்று இது புதுமையாக இருக்கிறது, எனறு எண்ணி மீண்டும் அதை மறுபடி விரையாட ஆரம்பித்தார்கள். ஒனைவி ஸ்திரீகள் எதிர்முகமாக நிருந்துகொண்டு புஷ்பங்களைத்தாக்க கொண்டிருக்கையில் அவர்களுக்குத் தூரத்தே நளன செல்வது திடீரென்று ஒருவர் முகம ஒருவருக்கு மறைத்து மறுபடியும் முன்போல விளையாடினார்கள். ஒருவர் பார்த்து இப்போது 'உன முகத்தை மறைத்துக்கொள்' என ஒருவரை ஒருவர் வினவி நிருக்கும் காரணம் அறியாதவர்களாய நிருக்கள் காரியமாகவோ செய்யத் தொடங்கினர். நளனது மார்பிலணிந்த அபரணங்களிலுள்ள சக்கரில் அங்குள்ள ஒரு ஸ்திரீயின வடிவத்தைனினபோது என உருவம் ஆகாயத்தில் பிரதிபிம்பிக்கக் காரணம் என்ன! என்ன ஆசரியமடைந்து பகுத்தறிவுள்ளவர்களே வினவுவார்கள். நளன போயக்கொண்டிருக்கையில் அவன வடிவம் கண்ணாடிபோன்ற சுவர்களிலேதானற அதைக்கண்ட பெண்கள் அவ்வடிவத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே நிறபார்கள. இவ்வாறு அந்த அந்தபுரத்தில் அனேக வாயிலகளிலுக்கடந்து தமையந்தி வசிக்கும் நிய மாளிகையை அடைந்து அவளுக்கென அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும அமமாளிகையின அழகைப பாராத்துக்கொண்டே தமையந்தியைத் தேடிக்கொணடு சென்றன.

அப்போது அவருக்கு கூடகெளியிருந்த கின்னரகளும் மற்றப் பேசும பறவைகளும் தாம தமையந்தியால் போதிக்கப்பட்டு எப்போதும் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கும வழக்கப்படி நளன் வந்தான் என இனியகுரலோடு பேசின. அதைக்கேட்ட நளன நிலைகிட்டுக நினைகள தனனைத தெரிந்துகொண்டனவோ என அஞ்சிப் பின்பு அவையிருந்தோர் எவரும அப்பறவைகளின வார்த்தைகளைப் புதுமையாக நினைத்து அதற்குரிய மாறுபாடுகள் ஒன்றும தோனறாமல நாதம கருமங்களிற் கண்ணுயிருந்தமையால் இது வழக்கமாகப் பேசுகிற பழைய வார்தைதானும எனத் தெளிந்தான.

இவ்வாறு நளன் தமையந்தியைப் பலமாளிகைகளிலும் வண்டுகள் தேனுண்ணும் தலைவனுடைய பாவனைபோல் காக

தானம் செய்து கொண்டிருக்கும் போது மாலுமி, மூலம் மினை யாகிய பிடிகளாலாய செயருணுவதிலும் தேடிக காணுமலை வேலிருவரைகளிட்டித் தெரிந்து மின்னலையும் தீர்த்தியுறவு னுக நின்று அல்லும்பகலுந்தொளைய பல மாலிமாக்களின் அலை காரங்களோடு பாராடுக்கை மலையாக நீகாறும் ஒரு மாபெலையைக் கண்டு வியபுறும் ஒருகால் இருவே தமைபாதியில் கோனி மாடமாக நிருகரலாமோ எனமருவி உபட்டு மெனுன் இவ் விதம் அகனனிமாடத்தின் மேனை நாலாடலை அத் தலைய கிழல் அசுவாசகளிலே போனறு அடைகுவுமோரா நிச்சமுகுரி யோர யாபேறுமும் இருகு வசனமோ எனறு தேமபாராக தூ கால் புனிதாக ஒருவருமு ஏணபடாதமையால் அதிபுலே அச சுவர்களிலே நிடடிய சிதிரங்களில் ஒனறான நினைதபோ பார முகமாக இருந்தனர். மாடாடத்துட்செனற கூவா சுவாகளாக அமைகபபட்டிருகும் பாகத்தின் அதிபினை விசும் பகமையான ஒளியும், பலவகை நிதினைகத்தாலாலிய மற்ற பாகஙகளினை வாவில் போல பரமும் பலநிறம கலநத ஒளியும், அனேக பூணைகளிலாகவோ ஒனிடதில் அடைத்து வைதாற்போலக குளிர்சியும் வாயுத இமாளினைக தமை யாநி வதிவதறகாகியே எனதநிமாளினை அதன் அலங்காரங் களைப் பாரகுகதோறும வெறுப்படையாமல் புதிதுபுதிதாகி ஆனநதம மேன்மேலும பெருகுக தகையநிதியைக காணவேண்டி மெனறும் விரும்பமிதியால அவனைத தேடிகொணடே உட் சென்றான். உட்பகுதியில் ஒரு விசாலமான அறையில் பல நிறமுளன அனேக சூரியாகள பிரகாசிதாதுபோல ஜோதிமய மான ஒரு மண்டபம் தோற்றியது. மமமண்டபத்தின் மதி யில் காரிருளில் கரை காணுது கலவரும கப்பலோட்டிக்குக் கரைகாட்டும கலஙகரை விளகுபோலத (Light-House) தமை யநதியைக காணுது அங்குமிஙகும தேடிதவிபும களஞுக்கு வீமனது தவபபயனும தூண்டாவிளகும் போன்ற தமையநதி வதியத் தவபியற்றிய மண்டபம் இதுவே என அறிவிக்க

அரசர்கள் தேர்களிற் பலவாகக் கூண்டைப்போலப் பலவிக இந்த னைவகளாலமைந்திய கலசம் முதலு ஆவைகளப்பட்டிருந்தன.

இத்தகைய சிறப்பமைந்த மணப்பந்தலில் பொன்னாற் செய்யப்பட்டுப் பலநிற முள்ள மணிகளிழைக்கப்பட்ட சிங்காதனத்தில் தமயந்தியம்மை வீற்றிருந்தாள். அவளது திருமுகத்தைக் கண்டவர்கள் தேவலோகத்திலுள்ள இந்திராணியோ அல்லது பூலோகத்திலுள்ள இலக்குமியோ இவளாக இருக்கவேண்டும் என்று சந்தேகிக்கும்படி அவ்வளவு அழகுடன் விளங்கினாள். அவளுக்கு இருபுறத்திலும் நின்ற தோழிமார்கள் சிலர் சாமரை வீசினார்கள். சிலர் கண்ணாடி பிடித்தார்கள். சிலர் பூமாலை தொடுத்தார்கள். சிலர் சந்தனம் முதலிய வாசனைத் திரவியங்களை அரைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் தாம்பூலம் தரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் அவளுக்கு முன்னால் நின்று பலவிதமான வேடிக்கைகளைச் செய்து

அவனெண்ணம் நிறைவேறுவதாகத் தோற்றவில்லை. எனினும் அசையாவயமண்டபத்தில் வந்து கூடப்போகும் அரசர்களில் ஒருவரும் இவன் அழகுக்கு நிகராகார். இவனை அடையும் புண்ணியவானுக்கு எவ்வகைப் போகமும் எளிது. அவனே எழுவகைப் பிறவியிலும் உயர்ந்தான். அப்புண்ணியவான் எவனுக்கதவனே. அவனைக் கண்ணுற்கண்டால் கவிதீரும் எனத் தன்னை மறந்து மனமபோனவாறு கிறுக்குகொண்டிருந்தான்.

ஏதமில் குணத்திஞ னினைய ஞகுணுண்
டாதவிழ் பூங்குழற் றையல் பாறாம
தாதரம பெருகிய வமர ரேவிய
தூதியர் செயதிறஞ சொல்லு வாம்.

பிற்க, தேவர் நாலவரும் தமையநாதியின் மீதுள்ள காதல் மிகுதியால் தனிதனியே பெண்பாலாகிய நானகு தூதியரைத் தமையநாதியிடம் அனுப்பினார்கள். அத்தூதியர தமையநாதியின அநதப்புரதைத் யடைநது அவனைநகணடி அவளழகுகாக மெசசினார்கள். அவர்களில் தேவேந்திரன் தூதி தமையநாதியைய பாரத்துப் "பெணகள நாயகமே! உனனைபபோன்ற பாகிய சாலி எவ்வுலகினுமிலலை. நீ மானிடபபெணணைக் பபறறிருநதாலும தேவாகளாலும மிகக ஆசைமாறி னினைவலுகுக் காதறிருக்கிறார்களெனமுல் இமமண்ணில் நின்னினறும உயாநதோர் யாவர்? உனசகு முறபவதறினடான அரபநதகுறையினாலே இம்மானிட அரசனுகுப பெணணுகப பிறநது இவவெளிய மாளிகையில வநிய நேரிட்டதேயனறி வேறலல. இனி உனகுரிய மிகுநத புண்ணியநதினை பயனை அடையுங்காலம் நெருங்கிவிட்டது. ஆனதால இனிமேல் நீ இங்கிருப்பது நன்று அழகுக்கும பெருமைக்கும ஏற்றதனறு. சிறநத பொற்றளத்தில் வைக்கவேணடிய அழகான விலையுயாநத இரத்தினத்தை இரும்புத்தளத்தில் வைத்தலாகுமோ? தெயவதத்தனமை பொருநதிய அரச அனனமானனு அனேக கருங்காகைகைக் கூட்டத்தினுள் வநிதலை வற்குமோ? உன அழகைகேட்ட தேவாகளாகிய தேவேந்

[illegible] வருணனை, அரசுகிடப்பு, [illegible] யாவன [illegible] [illegible] [illegible]

அடவன் எவ்வுலகிலிருகின்றனன்? மானிட ஸ்திரியாகிய நீயே தேவேந்திரனே மணக்க எண்ணுவதானாலும் பலகால தவஞ் செய்து அதற்கவகாசமில்லை. அடைந்தாலன்றி வேறுவழியில் முடியாது. அதைவிட்டு அத்தேவேந்திரனே உன்னை மணந்து கொள்ளுமாறு யாரிப்பாற்றலால் உன பெருமையை எவரால் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியும். எனைய வஸ்திரீகள தங்களால வீண தூஷகருமையெல்லாம் எளாந்து நிற்க நீ மாத்திரம் பெறுவையாயின் அஃது உனக்குப் பெருமையன்றே" னான சொலலையவாறு இந்திரனுக்கு மாலைசூட்டிலை நீ பரந்தாருக்கபின் நிழலில் வீற்றிருப்பதும், காமதேனு முதலியவர நீ விரும்பியதெதையும் அவரது கொடுக்கவும், தெயவமகளிர் நின்னேவலைகேட்கவும், நீ வணங்கும் பெருமை வாயந்த தேவதைகள் நினனை வணங்கவும் பெறுவாயென்பதற்கையமில்லை. ஆகவே நீ மானிட அரசர்களில் யாரையேனும் விரும்பி மாலை சூட்டிதலை அதனை முற்பவதிலை செயக உனது தீவினைப் பயனைனறே நீ்கக வேண்டும். மானிட அரசர இந்திரனைப் போற்றிப் பாராகவும் தகக வர்களோ?

மண்ணினிற் சிறந்து வாழும் மன்பதைத் தொகுதி தன்னி
லெண்ணிடிற் சிறந்தா ரன்றே வியக்கரவ் வியக்கா தும்மில்
விண்ணவர் சிறந்தா ரன்றே விண்ணவர் தமையு மாரு
மண்ணனின் னேவல் கேட்பி னதனினுஞ் சிறந்த துணடோ"

என்று தேவேந்திரனை தூதி சொனனாளை.

அதறகுத் தமையந்தி அதனதிரையை நோகி "சுமமனனீ! நீ சொலலியவெல்லாம் உனனமையானவை தாம. தேவேந்திரனது பெருமையை இதுவரையில் நான தெரிந்தகொண்டதெலலாம் மிகசகுறைவு. ஒருபோதும் உன்னுல் அத்தேவனுடைய பெருமையை முற்றிலுமசேட்டபிதற்கு அவர் உன பொலியாராலும் பிறராலும் வணங்கிய பூஜிக்கும் பதத்தையுடையவர் என்பது நன்கு விளகுகின்றது. ஒரு வஸ்தி ஒரு அடவனைத் தனக்குரிய கணவருக வரித்ததபிறகு அப்பெணணுடலின் எணணத்தை மாற்றுதலலது எவராலு மறியமுடியாத பரிசையுண்டு

பண்ணும் என்பது வெளிப்படை. அஃது அவருக்குத் தெரியாமலிருக்குமோ? எப்படி அவருக்குத் தெரியாதென்னுமோ அதைப் பிறரால நமக்குத் தெரிக்கோ? நீ ஒருவனுவனு தேரை எண்ணி ஏனை கூடாது புகட்டிய நூற்புலவர்கள் வாதாடினர்களாயிருக்கின. ஐயோ! பாவம் கான நுதேவர்களுவினை விருப்பத்தைக் யறிவதற்குமேன்னே வதோ அவர்களிடத்திலுள்ள சக்தியால் சகலமும் தெரிவதை வேறொருவனையும் மணப்பதில்லையே என எனதுளளத்திலுறுதி யாகக் கொண்டேன. இரி வுவ வெண்ணத்தைத் மாற்றி பெண்ணுருவமை மனதில் உறைத்தலும் குற்றமாகுமல்லவா? எருடைய எண்ணத்தையும் வரிலுறியும் உறுபடுகிடைய தெவேந்திரனே ஒரு எனு மனதில் உளவாயுறைகிறான் அறிதல் அரிதாகியமாவா காரியமோ? எல்லாம் தெரிந்த அவருக்கு கான் சொலவதனு யாது? வீரனுக நீ கூறி நிற்பதா எனு மனதை வருத்துகிறது. நீ மெனமா வருவாயாக" எனறாள

அபோது நாகி "தமையரி! உனனால் விருமபப்பட்ட நாலை தேவராஜனுடையு சமமாகியிருப்பதால அவனுக்கு உண்மை விருந்தாக நாலை நாமே அருகேயாவில் ஒருவனை நீ மணஞ்செய்து கொளவதுமாறு உனனை பிணைக்க அவகாசினை தாருக்கு தருபடி நீயனியிடம் வருவதாகிருக்கிறான். நீ மாதர் நிரம அபாவிடத்தினை சார்வே மதாகாரிருப்பதால் நகையுணர்வு பண்ணுகிறது. ஏனவோ விருப்பாச ஆடவரை நீ விருபபுவது மாகநிரம அழகுகள! நுவு பிச கொளகிறு? அகுருமும் தருநி யுடையதும் நிருகிறாள" அவளாறு செயதால உன அழகுகளும் பெருமைகளும் குறையுமடாகாரிபா? பெணகளிற்சிலர் எலலாம நிறைநிருபதும் சமமைமபிற்சி நீ சகாச பேரமைக குணத்தால இவரறு சமமைக கெடித்து கொளவதுமுறையே. நீ தேவ ராஜனை மணஞ்செகொளளாவிடினும மானிட அரசாகவிறும உனனை விருமபாத ஒரு அரசனை மணக்க எண்ணுவதாயின உனதுபெருமையை நீயே அழித்துகொளளுகிறாயே. அதற்கு ஒருவிக சமாதானமும் எனகுக தோற்றவலில்லையே" எனப் பெருமூசு தெறிய தமையனிடத்தில தாயிறும் சிறுத அனபுடையவளபோல பேச ஞள.

தலையங்கி அந்த ஊரிலுள்ள கூரியவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டு வசமாயினும் தனக்கு கைகொண்டு அதன்படி ஒழுங்கியபடியினால் மன கோபத்தை மாற்றிக்கொண்டு அந்தூரை நோக்கி "நான் கனகசுகத்தவர்களுடையவிர வேறொருவரையும் விரும்பேன் எனபது அவருக்குத் தெரிந்திருந்தும் அந்தப்பெண்ணுடைய சாதிக்கு அவசுவிதம் உடபடுவார்' நி சொல்லவது அவனுடைய பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. ஆயினும், நான அவரால வெறுத்து நீக்கப்பட்ட காலத்திலும் இப்பேர்பாதுள்ள என சொல்லையை மாற்றி வேறொருவரை மணக்க எண்ணுவதில்லை. மேலும் தேவர்களனைக்குத் தக்கதையாகள். அவைகளை கால விருப்புதும் அவர்கள் என்னை விரும்புவதற்கு தகுந்தினறு தேவர்களே பயிரை யழிப்பது போல அவர்களுடைய சுபாவத்துக்கு விரோதமாக நடக்கத் துணிவார்களேயானால் வேறு எவரால் அந்த சாவதிரியத்தை பெருமையையடையும்? உலகத்தில் சாவதிரியதை உண்டாக நீலைமையில் ருபதும் அவற்றிற்கு இடபடுவதும் தேவரும் எனையோரும் அருகி ஒழுகுவதும் அரிதேவர்கள் அவற்றிலினறு பிழையாதிருத்தவி னலனேரே? யுகையால் இதனாலும் உன வார்த்தைக்கிணங்குவது பழிப்புகிடமாகும். யீணாப பயனற்ற வார்த்தைகளை மேலும் மேலும பகாவதால் ஆவதென்ன? இனி நீ இவ்விடம் விட்டு அதேசவேந்திரனிடமசெலவதே நிறப்புடைத்து" என்றாள்

அதைகேட்ட இந்திரன் ஊரி, தலையாகியின மன உறுதிக்கு மெச்சி 'இவள பார்வதியை பெண்களுக்கு உரையாணி போன்றவள், இவளை மறபுறுத்து துவது எவர்களுக்கும் முடியாது முடியும்" என்ற தன்னுள்ளே நினைத்துகொண்டு அவளுக்கு ஆசி கூறித தனனையனுப்பிய தேவேந்திரனிடத்திற் சென்று நடந்த விஷயமயகளை சொன்னனை அவனோடிவந்த மற்றத் தூதியர்களும் அவருத தேவேந்திரன் சாந்திக்கும் தமயந்திக்கும் நடந்த சமபாஷிணையைக் கேட்டுந்த நிகிகிட்டித "தேவேந்திரனேயே விரும்பாத தலையாகி வேறு யாரையும் விரும்பால். நமக்காரியத்தில் முயல்வது வீணையாகும்" என்றுசென்றார்கள்.

மூன்பு சூத்தமற்ற தமையந்தியின வனப்புளாழ்ந்த நளன் தான் சுற்றிருந்த காமுதநிரிசா இலகுணங்கள் ஒன்றும பிழையாமல் அமைந்திருக்கும் அவளுடைய அளவுகள ஒப்பிலான றையும வாணிதத்தக்கொண்டே நிற்கையில், தேவ தூதியர் தமையந்தியை அணுகி அவளோடி வாத்தையாடியதும, அதற்கவள் தன்மீதுற்ற காதல்மிகுதியால் அவாகளுக்களித்த விடையையும் கேட்டு மனமமிழ்ந்தாளுபிறும தான மேற்கொண்ட காரியமை கூடாதெனாத தெளிந்து தனகுள்ளே " இவளவு மனவுறுதி இத தமையந்தியினிடத்தில நான் எவ்விதம தூதாகப் போவேன். அப்படியே நான போனபோதிலும் அவள் எனனப்பற்றி என்ன நினைப்பாள். இவள இவ்வளவு மனவுறுதிகொண்டவள் என்பதை நான் முற்றிருந்தால தேவேந்திரன கட்டளைக்கு உட்பட்டிருக்க மாட்டேன.' தகாத விஷயத்தில தலையிட்டதினால் அலலவா சேமற்கொண்ட காரியத்தாகு இடையூறுண்டாகிறது? " என்று எண்ணிக கிலேசமுறறுப பினபு அபிகபப்பட்ட மதிர சக்தியால மறைந்திருந்த தன் உருவத்தை வெளிப்படுத்திக தமையந்தியும அவள் தோழிகளும பாராதமபடியாக அவாகளுக்கு முனனே கருப்பு வில்லியான மனமதனைப்போல நினறான. அப்பொழுது,

வினரைகமழ் நறிய தண்டார் விதர்ப்பர்கோ னளித்த பாவை
யரசிளங் குமரன்றன்னை யார்வமோ டினிது கண்டா
ளருவெளி கண்டு நாளு முவந்துள மயர்வாள் முன்னங்
தெருளுறக் காணிலேயது முவகையா தெரிககற் பாலார்.

பிறகு தமையந்தியும் அவள் தோழிகளும் அங்குற்ற களனை இன்னனெனறறியாது இவ்வளப்பம பொருந்திய நகரத்தில் காவல மிகுந்த பல வாயிலகளோடு கூடாது இவருற்ற இவ்விடவழகன் வீண்ணுக்கிறைவனோ? அலலது இயகன்தானோ? ஒரு கால் திருமகள் கண்ணுக்கினைந்த நாயகனுகிய திருமாலே இவண் எழுந்தருளினரோ? அன்றேல் வெள்ளிமலையில் வசிக்கும விஞ்சையர்க்கிறைவோ? ஒருவேளை தேவலைக் காக்கச்

அசுரரை வாட்டிய தேவதேவனுடைய பாரிஜாதவனமே இத்திருவுருக்கொண்டனரோ? பிற்கு, ஆகம அழித்தல முதலிய தொழில்களிற் சிறந்த உத்தமத் தவமூர்த்தி மாயமதக்கால அப் பெரியோர் மிக்க வனப்பு வாய்ந்த சோதி மயமான திவ்விய தேகத் தோடு விளங்குவரென்று சொல்வதுண்டு. அதுபோல முகட்டவளியினால வியக்கப்பட்ட மனமுதலும் தேவனுடைய பிரசாதத்தைப் பெற்று இங்கடைந்தனவோ? ஆலோசிக்குமிடத்து அழகிற் சிறந்த மனமதனை ஏவித்த கருணையங்கடலாகிய மகாதேவன் அப்பரி தீரும் பொருட்டு உலகத்தை இன்புறச்செய்ய அமைமனமதனினும் பன்மடங்குயர்ந்த வனப்பமைந்த இவ்வழகினை உண்டு பண்ணி இருக்கவேண்டுமெனறே தோற்றுகிறது. ஆனால் இப்பெரு மானை உற்றுநோக்குங்கால இவன திருவடிகள் பூமியிற்றோய் வதால் இவன் தேவனலன்; இப்பூவுலகத்தைப் பொலிவிக்க வந்த பூபாலனுகவே இருக்கவேண்டும். சுவீர, அப்பொழுது அனனப்பறவையால் சிறபபித்து சொல்லப்பட்ட இலக்கணங களில் ஒன்றேனும் குறைபாமலிருப்பதனால் இக்காவலர பெரு மான நளசக்கரவர்த்தியாக இருக்கலாமென்பதற்குப பல ஒற் றுமைகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் அவ்வனனம கூறியபடியே இம்மகாபுருடனை அகன்ற மாரபும் நீண்ட கைகளும் அருளொழுகுங் கண்களும் வாயந்த நிறமுது விளங்குகிறன. இவறறை பிரமனுலேயே சிருஷ்டிக்கப் பட்டவன்தானே? பிரமசிருஷ்டியில இவனுக்கிணையே இல் லையே. அப்பிரமன் இவனை படைக்கப் புகுமுன எவ்வுரு வத்தை மனத்தில நிருமித்துக்கொண்டானே! இக்கனியிர காலனுக்கு உவமையாக மகாவிஷ்ணுவைச் சொல்லலாமேயன்றி வேறெவரும் இவனுக்கினையாகமாட்டார. உலகில் இலக்கணங களுக்கு எல்லையாக இவனழகைக் காணாத தவஞ்செயத கண்கள் வேறொன்றைக் காணவும் நாடுமோ? கண்களைப் படைத்தவர் கள் இச்சுந்தரனைக் கண்டு களிக்காவிடில் அவற்றை அடைந்த தனுலாய பயன்யாது?'' என்று தோழிமாரகளும் தமையனியும் தமக்குள்ளே அவனைப் புகழ்ந்து கிடைத்தற்கரிய அருமை

யுண்டலர்போல் களிதது மெனனமாக அவனழகைப் பார்த்துக கொண்டே நிற்றல் தமகதப் பழியாகுமெனனினைதது ஒருவனை யொருவர் கேகளுகால் தமையறி வனனபபாராதது,

> "காவல் கடந்தேங்கள்கன்னிமா டம்புகுந்தா
> யாவனே விருசைக சிறைவனே – தேவனே
> உள்ளவா சொல்லென்று முசுச சூழைமீது
> வெள்ளவா ணீர்சோர விட்டு."

இவ்வாறு தமையறி கேட்டபபடனே நளன் தமையற் கியை நோககி "மாதாவினகமே! உனகருச சுயமவரம் ஏற் பதிதிரபபட்டிருகிறதாகக கேளவியுறற தேவர்கள உன்னை மணக்க விருமபி வநதிருகிறார்கள். அவாகளது வரவை முனனமே உனகருத தெரிவிககவும அவர்களில் யாரே னும் ஒருவரை நீ மணநதுகொளளவேண்டுமெனபதை அறிவிக் கவும் என்னைத தூதாக உனனிடதது அனுப்பியிருககிறார் கள். அவர்கள கட்டளையை மறுதது பாவமாகுமா? இமமண் ணுலகமதிதவரெல்லாம அவாகளுககு கீழ்பபட்டவர்களலலவா? அதலால இமமணணுலகதது வனன கான அவர்கள எவவிசசெய யும பெருமபேறறை அடைவதறகே மேலென னினைதது இக்காரியத் தாகுபட்டேன. அவாகள ஒன்றை அடைய வேண்டுமெனறால் அவ்வெணணம நிறைவேறறலாம அவாகளுக்கு மிகவும் எளிது. அத்தனைய விசேஷ ஆறறலையுடைய தேவர்கள நின்னை யடையவேணடுமெனறு நீ நியமதிய தவதநான் யாதோ? உல கிற் பிறநத ஆடவராயப் பிறபபதறகும உனபோனற உததமஇலகக ணம் வாயநத பெணணைபபிறபபிபபதறகும பெருமையுடையது. எனை னில், புருடராய்ப் பிறநதவர் கவாகபோகஙகளை அனுபவிகக வேண்டுமாதலால் யுகத மீறறில் மிக சிறநத யுகதததில் புறந் கொடாது மானுடதையே சிறநதெனன கினைதது உயிரை விட வேண்டும; அல்லது அவரிறநத புண்ணியததை இயறறவேண் டும். மேலும் இநதிர பதவியை அடையவேண்டுமாதலால் அதறகு மூற்றும்பெறற ஆறறல அஸ்வமேதக யாகபலன் கிடைகக்கூடிய

வேண்டும். ஆனால், உன்னையோ வலுவில் அத்தேவர்கள் விரும்பினர். நீ அத்தேவர்களில் யாரேனுமொருவரை பணந்து கொள்வதே தகுதியுடையது. வீணாக பலவாறு இடந்திபத்தில் பயனில்லை. ஆகையால் மௌனமாக இராமல் உனசமத்தத்தை வெளிப்படுத்தினாலல்லது நானமீண்டுமேபோய அத்தேவாகளிடத்தில் தெரிவிப்பது யாதுமில்லை. ஆனால்,

அத்தி மலருங் அருங்காக்கை வெண்ணீறுமுங்
கத்துபுனன் மீன்பதமுங் கண்டாலும்—பித்தரே
காணர் தெரிமற் கடவுளருங் காண்பரோ
மானர் விழியார் மனம்.

என்றபடி நீ மநிரியாரையால் நமபகூடவில்லை. ஆகவே, கீசற்று வாயநிறந்து உன எண்ணத்தை வெளிபடுத்துவாயாக" எலருன்.

இதைக்கேட்ட தமையந்தி, அவன தான் மனக்கரவாத்தி என்றறிந்து வெட்கித்த தலைகுனிந்து நிடதகால கடைவிரல நகத்தால் தரையை எற்றிகொண்டு ஒன்றுமறியாதலல வகையறியாமல் நிலத்தை நோகடிகொணடே நினருள.

அப்போது அத்தமையந்தியின் தோழிமாரகள் மனனோநோக்கி "காவலரே! தேவாகளுக்கு நுலைதகவிர மேறொருவரும் அவர்கள தூதாகநந் நகுதிவராகாத் தோற்றவில்லையா? நாகர் களுக்குரிய முதிய குணமாகிய மதில்லைமை நுமகே உடைமை யானதோ? சவிர, ஆடவரயின காலத்துகுந்தக்க கோலம கொளளலாமோ? நமமைப்போனற உதவமகளை எழையாகிய எமது தலைவியின மனதைப் பரிசோதிகத நுனினதாலலவுக்கு வேறு புகலிடமயாது? ஆயினும நாம நினனபடி எகாரியமும முடிவதிலலே, நமபொன்று நினைகத பெயவம் எனறு நினைகின் றது. ஆகையால், இனசயம்வரம நாம மேற்பொணட காரின் படியே முடியுமெனறால அலலது எஙகள் எணணதிறபடியே தான் முடியுமென்றும் நாமாவது நாஙகளாவது உறுதியாகச் சொல்லமுடியாது. ஆனால் மாதரகளுக்குத் திருமாபகலிபம

போலும் விளங்கும் தமையந்திக்கு, உலகத்தில் துஷ்டநிக்ரகஞ் சிஷ்ட பரிபாலனம் பண்ணுவதில் திருப்பாற்கடலில் அறி துயில் கொள்ளும் அனந்த சயனனுக்கொப்பாகிய நளசக்கர வர்த்தி தாம உயிராக இருக்கின்றார். அவர் உருவெளித் தோற்றமே அவருக்குச் சிறந்த கணவராகும். அவர் பெயரை உச்சரித்தலே அவள நாவுக்கினியதை உணவு அவர் புகழைக் கேட்டலே அவள் காதுக்கினிய பண். அவருக்கு ஊழியஞ் செயதலே இத்திருமேனியை அடைந்ததனாலாய பயனென இன்னும் அத்திருத்தொண்டுக்கு நேற்றுவருகிறாள். அவள், அவரைத் தவிர வேறெவரையும் மனதினாலும் நினைப்பதில்லை. ஆகையால் அக்காலவர் பிராணனே மணபபதன்றி வேறொரு வர் பெயரை வாயினாற் சொணனாலும் கேட்கப்பொறாதவளாகி அக்கினியில் விழுந்து உயிரவிடவாள என்பதற்கையமில்லை" எனறார்கள.

அதற்கு நளன் "மெல்லியர்காள்! நூதலேவி, நளனை மணக்க வாயக்காதபோது அக்கினியில் விழுந்து உயிரவிடவா ளாயின் அவ்வகினிதேவனே அடைந்ததாகுமே. அன்றி ஜலதத்தில் விழுந்திறந்தாலும வருணனை அடைந்ததாகுமல் லவோ. மேலும பிரமம, பிராசாபதயம, ஆரிடம, தெயவம, கானதருவம, அசுரம, இராகதம், பைசாசம் என்னும் எண் வகை மணஙகளுள நமககுரிய தெயவமணம் தேவர் அருளின்றி எவ்வாறு சம்பூரணமாகும. இதெயவமணத்துககு அக்கினி சாகஷி ஆகவும், வருணன தாரைவார்த்ததாக கொகக்கும் நீராகவும் உதவ வேணடாமோ. அவரிருவரையும் விலகசெய்யும திருமணமும முற்றுப்பெற்றதாகுமோ. உற்று நோக்குங்கால நீஙகள் மணவினையை அறியீர எனத தோற்றுகிறது. தவிர இடைத்தற்கரிய கனனிகையாகிய இத்தமையந்தியின அழகைப் பார்க்கப் பூவுலக அரசர்களில ஒருவனும் தேவர்களின ஊழி யனுமாகிய நளனுடைய இரண்டு கண்கள் போதுமானவைகளா? தேவேந்திரனுடைய ஆயிரங்கண்களல்லவா இவள் அழகை முற் றிலும் கண்டெளிக்குஞ் சக்தியையுடையன. மேலும் எஜமானனை

விட்டு ஊழியனே விரும்பவாமோ. இத்தமையந்தி என் இத வார்த்தைக்கிணங்கிய தேவர்கள் இஷ்டப்படி ஈடவாவிட்டால் தேவேந்திரன் இவள் மீதுற்ற காதல மிகுதியால பஞ்சதருக் களேயும் நேரக்கி எனக்கு இதகஷணமே விதாப்ப நாட்டரசன புத்திரியாகிய தமையந்தியைக கொணரக்து கொடிக்கவேண்டும் என்றல் கேட்டதெல்லாம் கொடிகரும தெயவதத்தன்மை வாய்நத அத்தருக்கள் அகஷணமே இத்தமையந்தியை அதேதவ நாஜனிடதில் கொண்டுபோயச சேர்ககுமே. அப்போது அவற்றைத் தடுக்க நுமமாலாகுமோ. நீங்கள் பேதையாகை யால் உத்தமமானதையும அதை இகழ்வதால விளையும நீங்கை யும் அறியும் திறமற்றப் பேசுகிறீரகள். ஆலோசனே இன்றிச் செய்யும் காரியம் அரைக்காரியம் என்பதை அறியீரோ. தும் மிடதது அருளுடையோர எவரும நுந்தவேவி தேவர்கள் மனஙகளிகுமாறு செயவதையே அவளுக்கும நுமக்கும முழு நன்மையைப் பயக்கும எனறே சொலலுவாகள். ஆகையால திரிதப்படாமல் நான் சொல்லியதை ஆயநதேரயாது பார்தது நுங்கருத்தை வெளிப்பதிதுவதே மேன்மையுடைது” எனறு சொன்னன்.

இவ்வாறு நளன் சொல்லியவற்றைத தன இருசெவிகளும் கோப்பளிக்கக் கேட்டுகொண்டிருந்த தமையந்தி உளம்ப தைத்து முகம்வாடிப் பெருமூசெறிந்து கண்களிலிருந்து நீர் பெருக கின்றுகொண்டிருக்க அவள பரிதபிதது நிற்கும் நிலை மையையும் அவளுடைய துகக்கதையும அதுவரையில கண்டி ராத அவள் தோழிமார் பார்தது மனம்புழுங்கி அனலிலிட்ட மெழுகானர்கள. தமையந்தி அரசன் கேட்டதற்குத் தக்க விடையளிக்க நாவெழாதவளாயத் தனகுள்ளே பின வருமாறு சிந்திக்கலுற்றாள். “உலகததில் பெண்ணுகப் பிறநதவாகளுக் கெல்லாம் கலியாண காலத்தில் இவ்வித துன்பம் உண்டாவது சாதாரணமானதோ; அல்லது எனகு மாததிரம் இதுபுதிதோ. நான் என்ன பாவஞ்செய்தேன். யோகிக்குமிடதது மனிதர் கள் வார்த்தை ஒரே நிலைமையிலிருப்பதில்லை. அதிலும ஆட

வரைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ. மாதர்கள் அற்ப சுற்றஞ்செய்தாலும அதற்குக் கட்டுக்கட்டாகச் சாஸ்திரங்களை எடுத்துச்சொலலி அதைப பெருங்குற்றமாகசுவாகள். ஆடவர் பெருங்குற்றஞ்செயதாலும அதற்கு அளவுமிலலை நிறையுமில்லை. வீணுக ஆடவராகவே வெறுத்துகூறுவானவதிற் பயன்யாது? பெண் எனறு பெயரைசகொலலி ஒரு திரும்பைப் பிள்ளிப்போட்டாலும பேதமைகுணம முனனுல வருஞ் நிறகிறது. இதற்குதாணமாக நானே எறபட்டிருகுமபோது வேறொருவரைத் தேடவும வேண்டுமோ? உலகததில் பெண்ணுகப் பிறநதவர் யாராவது என்னைப்போலப் பகுதறிவில்லாத பிராணியாகிய ஒரு பகுயின் வார்த்தையை நமபி ஒரு ஆடவனிடத்தில் காதல் கொணடதுண்டா? ஐமபொறிகளில் ஒவ்வொரு பொறியின விசேஷத்தால் நிலவகைப்பிரானிகள் வருந்துவதுண்டு. அவற்றில் கண்ணுற்கெட்டது பதங்கம் (வீட்டில்). இபபறவை விளக் கொளியை மிக நிறமவாயநத பழம எனு நினைதது வெகு விரைவாக அதனமேற் பறநதுவிழுதது தன் அவயவஙகள் சுருண்டு வருநதும. அதுபோல நானும என கடபுலனுல் அன்று சிங் காரததோடடததில உலாவிய அன்னதினை அழகைக்கண்டு எமாநது அது சொலலியவெல்லாம் வேதவாகவுமெனவே உறுதியாகக்கொண்டேன். இபபோது இவ்வரசர் கோமான் பேசும் வார்ததைகளைக கேட்குமபோது, அவ்வன்னபக்கி இவரால் அனுப்பப்பட்டதாகவும், பினபு என்னிடததில் விடை பெற்றுப்போன அப்பறவை மறுபடியும் இவரிடததில்சென்று என் நிலைமையையும மனு உறுதியையும் நான சொல்லியவாறு மனமுருகச் சொன்னதாகவும சிறிதேனும் தோற்றவில்லையே. அவ்வாறு தெரிவிததிருநதால் கல நெஞ்சாகனாலும இவ்வாறு ஆதரவின்றிப் பேசார. ஒருவேளை அவ்வன்னமானது முதலில் இத்தேவர்களால் தான் அனுப்பப்பட்டதோ. அப்படியானுல் அது இத்தேவர்களையல்லவா புகழ்ந்து பேசியிருக்கவேண்டும்; அவ்வாறன்றி அது கடைசிவரையில் நளச்சக்கரவர்த்தியைத் தானே புகழ்ந்துகொண்டே இருந்தது. ஒருகால் அன்னம் வந்தது போலவும் பேசினதுபோலவும் கனவுதான் கண்

டேனே. அண்ணம் வந்தனையும் நான் அனைப்பின்பற்றிச் சென்றனையும் என தேர்ழிமாரும செவிலித்தாயரும் பாராதிருக்கிறார்களே. ஆதலால் அதுகனவல்ல, நனவே தான. அன்றியும் இவர் ளசசக்கரவர்த்தியாய் அல்லாமல் வேறுயாராகவாவது இருக்கலாம் என்று நினைப்பதற்கும் இடமில்லே. எனெனில் இவர் அன்னஞ்சொல்லிய இலக்கணங்களில் ஒன்றுவது குறையாமல் எல்லாம நிறைநதிருக்கிறதே. தவிர, தேவதூதியரும் ளசச்சக்கரவர்த்தியைத் தேவாகள் உன்னிடத்தில் தூதாக அனுப்பியிருக்கிறார்கள், அவரும வந்தகொண்டிருக்கிறார் என்று சொன்னாகளே. இவர் ளசசக்கரவர்த்தி அல்லவென்று எவ்வாறு நினைக்ககூடுமே. வீணுக இவாகளே எல்லாம் நொநது கொள்வதில் இவாபம் எனன. எய்தவர் நாம் அருகிருக்க அம்பை நோந்த கருமமென்ன இயம்புவீரே, என்றபடி பிறரை நோவதிற் பயனில்லே. நான முன்செயத தீவினையானது இவ்வாறு என்னே வருதகிறதேயன்றி வேறென்ன. ஆ தெய்வமே! கடவுளே நமபினேர் கைவிடப்படாா எனற முதுமொழி என்வரையில் பொயயாயிற்றே? நான் உன் கிருபைககு ஆளாகத தகுநதவளல்லவோ. எழை பங்காளனுகிய நீயே எழையாகிய என்னைக் காதது என் எண்ணததை நிறைவேற்றுவிடின் வேறு யார்தாம அதைப்பூரத்தி செய்வதற்குரியவர். எனனைக் காக்காவிடின் உன் பங்கிலுளள எழைக்குததான் உன்னிடத்தில் என்ன நமபிக்கை யுணடாகும். பெண்ணென்றல் பேயும் இரஙகுமே. தயாநிதியாகிய உனக்கு எனமீது கருணபிறவாதிருகக ாரணி முைத்த பெருங்குற்றம யாதோ? நீ எனனைக கைவிடின் எனக்கு வேறு பற்றுக்கோடுயாதி? உலகத்தில் வீரசனகளைக் ைகக் கொள்வதால் உடல் வாடும். அதனலுமி ஐமபொறிகளின் வலியடங்கும. அப்போது ஆசைகுறையும். அதபகதியையூட்டிப் பின் விரக்தியைக் கூட்டும். இவை இரண்டும முகதியைக காட்டுமே. முக்திஎன்பதும கடவுளென்பதும் ஒன்றே. ஆகையால் உன்னை அடைவதற்குச் சிறநதவழி விரதமே. அவ்விரதஙகளிற் சிறந்தது சத்தியஙகாப்பதே. ஆதலால் நான் அன்னத்தினிடத்திற் சொல்லிய உறுதிமொழியினனும் என்றும் பிறழாமாட்டேன்.

அதற்காக வெனக்கு எது கேரிட்டாலும் அதுவும் நின் கருணை யாலுண்டானதென நினைத்துக்கொள்வேன். பெற்ற வேளை பின்னையைக்கொல நினைத்தால் அக்குழவி பிழைப்பதெவ்விதம்" என்று சமையந்தி தன் எண்ணம் நிறைவேறுமாறு போகுமோ என்ற எக்கத்துடன் தொடுத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அப்போது எவரும் எதிர்பாராவண்ணம இவ்விருவர் அன் பையும் முடிந்துவிட்ட அன்னமானது தெய்வீகத் தன்மையால் இவரு டைதவற்றை அறிந்து கோகணற்றுத் தத்தளிக்கும் சமயத்திற்கு முன்னே தோன்றி "பெண்மணியே! உன் முன்னே நிற்கும இக்கருணைதான்தான் நளன். அவன் உன்னி டத்து அனபற்றவனல்லன. அவன் சத்தியதவறாத சன் மார்க்கனுகையால தான் மேற்கொண்ட தூதுகருகிய தர்மத்தவ றாமல் ஒழுகுகிறான். இதனலேயே அவன் உண்மை தெறி தவறாதவன எனறு உன முன்னிலையிலேயே நீ தெரிந்து மகிழ்ச்சியடைய வேண்டுமேயல்லது மனங்கரையலாமோ? நீ ஒன்றுகும் ஆலோசிகவேண்டாம். உன் எண்ணத்தின்படியே நடக்கும. இவ்விடையூறெல்லாம இப்போதே ஒரு விதமாக நீங்கிவிட்டால பீன்பு உன எண்ணம் இடையூறின்றி நிறை வேறும என்பதற்கையமில்லை. அதற்காகவே இவைகள் சம்ப விதனவேயன்றி வேறல்ல. நீ கண்கலஙுவேண்டாம்", என்று அவள் மனதைத் திடப்படுத்தியது.

பின்பு அவ்வன்னம் நளனை அணுகி "புரவலனே! நீ ஆடவ ரிற் சிறநதோனுனதால் தமையந்தியினிடதிலுள்ள காதலை மறைத் துக்கொளளும மனவலியுற்றாய. அமமனுநிடத்தை மெல்லிய ரிடதிலுளதாகு காணபிகவேண்டும். மேலும் தமையந்தி அதிற் காற்றுபவளோ. முனனமேயே அவள் நின் காதல் செருப்பால் உடல் சூழைகது ஆதரவின்றித் தவிக்குமபோது நின் கொடிய சொல்லாலிய செடியலேலும் பாய்ந்தால் அவள் நிலைமை என்ன வாகும் என்பது உனகுந் தெரியாதா. நீ உண்மை பிரழா உத் தமன் என்பதையும் தருமதவறுதையாளி என்பதையும் இத்தூது னுல்தான் சம்பாதிக்கப்போகிறாயோ. அவையுன்னுடன் கூடவே

பிறந்தனவென்பது உலகமறிந்த விஷயமல்லவா. மேலும் நீ இவ்விடத்தில் தேவாகளுக்காகத் தர்மதேவருமஸ் பேசிய விஷயங்களையும் இவர்கள் உனகருக கொடுத்த உதாரதாதையும் அதேவர் அறியாதவரல்லர். ஆகையால் நீ இங்கு நடந்த விஷயங்களை அவர்களிடத்துச் சென்று தெரிவித்தால் அவர்கள் உன்னைப்புகழ்வார்களேயன்றி இகழார். நீ இன்னும் பயனற்ற இகாரியத்தில் பாபெடுவதால உனகுப் பழிசொலலுண்டாகும்'' எனறு சொலலினாள்.

உடனே நளன், தமையந்தியின் மன உறுதியையும் அவள் அப்போதிருந்த நிலைமையையும் கண்டு மனமிரங்கி அதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்ல மனம் எழாமல் தன்னை மறைத்துகொண்டு தான் சென்றவழியாகவே திரும்பிவந்து தேவர்களிடத்தில் அங்கு நடந்தவற்றைக் குறைவறத் தெரிவிக்க அந்தேவர்கள அவனிடத்திற் பரிவுமிகுந்து அவனுடைய குற்றமற்ற ஒழுகத்துகாக அவனை புகழ்ந்தார்கள்.

சுயம்வரப் படலம்.

இங்கு இவ்வாறிருக்கத் தமையந்தியின் சுயம்வரத் திருமுகங் கண்ட கணகற்ற அரசாகளும் அதைகேளவியுற்ற சமகையில்லாத தேவரும் நாகரும் அமராவதிபோல அலஙகரிகபட்டிருக்கும காவலோடு கூடிய வீடின நகரை நோககி வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய தூரங்க சேனைகளும் அநகரில் இருகக இடமின்றி எப்பககஙகளிலும் நெருங்கிச சூழ்நது வந்தன. அவற்றில் அளவற்ற குதிரைகளின காலடிக்குளமபுகள் பூமியிற்றுக் குவதால் உணடாகும புழுதி ஆகாயததை மறைத்தது. தேவர்களும் அரசர்களும் ஒருவர் புயதில் ஒருவர் புயம் தாக்குமாறு நெருங்கினமையால் மண்ணுலகமரசர் புயதில் பூசிய சநதனக்குழம்பின் நறுமணம தேவாகள் புயதிலும் தேவர்கள் அணிந்து வந்த கற்பகப்பூமாலையின் நிவ்வியமணம புவிவேநதர்மீதும கலநதன, யானைகளின் மதஜலமும் குதிரைகளின வாயினினறெழு

கிய தூசையும் அரசர் புயங்களினின்றெழுகிய மாண்டீசங் கலந்த சுகந்தனக்குழம்பும் வீதிகளில் ஒடிச் சேறு செயதன. விஞ்சையர இயகர் விண்ணோர் முதலியோர் விமானங்களும் புவிமன்னர் தோகளும் அளவற்ற இரதினங்களின ஒளியிலாவது ஆலங்கா ரதினிலாவது குறைவினறி மிருகமையால் இவ்விரண்டிற்கு மூள்ள வேறுபாட்டை எளிதினுரியக் கூடியவர்களும் மயங்குமாறு அல்லவுசிறபபுற்றுகளுந்திருநதன. அசசுயமவரதினுக்கு வதோ ரெல்லாரும் பற்பல தேயததாரானமையால அவாகள் பேசும பா ஷைகளும் பற்பலவாக இருநதன. அதனால் அகாலதினில யாவ ருக்கும பொதுவானதேவபாஷையில் யாவரும ஸம்பாவிதிதார்கள். அங்கே யானைகள் பிளிறும ஒலியும, தேரோடும் ஒசையும ஸப்த சமுதிரங்களின முழக்கததை ஒயச்செயதன, அசசுகளின் சக திரவட்டக்குடைகளும கொடிகளும ஆகாயததை மறைதது சூரி மன் ஒளியைத தடுதசபோதிலும அவவரசரகளின முகுடசதி லுள்ள இரதினங்கள் இலவெயில் வீசின. அககால அகங்கர்,

குரும்மணி யியைக்கும் பைம்பொற்
குடைநிழல் வெயிலை யோட்டா
மருமலி நறிய மென்பூ
மாலை வாடாமையானுந்
திருநகர்ச் சேவ்வி நோக்கி
யிமைப்பிலர் திரிதலானு
மரசரோடமரர் தம்மை
யறிவரி தாயதன்றே.

இச்சுயம்வரதுதுக்கு வர வாயுவானவன மிக்க ஆவலுற்று னனும அவன வாகனமாகிய மானனது வீமன் நகரை நோக்கிச செலுததப்பட்டபோது அம்மான தமையனதியின் விழிகளுக்குஞ்சி திரும்பியோடிய படியாலும், ஈசன் இசசுயமவரதுதுகாக எழுநத போது இட்டதுகால் எழாமையினலும், குபேரன் தன் உடற் குறைக்கு லெட்சப்பட்டதாலும், நிருதி தேவர்களேயே விரும்பாத தமையனதி இராக்கதர்களேயா விரும்பப்போகிருள் என்னு நினைத்

சிகாலும் அவர்கள் வராமையால் நான்கு திக்குப்பாலர்களோத்தவிர மற்ற நால்வருமாகிய இந்திரன், அக்கினி, யமன், வருணன முத லிய நால்வரும், தமயந்தி நளனமீதுள்ள காதலால அவராளே வெ றுத்தபோதிலும் அவர்களுக்கு அவன்மீதுள்ள விருப்பொழியாமை யால், அவளே எவ்வித்தத்திலாவது அடையகருதி, அநளனேப் போல உருவெடுத்துக்கொண்டு அநகரிஞுட்சென்றனர். இவர் களுக்குப்பின் சதுரங்க சேனைகளும் நாலாபக்கங்களிலும் சூழ்ந்து வரத் திருமால் இச்சுயம்வரத்துக்கு எழுந்தருளியதுபோல, யாவ ரும் நயங்கித் தனக்கடங்கும்படி அசசுந்தரும வேலையுடைய நள னும் வந்து சோந்தான்.

இவ்வாறு திரிலோகங்களிலுமுளள அரசர்களெல்லாம் சுயம்வரத்துக்காக எழுந்தருளிய செய்தியை அறிந்த வீமராஜன் மனமகிழ்ந்து முகமலாந்தினது அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகியதேரி லேறிக்கொண்டு நாற்பெருஞ்சேனைகளும் தனசை சூழ்ந்துவரத் தன்னிடம் அன்புற்ற சுற்றத்தாருடன எதிரென்று அழைத்து அம்மன்னரோடு அளவளாய இனிய வசனங்கூறி அவரவராகுத் தக்க சிறப்புச்செய்து அநகரில் அவ்வவ்வரசருக்காக எற்படுத்தப் பட்டிருந்த இடங்களில அமரசசெயதான.

அங்கிருந்த மன்னரெல்லாம் அன்று பகல்முழுதும் ஒருவர்க் கொருவர் குசலம் விசாரித்திருத்தமகேறற இடங்களில தமது நால்வகைச சேனைகளோடு தங்கிச சுயம்வரநாள எப்போது வரு மென்று சூரியனேப் பார்த்துகொண்டே இருந்தார்கள். சூரிய னும், அவ்வரசாகள் தனனே உற்று நோக்குவதால் இராஜரிருஷ்டி பகுமென நினைத்தோ அன்றித்தேவரும் பூதாலரும் நாகரும் தமக் குத் தமையநனி மாலே சூட்டாமற்போவாளோ எனக கொலலுலைத் திருத்திபோல் மனமழனுவிடிம பெருமூசசானது தன்னேயும் சுடும் என நினைத்தோ குடகடலிலாழ்நதான்.

மாலைப்பொழுது நெருங்கியவுடன் ஆகாயதில் செவ்வானம் படர அந்தணர் முதலிய இருபிறப்பாளர் மூவரும் மாலைகடன கழித்தார்கள். பசுக்கள் தமது கன்றை நினைதத்தமதிருப்பிடத் துக்குச்சென்றன. பகிகள் சித்தம் கூடுவே அடைநதன. லீஇ

களைப் பெருக்கி நீர் தெளித்துக் கோலமிட்டுத் திண்ணைகளில் விளக்குகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அரசன் ஆணையால் எங்கே பார்த்தாலும் பகலோவெனச்சகதேவிக்குமபடி பலவிதமான விளக்குகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் ஒளி பகலொளியை மழுங்கச செயயும் தரமுடையதாயினும அசகுரியன் ஒளிக்குரிய தாபமின்மையால் அன்றைக்குப்பௌளாண மி ஜிஜி அல்லாதிருந்தும் இத்தனை பூரண சுநதிரர்கள் எஙகிருந்து வந்தார்களென அங்கிருந் தோர் யாவரும அபிரத்தனர். அந்நிக்காலத்தில் மலரும் ஆம்பல் மூதலிய புஷ்பஙகள் மலாந்தன. இளகதென்றல் சிங்காரத்தோட் டங்களினுழைநது வருகையில் அகருள்ள நறுமணம் ஊட்டப்பட்டு மிருதுவாக வீசியது. சுநதிரனுக்குத், தமையந்தியின் சுயம்வரத் துக்காக அலஙகரிககப்பட்ட அநகரையும், அஙகு வந்திருக்கும் அரசரின் தொகுதியையும கண்டுகளிக்க மிக்க விருப்பமுண்டெ னினும், தமையநதி வாசஞ்செயயும் நகரில் தனதுவெளுத்து மாசு படாந்த முகத்தைக் காட்டுவது தனக்கு நீங்காப்பழிப்புண்டாகுமென நினைத்து ஒரு மூலையிலிருந்து எட்டிப்பார்ப்பதுபோல வளர் பிறைசசுநதிரன் ஒரு கோடுபோல் ஆகாயததில் தோன்றிற்று. இதைக்கண்டவுடன 'தண்ணென்சுநதிர வரவால் பொங்குங்கடலானது' தமையநதியின் சுயமவரம் நாளைத்தினமாகையால் அதற்கு வர விருப்பமகொண்டவர்க ளெல்லாரும் இனறிரவே வந்துவிட வேண்டும், என்று தனதுகைகளை நீட்டி அழைப்பதுபோல் தோற் றிற்று. கழிகளிலெல்லாம் நீர் நிரம்பியது. அந்தகரிலுள்ள ஆது லர் சாலைகளில் ஆதுலரை அழைப்பதற்காகக கணகளற்ற மணிகள் ஒலிக்கப்பட்டன. தேவாலயஙகளில் பிரதோஷகால நைவேத்தி யம் நடத்தப்பட்டது. வீதிகள் தோறும் விருந்தினர் கணக்கற்று நிரம்பினர். பெண்களெல்லோரும் அப்போதலர்ந்த மல்லிகை முதலிய புட்பங்களைப் பறித்துத தொடுத்தார்கள.

இவ்வாறு மாலைகாலம் கழிந்தவுடன் அன்றிரவு அரசர்கள் அறுசுவையோடுண்டு தமது பஞ்சணையில் நிதநிரை செய்யமுயன் றும் தமையநதியின் மணமாலை தமக்குக் கிடைக்குமோவென ஏக் கங்கொண்டு அதே கவலையாக இருந்தபடியால் தூக்கம் பிடியாமல்

வருத்தினர். 'சுவலேயுடையார்க்குக் கண்ணுறக்கமில்லே' என்பது பொய்யாகுமா. தேவேந்திரனே முதலிய நாலவரும், தாம் சுகாதகாரியத்தில் புகுந்தமையால் மானிடஉருவமடைய நேரிட்டதையும் உணராமல் தம்மால் இயன்றவரையில் தமையந்தியை அடையமுயன்றும் பயன்படாமையால் வருந்தி ஊண் உறக்கம் இரண்டையும் விட்டனர். மற்றதேவர்களும் அன்றிராமுழுவதும் கண கொட்டவே இல்லே. நாகலோகத்தில் மூடி முழுகுமபோலும் வார்சிய ஒலியால் தமது காது பட்டையுறியாது தம் உணவையும் மறந்து தமையந்தியைக் காண்டற்குரிய சுபினம் எப்போது புலருமெனக்கிழக்கே நோக்கிய வண்ணமாகவே இருந்தபடியால் அவர்களும் உறகுமெனபதை அறியவில்லே.

நளன், தான தூது சென்றபோது அவளிருந்தநிலேமையையும் அவள் மன உறுதியையும் அவளுடைய அனபபற வார்த்தைகளுஞ் சாகக்கண்கலங்கியதையும் நினேத்துபபரிந்தது அவனெண்ணம் எவ்வாறு பூர்த்தியாகுமோ எனபதை அறிய மனங்கொண்டு அதே நினேவாக இருந்து அன்றிராப்பொழுதைக் கழித்தான்.

தமையந்தி நளன பேசிய வார்த்தைகளாலும, அவன் தேவர்களுடைய தூதுக்கு உட்பட்டதாலும, கடையாக அவனுடைய எண்ணம் முற்றும அறியப்படாமலும, தன உறுதிமொழி தவறுமோ எனத்திகிலடைவதும் பினபு தனக்கும நளனுக்கும இடைகின்று அன்னமசொல்லிய சமாதானத்தால் சற்றுத தேறுதலடைவதுமாகச சஞ்சலப்பட்டு மனம் புண்ணுக இருக்கும்போது வீசிய இளங்தென்றலேயும் கண்ணுக்கினிய காகங்கையும் குளிர்ந்த கிரணங்களேயுடைய பிறையையும் வெறுத்து அன்றிரவை ஒரு கற்ப காலமாகக் கழித்தாள. அனறிரவில் அவளுக்கு அவள பார்த்த அனைத்தும தனேபபோலவே துக்கமுற்றதாக காணப்பட்டன. அன்றியும், ஆனந்தமாக ஆரவாரித்த கடல் முழக்கத்தைக் கேட்டு "இந்தக்கடலும் என்னேப்போல் தன எண்ணம் நிறைவேறுமையால் வாய்விட்டுக் கதறுகிறதோ. அதுவும் என்னேப்போல யாரையாவது ஆடைய எண்ணங்கொண்டதோ. உலகத்தில் என்னேப் போல் துன்பம் அடைபவர் இல்லேயென நினைத்த எனக்கும் ஒரு

துணையிருக்கிறது போலும்" என்று தன்னைப்போலவே எல்லா வற்றையும் கினைத்து ஒன்றினலும் மனம் சமாதானம் அடையா மல் வருந்தினுள்.

இவ்வாறு யாவரும் அவ்விராகாலத்தைக் கழிக்க வகையறி யாதவராய்க் கடலிலிடப்பட்ட துரும்புபோல அலைக்கப்பட்டுமிராக காலத்துத் தாமரைபோல முகமவாடிக் கமலந்தறவராய் எழுந்தி னர்கள். அப்போது, சூரியனன்றிப் வேறு சுயம்வரத்துக்காகவந்த அரசர்களின் நிலைமை எப்வாறுற்றதினைக் காணவருபவனபோல வும், திரிலோகங்களிலுமுள்ளவர்கள் அச்சுயம்வரத்திற்கு வந் திருக்கத் தான்மாத்திரம் போகாதிருத்தல் தன குலத்துக்கேனம என நினைத்து வருபவன் போலவும், ஈசன் தனது பாகத்திலுள்ள கண்ணுல் தன்மையதினிய சுயம்வரத்தைப் பார்ப்பதால் குற்றமில் லையென நினைத்துத் தன வலதுகண்ணுல் பார்ப்பதுபோலவும், உலகத்தில் அஞ்ஞான வீருரில் மூழ்கி உயிர்க்வகையறியாது உழல்கின்ற ஆனமாவை எதும் நிறைந்த பரஞ்சோதியாகிய கட வுள் தன நீங்காத கருணையால் அதற்குப் புண் தோன்றி அதைக் கலிதுகொண்டிருக்கும் இருவோப்போகில் வினகபூண்டுபண்ணு வது போலவும் தனது இளமையான கிரணங்களைப் பரப்பி அகதத்தில் சூழ்ந்திருந்த இருளையோட்டித் தாமரையையும் ஆங்குற்றேர் முகத்தையும் மலரசெய்து, மயங்கிகிடக் கின்ற அரசர் முதலிய ஏனையோருக்கும் தமையந்தியின சுயம்வர தினம் இன்றுதான எனத் தெரிவிக்கவந்த தேவதூதன போலக் கீழ்த்திசையில் உதயமானன.

வீமராஜன் தன மனைவிக்கு நற்காலம எப்போது பிறக்கு மென நாளெண்ணிக்கொண்டிருந்தபடியா லன்றுபுலர்தவுடன் காலைக்கடன் முடித்துக்கொண்டு தன குலதெய்வத்தைக் கிழக்கு நோக்கித் தெண்டனிட்டுச் சபாமண்டபத்திலமர்ந்து வம்பேரையை அழைத்துத் தன் மனைவி சுயம்பிரபள் அனைத்தினராகை யால் சகலரை அலங்கரிக்கத் தன்னுயிரன்ன குடிகளுக்கறிவிக்கு மாறு மூரசறையசெய்தான். அவன பெரியமகலமுரசை யானை யின்மீதேற்றி அரசனுணையின்படி அரக்கர்முழுதும் அடித்தான்.

இவ்வொலியைக்கேட்ட அங்கரத்தார் அமுதுண்டவர்போல் களித்துத்தெருக்களேயும், வீதிகளேயும் பனிநீர் தெளித்துப்பெருக் கிச்சந்தனக்குழம்பால்மெழுகி வானவில்போல்காவிநீட்டி முத்துப் பொடியால் கோலமிட்டுத் தின்னைகளில் பொற்பூரணகும்பம் அமைத்து மாலேசூட்டிப் பாலிகை நிறைத்துப பொன விளக்கு களில் ஆனெய்விட்டு விளக்குகளேற்றினார்கள். வீதிகளில் ஆகா யத்தை அளாவும்படி கால்கள் நாட்டிப் பந்தரிட்டுப் பட்டுவிதானங் கட்டிக் கால்கள்தோறும் வாழை கமுகு கருமபு முதலியன கட் டிப் பந்தலின்மேல் ஓரங்களிலும உட்பக்கங்களிலும் தெனனே, கமுகு, ஈந்து, மா முதலியவற்றின் குலேகளே இடைவெளியின் றித் தொங்கவிட்டுத் தரைதெரியாது பலவகையான கம்பளங் களே விரித்து ஒவ்வொரு வீட்டிலும் மணவீனே அதிதாற்போல அலங்கரித்தார்கள். இவ்வாறு வீதிகளதோறும பந்தல்கள விடா மல் அமைக்கப்பட்டதால் அத்தெருக்கள முழுதும ஒரேபந்தரிட் டுச் சூரியன் ஒளியை அப்புறப்படுத்தியதுபோலிருந்தது. வீதி களில் சுவர்களெல்லாம சுண்ணாமபு பூசி ஓரங்களில காவி நீட்டப் பட்டன. அசுசுவர்களில் அழகிய சித்திரங்கள வரையப்பட்டு அலங்காரமாக மாலேசூட்டப்பட்டிருந்தன. பலவேலோகங்களாலாக் கப்பட்ட கதவு நிலேகளேயும பலகணிகளேயும் விளக்கிக்கதவுளுக் குப் பல வாணங்கள பூசப்பட்டன. வாசற்படிகளிலும் தெருக் களிலும் தோரணங்கள் கட்டப்பட்டன. வீதெலுக்கெல்லாம் அகிற்புகையூட்டிப் பலகணிகளுக்குப் பல நிறமவாயந்த பட்டுக் களாலாகிய திரைசீலேகள் விடப்பட்டன. மேல் உப்பரிக்கை களில் அழகிய கொடிசீலேகள் கட்டப்பட்ட உன்னதமான கொடி கள் நாட்டப்பட்டன. அகங்காத்தார் தங்களேயும் தங்கள் குழந் தைகளேயும் பட்டுக்களாலும் இரத்தினபரணங்களாலும் அலங்கா ரம் செய்துகொண்டு ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கி அந்தணர்களுக்கு அறுசுவையோடுண்டி அளிப்பவரும், தேசாந்திரிகளேத் தேடி அழைத்து முகமன்கூறி அவர்க்கினியன படைத்து அதிதிபூசை செயபவரும், தமதரசன் புத்திரியின் எண்ணம் நிறைவேறி இன் புற்று நீடூழி வாழவேண்டுமெனத் தேவாலயங்களில் கடவுளர்க்கு

மகாதேவித்தியம் முதலியன கடாதி, ருத்திரம் புருஷசூக்தம் முதலிய நவிற்றுவோரும், தத்தம் குலதெய்வங்களே வணங்குவோருமாக ஒவ்வொருவரும் களைபபினறி ஒழிவில்லாமல் பலவகையான சிறபபுச செயதனர். அதனால் அங்கே அளகையோ எனக் கண்டோரயிரகுமபடி விளஙகிற்று.

இவ்விதமாக அரசகரத்தார் அடங்கா மகிழ்சசியடைநது தமையநதியின சுயமவரததைகாணக கருதுதுற்றவராய் சபா மண்டபததுகுசசென்றனர்.

அம்மண்டபமானது அரசகரதிதிலழகான சமவெளியில் பதினொன்கு காதம் அகன்று வீகள அகழிகள மதில்களால் சூழப்பட்டிருநதது. அதற்கு அனேக வாயிலகளுணடு. அவ்வாயில்களில தோரணஙகள் கட்டபபடடிருநதன. அரண மேற்புறம் விசித்திரமான மேற்கட்டிகளினால எஙகும் அலஙகரிக்கப்பட்டிருநதது. அஙகே எஙகணும் அகிறபுகையூட்டிச சநதனகுழமபுதெளிதலுப் பூமாலைகள தொஙகவிடபபட்டிருநதன. அதைச சுறறிலுமனேக விதமான இலை புஷபஙகளோடுகூடிய மரஙகளே நாடடிச சோலை போல் விளஙகச்செயதனர். அமமணடபததுள் பட்டுகளாலகம்பளமாக விரித்துத் தளம, நீடப்பவா பாதஙகளுககு ஊறுணடாகாவணணம செயயப்பட்டிருநதது. அஙகே இபலபாகவே காறறு வீசவும பனிநீர தெளிககவும புஷபஙகள சேரியவும பலவகை கருவிகள நிரமிக்கப்பட்டிருநதன. அதனுளளே சுயமவரததுக் காக வநத அரசர்கள அமரவதறகாக அனேக இராஜ கிருகஙகள் கட்டப்பட்டிருநதன. அவைகளு செயவையாகச செயயப்பட்டு ஆகாயத்தைக கிழிகினற சிகரஙகளேயும், பொனஜாலான பல கணிகளேயும் பல இரதினக் கற்களாலிய தளவரிசைகளேயும் ஏறுவதற்குச் சுலபமான பனிருப் படிகளேயும் உடையன. அவற்றுள் அனேக ஆஸனஙகள முதலியன நிரப்பப்பட்டிருநதன. அக்கிருகஙகளுக்கு ஊட்டபபட்ட வாசனேயானது அனேக காததூரம் கமழ்நதது. அவைகள் சுதத வெணணிறம் வாய்நதவைகளாய்ப் புஷப மாலைகளால் அலஙகரிக்கப்பட்டிமிருநதன. அவற்றின் வாயில்களில் புஷபமாலைகளே திரைசசீலையாகத தொஙகவிடப்

லட்டிருந்தன. இவ்வலங்காரமான மண்டபத்தில் தேவதாந்தபி போல் பலவகை வாத்தியங்கள் கோகஷித்தன. அப்போது வீம ராஜன் சுயம்வரத்துக்குரிய நற்போதனிட்டியதென அரசர் களுக்கு அறிவிக்கச்செய்தான்.

அவ்வரசர்கள் ஒருவரையொருவர் மிஞ்சினவர்களாய்ப் பொன் னுடைகளாலும் இரத்தினாபரணங்களாலும் அலங்காரித்துக் கொண்டு தமது பிரதானி முதலியோர் தமமைச சூழ்ந்துவர, கட்டியக்காரர் அவ்வவ்வரசருடைய நாடு, நகரம், மலை, ஆறு மரசு, கரி, பரி, மாஷ, கொடி, செங்கோல எனனும தசாங்கங் களையும் புகழ்ந்துகூற நாட்டியா நாட்டியமாட இசைவல்லோரா இசைபாட அவ்வழிய மண்டபத்தையடைந்து அவரவரிடங் களில் அமரந்தார்கள. அப்போது அமமண்டபமானது கணக் கற்ற அரசர்களாலும் தேவர்களாலும் உரகர்களாலும் நிரமபப் பட்டிருந்தமையால திரிலோகங்களையும தன உதரத்தில் வைத்திருக்கும் மகாவிஷ்ணுவின் வயிறு போனறிருந்தது.

இந்திரன் முதலிய நால்வரும் தமையந்தியால இகழப்பட்ட மையால் அவவுருவை வெளிப்பே காண்பிக்க காணமுறறவர்கள போலவும், பொன்மலையை யடைந்த காகத்தையும் பொனனிற மடைவதுபோலவும், சாதகத்தையடைந்த மறறோரும அரசாதிக் களின் தன்மையையடைவதுபோலவும, தாமவருமவழியில் சதந்தி யமே உருவெடுத்த நளனை அடைந்தமையால அவனைப போலவ னவர் போலத் தோனறொண்ட நளனுருவமேட்டே அமமண்டபத்துக் கெழுந்தருளினார்கள்.

'அதோ, தையலார் மயிலிற் பட்டோர் தமக்கொரு மதி யுண்டாமோ, எனறபடி, ஸ்திரீகளை விரும்புமகர்களு உருவழித்து மதிகெடப்போமென்பதையும உயர்ந்த நீலமையிலிருந்து அந்த வண்ணமே தாழ்ந்த நீலமையையடைந்து எல்லோராலும் அத தாழ்ந்தவரில் ஒருவராகவே மதிக்கப்பட்டுப் பெருமையழிந்து ஏமாறுவார் என்பதையும் இந்தேவர்கள்வரும் நன்குவிளக்கினர்.

அப்பால், பெரியவாயும் நெறிந்த கொம்புமுடையஇனமையான எருமைகள் இயல்பாகவே வழியவிமபால வயல்களிற்பாய்தது

அங்குள்ள நிரைக்குஞ்சுகளுக்கு ஆகாரமாகும்படியான வளப்ப மிகுந்த நீடதநரட்டையுடைய நளன, வண்டுகளினிய தேனை யுண்டு சப்திக்கும முலலிமாலைகளணிந்து கிரீடதரிதது காலில கழல வீசுகின் யமனுடைய நாவெனனு சொலலுமபடியாக இரத்தம் தோயநத குறுமுடைவாளை இடையில் தொங்கவிட்டுப் பருநதுகள் எப்போதும் வட்டமிடுமபடி நிணமதொய்ந்து புலால நாற்றம வீசுகினற ஒளிமிகுநத வேலாயுதத்தைக கையிலேநதிப் பிர காசம பொருநதிய மணிகளாலாகக்பட்ட சனதேரின்மீது அனேக இத்தகளேயுடைய தாமரையை மலராதது்மிளஞ்ஞாயிறைப் போல விளகுகினறவனுய அசசுயமவர மணடபத்துக்குப போகப் புறப்பட்டான்

அப்போது அவனுக்கு அனேகர் சநதிரவட்டக்குடை எடுத் தும், காளாஞ்சி ஏநதியும, சாமரை இரட்டியும, அடைக்காய் உதவியும் அவனைச் சூழநதாாகள். திவிய சநதனம் எத்திக்கி னும அனேக காதனாரம் கமழ்நதது. மதநீர் நாற்றத்தால் வண்டுகள் மொயகுகினற காதுகளேயும பருநத கால்களேயுமு டைய பட்டதது யானைகள் இருபுறத்திலும நெருங்கி நின்றன. அநநனது தாமரை மலர்போனற பாதத்தில வணஙகப்புகும் அரசர்களுடைய கிரீடஙகள் ஒனறோடொனறு மோதுவதால் தெறிவிடும பொற்பொடிகள பரவி அவனிமுழுதும் மூடியதால் இப்பூமி பொன்னுலகததை ஒத்திருநதது. வாதியஙகள் கடல் முழக்கம்போல் ஒலிததன. மாகதர் அனேகர் அரசன் வெற் றியைப் புகழ்நது பாடினார்கள். அனேக இளம புலிகள்போல் அனேக வில்லாளிகள் எப்பக்கங்களிலும் சூழ்நது கின்றார்கள்.

இவ்வாறு நளன் வெகு விமரிசையோடு சுயம்வரமண்ட பத்துக்குப் போகும்போது அவனழகைக் கண்ட அனைவரும் "இத்தேரின் மிசை விளஙகுகினற இவ்வாலிய அரசன், லிஞ்சை யாகுமரனே, மன்மதனே, வண்டுகள் மொய்க்கினற திருநது ழாய் மாலையணிநத வீசாலமான தோள்களேயும் நீலமணிபோ லும நிறததையுமுடைய மகாவிஷ்ணுவோ, சூரபதமனைகொன்ற வேலைத்தாஙகிய .வேலவனே, விண்ணில் சஞ்சரிக்கும் திறமைச்

குரிய மந்திரத்தை மறந்து இம்மண்ணுலகிற்குழ்ந்து உலாவு கின்ற இயக்கனே, யாராயிருக்கினும இவனழகைப் பார்த்த இன்று தான் கண் படைத்ததனலாய பயன் நமக்குக் கைகூடிற்று. இசசுதரன் தன் மனதில தமையநதினியை கினைத்து அவள்மீது விருப்பங்கொண்டு இசசுயம்வரத்துக்கு எழுந்தருள அத்தமையநதி எவ்வளவு காலம் எவ்வெவ்வித மாகத தவஞ்செய்தனளோ. இச்சுயமவரத்துக்கு எண்ணில் லாத இளவரசர் தமையநதியின்மீது மிகக காதலோடு வநதிருநத போதிலும அஞ்சுநதரி இவளில்லாளிக கலலாமல் வேறெருருவர் சழுத்தில் அவ்வழகிய மணமாலையைச சூட்டவம துணிவாளோ. ஆலோசிக்குமிடதது வீமராஜன இசசுயம்வரம நாட்டியதானது இப்புவியாளும மனனரையும தேவரையும நாகரையும ஒருமிக்க கூட்டி அவர்களுகது இக்கருப்புவிலலொழிநத மன்மதனைக் காண்பித்து அவர்கள் செருக்கையழித்து மனதைப் புண்ணுக்கிப் போக்குவதற்கேயனறித தன புதல்வியின் வனப்புக்கினையுத மனனனைத்தேவெதறகே யன்று," என்று பலவாறு புகழ்நது கொண்டிருக்கையில் அதேர் அவ்விடதைத விட்டகல மனம் பொறாத அகநகரதார் நளனது அகன்ற மார்பின அலகுகாரத் தையும் கருணைசுரந்து காட்டுங் கண்களின் வனப்பையும் களங்க மற்ற சந்திரன்போன்ற முகத்தின் எழிலையும தேன்துளிக்கும் மாலை புரளுகின்ற திண்ணிய தோள்களின் பெருமையையும் அவர்கள் முற்றும் பார்த்தானந்திக்கப் போதுமான அவகாசங் கொடாமல் அத்தேரை அப்பால் ஈர்த்துச் செல்லும குதிரை களைச் சுற்று மெதுவாக நடக்குமாறு வேண்டிக்கொன்வர்.

இவ்விதமாகத் தன்னைக் கண்டோர் எல்லாரும் மதிமயங்கு மாறு வீதிகளைக் கடநது சுயம்வரமண்டபததையடைந்து மேகங் கவிர்ந்த ஒரு உன்னதமான பர்வதத்தினின் றிறங்கும்பெருமை தங்கிய ஆண் கிங்கத்தைப்போலத் தன்தேரினின் றிழிந்து மிக வும் கம்பீரமான நடையுடன் அம்மண்டபத்துட்சென்றனன்.

அப்போது அரசர்களும் தேவர்களும் சந்திரனைக்கண்ட தாமரைபோலவும் நக்ஷத்திரக் கூட்டங்கள்போலவும் முகம்வாடி

ஒளிமழுங்கி அவனை நேரே பார்க்க நாணமுற்றுக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துகொண்டிருக்க வீமராஜனுலிட்டப்பட்ட இரதத்தின மயமான ஒரு திவ்விய சிமாசனத்திலமர்ந்தான்.

திரிலோகவாசிகளும் ஒரேயிடத்தில் சங்கமமாய் நிருமிக்கப்பட்ட புதிய உலகம்போல சிறப்புற்றேங்கும் சுயம்வரமவ மண்டபத்தையும சுயம்வரத்தையும பாராக வராதவர யாருமில்லை. திருமூரத்திகளில பிரமம விஷ்ணுக்களும நாதம வாகனங்களிலமர்ந்து ஆகாயவீதியில வந்து சூழ்கிறார்கள்.

வீமராஜன், அச்சுயம்வர மண்டபத்துக்கெழுந்தருளிய மனனர் யாவரையும விருப்பத்தோடேறறு உபசரித்து அவரவர்களுரிய ஆஸனங்களில் அமரச்செயது, பிறகு சுயம்வரத்துக்குரிய காலம கிட்டினமையால அங்குறற அரசருடைய இருதய கமலங்களில வாழும் இலக்குமி போனற தன அருமைப் புதல்வியாகிய தமையந்தியை அழைத்துவருமபடி அங்கிருந்த தாதிமார்களுக்குக் கட்டளையிட்டான

அமமாதா மிகவும் துரிதமாகசென்று தமையந்தியின் தாயினிடத்துத் தெரிவித்தலுற்றக அபபொற்பெருமி தானிறை பூங்கொடியைப் பலவகை வாசனைத்திரவியங்களாறறினறத் தங்களாலுலகத்தில ஸ்நானஞ் செயவித்துக கூந்தலில அதிறபுதமாய்ல உலாகத்திப் பொற்படாமுமித்தி ஒபபற்ற இலக்ஷணம் அமைந்த பொற்பு மையை நாஞவித்த இரத்தினங்களால் அலங்கரித்தாற்போலக் கோதாதிபாதம வரையில இரத்தினபாணமயை பூட்டி அழகுகழகு செய்வதுபோல செஞ்சாதத்து பூரிக்க தலையில முலலைமாலை யணிவித்துக கண்களுக்கு அஞ்சனமெழுதி நெற்றியில் திலகமிட்டு மஞ்சணீர் விளக்கியெத்தருந் திட்டி நெற்றித்தன குலதெய்வத்தை நினைத்துத் தன் புதலவியை யானை யாகன ஏறபட வேண்டும என வணங்கி யாசித்து, அனேக தேரழிமாதாகளும செவிலிதாயரும் சூழ்ந்து செல்ல ஒரு பொற்றட்டில அழகிய மணமாலையை ஏநதிக சிலதோழிமார் பின்னேபோகத் தன் புதகிரியாகிய தமையந்தியைச் சுயம்வர மண்டபத்துக்கனுப்பினான்.

அம்மங்கையர்க்கரசிக்கு முன்னுல் அனேக பெண்கள் வில் அம்பு வாள் கேடகம் முதலியன பற்றி நிகரற்றுச் சென்றார்கள். அனேகர் சாமரை இரட்டினர்; அடப்பை தாங்கினர். தொன்று தொட்டு மேலான குலத்திற்பிறந்து ஐம்புலன்களேயும் நன்னெறியின் வழியே செல்லப் பழக்கிய கல்விக்கடலுக்குத சட்டையிட்ட விருத்தர்களையில்பொற்பிரம்புகாண்டெதிர்வருவோரை நிலக்கிச் சென்றனர். தமையந்தி, சகுதனக்குழமபால மெழுகப்பட்டு மிருதுவான பட்டைவிரித்துத தேனிறைதது வாசனே மிகுந்த அனிச்ச மலர் பரப்பிய அழகிய தளத்தில் தனதுமெல்லிய பாதங்களால் மெதுவாக நடந்து சுயம்வர மண்டபத்தை அடைந்தாள்.

வீமராஜன் தன் முன்னேர்கள் நெடி நாளியற்றிய தவப் பயனே ஒருருவெடுத்து வருவதுபோல் வருகின்ற தன அருமைப் புதல்வியைக் கண்டு மிகுக மகிழ்வடைந்து முகமலர்ந்து எதிர் நிற்கத் தமையந்தி தன் சுகதையை வணங்கி அவருற்றுரை மனத்தால் வணங்கிப் பிதாவின் கட்டளேகளுக் காத்திருந்தாள். வீமன் தன் புதல்வியை ஆசீர்வதித்துத் தன அருகில் இருத்தி எவரும் நிறைந்த எல்லாமறிந்த கடவுண்ணனே வணங்கி "ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் எனனும பஞ்ச கிருத்தியங்களேயும செயது எல்லாமாய அலலதுமாய் விளங்குகின்ற எம்பெருமானே! இசசுயம்வரத்துக கெழுந்தருளிய அரசவெளளத்தில் இவர இவர் இனன இனன தேசத தரசரென்றும், அவர்களாட்டின்றிறப்பும் அவரெருமையையும் வலிமையும் இவ்வளவினவென்றும அறிந்து சொல்லத்தக்கார் ஒருவரையெனக்கருளி இசசமயத்தில் இவ்வரசர்களுக்குமுன யான் தலேகுனியாது எனனேக் காக்கவேண்டிய கடவ தினனுடையதேயாக; அதை எற்றுக்கொன்பவர் வேறெருருவருமுண்டோ" என்று வருந்திப் பிராாத்திக்க, அக்கருணேக்கடல் அரசன் வேண்டுகோளுக்கிரங்கித திசைமுகனே நோக்கி "வீமராஜன் கருதினபடி செய்யவல்லவர் சரசுவதியைத தவிர வேறு யாருளர்" எனச் சொல்லத், திருமாலின் திருவுள்ளக்கருத்தையறிந்த பிரமன் நாவுக்கரசியை நோக்கி "பூவுலகத்தரசர்களில் ஒருவனுகிய

வீமராஜனுடைய புத்திரி தமையந்தியின் சுயம்வரம் இப்போது நடக்கப்போகிறது. அதற்காக வந்திருக்குமரசர்களைத் தெரிந்து அமமாதுக்குரைப்பவர் யாருமினமையால் நீ இக்ஷணமே அங்குச் சென்று அவளுக்கு ஒவ்வொரு அரசா பெயர் முதலிய யாவையும் தெரிவித்து வீமராஜன கோரிகையைப் பூர்த்திசெயது வ்ருவாயாக''' எனக கட்டளையிட்டான அவ்வெண்டாமரையாள் அவ்வாணையை சிரமேற்கொண்டி தன்கணவனை வணங்கி உத்தரவு பெற்றுகொண்டி ஆகாயத்தினினறிழிந்து வீமன்நகரையடைந்து கண்ணுகினிய காஷ்மியையுடைய அசுவயம்வர மண்டபத்திற் கெழுந்தருளினாள். அவ்வமம,

போர்த்தவள் வண்டுமேசாப் பொன்னரி மாலையோடும்
வார்ந்த தேமாலைதாழ்ந்த வதுவைமண் டபத்தின்மேலி
யேர்தெழி லெருத்தங்கோட்டி நாணெடு மிறைஞ்சினின்ற
கூந்தலம் பிடிக்குவேந்தர் குலமுறை கிளக்கலுற்றாள்.

சரஸ்வதி, அவ்விராஜசபையில் உதவியின்றிய கலைகுனிந்து நிற்கின்ற தமையந்தியை அடுத்துப் ''பெண்கள் நாயகமே! உன் மனமறுக்கம் தீர எனக்குத் தெரிந்தவரையில் இங்கு வந்திருக்கும் அரசரைப்பற்றிய யாவும உனகருத் தெரிவிப்பேன். நீ மனக்கிலேசமடைய வேண்டாம'' எனறு தாயபோல் அன்பு பாராட்டித் தமையந்தியை அவளுடைய தோழிகளோடி அழைத்துகொண்டி மனசாலயமாகிய அமமண்டபத்தில புகுந்து ஒவ்வொருவரைப் பற்றியும் சொலலத தொடஙகினாள். ''பெண்கள் அருங்கலமே! இதோ முதலில் வீற்றிருக்கும் இத்தேவன் ஆயிரங்கிரணகளாகிய கைகளால் இப்புவியைக் கவிந்துகொண்டிருக்கும இருளோடுக்கும ஜோதியான சூரியபகவான். அவரருகிலிருப்பவர் சோடச கலையும் விளங்கும் குளிர்ந்த ஒளியையுடைய வரும் தேவர்களுடைய அமிர்தகடதத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்டவருமாகிய சந்திரபகவான். இங்கு ஒருவரைவிட்டி ஒருவர் பிரியாமல் இரண்டி மன்மதரைப்போல் அழகாற்சிறந்து வீற்றிருக்கும் இவ்விருவரும் அசுவினி தேவர்கள். இப்பால் கணக்கற்றவராய்

வீற்றிருக்கும் இவர்கள் யாவரும்தேவர்கள். இவர்களோயெத்துவீற் றிருட்போர் தேவவருப்பில் யாழ்வல்லோராகியகந்தருவருகுகர். இவர் வெள்ளிமலையில் வாசஞ்செய்கின்ற விஞ்சையராகுசர். அவர் பகலில தேவர்கள போற்ற இருப்பவர இபகசுதம பெரு மானுகிய குபேரனது குமாரராகிய அழகிற்சிறந்த நளகூபரர். இத்தகவிவிருபவர முற்காலத்தில பரமசிவன திரிபுராரிகளை அழிப்பதற்காகக் கொண்ட மேருவாகிய வில்லுக்கு உற்ற நாணு கும்ம, அரசிவபெருமானுகுக சிறந்த ஆபரணமாகும் விளங கும சிறப்பு வாய்ந்த பாதலத்தில் வாழும பலகலைகளையுடைய நாகவேந்தர். பெணமணி, இவரிரைசையிருபோர யாவரும், புலியாளுன்னனிற் சிறந்தோர். இவரகளில முதலிலிருகின்ற நிலவைவர் புட்கரம், சாகம, கிரௌஞ்சம், குசை, சானமலி முதலிய நீவுகளுக்கு இறைவர். இவருப்பவர்கள நாவலந்தீவுக கரையர். அவருப்போர அவந்தி, கவுடம, மதுராபுரி, எனனும், தேசங்களோயாளும மன்னர். இவர அலையாகிய கைகளால் முத் தகுகளைக கொழிதகுக கரையில் ஒதுகுபித்த தனைவிடதத்தி தோயதேசர பாவதத்தைப் போகுபே பாகுகிற்கு வழிகாட்டும் பரிசுத்தம் பொருநிய நீரதத விசேஷத்தாற சிறந்த கஜகை நாட்டுக்காவலர். அவரை அடுத்துள்ள மன்னாகள் காம்பிலி கலிங்கம, காசி, சிந்து, குருதம, மசுசம முதலிய தேசத்தநி பார்கள். இந்து நீரத்தினதரண்கள்போல் பருத்ததோள்களோடு மிகவும் கம்பீரமாக வீற்றிருக்கும அரசன் தொன்றுதொட்டு கீண்ட கீர்த்தியும் சிறந்த சோதியும நிறைந்த நேர்த்தியும் தெளிந்ததேர்சியும வாயந்து கரையின்மேல் வனம்போல் வளர்ந்து தொகுகின்ற தாழம்பூக்களின மகரந்தக் கூட்டினால் கடலின் புலால நாறறைதைப்போக்கும மணமிகுந்த நதியை யுடைய மகத நாட்டையாளும மஹிபன் இதோ இருக்கின்றவர் கள் குரு, பல்லவம், கேகயம், மத்திரம், வங்கம், அங்கம் முத லிய நாடுகளுகுகிறைவர். இப்பூபாலன் கதிரிறைந்த வயலினூடே வண்டுகள் களிப்பின் மிகுதியால் காந்தாரம் பாடிக்கொண்டி புதிய கள்ளுண்ண கமல மொட்டுகளே ஊதுவதால் முறுக் களிழ்ந்த அம்மலர்களினின்று பெருக்கெடுத்தோடும் தேனுனது

இடைவீடாது மடைதிறந்து பாயகின்ற வளப்பம் பொருந்திய பாஞ்சாலதேசத்தையாளும் பார்த்திபன், இவ்வரசனை ஆதனங். களிலிருபபோர் காந்தாரம், மிதிலே, மாளவம முதலிய வேளப்பம் மிகுந்த நாடுகளுக்கதிபா. இங்குச்சிறந்த முத்துமாலைகள் புரளுகின்ற திண்ணிய தோளையுடைய வீரன், அப்போது மலர்ந்த வாசனே மிகுந்த அழகிய தாமரை மலர்களில குடம் போலப் பருத்த சூலினிறைந்த சகுகளை வறி முதுதுக்களே உயிர்களின்ற கோசலநாட்டரசன். அவன குடகநாட்டரசன. இவன சோழன. அவன பாண்டியன.''

என்ன மற்றினேயவாறே யெரிமணி மாடஞ்சேர்ந்த
மன்னவர் குலமும் பேரும் வரன்முறை வழாது கூறி
மின்னகு பரிதி வைவே னளனுருக் கொண்டு மேய
வன்னவர் தமையு மந்நை நளனையு மறைய லுற்றாள்.

இவ்வாறு கலிமாதி, அங்குற்ற அரசர்கள் யாவரையும் தமையந்திகருக்கு தெரிவித்தபிறகு இந்திரன் முதலிய நான்கு தேவர்களும் நளனுருக்கொண்டு நளனேடு வீற்றிருப்பதை அறிந்து அத்தேவர மறைவை வெளிப்படுத்தாமலும் தான் மேற்கொண்ட காரியத்துக்குக் குறைவு நேரிடாமலும் தேவர்களுக்கும் நளனுக்கும் பொருத்தமான சொற்களைப் பிரயோகித்துச செலவடையாகத் தமையந்திக்குப் பின்வருமாறு தெரிவித்தாள். முதலில் இந்திரனைக் கர்ணித்து "மாதர்திலகமே! இதோ கையில் பகையைச சினகின்ற வேலேத்தாங்கிய புருஷ சிரேஷ்டன் வலிமிகுந்த வயிரவாளும் கற்பகமலிந்த தோளும் ஆதியில் பல பகைவரை அடக்கிய அகன்ற அழகிய மார்பையும் உடையவன்" என்றாள். அதாவது இந்திரனைகுறிக்கும்போது வச்சிரமுதத்தையும் கற்பக மலராலாகிய மாலே நிறைந்த தோள்களேயும் உடையவனைய ஆதியில் பகைமைகொண்டு அனேக மலேகளின் சிறகை அறுத்து அவற்றை இருந்த இடம்விட்டுப் பெயராது அடக்கியவன் என்றும், நளனைக் குறிக்கும்போது கூரிய வாளேயும் மலேகள்போலும் பருத்த தோள்களேயும் உடையவ

ஞ்ய் முன்பு பல வீரோதிகளையும் அடக்கி இப்போது தனக்குப் பகை யென்பதே இல்லாது நிகரற்று வாழ்பவன் எனவும் பொருள்படும்.

அப்பால் சரஸ்வதி தமையந்திக்கு அக்கினிதேவனைக் காண்பித்துப், "பெண்மணி! அசசமூட்டிய வேல்தாங்கிய இப்பெரியோன், அளவிட்டுச் சொல்லுதற்கரிய வெகுபெரியுள்ளத்தினாலும் வினைஞன்; பொருமி ஆர்த்த பகைஇருட் பிழம்புகீக்கும் பல்சுடர் உமிழும் வாளான்; பெருமைதங்கிய புலவராலேதப்பட்ட தால மேழுடைய மோ" என்று சொன்னாள். அதாவது அளவிட்டுச் சொல்லுதற்கரிய கோபமிருந்த ஆடகேகடா வாகனத்தை நீக்கினவனும், மிகுந்து செறிந்து பரவிய பகையாகிய இருளைப் போக்கும் மிகுந்த அக்கினியைக் கக்குகின்ற ஜோதியான உருவத்தையுடையவனும், பெருமைதங்கிய தேவராலும் புகழப்பட்ட அக்கினிதேவன் (தாலமேழுடையோன்-அக்கினிதேவன்.) என்றும், நளனைக் குறிக்கும்போது மாறறுனிடத்திற் தஞ்சமென்றடைதலேயும் எவரும் எளிதில் நீக்கறகரிய கோபத்தையும் தன் மனதினின்று நீக்கினவனும் அகங்காரித்து வீரம் பேசி எதிர்க்கும் பகைவராகிய இருட் கூட்டத்தை ஒழித்து மிக்க ஒளிபொருந்திய வாளையுடையவனும் கல்வித்துறைபோய புலவர்களால் பாராட்டிப் பாடப்பெற்ற ஏழு பூமியையும் ஆள்பவனுமாகிய சக்கரவர்த்தி என்றும் பொருள.

பின்பு பாரதி யமனை அடைத்து "இப்புண்ணியன் குறைவற்ற தர்மன். கடல்சூழ்ந்த உலகமுழுதும் தன் புகழைப் பரவசெய்த குற்றமற்ற செங்கோல் வேந்தன" எனறாள. (தருமன்—யம தர்மராஜன. நளனைக் குறிக்கும்போது தர்மத்தைக் கைகொண்டவன் எனபது பொருள்.)

அப்பால் இசைமகள் வருணனைக்கிட்டி "மடமானே! இப்பெரிய தோள்களையுடைய வேந்தன் சொல்லுதற்கரிய சிறப்பான மிக்க அழகுவாயந்த புவனவேந்து. தவிர, எத்திக்குகளிலும் பரவிப் புகழ்பெற்ற ஈகைத்தன்மையும் வாய்ந்த நேமிவேந்தன்"

என்றுள். வருணனைக் குறிக்கும்போது புவனவேந்து, சேமி வேந்து என்பன கடலரசன் அல்லது சமுத்திரராஜன்(வருணன்) என்றும், நளனைக்குறிக்கும்போது புலியாளு மன்னனென்றும் பொருள்படும்.

கடைசியில் வாணி தமையந்தியை நோக்கிப் "பதுமினி, இத் திவ்ய சிம்மாசனத்தில மனமதனைப்போல் கையில் வில்லும வேலுந்தாங்கி அலர்ந்த செந்தாமரைபோன்ற முகத்தில் புன்சிரிப் போடி வீற்றிருக்கின்ற மகிபன, நீர்வளமும நிலவளமும் சுரந்து எங்கணும தாமரைத்தடாகங்களும், செந்நற்கழனிகளும், கருப் பங்கொல்லைகளும, தெனனஞ் சோலைகளும் நிறைந்து, பிராணி களும் தமக்குரிய இயற்கையான பகைமையொழிந்து, புலியும் பசுவும் ஒரு துறையில நீர் பருகுமாறு காக்கும் ஆக்ஞை சக்கரத் தோடி செங்கோலமுறை வழாது விளங்கும் செல்வமிகுந்த கிடத நாட்டையாளும வேந்தன" எனறுஞ்சொலலித் தன்காரியத்தைப் பூர்த்தி செயதாள.

தமையந்தி, சரஸ்வதி சொல்லிய சாதுரியமான வார்த்தை களால் சற்றும மதிமயங்கி மனமகிழ்ந்து, பிறகு அத்தேவி தேவர் களைச் சொல்லுமபோது மாதிரம் இரண்டுபொருள் படும்படி யாகவும் நளனைத் தெரிவிக்குமபோது அவனுக்கே உரிய சிறப் புகளைத் தெரிவிக்கும ஒரேபொருள்படுமபடியாகவும் வருணித்த வலியாலும, நளன் அணிந்திருந்த மாலையில் மாத்திரம் வண்டுகள் மொய்ததாலும, இருவருக்கும அனைபை ஊட்டிவளாத்த ஊழ் வினை வலியாலும உண்மையான நளனையே தனக்குரிய நாயகனு கக்கொண்டு தேவருனிடது நாணகதால் முகததை ஒருபுறமாகச் சற்றுத்திருப்பிகொண்டு காதல மீதூரக களித்த மனத்தளாய்த தன்பக்கதில் தாழியரலேநதப்பட்ட மணமாலையைத் தன்தாடி ரைக் கைகளா லெடுத்து,

இன்னரிச் சிலம்பு செமபொற் கிண்கிணி யார்ப்பவேகி
மன்னவர் மனமுங்கண்ணும் வண்டெனத் தொடர்ந்துவீழக்
கொன்னுனே வயிரவோள்வா ணிடதர்கொன்குவவத்தோண்
டொன்னிமாலசூட்டிப் பூங்கழல் வணங்கி நின்றுள். [மேற்

தமையந்தியால் சூட்டப்பட்ட அழகிய மணமாலையானது ஒப்பற்ற பருவதத்தின்மேல் விழும் அருவியைப்போல் நளனது பருதத தோள்களில்புரள நளன் மனமபூரிதது ஆனநதகடலில் மூழ்கி நிகரற்றவனாய் விளங்கினன். தேவதாநதுபிபோல் வாத்தியங்கள் முழங்கின. ஆகாயததில் வேடிக்கை பார்த்துகொண்டிருந்த தேவர்கள் ஆசிர்வதித்துப புஷ்பமாரி பொழிநதனர். வேடிக்கைப் பார்கவநதவர்களெலலாம தமையநதியின் அழகுக் கிணையான நாயகன நளனேயன்றி வேறொருவரும அலலவென்றும் அவனுககு மாலைசூட்டவே தமையநதியமடையும பெறும பேறுருமென்றும் கருதிய தமதெண்ணம பூரததியான விஷயததில் ஆனந்தபரவசராகிக்காகோஷததாலும மங்கலவாழ்த்தொலியாலும் அண்டமுகட்டை அதிரசசெயதார்கள். வீமராஜனுககிருபயங்களும பூரிதது வாகுவலியங்கள திமிர்நதன. நளனது நாலவகைச்சேனைகளும குதுகலத்தோடு ஆரவாரிததன. அந்தகர் முழுதும் மகிழ்சசி குடிகொணடது. தமையநதியின் தாய அவளை நனறபோதினும பலமடஙகு மகிழ் கூர்நதாள. தேவாலயஙகளில் மகாதேவதேதியஙகள் எடுககப்பட்டன.

இவ்வாறு யாவரும மகிழும்படி நளனுக்கு மாலைசூட்டிய தமையநதியை அவள்தோழிகளும செவிலிததாயரும் அககுல மரபுக்கேற்ப, ஒளிவீசுகின்ற பளிக்கு மண்டபததிற்கழைதது வந்து அங்கேயுள்ள ஒரு திவ்விய ஆசனத்தில் அமரசசெயது விலைமதிக்கக்கூடாத ஒப்பற்ற சீரையால அவளுக்குத திரையிட்டனர்.

தமையநதி நளனுக்கு மாலைசூட்டியதைக்கணட மனனரனைவரும் மனம் புழுகுறி ஒருவரையொருவர பாராகவும் வெட்கிதது தலைகுனிந்து மாலைப்போதைக்கண்ட தாமரைபோலமுகமவாடிச செயலற்றிருநதனர்.

போர்புரி படலம்.

தசரதந்தி தம்மை வெறுத்தது நளனுக்கு மாலைசூட்டியதால் தமக்குணடான இழிவை மனத்துளடகி அதைக்கண்டு மகிழ்ந்த வாபோல்

அழகினைச் சுமந்தபேறு பெற்றன ளணங்கின் றென்னு
வாழுசோளி யாரமார்ப ருவாக்கடன் மெலியவாய்ப்பப்
பொழிகதிர் வயிரவோள்வாட் புரவலன் புழுங்கிநேஞ்சம்
விழியழல் கதுவநோகி வேந்தரை விளித்துச் சொல்வான்.

உலகத்தில யாரேனும ஒருவா ஒரு காரியத்தை முடிக்க விரும்பித் தமமாலானமட்டும முயன்றும அது முடியாமை கருதி உலகில் எக்காரியத்தையும எளிதில் செயது முடிக்கும இயல்பு டையவர்போல வேஷ்நுகொணடாலும் அவரது பெருமையும் முடிக்கும திறமும இவவேஷ்தாரிக்கு ஒருகாலும் கிட்டாது என னும் உணமையைத் தன மாறுவேஷ்தால வெளிப்படுத்திக் கொண்டரசுகட்டதில் மறைந்திருந்த தேவேந்திரன், தன்னை மணஞசெயது கொளளுமபடி தமையந்தியினிடத்தில் தூதாக அனுபபியதோடி நிறுத்தாமல் தூதுவரை அனுப்பியும் தூவள அவர்கள் வார்த்தைகளுக்குக் காதுகொடாதி தேவர்க்கரசனுகிய தன்னை இகழ்ந்து மானிடர்க்கரசனுகிய நளனைப் புகழ்ந்து மாலை சூட்டிய தைத் தன் ஆயிரங்கணகளாலும் கண்டு மனமபுண்ணுகி யாதும் தோன்றுமல தனக்கு நேரிட்ட இழிவைச் சிந்தித்துக்கொண்டி ருக்கையில, அங்குக்கூடியிருந்த அரசாகளு, தமையந்தி நளனுக்கு மாலை சூட்டியதைக் கண்டு மகிழ்ந்தவர்கள்போல் ஒலித்த மங்கல மொழிகள பழுக்கக் காயசிய வேலபோல அததேவேந்திரன் காதுகளின் வழியாகச் சென்று புண்ணான மனத்திற்றுக்கப் பொ றுக்காது துடிதுடித்துத் தான வீற்றிருந்த சிமாசனத்தை விட் டுத் திடீரெனக் கீழே குதித்துக் கண்களிற் பொறிபறக்க அவ்வர சர்களை வெறுப்புடன் நோக்கிப் பின வருமாறு வெகுண்டுரைத்

தான். "ஏ, அரசர்களே! நீங்களும் புவியாளும் மன்னர்களே. பார்க்கும்போது நீங்கள் யாவரும் ஆண சிங்கங்களாகவே தோற்றுகிறீர்களே. உங்கள் கையில் இருபபன விலவும் வெலும் அல்லவோ. அவைகளே உபயோகிக்கும் காலத்தில் மறைத்து வைத்திருந்து ஊனமுள்ளவரைக் காபபாற்றி வைத்திருக்கிறீர்களே. நீங்கள் எல்லோரும் கூடி நின்ற குலத்திற பிறகு வில்லேயோ? அனறியும், திருமாலைபோனற தமையரது உங்களே வெறுத்தவடன் உமள (ரெணுகாதையும் மறந்தீர்களோ? தமையரது செயத காரியத்தால உலகில இயற்கைப் பிராணனும் தவறிவிட்டது போலிருக்கிறது. அறபவத்தில ரூரியனைக் கண்டு சந்திரன் ஒளி படபடுமேயன்றி சந்திரனைக் கண்டு ரூரியன் ஒளி மழுங்கியதைவரை இதுகாறும கண்டதும கேட்டதுமிலலே. இங்கு இபபோது சந்திர குலத்தரசன் ஒருவனை அழகிய மணமாலை சூட்டிகொண்டி முகம மலர்ந்திருகவும் ரூரிய குலத்தில் பிறநத நங்கள முகம வாடி செயலற்றிருகவும எதுவினைக் காலம சுமை சுமையாகப பாவதைச் சமபாதிதீர்களோ. நீங்கள முனிந்தால உலகில் யாரேனும ஒருவனுக்கு இனனல ஆற்றுவரு. இவன வலி எவவளவு? இவன சேனைப பெருக்கம எம்மாதிரம். நீங்கள் பல கடிந்து விலபிடித்தது காணேற்றிக் குணதொனி காடடினால இவன ஆணமையும சேனை வலியும பறக்கவேணடாமா. உங்கள வல்லமையெலலாம கிணற்றுக்குள் வைத்த வீளகாயிற்றே. உங்கள் ஆணமை உலோப் கைப்பொருளாயிற்றே. உங்கள கைகளிலுளள ஆயுதங்கள் பேடிகைப் பாணமன்றோ. நீங்கள் வெருகள பேடி வைதத புகழ் இன்று ஆற்றிற் கரைதத புளிபோலாயிற்றன்றோ? புகழுகருப் பிறக்காத பூமான புவியிலிருபபனென பேரியனன. உங்களுக்குத் தமையாநதியினிடதில இருகும விருபபமிலலளவேணும எனக் கிருக்குமாயின் இகளன இகநேரம என கையில் என்ன பாடு பட்டிருநதிருப்பானென்பதை நீங்களே பார்த்திருகலாம. ஐயோ பாவம்! உங்கள் முகத்தைப் பார்க்கும்போது என் மனம் பமம பாட்டை அளவிட்டு சொலலவும் கூடுமோ. தமையாநதி ஈளனுக்கு மாலை சூட்டுவதைப் பார்தகானாநதிக்கவோ இவ்வளவு தூரம்

வேலையாறு எதோகா உபகோளேப தெடலமாகவும உறற
துணையாகவும கருதி உவஹோ மெயப்பொநாம வீடவபபிரியாது
அனபோழிருகுகும உகுகம மெனவி மாறை விடடுக தமையநதி
மணமாலேயே மனி(ஃகுரக)ம பி மெனை வீஙகிய பயதெசோது
இவருறற நீவிர இபேபாதது மெகிய பூதெதோர மாராடடுகுகு
திருமபிய தேவீமாயின முடபுர மால வெறுதை விடபபட்ட
அகதபுடைய மகளிர மெல டடதைக கணபி போன
காரியம எனன ஆயிறறு எனன விரைவாகவே அவிருவுகுகு
நீஙகள எனன விடை தெரிவிகக. மபோது அவாகள
உஙகளேப பரிகசிகக மாடடாரகளா? அை பபா கஷலும சாழமை
யானது உலகில வேறெனன முணடோ? மானவிதெதினை வா
ழாமை முனனினிறகுமோ? மானமுடைய வாழபவனே மாபுரு
ஷன எனபதையும மனனாகள ராஜபரணமே விஙக ஆபரணம
எனபதையும அறிவீரே. (உதவ பபரிறகு மனன கைபிடிகக
அனனே இபபுவன முழுவதும மவறு நாமடைகு அபபோது
நீஙகள எலலோரும மெடடெறறி நிகு கலவடமேறபி
கொடட நீஙகி எடை முடி சமதது, உமமை ஏலடகளேயும
தேரகி மறறி, ... வீடடை நகு கவகோகலகு
தொணடி செலலுமெனறுமோ மலலாது ஆஙகாஙகு (நாடேபபு
வீடேது இபபோது நலல யாதொரு சரபப முடடிய சூழு
லேயே மமமாது நளறுகுகே சரிபபாகி வீடடபபின எனபது
உஙகள எணணமோ போலருகுகிறது அது பபரு மெமருகு
முனனிலேயில அவள மாலே (ரடடிய சன மனறுகு மெயக
நாயகனே வரிககுகேயன றி வேறலல அவள மன நகுபவருலல
தாரை வாரதது கொடுகக படடிக மாயாருகுகும பொது
வானவள (நஙகளோ யாயுறு தாரதில மறறவரோ அவருக
குத தான ஸதிரமாக உரிமை அறறவரலலவோ அவருகுரிய
நாயகன இனனொனறை அடையாசசரியமுறறியது ஆகை
யால நஙகள மனமேறறி யுததமசெயது அவனோடே தாறகடிபபதை
விட வேறவாவிருபபதறற பயனிலலை. (நிலோகாகயோடு ஜயிக
கும வலிமிகுநதோரெலலாமி நகக (ராமர) பனன தமை
யநதியை அடைநதனனலல உலமட நி ராம (இனிதருணம்

தைக் கைவிடாது வெளியே புறப்படுங்கள். ஏ வீரர்களே! உங்கள் வீரத்தன்மையை இங்குக காட்டிக தீமையநதியைக்கைக! கொள்ளாவிடின் அவ்வீரத தனமையாலடையும் புயன யாது? சூரர்களே, இதுவரையில் உங்கள் முன்னோகளால சேகரிக்கது வைக்கப்பட்ட புகழ் அழியாது போற்றிக் கையிலுள்ள வில்லைக் கோட்டி, நாணைப்பூட்டி, அம்பைசநீட்டி, உங்கள் கைவலியைக் காட்டி, வீமன் நளன் தமையநதி இவாகளுடையசெருகைகவீட்டி நளனைப் புறங்காட்ட ஓட்டி, மங்கள நாணைத தமையநதிகழுதிதில் சூட்டி உங்கள் நாட்டுக்குக கூட்டிச்செல்லுங்கள்" எனறு உரைக்கக் கூவினான்.

இவற்றைக்கேட்ட அவ்வரசவெள்ளம, வாலே உருவுவிடப் பட்ட புலிபோல் தினநது வீராவேசதுடன பெருமூசசெறிநது கண்களில் நெருப்புபொறி பறக்க மீசைதுடிக்கபடலைக்கடிதது வில்லை வளைப்பவர்களும, நாணைஎரி காட்டுபவாகளும, வாளை உறையினின்று விரைவித் கழிப்பவர்களும, தோளதட்டுபவர்க ளும், வேல் நீட்டுபவாகளும, கதையைச சுற்றுபவாகளுமாகப் போர்ப்பறை ஒலிக்க யுதசசனனதசாயப் புறபபட்டு நளனைக் கூவி "ஏ அரசனே, சமையநதி தலையைக குனிதுகொண்டே மாலையைசசூட்டியதால அது தவறி உன்கழுதில் விழுநததே யல்லது உன்னைப்பார்கிலும் அழகிற்சிறந்தோர யாகிலேலை நீன நினைத்து அவள் சூட்டியதல்ல. ஆகையால் நீ காவமடையவேண் டாம். இது மன்னா சபை. இதில் எவன வலியால மிகவலனை அவனே சிறநதவன். அழகு பெண்களுக கேற்பட்டதேயன்றி புருஷர்களுக்கல்ல. புருஷாகளின் உததம இலக்கணஙகள் கலவி, பொறை, கொடை, வாயமை, வீரம், மானம், புகழ, முதலியன. நீ உண்மையான வீரதன்மை உடையவனுயின எங்களுக்குமுன் னே வநது தமையநதியின் மணமாலேயால பூரிதிதிருக்கிற உன் புயவல்லயைக்காட்டு. இவருகூடிய மனனாயாவருக்கும் பொதுவா னதும் வீலேவரம்பில்லாததுமான ஒப்பற்ற மணியை நீ மாததிரம் கைக்கொள்வதற்கு என்ன விசேஷ பெருமையுடையவன். க்ஷத்ரி யர்களுக்குரிய அஸ்திர சஸ்திரங்களில் வல்லவனுயின் இப்போது

எங்கள் கையிலிருக்கும ஆவுதங்களுக்கு வழிசொல்லிவிட்டுப் பிறகு அந்த வீர இலக்குமியோனை தமையந்தியைகைகொள்'' எனறு இனையறை ஒரு ஆணைகந்தின்முன் பல நரிகள் ஊளையிவதுபோல் நலமயக்குற்று யுத்த ஆயுதங்களின் தன்மை அறியாது சாமாருக கதறின.

நளன் அரசாகளது செருகையும மேவேந்தினது புணர்ப்பையுங்கண்டு சரறு நகைத்து அவாகளுடைய வலியைகாண வேணடி அவாகளோடு யுதத்துகுபு புறபபட்டான.

அபபோது, தமையந்தி அரசர்கள் கோபாவேசத்துடன் வில்வளைத்து நினற நிலைமையையும, கொல்லுந்தன்மையை யுடைய வேலததாங்கிய நளனதோள்கள், யுத்தம என்றளவில் தமககு வெகுகாலமாக வேலையில்லாமையால உண்டான தினவு இன்று நீருமென மகிழ்ந்தனபோலப் பூரித்த நிலைமையுங்கண்டு, 'இப்போ எவவாறு முடியுமோ' எனப்பயந்து கண்களினின்று அருவிபோல நீர வழிய நினறன.

அதைககண்ட நளன மனமபொறாது அவளருகிற்சென்று ''கணகளையுடையவளே, இபபோது விளையப்போவதையறியாது குதிகினற இவவாச வெளளரசதை அழிதது இரசதவெளள மாடகி ஒருமூலந்து புறமும போரத்துக்குள திருமபீ வருவேன். நீ சிறிதும கவலைகொளளவேண்டாம்'' எனறு அவளைத்தேற்றி அவளுககுக காவலாக அவன் தகப்பனுடைய வீமராஜனை நியுத்தி நளன போரசினனங்கொளளப பறுதானை.

நளன் மணகோலததை மாறறி எஃகினைச் செயயப்பட்டுப் பொற்றகட்டால் மூடபபட்ட பிரகாசமபொருந்திய கவசமணிந்து அம்பறாதூணி இரணகிக கையுறையிட்டுப் பெரிய வில்லேந்தி யமனும கண்டஞசுமபடியான வீரதன்மை விளங்க நின்றான். அபபோது அவன சாதநி கவசமணிந்து தலைப்பாகை கவித்துக் கையிற் குறடாகொண்டு சிங்கஙகள் பொன்ற குதிரைகளைத் தேரிற்பூட்டி அப்பெரிய தேரைக்கொண்டுவந்து நிறுத்தினான். அத்தேரில் நளன், சூரபதுமனே எதிர்த்துச்சென்ற குமரக்கட

வுள்போல், கையில் வில்லும், வேலும் தாங்கி அமர்ந்து தனது நால்வகைச சேனைகளும் வில, வேல், வாள், கேடயம, தோமரம், குந்தம். கபபணம், கோடாரி, பிண்டிபாலம் முதலிய ஆயுதங்களேத தாங்கி மி·வும குரூகலதேதாடு தனனேச சூழ்ந்துவரப போர்க்களத்தை அடைத்துத் தனது விலலை வளேதது நாண் பூட்டிக் குணத்தொனி காட்டினுன்.

அத்தொனியானது திகஜ யானேகளும் செவிபிடைபடிபடி யுகாந்த காலத்திடிபோல் ஒலிகக, அலைதகமேகட்ட நாகர்கள பாதலத்தின் நுழைநதாாகள். தேவாகள அணடமுகடி உடைநததேதாவெனச சநதேதகித்துத் தமமுலகத்துகேகினர். பகையரசர் சேனேகள் வெருண்டோடின. அரசாகள் அதுவரையில் உணர்ந்ததறியாத ஒருவகை அசசதனத அடைநதாாகள். அவாகளுடைய இடது கண்ணும் தோளும துடித்தன. தேரிற்கட்டிய குதிரைகள் தம்மையறியாது உறஙகின யானேகள் கண்களினின்று இடையறுது கண்ணீர் வாநததது சேனேகள கொட்டாலிவிட்டன. அவவரசாகள மாலேபபில புலால நாற்றம் வீசிற்று. தோகளிற் கட்டிய கொடிதலில் பருநதுகள் வீறறிருந்தன.

தேவேநதிரன் நளனேயும் அவன் போாததேதாலநகொண்டவுடன் மலேஞரும் சிறுகுபபடியாக பருநதத அவனுடைய தோள்களேயும் ஆண்மையையுங்கணடு மனமகலநது இன்றேடே இப்புவனம் முழுதும அழிநதுபபடுமோ? எனக கலஙகிய தான வினேவதை உணராது அரசாகளே தாணடிவிட்டதற்காக வருநதி அப்போாக்களததை விட்டு ஒருபுறமாகச சென்றான.

நளன் தனது பெரிய விலலில் மிகக கூாமையான பாணங்களேத் தொடுதது ஆகாயத்தைமூடி அரசர்கள தோகளேயும் மற்ற சேனேகளேயும் தாக்கினுன். நளனை சேனேயும மற்ற அரசர்கள் சேனேகளும் எதிர்தது விலலாளிகளோடு விலலாளிகளும் யானேகளோடு யானேகளும் குதிரை மீரரோடு குதிரை வீரருமாகக கதித்துத் தொநத யுத்தம செய்தார்கள். அப்போது நளனால் விடப்பட்ட பாணங்களால் தேரழிநது சாயநி இழநது

குதிரைகள் சழிந்து வில் முறிந்த அரசர்கள் வேறு தேரேறி வில் லெடுத்து அனேக பாணங்களைச் சரமாரிமாகப் பொழிந்தார்கள். நளன் சன்னல விடப்பட்ட பாணங்களால் அச்சரங்களைக் கண் டிதது உடனே இனனுமனேக பாணங்களை விடுத்து அவ்வரசர் கள் தேர்களை உடைத்துச் சாரதியைக் கொனறு குதிரைகளை யறுத்து விற்பிடித்த கைகளைத் துண்டித்து உடலைச் சல்லடைக் கண்களாகத் தமையநிலைய நினைத்த மார்பிலும் அனேக பாணங் களைத் தொடுத்து அவ்வாசையை மறக்குமபடிச செய்தான்.

பிறகு நளன் அவ்வரசர்களுடைய சேனைகளிற் புகுந்து ஒரு ஆண்சிங்கமானது கணககற்ற யானைக் கூட்டத்திற் புகுந்து சின் னபினனப் படுத்துவதுபோல் பாணங்களால் அச்சேனைகளைக் கலக்குமபோது பிறந்த வில்லாளிகளாகிய கலிங்கம், மகதம், புட் கரம், சாகம, காமபிலி முதலிய நாட்டரசர்களும் சேர சோழர் களும் அச்சேனைகளைத் தள்ளிக்கொண்டு நளனுக்கு முன்னே வந்து வீரம பேசி அவனைத் எதிர்த்து அனேக பாணங்களைத் தொடுத்து இதோடி நளனை அழிதகானென மகிழ்நதார்கள்.

அபபாணங்களை நெருப்புப் பொறிகளைக் கக்கிக்கொண்டு மிக வும வேகமாக வருவதைக் கண்ட நளன் அவர்கள் சாமர்த்தியத் தைக் கண்டு வியநது அவர்களோடு விளையாட்டாக யுததம் செய துகொண்டிருப்பது தகாதென நினைதததுத் தன்னிடத்திலுள்ள மிகக் கூமையான அமபுகளை விடுத்து அவர்கள் கர்வததை அடக்கி அவர்களை வில்லெடுக்கவும பாணங தொடுக்கவும விடாம லும சாரதிகளினுடலெல்லாம் முளளமபன்றிபோல் அம்புகளால் தைத்து அவர்களுடைய தேர் நடத்தவும் விடாமலும் செய்தபடி யால் அவ்வரசர்கள “இனிமேல் இநகளனை எதிரத்து நின்றால் நம்மை யம லோகத்துக்கு நிசசயமாக அனுப்புவானே அல்லது இப்பூலகதலதில் நிலைக்க செயயான்” என நினைத்து அப்போர்க் களதலதில் தமமானதையும் தேரையும் விட்டுப் புறமுதுகிட்டோ டினர்.

அவர்கள் ஓடியதைக் கண்ட மற்ற அரசர்களும் அவர்கள் பெருஞ்சேனையும் நளன் அஞ்சுமிங்கும் அசையவொட்டாமல்

ஈசல்போல் வளைத்துக்கொண்டனர். அப்போது நளன் தன் வெற்றி பொருந்திய வில்லை வளைத்து வில்லாளிகளுக்கு மூன்றும் யானைகளுக்கிரண்டும் குதிரைகளுக்கு ஒன்றுமாகக் கணக்கிட்டுப் பாணங்களை எய்து அவ்வரக்களையும் சேனைகளையும் மலைத்து அலைத்து அழைத்து அழைத்து வளைத்து வளைத்து எமலோகத்துக்குச் சீட்டுக கொடுப்பவன்போல வதைக்குமபோது அவ்வரசர்களும் சேனைகளும் கலகலத்து விலவிலத்துச் சடசடத்துப் பலர் கண்ணீர்விட்டுப் புண்ணீர் சோயாது நன்னீரின்றி நா வறண்டு மதிமருண்டு உடல் சுருண்டு வீழ்ந்தார்கள். பாணம் பட்டுக் கண்டதுண்டமாகிக் கால் வேறு, தலை வேறு, உடல் வேறு, தொடை வேறுக அறுபட்டு வீழ்ந்தன. கவந்தங்கள் கூத்தாடின. அலகைகள் நளன் புகழைப்பாடின. எங்கே பாரத்தாலும் இரத்த வெள்ளமாகி இரத்தாறுகள உடைபபெடுத தோடின. அந்த ஆறுகள்·பெரிய அலைகளோடி தாம வரும வழியிலுள்ள மலைகளையும் மரங்களையும் உருட்டித தளளிகொணடு வருவது போல" தலையறுந்த குதிரைகளையும் துதிகை யிழந்த யானைகளையும் அரசர்களது கொடிமரங்களையும உடைந்த தேகளின அசசு, தேகக கால், குதிரைக்கால், கொடுஞ்சிகளையும அடிதிதிக கொண்டோடின. பிணக் குவியல்கள் குன்றுகளபோல விளங்கின. எஞ்சியவர்கள் நளன் கண்ணுக்கும அம்புக்கும அகப்படாமல அகருவிய லுக்குள் நுழைந்துகொண்டும, பிணங்களே வாரித தங்கள்பேரில் போட்டுக்கொண்டும், இரத்த வெள்ளத்தில் மூழ்கிச் சென்றும் முன்னால் ஓடுகிறவர்களைப் பிடிகக போகிறவர்கள்போல் பாவனை செய்து அவர்களைத் தள்ளிகொண்டி அலகைகளுக்கு முனனே ஓடியும் உயிர் தப்பினார்கள். நளன் எங்கே பாரத்தாலும் தனனுருவமே தோற்றும்படி சக்கரம்போல சுற்றிச சுறறிப் பாரத்து ஓடுகிறவர்களையும் எதிர்க்காது ஆயுதங்களைக கீழே போட்டு நின்ற நிராயுதபாணிகளையும் தஞ்சம் புகுந்தோரையும் விட்டுத் தன்னை எதிர்த்தோரை அடித்து அவராண்மையைக கெடுத்து அவராவியைக் காலனுக்குக் கொடுத்துத தன வலம்புரிசசங்கை எடுத்துத் தன் வாயில்வைத்துத் திரிலோகங்களும் கிலி குலையும்படி பம் பம், பம்மென ஊதினன்.

இவ்வாறு நளன் வில்லெடுப்பதும் சரம் தொடுப்பதும் பார்ப் போர் கண்ணுக்குத் தோற்றுமல் மாற்றார் விடும் அம்புகளைத் தடுப்பதும் எதிர்த்த அரசரைப் படுப்பதும் ஓடியவர்க்கு உயிர்ப் பிச்சை கொடுப்பதும் மடிந்தோரை சுவர்க்கத்துக்கு விடுப்பதும் ஆகிய இவற்றைகண்ட தேவேந்திரன் நளனது வில்லாண்மை யையும் கரவேகசாலவேகத்தையும் தனுர்வேத பாண்டித்தியத்தை யும்மெசசி இப்போரை இப்போதே நிறுத்தும்படி நளனை வேண் டிக் கொண்டானன்றி இந்நிலவுலகை முழுதும் இன்றைக்கே முடிவடையும் என்று நினைத்து மற்ற மூனறு தேவர்களோடும் நளனுருவை மாற்றிக்கொண்டு பழைய உருவத்தோடு நளனை அணுகி,

துன்று களத்தெதிர் துன்னலர் யாரும்
போன்ற முருக்கிய போர்த்தொழி னீங்கி
வென்றி கொள்வேலவ மின்னனை யாடன்
மன்றல் முடித்தனை வாழிய வென்றார்.

இவ்வண்ணம தேவாகள் நளனைச சண்டையை நிறுத்தும் படி வேண்ட நளன் தன் வில்லைக் கீழேவைத்துத் தேரைவிட் டிழிந்து அத்தேவாகளை வணஙகி நின்றான்.

• நளனது வணக்கத்தையும் தேவ விசுவாசத்தையும் வாய்மை யையும் முற்றுமுணர்ந்த அத்தேவர்களில் மகபதி, நளனைநோக்கி "அரச! நீ எவ்விடத்தில் யாகஞ் செயதபோதிலும் நான் என் இயல்பான உருவத்தோடு தோற்றி உன்னால் அளிக்கப்படும் அவிர்ப்பாகத்தைப் பெற்றுக்கொளவேன்" என்றான்.

அக்கினி "வள்ளலே! நீ நெருப்பன்றி அமுசுவையோடு கூடியதும் அமுதம்போன்றதுமான உண்டி சமைக்கும் வித்தை யை உனக்குக் கொடுத்தேன்" என்றான்.

யமன் "புண்ணிய சில! நீ பலவித துன்பங்களை அடை ந்து மனம் வருந்துங்காலத்தும் தர்ம சிந்தனை உன்னைவிட்டகலா திருக்கவும், மிகவும் நெருங்கிய யுத்தத்தில் உனக்கு வெற்றியைத்

தரத்தக்க ஆயுதங்கள் எத்தனை வேண்டுமானாலும் உனக்குக் கிடைக்கும்படியாகவும் வரங்கொடுத்தேன்" எனறான்.

வருணன் "மன்னரேறே! நீ அணியும் மாலை என்றும் வாடாதிருக்கவும், கடலை வற்றச் செயயவும், பாலையை நீர் நிலையாக்கவும் விரும்பினாலும் அவ்வாறே ஆகுமபடியான வல்லமையை உனக்களித்தேன்" என்றான்.

பின்பு தேவர்கள் தமையந்தியை நோக்கி "கற்புக்கரசியே! எக்காலத்திலாயினும் உன கற்பையழிக்க எண்ணங்கொண்டு உன்னைத்தீண்டுபவரது ஆவி போம்படியாகவும், நீ நினைத்த உருவம் எடுக்குமபடியாகவும் வரங்கொடுத்தோம்" என்றார்கள்.

இவ்வாறு தேவர்கள் நளனுக்கும் தமையந்திக்கும் சிறந்த வரங்களளித்தபின் தத்தம் திசைகளுக்குப் போனார்கள். நளனும் வெற்றி வாய்ந்த தன் சேனையோடு தனிருக்கை சேர்ந்தான்.

வில்லாண்மைக்குரிய அனேக அரசரைப் புறங்கண்ட நளனது வல்லமையைக்கண்ட வீமராஜன் மிக்க மகிழ்சியுற்றுத்தன் தவப்பயனைப் புகழ்ந்து, எல்லாவற்றிலும் மேலான ஒரு சக்கரவர்த்தியே தன் மங்கைக்குரிய நாயகனுனதைக் குறித்துக் களிகூர்ந்து தமையந்தியைக காக்கவேண்டிய கவலையொழிந்து அவள் மணவினையைக காணவேணடிய அவாமிகுந்து அதற்காகவேண்டியவற்றைச செயவிக்கும்பொருட்டுக் கலியாண மண்டபத்தை அடைந்தான்.

மணம்புரி படலம்.

அம்மண்டபமானது, பளிங்கினால் செய்யப்பட்ட எழு யானைகளின்மீது பொற்படிகளமைத்து, அவற்றின்மேல் நீலத்தினால் யாளிகள் நிறுத்திப் பல இரத்தினக் கற்களால் மேடையமைத்துப் பளிங்கினால் சுவர் வைத்து இடை இடையே மரகதச் சாளரங்கள்

பொருத்திப், பவளத்தால் பல உருவங்களோடு செய்யப்பட்ட ஆயிரம கால்கள் நாட்டி இந்திர நீலக்கல்லால் போதியமைத்து ஆடகப் பொன்னுல் உதரம் ஏறறி அவற்றில் வெப்புக்கற்களால் இறு குழுழ் அமைத்து மேலே சந்திரகாந்தக் கல்லால் மண்டபம் இயற்றப்பட்டிருந்தது. அதனுள், முத்தினுல் பாலேயும், மரகதத்தால் பசிய இலேயும், பவளத்தால் பழங்களும், வெண்பொன்னுல் உடற்பாகமுமுடைய கமுகுகளும, தங்கத்தால் வாழைத்தாறும், பவளத்தால அத்தாற்றின ஞனியில் தொங்குகின்ற வாழைப் பூவும, பொன்னுல் அடிமரமும, மரகதத்தால் நெடியஇலேயையும் உடைய வாழைகளும் வரிசை வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டன. அம்மண்டபத்தைச சுற்றிலும சில சண்பகம, குறுக்கத்தி, சண்பகம், பாதிரிமுதலியமணமிகுந்த மலர்தரும்விருக்ஷங்களேவைத்து வளர்த்து அவற்றின் மலர்களினின்றும வழியும தேன் அருவி போல் ஓடவும், அத்தேனே உணட வண்டுகள் களித்துப் பாட வும் அமைலர்களில தோயாநதுவரும தென்றலும் திதிதிக்கும்படி யாகவும உயர்னவனம செயயப்பட்டிருந்தது. அமமணடபத் தின் நடுவில் ஒரு வேளவிசசாலேயும ஒமமேடையும் ஒமகுண்ட மும் நியற்றி அதைச சுற்றி வைரபபொடியால் அதற்குரிய கோல மிட்டு, இணைகயல், கணணுடி, சமமம், கொடி, தோட்டி, நிறை குடம், முரசு, விளகு ஆகிய அஷ்டமங்கலத தொழிலும நியற் றப் பொறிகள் நிருமிக்கப்பட்டிருந்தன. அச்சாலேயைக குயுகு முப்பூ, கருப்பூரம, மானமதம், பனிநீர் முதலியன கலக்கப்பட்ட சந்தனகுழமபால் மெழுகி, அங்கே குரிய மண்டலமும் நாணும் படியாக ஒளி செய்யும் மணிவிளக்கேநிய பாலைகள் நிறுத்தி நகஷத்திர மண்டலமோவெனக் கண்டோர சகதேகிக்கும்படி பல வகை இரத்தினங்களாலாகிய கமபளங்களே மேலே விதானமாகக் கட்டினர்கள். அரணமனேயின் முனதிலில் பகதரிட்டி வட்டம் வட்டமாகப் பாலிகை அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இவ்வலங்கார மான மண்டபத்துள் நெங்கங்களின் பிடரியில் பொற்குறடிட்டுப் பவளத்தால் செய்யப்பட்ட குடதேரோடி கூடிய சதுரமான கழுத் தையுடைய தூணகளும, பளிங்கினுல் உத்தரமும், பவளதினுல் மேல்மூகடும் அமைததுப் பலமணிகளால் விமானம் ஒன்று இயற்

றப்பட்டிருந்தது. அவ்விமானத்துள் முத்துசரங்களோத் தாம்பா கவுடைய நவமணிகளாலாகிய தவிசு ஒன்று ஒப்பற்றதாய் அமைக் கப்பட்டது. அத்தவிசின் ஆங்காங்கிருந்த புஷ்பங்களேப் பரப்பிச் சுத்த வெண்மையான பட்டாடை விரிக்கப்பட்டிருந்தது.

அம்மண்டபத்துள,

ஆற்று வேள்வி யருந்தவர் சூழ்வரப்
போற்று நான்மறைக் கோதமன் போர்கெழு
வேற்ற டங்கண் விளங்கிழை மன்றலுக்
கேற்ற யாவையுங் கொண்டே னெய்தினன்.

அங்கு அனேக வேதியர்களும் மற்றுமுள்ளோரும் கூடி யிருக்க வீமராஜனுடைய குல குருவாகிய கௌதமர் மணவினேக ருரிய யாவையும் சேகரித்துக்கொண்டு அரசனேநோகி "மன்ன! மன்றலுக்குரிய காலம் சமீபிக்கிறது. ஆகையால் அக்காரியத்துச் காகவேண்டிய வினேயைத் தொடங்கலாமோ" என வீமராஜன் அவர் திருவுள்ளக்கருத்தறிந்து அவரை வணங்கி ஒற்றரை யேவி நளச்சக்கரவர்த்திக்குத் தெரியுமாறு செயதான்.

அவ்வொற்றர்கள் தம்மன்னன் ஏவலேத தலேமேற்கொண்டு நளனிடத்திற் சென்று வணங்கித தெரிவித்தபோது அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த முனிசிரேஷ்டர்களாகிய காசியபர் முதலி யோர் அரசனே விதிப்படி கங்கை முதலிய புண்ய நீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்வித்தார்கள். நளன் எங்கும் நிறைந்து எவ்வுயிர்க் கும் உயிராகி எல்லாவற்றிற்கும் சாக்ஷியாக விளங்குகின்ற சிவ டெருமானே வாயாரத துதித்து வணங்கிப் பூசுரர்களுக்குப் பூ தானம் கோதானம முதலிய தானங்களும் மனம் 'வெலுக்குமாறு கொடுத்து அவர்களே இருமைக்கும் உற்ற துணேயாகக் கருதி வணங்கி நின்றான். அப்போது அரசனுக்கு அலங்கரிப்போர் பலர் எதிரேவந்து அவனேத் தொழுது அவனருளால் விலேயுயர்ந்த ஆபரணங்களாலும் ஆடைகளாலும் அரசனே அலங்கரிக்கத் தொடங்கினர்கள். முதலில் சூரியன்போலப் பிரகாசிக்கின்ற ஒரு கிரீடத்தை ஒரு பெரிய மலேச்சுங் சிகரம் வைத்தாற்போல்

அழகுபெறசூட்டி, இரண்டு புயங்களிலும் இரு கதிர்கள் வீசுகின்ற ஞாற்போலக் காதில் வசிரக குண்டலங்கள் பூட்டி, அகன்ற மலைபோன்ற மார்பில் அருவிகள்போல அனேக முத்துமாலைகளை சாத்தித, தோள்களில் பொன் வளையங்கள் சேர்த்தப், பிரகாசம்பொருந்திய பொன்மலையை அழகிய வெண்மேகம் சூழ்ந்தாற்போல மதிக்கவொண்ணாத விலையுயர்ந்த வஸ்திரத்தை இடையிற் சாத்தி, எண்ணரிய சிறந்தரசாகன் இடைவிடாது வணங்குவதால் அவரது பொன முடிகள தேயந்து தேயந்த பசும்பொன்னாலாகிய வீரக்கழலைக் காலகளில் வீக்கினர்.

இவ்வாறு மன்மதனும் வெளுகும்படியாக அலங்கரிக்கப்பட்ட நளன், மேருகிரியானது முகபடாம முதலியன அணிந்து நான்கு கால் கொண்டு நடந்தாற்போல விளங்கிய தனது பட்டத்து யானையின்மேல் அமைகசப்பட்ட நவரத்தினங்களாலாய அம்பாரியில அமர்ந்து அந்தணர வாழ்த்தப பேரிகை எங்கணும் ஒலிகக வாத்தியங்கள் முழங்கச சிற்றரசர்கள் களிகத உள்ளத்தனராய் மெயகாப்பாளரபோல் அவனைச சூழ்ந்து அவன் கடைக்கண்ணோக்குக்கு எதிர்பார்த்துவர் சிலர் குடை பிடிக்கச சிலர் சாமரை வீச இரத்தின மயமான கலியாணமண்டபத்தின் சென்று மணத்தவிசில அமர்ந்தான.

தமையந்தியை, அவள் தோழிமார், தாம் கற்றறிந்த முறைகள் எல்லாவற்றிலும சிறந்ததும இணையற்றதுமாகிய முறைப்படி அலங்கரித்து அவளை அவ்வுத்தம ஓரையில, நளனுக்கு விஜய லட்சுமியைத் தத்தஞ் செயயப புருவார்போல் கடல் போலும் அனேக மாதர்கள் சூழ்ந்து அத்தமையந்திக்குரிய பணிவிடை செய்து மனமுவந்து அவளை அக்கலியாண மண்டபத்துக்கு அழைத்துவந்து, தேனைச சொரிந்து அனேக காததூரம் வாசனை வீசுகின்ற மாலைகள் நாற்றிய ஒலியுள்ள மணிகளாலாய விசால மான மண்டபத்தில் எற்றி நளனுக்கு வலதுபுறத்தில் ஒரே ஆசனத்தில் நளனது மனத்தாமரையில் வீற்றிருந்த இலக்குமிபோல் அவளை அவனருகில் வீற்றிருக்கச செயதனர். வேதியர்கள் கடல் முழக்கம்போல் மந்திரம் ஓதி, தேவதுந்துமிகளால் வாத்தியங்கள்

மூழங்க, அரம்பையர்போல் மாதராட, கந்தருவர்போல் யாழ் வல்லோர் யாழுடன் பாட ஹோமம் வளர்த்து ஆகுதி செய்து தாரை வார்த்துக் கொடுத்தற்குரிய சமயம் நெருங்கியவுடன் வீமராஜன் எழுதது விரிந்த தாமரை மலரில் செவ்வகாதல் மலர்ந்ததுபோல நளனது கையின்மேல் தமையந்தியின் மிருதுவான கையை வைத்து 'இருவரும் காண்போர் கண்களுக்கு வேறுடம்புடைய ரேனும் இல்லற ஒழுக்கத்தில் ஒருடம்பானவர்போல் எனறும் பிரியாதமனமொத்து உமையும் உமாபதியும் போலவாழக்கடவீர்' எனத் தண்ணீர் வார்த்தான். பின்பு ஹோம சமபந்தமான காரியங்கள் யாவும் பூர்த்தியானவுடன் நளன தமையந்தியோடி, தேவர்கள பூமாரி பொழிய தேவதியர் ஆசி கூற அக்காசுபியைக் கண்டோர் கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக, வீமனும் அவன் மனைவியாகிய தாருகாசனியும் ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கப் பாணிக்கிரகணம் செய்துகொண்டு அக்கினி வலமவந்து பொரிசொரிந்து, தமையந்தியின் பாதத்தை அம்மியின்மேல் வைத்துக் கற்புகரு வரம்பான அருந்ததியைக் காட்டினான்.

இவ்வாறு மணவினைக்குரிய வெல்லாம் முறைவரப் பூர்த்தியானவுடன் தமையந்தி மிகவும் வணக்கத்தோடு தன தாதையை வணங்க, வீமன் மகிழ்ச்சி கூர்ந்து தமையந்தியை நோகி "என்னருங்குலமணியே, திருமால் திருமகளோத தன்னிருதய கமலத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தாற்போல, அரசன் உன்னை எப்போதும் மனதினிடத்திற் கொள்ளுமாறு அவன மனமகிழ நடந்து அவனை விட்டுப்பிரியாது கூடி வாழ்ந்து, அரசன் திவ்டகிக்கிரகம், சிஷ்டபரிபாலனம் செய்து குடிகளைத் தன மகனைப் போல் பாதுகாத்து இரட்சிகுமபடியான இராசிய காரியத்திலும், இல்லறம் நடாதுவதிலும் நீ அவனுக்கு உற்ற துணையாக வாழக்கடவாய" என்று மகிழ்சிறந்த மனத்துடன வாழ்த்தினான்.

நளன், தன் குலகுருவானவரும், உலகத்திலுளள யாவருக்கும் பிதாவானவரும் தவடிலேயானவருமாகிய காசிபரைத் தனது குலதெய்வமாகவும் தனக்குற்ற குறவர் யாவருமாகவும் மனதுட் கொண்டி அவரது பாதகமலங்களை வணங்கிப் பின்பு வீமராஜனை

அணுகி அவன் சித்திராசனுகையால் அவனேடே ஆலிங்கனஞ் செய்தான். அப்போது வீமராஜனும் கௌதமர் முதலிய முனிவர்களும் அரசனுக்கு ஆக்கம கூறி வாழ்த்தினார்கள்.

பின்பு நளனும் தமையந்தியும் அங்குள்ள உத்தம வேதியரை வணங்கி அவாசளுடைய ஆசிபெற்று அத்தம்பதிகளுக்கேற்படுத்திய அழகிய மணவரையிற்செல்ல அனேகமாதாகள் மஞ்சணீரும் கர்ப்பூரதீபமும ஏந்தித் திட்டி கழித்தார்கள்.

வீமராஜன் தாகங்களில் நால்வகை வருணத்தாருக்கும் உண்டியளித்து அவரவாவிருப்பதற்படி பலவித தானங்களும் கொடுத்துப் பற்பல தேசங்களிலிருந்து வந்த பல வித்துவான்களுக்கும் அவர்கள் புலமைக்குத் தக்கவாறு பரிசளித்து இரவென்றும் பகலென்றும் வித்தியாசமில்லாமல் தேவலோகமபோல் யாவரும் மலர்ந்த முகத்துடன அவ்வரண்மனையில் நடந்த ஆடல் பாடல்களில் மூழ்குமாறு மிகவும் விமரிசையோடு அக்கலியாண உற்சவத்தைப் பலநாள வரையில நடைபெறச செயது யாவரையும மகிழ்வித்தான.

நளனும் தமையந்தியும் தமதெண்ணம முற்றிலும் நிறைவேறியதை நினைந்து ஆனந்த பரவசமாய், நிகரற்று விளங்கினர். இவ்விருவரையும ஒன்று சேர்ந்த விதியையும, ஒப்புயர்வில்லாத அவர்கள் அழகையும, நளனது புயவலியையும் புகழாதாரில்லை. தமபதிகளிருவரும களிதது வாழ்வதைக் கண்டோர் யாவரும் தத்தம மக்களே அருமிலேமையிற் கண்டாற்போல் மகிழ்ச்சியுறுவாரெனில் தமையந்தியின் தாய் தாதையரின் பூரிப்பைச சொல்லவும வேண்டுமோ?

இவ்வாறு நளன் வீமராஜனது விருப்பத்தின்படி அவன் நகரத்தில் அனேக நாள் சுகதோஷமாகத் தங்கியிருந்தான். பிறகு தமையந்தியோடு தன்னகருக்கேக எண்ணங்கொண்டு தன் கருத்தை வீமராஜனுக்கறிவித்தான். உடனே வீமராஜன் நளன் தங்கியிருந்த மணவரைக்குச செல்ல அதையறிந்த ஏவலாளர் நளனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். நளன் எதிர்சென்று போய்த் தன்

மாமனேத்தழுவினனன். வீமராஜன் நளனுடைய மனதின்படியே தமையந்தியை நிடத நாட்டிலகுக கூட்டியனுப்பச சம்மதித்து அதற்காகவேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யதொடங்கினனன்.

தமையந்தி தன் தாயினிடத்தில் உத்தரவு பெறுவதற்காக அவளுடைய அந்தப்புரத்துக்குச சென்று தன் தாயை வணங்கி "என் அருமைத்தாயே! நான் என் கொழுநனோடு நிடதநாட்டுக்குச் செல்வதற்கு மனமுவந்து உத்தரவளித்தருளவேண்டும" என்று மிகவும் அன்புடன் கேட்டாள். இவ்விதமாகத தன் குமாரி எப்போது கேட்பாளோ என அல்லும பகலும அனந்த சயனனே ஆராதித்துவந்த அப்பெருமாட்டி அவ்வினிய வார்த்தைகளைக் கர்ணமிருதமபோல் காதுட்கொண்டு தன் அருமைப்புதல்வியைக் கட்டியணைத்து அவள் விருப்பதனபடியே உத்தரவளித்துப் பின் வருமாறு புதது புகட்டினனள். "என் கணமணியே! உன்னைப் பெண்ணைகப்பெற்ற எனகு எவவித கிலேசமும உண்டாகாதென நினைத்த என் எண்ணம முற்றிலும் கைகூடிறறு. அவ்வாறே உனது புக்ககத்திலும் நின்புகழ் பெருகும என்பதற்கையமில்லை. உலகத்தில் பெண்களாலேயே குலம உயர்வதும தாழ்வதுமுண்டு. ஆகையால் நினது நன்னடகையாலும கற்பினாலும் நின் கொழுநனும் நீ பிறநத குலமும் உயரவேண்டும். கற்பென்பது கணவன் சொல்லியதைக் கற்றுக்கொண்டு அதன்படி நடத்தலேயாகும். ஸ்திரீகளுக்குரிய அச்சம் மடம் நாணம் பயிர்ப்பு என்ற நான்கனுள் நாணம் என்பதை வேலியாகக் கொண்டு அக்கற்பென்னும் பயிரைக் காக்கவேண்டும். அதற்குப் பொருமை என்னும் தண்ணீர் இடைவிடாது வார்க்கவேண்டும். பெண்களுக்குப் பொருமை இல்லையெனின் குடும்பபாரத்தைப் பொறுத்தலாகாது. பொறுமை இல்லாத மனேலியே இல்லாளனைப்படுவள். அவளாலேதான் இல்லறம் வளர்நதோங்கும். இல்லறத்தை ஒழுங்குபெற நடத்துபவர் துறவறத்தில் ஒழுகுபவரிலும் மேலானவராவர். அவ்வில்லறமாகிய வண்டியை இழுத்தற்குரியோர் காதலனும் காதலியுமே. இவ்விருவரும் மனமொத்து, ஒரே ஒழுங்கான வழியைப் பற்றுவராயின் அவ்வண்

டியும் ஒழுங்காகச்செல்லும். அன்றேல் தடைபட்டுச் செல்லாது நின்றுவிடும். மேலும் ஆடவர்கள் உலகத்தில் பல மனிதர்களோடு பழகவேண்டியிருப்பதால் அவர்கள் மனமும் பல வேறுபட்ட குணங்களால் அலைக்கப்பட்டு அமைதியை அடையுமாறு தமதில்லத்துக்குச் செல்லுவார்கள். அப்போது அங்கும் சமாதானம் இல்லையாயின் அவ்வாடவர்க்கு இவ்வீடு காடாகும். ஆடவன் வெளியிற்சென்று உழைப்பதெல்லாம் இல்லறத்தை ஒழுங்குபெற நடத்துவதற்கே. அவ்வுழைப்பால் உண்டாகும் களைப்பை நீக்கும் கைகண்ட மருந்து காதல்யின் கனிந்த வார்த்தைகளே. கடுஞ்சொல்லையுடைய மனைவி காளகத்துப் பேயாவாள். உலகில் நாயகனுக்கும் நாயகிக்கும் இடை நின்று கலகம் விளைப்பது தரித்திரம். அது குடிகொண்டவிடத்தில் கலகம் கூத்தாடும். வறுமையைப் பாராட்டாத மனைவியே மனைக்குற்ற செல்வம். அவளிருக்கும் மனையே எல்லாம் நிறைந்ததாகும். அவளுக்குப் பயப்படாத தெய்வம் இல்லை. கணவன் கற்பகத் தருவைப்போல் நினைத்ததெல்லாம் தனக்களித்துத் தனபதிபோல் வாழும்போது அவனைத் தெய்வமாக நினைக்கும் சீமாட்டிகளைக் காட்டிலும், கணவன் கட்டத் துணியுமின்றிக் கெட்ட நிலைமையிலிருக்கும்போது அவனே தனக்கு இம்மை மறுமை இரண்டிக்குமுற்ற துணையென்றுங் உயாந்த தெய்வமென்றும் நினைத்துத் தன் மனம் ஒத்திருக்கிற பெருமாட்டியே மேலானவள். அவள் பெருமையைச்சொல்ல எவராலும் இயலாது. உயர்குலத்திற் பிறந்த கர்வத்தால் அகமுடையானை அலக்ஷியஞ் செய்து அறுசுவையோடுண்டு ஹம்ஸதூளிகா மஞ்சத்திலமர்ந்து அமரபோகம் அனுபவித்தாலும் அவளிலும் இழிந்தோளில்லை. கணவனே கண்கண்ட தெய்வம் என நினைத்து அவன் காலாலிட்ட வேலைகளை மனமுவந்து தலையால் செய்து கண்டோர் புகழத் தனக்கும் தன் குலத்துக்கும் தன் ஒழுக்கத்தால் பெருமை யுண்டுபண்ணும் பெண்மணி காலகதியால் வறுமையுற்றாலும் அவளே சிறந்த பதிவிரதை யென்றும் பதிவினியென்றும் உலகுக்கு உதாரணமான உத்தமி யென்றும் அழைக்கப்படுவாள். மேலும் உன் கணவன் உன் தந்தையைப்

பார்க்கிலும் மேலான நிலைமையி லிருப்பவர். அப்படிப்பட்ட சிறந்த கணவனை அடைந்ததலேயே உன் தவம் மேலான தென்பதற்கையமில்லை. அரசா மனமகிழ நடப்பது சிறந்த அறி வுடைமை. உன் கணவன் மனதின்படியே நீ நடந்துகொள்ள முயலவேண்டும். இதுவரையில் பெற்றோர்களாகிய எங்களுக்கு உன்மீதுள்ள அளவற்ற அன்பையே துணையாகக் கொண்டு எக் காரியத்தையும் சாதிக்க முயலுவது சரியன்று. உன் கணவன் இஷ்டமே உன் இஷ்டமாகவும் அவருடைய சுகாசுகங்களே நின் னுடையனவாகவும் அவன் மொழிக்கு எதிர்மொழியினறி அவன் கண்மையை வேண்டுவதே நின்னுடைய தர்மம். உததமப்பெண் ணாகிய உனகு அதிகம் சொல்லவேண்டியதிலலை. பெற்ற மனம் பித்து என்பதுபோல் என் மனதுக்குத் தோற்றியவற்றைச சொன்னேனேயல்லது வேறறல்ல. பெண்கள் கலியாணம் ஆகும் வரையில் பெற்றோர் பாதுகாப்பிலிருதது கல்யாண மானபின் கண வன் பாதுகாப்பிலிருப்பதே முறைமை. அமமுறைப்படி நீயும் உன் கணவன் வீட்டுக்குப் போகவேண்டியதுதான். இவ்வாறு எப்போது என்னைக் கேட்பாய என்று அனுஷ்டிதத விரதத்தின் பலன் இப்போதுதான் கைகூடிற்று. காதலகளும குளிர்ந்தன. என் கோகிலமே! உனக்கு ஒரு குறையும வராமலிருக்க நான் தினமதோறும் கடவுளை வணஙகுவேன. உன்னுடைய தோழி கள் யாவரையும உன்னைபோ அழைத்துகொண்டு அருமையாக வளர்த்த பூவையையும் கிள்ளையையும இன்னும மற்ற பிராணி களையும் உன்னைபோ கொண்டு உன் புக்ககதுதகுச சென்று உல கம் புகழ வாழ்வாயாக'' என்று சொல்லித தன் மகளை மார்போ டணைதது முதத மிட்டு உச்சி மோநது, தன மகளைவிட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவ ளாயினும் மனதை ஒருவாறு திடப்படுத்திக் கொண்டு அனுமதி கொடுதததாள்.

தமையந்தி தன் மாதாவின் மனக்கலக்கத்தைக் கண்டு தா னும் சற்றுக் கலங்கி அரிதில் விடை பெற்றுக்கொண்டு தன் தந் தையாகிய வீமராஜனை அடைந்து ''தான் கணவனுடனை செல்ல அனுமதி கொடுக்கவேண்டும்'' என்று வணஙகி நின்றாள்.

வீமராஜன் தன் குலகொழுந்தின் புதுமையான வார்த்தை களே அவளது மழலைச் சொல்லேபோல கேட்டு ஆனந்தமடைந்து நளனேயும் தமையந்தியையும் பார்த்து மனம் பூரித்து அவளுக்குச் சீதனமாக உத்தம இலக்ஷணங்கள பொருந்திய குதிரைகள் பூட்டிய தேர்கள ஆயிரமும, பெருமை பொருந்திய யானைகளாயிரமும், குதிரைகள் இரண்டாயிரமும, செழிப்பு மிகுக ஊர்கள ஐம்பதும், தோழிகளில இரண்டாயிரதைந்நூறு பேர்களும், தாசிகளில் எழுநூறு போகளும், பொன்னாணயங்கள ஒரு கோடியும், இரத்தினகட்டில பலகைக ஆபரணம் நிறைந்த பெட்டிகள் ஆலவட்டங்கள கண்ணாடிகள் சாமரைகள் கவிகைகள் விசிறிகள முதலியனவும், இன்னும் அளவற்ற பொருள்களும் கொடித்துத் தன் மகளேயும் மாபபிளேயையும் பிரயாணப படுத்திவிட்டான்.

அப்போது வீமராஜனது மனைவியா தமையந்தியின் பிரிவால் மனம வருந்தினாகள். அதைக் கண்ட கௌதமா அம்மாதாகளே நோக்கிப பின் வருமாறு சொல்லலுற்றா. " உலகதில் பெண் ணைப் பெற்றவாகள அப்பெண் தம வசத்திலேயே எப்போதும் இருப்பள் என நினைக்கக்கூடாது அவள்பிறர்க்கே உரியவள். உரியவரோடு செல்லுங்காலதது மனமகிழ்ந்து அப்பெண்ணின் உள்ளம மகிழுமாறு விடையளித்து மனம புழுங்காது வாழ்த்தவேண்டுமு. புஷ்பச செடிகளில உண்டான புஷ்பதைத அகசெடி அனுபவிப்பதுமில்லே, அவற்றை அனுபவிப்போர பறித்துச செல்லும் போது வருந்துவதுமில்லை. திருமகளேப பெற்ற பாற்கடல் அத் திருமகள் உடனே திருமாலோடு சோந்து செல்லுமபோதும் வருந்தவில்லேயே. ஆகையால் நீங்கள் வருந்துவதிற் பயனில்லே. இது சுப காரியமாகையால நுங்கத்தைவிட்டு மிக சந்தோஷத் தோடு முகமலாந்திருக்கவேண்டும்" எனறு சொல்லி அவாகள ஆற்றுமையை மாற்றினா. ஆயினும தமையந்தியின் தாயாகிய தாருகாகனி தன பெண்ணைத் தன்னேப்போல் பரிவுடன் பாதுகாப்பவாகள் அவள்புக்ககதில யாரிருக்கப் போகிறார்கள் என நினைத்துத் தமையந்தியின் உயிர்த்தோழியை அழைத்து " மனுகையே, எனக்கு நீ வேறு தமையந்தி வேறல்ல. அவளிடத்தில்

உனக்கு என்னைக் காட்டிலும் விசேஷ அபிமானம் இருக்கலாம். ஆயினும், அவள் பிரிவால் மனம் வருந்துகின்ற நான் எந்தவிதத்திலாவது என் மனதுக்குச் சமாதானத்தை நாடுகிறபடியால் அது சம்பந்தமாக உனக்குத் தெரிவிப்பன சிலவுண்டு. அலையாவன; இதுவரையில் நாங்கள் தமையந்திக்கு அன்னையாக இருந்து அவளிஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்து எமதுயிர்போல் பாதுகாத்து வந்தோம். இனி தமையந்திக்குத் தாய் நீயே. அவளுக்கு வேண்டுவனவற்றைக் குறையாது செய்து அவள் எவ்விதத்திலும் மனத்தளர்ச்சியடையாதபடி பாதுகாக்கவேண்டியது உன் கடன்,'' என்று சொல்லி அவளுக்கு விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணமெல்லாம் அளித்து அவளை மகிழ்வித்துத் தமையந்தியோடு அனுப்பினாள்.

மீட்சிப்படலம்.

மற்றிவை நிகழும் வேலை மகிழ்வோடு மாமன் றன்பால்
வெற்றிகொள் குருதி வைவேல் வேந்தர்கோன் விடைகொண் டேற்றமில் கேள்வி சான்ற அமைச்சரை யினிதி னேக்கி [டேகி
யிற்றை நாளேழுச்சி யென்ன விமிழ்முர சறைக வென்றான்.

நளன் வீமராஜனிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு தன் அமைச்சரை அழைத்துத் தான் தன் நகருக்குப் புறப்படும் செய்தியைத் தன் சேனைக்கு அறிவிக்குமாறு முரசறையச் செய்தான். அவ்வொலியைக்கேட்ட சதுரங்க சேனைகளும் களிப்பினால் கடல் முழக்கம்போல் ஒலித்து அணி அணியாக நின்றன. நளன் மலர்ந்த முகத்தோடு அனேகர் சந்திரவட்டக் குடை பிடிக்கவும் கவரி வீசவும் தனது பொன்மயமான தேரிலேறி நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் நற்சகுனக் காக்ஷியோடு அனேக வேதியர் ஆசி கூறவும், பல சிற்பரசர் அவனைத் தொழுது சூழ்ந்துவரவும், அண்டமுகடெடபட முரசொலிக்கவும் அச் சேனைகளால் எழுப்பப்பட்ட புழுதியானது ஆகாயத்திற் கிளம்பி

அப்பாலும் செல்வதற்கிடமில்லாமையால் எங்கணும் கவிந்து மூடாதபடி உத்தம யானைகள் சொரிந்த மதநீரிற் கலந்து சேறுமிப் பூமியிற்றங்கவும, இப்பெருஞ்சேனைகள் யாவும் பூமியிற் சென்றால் அச்சுமை பொறுக்காது பூமிசலிக்கும் என நினைத்து ஆகாயத்தில் பறப்பனபோல் பரிந்து ஓடவும், இளஞ் சூரியனுடைய ஒளியை மறைத்து நிலவொளியை வீசுவனபோல் முத்துக்களாலான வெள்ளைக்குடைகள் எங்கணும் நிழற்றவும் தனது அழகிய நகரைநோக்கிப் புறப்பட்டான்.

தமையனுதி தனது அருமையான பூவையையும் கிள்ளையையும் தனது தோழியர் எடுத்து வரவும், மற்றும் பலர் அடைப்பை ஆலவட்டம் சாமரை முதலியன எடுத்துத் தன்னைச் சூழ்ந்து வரவும், கணக்கற்ற மாதர் பெண்யானைகளின் மீதேறி இரு புறத்திலும் செல்லவும் ஒரு அழகிய பல்லக்கில் ஏறிச் சென்றான்.

நளனது அமைசசர் அரசன் புறப்பட்ட செய்தியைத் தூதர்களால் தெரிவித்தது நளனது அழகிய நகராகிய மாவிந்த நகரத்தை அலங்கரிக்குமாறு ஏற்பாடு செய்தார்கள். அச்சுகரத்தார் களிப் பின் மிகுதியால தமது மாடங்களே அலங்கரித்து மங்கலச் சின்னங்களமைத்துப் பூலோக அளகையெனச்செய்து தமது அரசனும் அரசியும் வரும் மார்க்கத்தில் வெகுதூரம் சென்று அவீர்கள் வரவை அவாவோடி எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் கள். நகரிலிருந்த அமைச்சர் முதலாயிஞர் அரண்மனையைத் தேவேந்திரன் சபைபோலாக்கிச் சிங்காரத்தோட்டங்களைச் சீர் படுத்தி அரண்மனைக்குமுன் பந்தரிட்டுப் பல மணிகளாலும் பட்டாடைகளாலும் புஷ்பமாலைகளாலும் அலங்கரித்துப் பூரண கும்பங்களமைத்து உத்தமவேதியர்களால் உத்தம மந்திரங்களே ஓதுவித்து, மங்கலவாத்திய முழக்கச்செய்தார்கள். அவ்வமைச் சர்களிற் சிலர் தமது அரசனையும் அரசியையும் எதிர்கொண்டு அழைத்துவர அனேக உத்தம இலக்ஷணங்கள் பொருந்திய பெண்கள் மங்கலத் திரவியமும், பூரணகும்பமும், நீபமும், ஏந்தி வர வாத்தியமுழங்க, நாட்டியப்பெண்கள் ஆட, பாவலர் கவி பாட, மாகதர் அரசன் புகழ்பாட, யாழ்வல்லோர் யாழின் நரம்

பொலியும் தமது மிடற்றொலியும் வேற்றுமையின்றிக் கன்தரு வரும் நாணுடம்படிபாட மிகவும் விமரிசையுடன் அரசன் வரும் வழியில் எதிர்சென்று பேரளர்கள்.

அப்போது அரசனுடைய சேனைகளின் முழக்கத்தையும் மூரசொலியையும் வெகுதூரத்திற்கப்பாற் கண்ட அநுசரத்தார் பிரிந்த தாயோடுகூடுங் கன்றைப்போல் மகிழ்ந்து மெயமறந்து செய்த கரவோசை குரலோசையால் சேனைகளின் முழக்கம் அடங்கிற்று. அவர்களிற் பலர் ஒருவரை ஒருவர் களிப்பின மிகுதியால் கட்டித்தழுவுவரா; ஒருவர்பேரில் ஒருவர் கையூன்றிக் குதித்தோடுவார். அனேகர் கூட்டமாகக கூடிக கூத்தாடுவார். பலர் அரசன் வெற்றியைப் பாடுவர். இவ்வாறு அநுசரத்தார் களிப்பினால் தாம செய்வது இன்னதென்றறியாமல குதூகலத்துடன் எல்லிழ இடமில்லாமல் நெருங்கி அரசன் திருமுகத்தைக காண ஒருவரை ஒருவர் இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு கண்ணிமையாது நின்றுகொண்டிருக்கையில, கையிற் பொற் பிரமபுகொண்ட பிரதானிகள் அரசன தேர்செல்ல வழிவிடுமபடி அவர்களை இருபுறத்திலும் விலக்கிக்கொண்டே செல்ல, உதயகிரியில் தோனறும் இளஞ்சூரியனேப்போல் முன்னிலும அனேகமடங்கு ஒளி மிகுந்து தனது அழகியதேரில் தமமையாட்கொள்ள வருகிற தமது ஐவகுரவரும் ஒருருவெடுத்து வந்தாற்போனற தமத்து அரசனேக்கண்டு மனமபூரிதது அவனது கருணைமழையால் செழித்து அவனது நகைமுகத்தால் பேரின்ப வாழ்வு பெற்றூர் போல் பரவசராகிப் பார்த்துகொண்டே நினறூர்கள். அப்போது அதுவரையில் தாயில்லாது வருநதிய மகளேத தாவித தேடிவரும் அன்னேபோல் சிவிகையில அனேக ஸ்திரீ இரத தினங்களுக்கு மதியில் ஒருவியே மதிக்கப்படாத இரத்தினம் போலவும் அனேக அன்னங்களுக்கு மதியில ஒரு அரச அன்னம் வீற்றிருந்தாற்போலவும் அழகெல்லாம சோந்து ஒருரு வெடித்தாற்போலவும் வீற்றுச்சென்ற அரசியைகண்டு இந்த இலக்குமியைக் கைக்கொண்ட நமதரசனுக்கு அரியது யாதி? நம தரசனுக்குரிய நாயகி இவ்வம்மணி இல்லேயாயின வேறு யார்

தான் உரியவராவார்' என்று தமக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டு அந்தரத்து மாதரெல்லாம தலைமயாதியோரும் ஆடவர் யாவரும் நளனேயும் அவர்களே விட்டுப்பிரிய மனம் வராமல் மொய்த்துச் சென்றனர். அரசன் வரவுக்குக் காத்திருந்த அமைச்சர் முதலியோர் அரசனேயும் அரசியையும் வணங்கி அவர்களருள் பெற்றுத் தம்மைப்போன்ற மற்ற அமைச்சர்களேயும் தழுவிக் களித்து வாத்தியங்கள் முழங்கப் பலவகைச் சின்னங்களும் முன்செல்ல எங்கே பார்த்தாலும் கண்ணுக்கினியனவாகச் செயயப்பட்ட அலங்காரங்களால் விளங்குகின்ற நகரை நோக்கி அரசனேடு சென்றனர்.

தமையந்தி, அந்நகரின் அமைப்பையும் வனப்பையும் பார்த்துக்கொண்டே சென்றாள். அம்மாவிந்த நகரம் கடல்போன்ற அகழியாலும் வெண்மேகம்போல் ஆகாயத்தை அளாவி நிற்கும் மதிலாலும் சூழப்பட்டு போகவதி யென்னும் நாகலோகத்து நகரம்போல விளங்கிற்று. அந்நகர் அனேக வாயில்களாலும், பருமனிலும் உறுதியிலும் மந்திரமலைக் கொப்பானதும் ஆயுதங்கள் நிரம்பக காவலோடு கூடியதுமான கோபுரங்களாலும், மேகக்கூட்டத்துக்கொப்பான மாளிகைகளாலும் திலங்கிற்று. அந்நகருக்குள் எங்கே பார்த்தாலும், பயிற்சிக் களங்களும சக்தி ஆயுதங்களும நிறைந்து இருந்தன. அது படைச சேவகர்கள் காவலுள்ளமாய, கூர்மையான ஈட்டிகளாலும் பீரங்கிகளாலும் அனேக யந்திர வலைகளாலும இரும்பிலாற் செயயப்பட்ட பெருஞ் சக்கரங்களாலும அலங்கரிக்கப் பட்டதுமாய விளங்கியது. உட்புறத்தில் அழகிய வீதிகளும், அலங்கரிக்கப்பட்ட சதுக்கமும சந்தியும் நிறைந்திருந்தன. அக்கோசை சுற்றி கனிகளோடு கூடிய மா, தென்னை, வாழை, பலா முதலியனவும்; கடப்பம், அசோகு, சண்பகம், புனனை, ஆசர, மகிழ், பச்சிலை, தாழை, அரிசெல்லி நாவல், பாதிரி, நீர் நொச்சில், அலரிச்செடி, பாரிஜாதம் முதலிய புஷ்பதருவும மரஞ்செடிகளும் நிறைந்த சோலைகள் சூழ்ந்திருந்தன. அசோலைகளில் அனேக பக்ஷிகள் பாடின. பல வகைக் கொடிப் பந்தல்களும், அழகிய சித்திரசாலைகளும், கண்ணாடிபோல் விளங்குகின்ற பளிங்கு மாடங்களும், செய்குன்று

களும், நீர் நிரம்பிய வாவிகளும், தாமரை நீலோற்பல முதலிய மணமதரு மலர்களும் அவற்றில தங்கும் அன்னம் நீர்க்காக்கை சக்கரவாகம் முதலிய பக்ஷிகளும், உடைய தடாகங்களும் நிரம்பி யிருந்தன. அந்நகரில் அனேகம தாமரை ஓடைகளும் விசால மான குளங்களும் இருந்தன. அந்நகருக்குரில் தன்னேயதித் தோர் பாவத்தைப் போக்குவதில் இணையற்றதும் உயர்தோரால் புகழப்பெற்றதும், ஆதியில தன் கரையில் பெரிய பட்டணங்க ளேயும் வியாபார ஸ்தலங்களேயும் பூர்வீக அரசர்களுடைய இராஜ தானிகளில் பலவற்றையும், ஸ்தாபிக்கத்தக்க பெருமை வாய்ந் ததும், முதல் முதல் அதன் கரையிற்றங்கியவர்களுக்குக் கல்வி அறிவு, ஒழுக்கங்களே விருத்தி செய்து பின்பு எங்கும் பரவச் செய்ததும், தன்னேயடைதோர் பாவத்தைப்போக்கிப் பரகதிக்கு வழிகாட்டுவதுபோல் அதன் பாழிடங்களேப் பதிப்படுத்திப் பக்குவ மான கழனியாக்கும் தன்மையுடையதும், இமாலயத்தின் புக ழெல்லாம் ஒன்றுகூடி ஒரே வழியாகச் சென்றனபோல் மிக வெண்மையாக என்றும் வற்றுத திவ்விய நீரையுடையதும், பாகீ ரதி, சானவி என்னும் பல காரணப்பெயர்களேயுடையது மாகிய கங்கையென்னும் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய நதி அந்நாட்டி லோடிப் புகழ்பெற்றது. அந்நகரத்தில் உத்தம வேதியர்களும், தமதொழுக்கந்தவறுத பல வருணத்தாரும், சத்தியமே இம்மை, மறுமை இரண்டுக்குமுரிய சாதனமாகக் கொண்டு அதைக் காத் தலே விரதமாகக்கொண்டிருந்தனர். பசுக்கள் கணக்கற்றிருந்தன அங்கே முப்பத்திரண்டு தர்மங்களும் குறையாதநடத்தப்பட்டன. குடிகள் முகங்கள் மலர்ந்திருந்தன. துக்கம் என்பது அந்நகரில் எப்பக்கத்திலும் காணப்படவில்லே.

இவ்வளவு பெருமை வாய்ந்த அந்நகரைப் பார்த்துக் கொண் டே தமையந்தி அரண்மனேக்குச் சமீபத்தில் செல்ல நளன் தனது அழகிய தேரைவிட்டிழிந்து பலவகை வாத்தியங்கள் முழங்க வேதியர்கள் பூரணகும்பம் ஏந்திவர அரண்மனேக்குட் செல்வதற் குத் தமையந்தியைச் சிவிகையை விட்டிறக்கி அனேக தோழி மார் சூழத் தன்னேடு அழைத்துக்கொண்டு சங்கம் துந்துபி முத

லியன முழங்கப் பிராமணர்கள் 'ஜய ஜய' என்றொலிக்க, முனிவர்களும் சூதர், மாகதர், வந்தி முதலியோரும் துதி செய்ய தன் நகரத்தார் மகிழ்ச்சி கூற நளனும் தமையனுடனும் அரண்மனைக்குட் பிரவேசித்தனன். இவ்விய ஆனைகளை லமர்த்தாகள அனேக மாதாகள மங்கல ஆலத்தி எடுத்தனர். நிட்டிகழித்தாகள. பலா அரசனையும் அரசியையும் துதித்தன பாடினர். அனேக சிற்றரசர்களும் மற்றுமுள்ளோரும் கொணர்ந்து வந்த கபபம் சில வருஷங்கள் வரையில நிறுத்தபபட்டன. சேனைகளைக் காப்போருக்கும் அதிற் சேவித்தோருக்கும் பல மாதசசம்பனகைகள் இனி மாகக கொடுக்கபபட்டன.

இவ்வாறு அரசனும் அரசியும் தமது நாடடைநது இராச்சிய காரியங்களையும் இல்லறததையும் ஒழுங்குபெற நடாதது உயிர் ஒன்றும உடலிரணடுமாக வாழ்நது வநதாகள.

கலிதொடர் காண்டம்.

கலிதோன்று படலம்.

ஈங்கிவ னின்னண மிருடப வானிடைப்
பூங்கழல் விண்ணவர் போகு மேல்வையிற்
றீங்குறு படபழி தீது சூழ்வர
வாங்கவர் முனகலி யடைந்த தோதுவாம்.

நளன் தன் நகரில் இவ்விதமாக வாழ்நது கொண்டிருக்கையில், முன்னே தமையனதியின சுயமவரததுக்கு வந்திருந்த தேவர்கள திருமபித் தம்மூருக்குப் போய்க் கொண்டிருகும் போது தமக்கு முனனே கறுதத உடலோடும் கொண்டிக் காலோடும் போய்க்கொண்டிருந்த கலியைக் கண்டார்கள். அவர்களில் தேவேந்திரன் அசசனியனை அழைத்து "நீ இவ்வளவு

பரபரப்புடன் எங்ஙனம் செல்கின்றாய்?" என்று கேட்டான். அதற்குக் கலி தேவேந்திரனை நோக்கித் "தேவராஜனே! பூவுலகில் வீமராஜன் புத்திரி தமயந்தி என்னும் அழகிற் சிறந்த ளொருத்திக்குச் சுயம்வரம் நடக்கப் போகிறதென்று இப்போதுதான் கேள்வியுற்றேன். அவளைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டு மென்னும் அவா மிகுதியால் மிகவும் விரைவாகச் செல்கின்றேன். அதனால் இப்போது தம்மோடு வார்த்தையாட அவகாசமில்லை. இதோ ஒரு நொடியில் போய் அவளைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு திரும்பி வருகிறேன். இப்போது தம்முடன் எனக்குச் சற்று நின்றுகூடப் பேச நேரமில்லை. வீணாக என்னைத் தாமதப்படுத்தவேண்டாம். நான் போய் வருகின்றேன். ஆனால் நான் தமையந்தியைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு திரும்புவதைத் தவிர எனக்கு அங்கு வேறு ஒரு வேலையுமில்லை. நான போனால் எனகது ஒருவித தடையுமிராது. தமையந்தியும் என்னைப் பாராதபிறகு வேறொருவரையும் விரும்பமாட்டாள். என் போலைக் கேளாதவாகளும் எனகது வசப்படாதவர்களும் எவ்வுலகினுமில்லை. அசசுயமவாதிகது என்னை பார்க்கிலும் மேலானவர் யார் வந்திருக்கப் போகிறார்கள். ஆகையால் காலத்திற்போய்க் காரியத்தை முடித்துகொணடு அத் தமையந்தியுடன் நான் சகதோஷமாய வரும காஷியைத் தூர கணடு களிகக வேண்டாமா. வீண்காலம் போகவிட்டேன். நான் போய் வருகிறேன், என்று தன் வாயில் வந்தபடி பிதற்றிக் கொண்டு துரிதப்பட்டான்.

இவ்வாறு பைத்தியம் பிடித்தவன்போல் பேசுகிற கலியின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட தேவேந்திரன், புன்னகை செய்து கலியை நோக்கி "தமையந்தியைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளத்தானா இவ்வளவு துரிதப்படுகிறாய். இனி அவசரப்படவேண்டியதில்லை. அப்பெண்மணியின் சுயம்வரத்துக்குத்தான் நாங்களும் போய் வருகிறோம். அவள் தனக்கியைந்த கணவனும் வில்லாளிகளில் வெற்றிமாலை வாய்ந்தவனும் அசுவசாஸ்திரம்

அமைவரக் கற்றவனும் நிடத நாட்டுச் சக்கரவர்த்தியும் பூலோக மன்மதனுமான நளனையே விரும்பிக் கலியாணம் செய்து கொண்டாள். அவளே விரும்பி அசுயம்வரத்துக்குப்போன திரி லோக மன்னர்களும் லெட்சித் தலேகுனிந்து தமதிருப்பிடம் சென்றனர். நாங்களும் தம்பதிகளே ஆசீர்வதித்து எமதிருப் பிடத்துக்கேகின்றோம்'' என்று சொன்னன்.

தேவேந்திரனது புன்னகையானது திருபுராரியின் நகை யைப்போல் கலியின் உள்ளத்தை வெதப்பக் கண்களில் நெருப் புப்பொறிபறக்கக் கையோடு கையறைந்து பற்களைக் கடித்து அங்குமிங்குங் குதித்துத் திரிலோகங்களேயும் தன் நீமையால் அழிக்க எண்ணங்கொண்டவன்போல் மேலுங் கீழுமாகப் பார்த்து ''ஒரு அற்பமானிடப் பேதைக்கு அவ்வளவு மனத் துணிவா. ஒன்றுக்கும் பற்றுத ஒரு பெண்பிள்ளைக்கு இவ்வளவு நெஞ்சழுத்தமிருக்குமாயின் ஆண்பிள்ளைக்கு எவ்வளவு இருக்க வேண்டும். தாழ்ந்த மானிடப்பிறவியில் ஒரு சாதாரண நிற் றரசனுக்குப் பெண்ணை அவளே ஒரு பொருளாக மதித்துத் தேவர்கள் விரும்பிச செல்லுகிறதாம்; அவர்களே அலக்ஷியம் செய்துவிட்டுத தனக்குப்பிடித்த ஒரு மானிட அரசனை அவள் கலியாணம் செய்துகொள்ளுகிறதாம். என்ன அநியாயம். தேவர் களே இவள் யார் என்று நினைத்தான். அவர்கள் நினைத்த மாத் திரத்தில் எதையும் ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லவர்களல்லவா. ஒரு மானிட ஸ்திரீயால் தேவ வகுப்பு இகழப்பட்டதென்றால் நமது பகைவர் நமமைக்கண்டு எளனம் செய்யமாட்டார்களா. கலி என்பவன் தேவர்களில் ஒருவனென்று அவள் நினைக்க வில்லேபோலிருக்கிறது. மூப்பது வருஷம் உலகத்தில் வாழ்ந்த வனுமில்லே, மூப்பது வருஷம் கெட்டவனுமில்லே, என்னும் பழமொழி எற்பட்டது என்னலல்லவா. அவள் கர்வத்தை அடக்கி அவளைக் கண்கலங்கச செய்வது எனக்கு ஒரு பெரிய காரியமா. நான் இதுவரையில் அவளே நோக்காதிருந்ததனலல் லவா பெரிய வாழ்வை அடைந்ததாக நினைததுக்கொண்டிருக் கிறாள். எனது கடைக்கண்ணால் சற்று நோக்குவேனாயின்

அவளை உலகமும் மதிக்குமா. அறியாமையையுடைய அத் தமையந்தியே நளனை விரும்பினாலும் அந்நளன் தேவர்களிருக்கத் தான் எவ்வாறு அவளை மணக்கத் துணிந்தான். தேவர்கள் அவனுக்குத் தாழ்ந்தவர்களா ; வலுவிற் குறைந்தவர்களா. செல் வத்தால் தேயந்தவர்களா. நான அவர்களைச் சும்மாவிடப் போகிறதில்லை. அவ்விருவரும் தமக்கு இணையான தம்பதிகள் யாருமில்லை என்ற கவர்ந்துகொண்டி சுகமாக வாழக்கருதிய எண் ணத்தைக்கொடுத்து, மேலோரை அட்டைசெய்தது தமதிவி டப்படி நடந்த அவ்விருவருடைய களிப்பைக் குறைத்து ஒருவர் போனவழி யொருவாபோகாமல பிரிந்திருந்து நினைவாடித்திருவில் நிற்குமாறு செய்யாவிட்டால் நான் கலியல்ல 'கொட்டினால் தேள் கொட்டாவிடில் பின்னேப்பூச்சி' என்னும் பூலோகப் பழமொழி பிசகல்ல. இன்னும் அவர்கள் வாழ்வைகெடுத்து, நாட்டைப் பறித்துக்கொண்டு, அனுதிகளாக்கிக் காட்டுக்குதுரத்திக் கண் ணீர் விட்டுக் கதறசெயகிறேன். திருமூர்த்திகளும என் வஞ் சனைக்குப் பயப்படுவார்களெனமுல் மானிடாகள எனக்கு எம மாத்திரம். கலியின வஞ்சனையை மாறறக கடவுளுமுண்டோ. அந்நளனுக்குத் திருமூர்த்திகளும் உதவிசெயத்தானும் என்னை வெல்பவருமுண்டோ. என நோகருக்கு எதிர்ப்பட்டவர்கள் என் வஞ்சனையில் சூழப்படாமல் தப்புவதுமுண்டோ. எனக்கு ஈட் பானவர்களே என் வஞ்சனையைப் பொறுக்காது வருந்துவாகிர னில் நான் பகைமை பாராட்டுகினறற அந்நளனு என் வஞ்சனைக் கீடானவன். ஆகட்டும் ; இதோ சொல்லுகிறேன். என் சப தத்தை நிறைவேற்றி, அவர்களிருவரும் ஒன்று சேராமல் வருந்திப் பரிதபிப்பதை என் கண்ணால் கண்டுகளிக்காமல் இவ் வீண்ணுலகில் அடிவைப்பதில்லை என்று கலி சபதம் செய்தான்.

அந்த உறுதிமொழியைக்கேட்ட தேவேந்திரன் கலியை நோக்கி "நீ வீணாக அவசரப்படாதே. அழகிற் சிறந்த இணை யில்லாத அத்தம்பதிகளைப் பிரித்து வருத்துவதனால் நீ அடை யும் இலாபம் என்ன. அவர்கள் உனக்கிழைத்த தீங்குயாது? யாவரையும் வருத்தும்படியான வல்லமை இருந்தால் அதை

உபயோகிக்கும் விதம் இதுதானே. சாமர்த்தியத்தால் புகழ டையவேண்டுமேயல்லது இகழ்வுறலாமோ. ளன் மற்ற அ சர்களோடு எண்ணத்தக்கவன் அலலன். அவனைக் கடவுளரும் புகழ்வார்கள. அவன் நாட்டில் தர்மதேவதை மனமகிழ்ந்து வாழும தவிர, யுத்தகளத்தில் அசரிரகத்துக்கு எதிர்ப்பட் டோர் யாவரும யாணைகளாவர். நீ நாடும இடம அதர்மத்தா லல்லவா இருண்டிருக்கவேணடும். இந்த இடத்தில் தானே உன் ஆணை செலலும. நீ ஒருவருகரு முன்னினறு உன் வல்ல மையைக காண்பிப்பது வழகமல்லவே. எப்போதும மறைந திருநது காரியத்தைச் சாதிக்குந தனமையுடைய நீ புகழால வெளுத்திருக்கின்ற ளனுடைய நாட்டில் எனது தங்குவாய. அவன உறுதியாகக்கொண்ட சததியம் உன்னைத தாக்குமே. மேலும தமையநதியோ கற்புகரசி. அவளும் உனனைப்போலத் தீமைசெயய நினைப்பாளாயின் அனேக கோடி கலியரைத் தன் பதிவிரதாகனியால் எரித்துச சாம்பலாக்கும சிறப்புற்றவள். ஆனல் தமையந்தி ளனனுக்குத் தான் உரியவளே யன்றி வேறொருவரும் அவளுகனையாகார். மற்றவர் அவளிடதில் மனம வைப்பதும் தகாது. தகுதியான காரியத்தில் தலையிடு வது கேவலம் மானிடாகளே தகுதியானதன்று ; எனில் தேவர் களுக்கழகாகுமோ. அற்ப தீழ்மகள்போல, ஐம்பொறிகளின் அவதிதைகளே அடக்க வலாது அதன் வழியே மனதைச்செல்ல விட்டுக "கண்டதே காகூி கொண்டதே கோலம்" என்ற கொள்கையைக் கைப்பற்றினுல் அது தேவ ளருப்பு முழுமைக் கும அழியாப் பழியை உண்டு பண்ணுகா. தமையநதி நட்மை இகழ்நததாக நினைக்கும்போது மாதிரம நமது பெருமையை யும் உயர்வையும் நாம் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்வதுபோல நாம் நமக்குத் தாழ்நதவர்களாகிய மானிடர் தன்மையை அனுசரிக் கும்போது நமக்குரிய பெருமையும் உயர்வுங்கெட்டத் தாழ்மை யுண்டாகுமே எனபதை நாம் உணரவேண்டாமா. காமிகளின் ஒழுக்கத்தைக் கடவுளர் கைக்கொள்ளலாமோ." என்று சொன்னுன்.

அசத்துக் கலி கைகொட்டி நகைத்து நாம் விரும்பிய ஒரு மாதை அடைவதிலும் மேலான தர்மமும இன்பமும் வேறுண்டு நிருகிறதா. அக்காரியம் கைகூடுவதாக இருந்தால் தர்மமும் இரக்கமும் முன்னிற்குமோ எல்லாம் தெரிந்திருந்தும் ஒன்றும அறியாதவர்போல பேசுகிறீரே. எனக்குத தர்மமென்றும் அதாமம என்றும் வித்தியாசமுகூட உண்டா. எனக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான். பசுவைக கொல்வேன் பறையனே உயர்த்துவேன், யாகத்தைக் கெடுப்பேன, மோகத்தை வளர்ப்பேன், அறத்தைத தடுப்பேன், மறதைக் கொடுப்பேன்; வாழ்வைச சிதைப்பேன், தாழ்வை மதிப்பேன், மறையை இகழ்வேன் சுரை(கள்)யைப் புகழ்வேன்; மெயயை வாட்டுவேன், பொய்யை ஊட்டுவேன், சபத்தை ஓட்டுவேன், விபத்தை பூட்டுவேன். ஆகையால் என் கட்டுரை நிறைவேறும் வழியைத் தேடுவேனேயல்லது இனி யார் சொல்லியபோதிலும் நான் கேட்பவனல்ல. வீண் வார்தைகளைக் கொட்டுவதில் பய னென்ன எனக்கு வரும் பழியை நீங்கள ஒருவரும் பங்கிட்டுக் கொளளவேண்டாம்; போய வாருங்கள்" என்று தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்களை நோக்கிச் சொன்னன்.

அதைக்கேட்ட இந்திரன் "நொண்டிக்கு நூற்றெட்டு கர்வம் என்பது சரியாக இருகிறது. இவனிடத்தில் தர்மசாஸ்திரம் பேசினால் அதை அதர்மமாகக்குவான். அற்பர்களுக்குப் புத்தி சொல்லப்புகுந்தால் அவமானம் நேரிடுமே யன்றி அதன் பயனே. அறியமாட்டார் குறைக் கொள்ளிபோலும் நிறத்தையுடைய இவனுக்கும் தமையநதிக்கும் எந்த விதத்தில் ஒற்றுமை அலர்ந்த செந்தாமரையைக் காக்கை விரும்புவதுண்டா; விரும்பினாலும் உலகம் பழிக்காதா. ஆனால் எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் தம் நிலைமையும் குற்றமும் உணர்ந்து நடப்பது சாத்தியமான காரியமன்று போலும் பழி பாவத்துக்கஞ்சாத பாவி அவ்வழியை தம்பதிகளுக் கிடையூறு செய்ய எண்ணங்கொண்டானே. அத்தமையந்தி இவனைச்சபிக்கமாட்டாளோ. அச்சாபம் இவனைப் பற்றுமலவிலேமோ. ஆனால் ஆயிரந்தேன் கொட்டிய விடத்தில்

ஒரு கட்டை எழும்பு கடித்தால் கடிக்குமோ என்பதுபோலச் சாபத்தையே தான் செயலாக காரியங்களுக்கு வெகுமதியாகக் கொண்டு அதனால் காயத்தைத் தழும்பிட்டுக் கறுத்த தேகத்தையுடைய இசசனிக்குத் தமயந்தி சாபம ஒரு கற்கண்டுக்கட்டி. மூர்க்கரோடு பழகுவதும் அவரைத் திருந்த முயலுவதும மூதறிஞர் கொள்கையனறு.'' எனறு தனகுளே சொலலிகொணடு மற்றத் தேவர்களோடு தனனுலகம சேனறான்.

கலி தன்னுடலைப் பார்க்கிலும பதினமடங்கு கறுத்த மனமுடையவனைய அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி மிகவும் விரைவாக நிடதநாட்டை யடைநது அதனுட்புக எததனிகையில் அநநாட்டில் இடைவிடாது பொருள நிலம நாடி முதலியவறறை வேதியர்க்குத தாரை வார்த்துகொடுகெகும நீரின பெருக்கை நீருதிச் செல்ல எலாதெனக் கண்டான். பினபும எத்தனிகையில் அநநாட்டில் வேதியர்கள் தேவாகள விருமபும்படியான யாகஙகளைச் செய்து அரிய வேத மநதிரஙகளை நாவார உசசரிப்பதைக கண்டி அவன கால் பெயராது நினறன. ஆயினும ஒரு தினையளவாயினும நீமை செயயப் பமிமாயின அதையே தூணேயாகக் கொண்டி அநநகரினுட் புகுநது நளனைப் பற்றலாமென எண்ணங கொண்டி காத்து நிற்கையில் அநநகரில ஒனறுவது வேத விதிகளும், அற நெறிகளும, சததியதறகும மாறுகை காணபபடவிலலை. வீடகள் தோறும் கற்புடைய மாதர் கூட்டமும, வீதிகளில தேவாகளுக்குச்செய்யும திருவிழாச சிறப்பும காடகளில ஐசுவரிய யோகியர் ஈட்டமும நிறைநதிருநதன. அரசனிடததில தானம், டெருங கொடை, அமைதி, அன்பு, உண்மை, வெறறி, புலனடக்கல், பரிசுததம முதலியன நிறைநதிருநதமையால குடிகளும் பொறுமை, பொச்சாப்பு, ஆணவம, செற்றம முதலியன நீங்கியவர்களாய்த் தருமததை அனுசரித்து நோயற்றுக் கொலை, சிறை முதலியன நீஙகி ஐவகைப்பகையும் ஒழிநது பாபம் விணடி இனிய வார்த்தையும் தர்மசிநதனையும் உடையவராயிருந்தனர். மழையைக் கடவுளும் காலத்தில் பெய்வித்ததால் பயிர்கள் பூச்சிகளாலும் நோயினாலும் வருந்தாது செழித்தோங்கின. அநநாட்டில் திருடர்

களும் அவர்களுக்குரிய தண்டனையும் இல்லை. பலம் பொருந்திய பால் பசுக்களும் நிறைந்திருந்தன.

இவற்றைக் கண்ட கலி மங்கலங்கித் தான் தேவர்களிடத்தில் செய்துவந்த கட்டுரை பழுதுபடுமோ என வருந்தி,

இங்ஙகர் வரைப்பில் யாண்டு மெய்துதற் கரிதென் றெண்ணிச்
சென்னி வான்றடவு தெய்வச் சேழமலர்ச் சோலை புக்கு
மன்னவ னிழைக்குந் தீமை யாதென மனத்தி னுேர்ந்து
துன்னருந் தான்றி மீதிற் சூழ்ச்சியோ டிருக்கு நாளில்

நளனிடத்தில ஒரு குற்றமாவது எப்போது காணப்படும் என்று அதே சமயமாக அங்குள்ள தான்றி மரத்தில் தங்கியிருந்தான்.

உலகில் பிறரைக் கெடுக்க நினைப்பவர் நிற்க நிழலற்று படுக்க பாயற்றுக் கட்டக் கருதையற்று குடிக்கக் கஞ்சியுமற்றுத தாமே முதலில் கேடுறுவர் என்பதற்குச் சரியாகக் கலி நளனைக் கெடுக்க எண்ணங்கொண்ட அத்தருணமே தேவர்களாலிகழ்ச்சியடைந்து பொன்னுலக வாழ்க்கை நீங்கி மண்ணுலகிலும் கால் வைக்கக்கூட இடமில்லாமல் மரந்தோறு மரமாய மறைந்து நிற்றலுமாகிய செயலைக் கேட்டும் பிறரைக் கெடுக்க முயலுவோர் மக்களெனப் படுவரோ.

கலியின் செயல் இவ்வாறிருக்க, நளன் தன்னகரில் தர்மந் தவறுது அரசு செய்து வருகையில் இளவேனிற்காலம் தொடங்கிற்று. சூரியனும வடாக்கம் திரும்பினன். மிருதுவான தென்றற் காற்று வீச ஆரம்பித்தது. முல்லைகள் அரும்பின. குவளைகள் மலர்ந்தன. மாந்தளிர்கள் மனதுக்கினிய நிறச்சோடு இளந்தென்றலால் அசைக்கப்பட்டுக் கொதுக்கொத்தாய்த் தொங்கிக் கண்ணுக்கினிய காக்ஷியை உண்டு பண்ணின. சோலைகளெல்லாம் மலர்களாலும பூங்கொத்துகளாலும் நிறைந்து தேனைச் சொரிந்தன. அத்தேனையுண்டு களிப்படைந்த வண்டுகள் களிப்

பல்வகைப் பண்கள் பாடின. கின்னரர்கள் மென் குதலையோடு பேசின. குயில்களினிய குரலோடு பாடின. வசந்த காலத்தையே நாடிய திரியும பகுதிகள் அங்குற்றன. தரையில் சிறு புற்கள் மூளைத்துப் பசுமையுற்றன. சோலைகளினிடமெல்லாம் புஷ்பங்களினின்றுதிரும் மகரந்தத்தால் பொன்னுடை விரித்தாற் போன்றிருந்தன.

இவ்விளவேனிற் காலத்தில் அரசகுமாரர் அருகுள்ள அழகிய சோலைக்குச் சென்று அதன் வனப்பைக் கண்டு களித்துத் தமது சுற்றத்தோடு போது போக்கினார்கள். கற்புடைய மங்கையர் தமது கடைக்கும், சாயலுக்கும் குரலுக்கும் குதலை மொழிகளும் தோற்றுக் காட்டுக்கோடிய அன்னம் மயில் குயில் கிளி முதலியவற்றைத் துரத்தியும் தமது பல் வரிசைக் கிணையாகாத முல்லையரும்புகளைப் பறித்தும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். ஆடவரிற் பலர் மரங்களிலுள்ள மலர்களைப் பறித்து மாலையாகவும் செண்டாகவும் கட்டுவார்கள். அம்மாலைகளை ஒருவர் கழுத்திலொருவர் அணிவார்கள். செண்டுகளைக் காதில் சொருகுவார்கள். உருண்டையான கடப்ப மலர்களைப் பறித்துப் பகடுபோல் ஒருவர்மேலொருவர் எரிந்து விளையாடுவார்கள். பூக்காத அசோகு மஞ்சாடிமரம, குராமரம் முதலியன அவ்வுத்தமப் பெண்கள் மிதித்தலாலும் நோக்கலாலும் புல்லலாலும் பூத்து விளங்கின. குராமரங்களின் புஷ்பங்களைப் பறித்துப் பாவைபோல வைத்து விளையாடி அவைகளுக்கு மாலைசூட்டி மணவிழா நடத்துவார்கள். மற்ற மாதரும் ஒருவர் கழுத்தில் அணிந்திருந்த மலர்மாலையை அவருக்குத் தெரியாதெடுத்துத் தாம் அணிந்துகொண்டும் தமது காதிலிருந்த சிறுமலர்ச செண்டை மற்றவர் காதில் சொருகியும், அவர்கள் திரும்பிப் பார்க்கையில் கைகொட்டிச் சிரித்தும் விளையாடுவார்கள்.

இவ்விளவேனிற் காலத்தில் அரசனும் அரசியும் சுற்பகக் காவைப்போன்ற தமது சிங்காரத் தோட்டத்துக்குச் சென்று அதன் அழகைக் கண்டு வியந்து தம்மனதுக்கினிய புஷ்பங்களைப் பறித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். அனேகர் பல

நிறமுள்ள புஷ்பங்களைப் பலமாலைகளாகக் கட்டி அரசனிடத்தில் கொண்டுவந்து வைப்பார்கள். பல மலர்களின் மணமெல்லாம் ஒன்றுகூடிப் புதிய இனிய மணத்தோடி அங்குற்றோரையாவரையும் மகிழ்வித்தன.

இவ்வாறு மலர் கொய்து விளையாடியபின் யாவரும் அச்சோலையிலுள்ள பல தடாகங்களிலும் விளையாடுவதற்கு சிவிறி முதலிய நீரிறைக்கும் கருவிகளோடி தண்ணீரிலிறங்கித் தண்ணீரைக் கையாலும் சிவிறியாலும் வாரி இறைபபார்கள். புஷ்பங்களைப் பறித்தெறிவாகள். ஓரிடத்தில மூழ்கி மற்றோரிடத்தில் போயக் கிளம்புவாகள்.

இவ்வாறே அரசனும் அரசியும் புனல் விளையாடிப் போது போகி அங்குள்ள பனிநுகமாடத்தை அடைந்து பொன்னுடைகள் உடுத்திக் களித்திருந்தாகள். மற்றவாகளும் அவர் மனஞ்சென்றவாறு புனலாடிக களித்தனர்.

சூதாடு படலம்.

இவ்வாறு இளவேனிற காலத்தையும் மற்றப் பருவங்களையும் அவற்றிற் குரியவாறு சுகதோஷமாகக் கழித்து இன்ப சாகரத்தில் மூழ்கியவராய் வாழ்ந்துவரும் காலில தமையந்நிகருப்பம் உற்றார். நாளுக்கு நாள் தாமரைபோன்ற முகமலர்வாடி உதடு வெளுத்து, தோளகள் சோர்ந்து, காணப்படாத இடை பருத்து, புளிப்பே அகாலத்துக்குரிய சுவையாகக் கொண்டாள். இவ்வித குறிகளோடி முந்நூறுநாள் நிரம்பியவுடன் இளஞ்சூரியனைப்போல் ஓராண்மகவைப் பெற்றாள். அரசன் மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றுப் பிராமணர்களுக்குப் பலவகைத் தானங்கள் கொடுத்துத் தேவாலயங்களில் திருவிழாநடாத்திப் பிள்ளைக்கு நாமகரணம், சாதகருமம் முதலியனவுஞ் செய்வித்து அக்குழந்தையை மிகவும் அன்புடன் வளர்த்துவந்தான். அக்குழந்தை

வளர்பிறைச் சுந்திரன்போல் நாளுக்குநாள் விருத்தியடைந்து வருகையில் அக்குழவிக்கு ஆண்டுகிறைவு, ஆயுள்ஹோமம், அன்னப் பிராசனம், சௌளம் முதலியனவுஞ் செய்து நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகப் பெற்றோர் வளர்த்துவந்தார்கள். சிலகாலங் கழிந்தபின் தமையந்தி ஒரு பெண்மகவையும்பெற்றாள். இவ்விரு குழந்தைகளையும், நளனும் தமையந்தியும் தமது இரு கண்களைபோல பாதுகாத்து அக்குழந்தைகளை யவ்வகரிதற்குக் கண் ணுற்கண்டும், பாலநாமமகளில் முத்தமிட்டும் உச்சிமோந்தும், அவர்கள மிருதுவான உடலைத்தடவியும், குழலினும யாழினும இனிமையான அவர்கள் சொல்லைகேட்டும், தாலப்பருவமுதல் சிற்றில்சிதைத்தல அம்மானையாடல் முதலிய பருவம்வரை அக் குழந்தைகளின கபடமற்ற விளையாட்டுகளைகேட்டும பரவசமாகி யும உலகத்தில் எவ்வகைச் செல்வங்களையும் பெற்றோர் எல்லாரி லும் தாமே முதன்மையானவராகக் கருதி மேன்மேலும மகிழ் சிறக்க வாழ்ந்து வந்தனர்.

நிழலுமிழ்ந் துதிரங்காலும் வயிரவா ணிடதூர் கோமா
னேழுபுவி வேந்தர்யாரு மிடுதிரைகொணாந்தேஞ் ஞான்றும்
தோழுதன ரேத்திநிற்பத தோடுகட ழுடுத்த ஞால
முழுவது மொருகோலோச்சி முறைவழா தளிதா னன்றே.

இவ்வாறு நளன் தனக்குரிய சிறதராச்சியத்தை தனக்குரிய கப்பத்தைத் தவறுதி செலுத்திவந்த கைகட்டி வாயபுதைத்து நிற்பக கடலாற் சூழப்பட்ட பூமிமுழுதும அறநெறி பிறழா மலும மனுமுறை கோணாமலுய ஒருகுடைக கீழாண்டு வந்தான.

ஆயினும், "ஊழிற பெருவலி யாவுள. மற்றிருந்து சூழினுஞ் தான் முந்துறும்" எனறபடி, நளனமுன செய்த தீவினைப்பயனோ, கிடதகதார் செயத பாவமோ, தமையந்தி நோற்ற தவக் குறையோ, பூமிதேவிக்கு அவ்டமத்தில் சனியோ, தேவாகள் யாக உணவினறித் தவிக்கும் காலமோ, தர்மம் மங்கி அதர்மம் பொங்கும் காலமோ, செடகோல் குனிந்து கொடுங்கோல் ஓங

குங் காலமோ, பன்னிரண்டு வருஷங்கள் வரையில் நிடத நாட்டில் அடிவைக்கக்கூட இடம் பெறுதல் தவித்த கனிபக வான் நளனே அணுகித் தன் எண்ணத்தைப் பூர்த்திசெய்து கொள்ள உதவியது. எக்காரியத்தையும் குறைவறச் செயயும் தன்மையுடைய பரிசுத்தம் பொருந்திய புருஷோத்தமனை நளன் 'கேடுவெரும் பின்னே மதிகெட்டு வருமுன்னே' என்ற படி ஒருநாள் மாலைகாலத்தில்,

சந்திசெய்த் தாள்விளக்கத் தாளின்மறுத் தான்கண்டு
புந்திமகிழப் புதுந்துகலி—சிந்தையெல்லாம்
தன்வயமே யாக்கித தமைய னுடனிருந்தான்
பொன்னசல மார்பற் புகைந்து.

சந்திசெயய பாதத்தைச சுத்தி செய்ததில் ஒரிடத்தில் ஜலம் படாமையால் அதுவே அவனிடதுண்டான போதுமான குற்றமெனக் கொண்டு கனி மனமகிழ்சியடைந்து அவனைப் பற்றி அவனிழல்போல் அவனைவிடாது தொடாந்து அவனைத் தன் வசப்படுதி அவன் அறிவை மயக்கித் தன் எண்ணப் படியே அவன் புதி செல்லுமாறு செயது, பிறகு அவனுடைய நாடு நகரமுதலியவெல்லாம அவனிடதினின்று பறிகுமம உபாயம் என்னவென்று ஆலோசிக்கத தொடங்கினன்.

'தர்ம நெறிதவறுமல் நளனைவெல்ல எவராலும் ஆகாது. யுத்தத்தில் அவனைப் புறங்காட்டவல்லவர் யாருமிலலை. ஆகையால் இவனை வஞ்சனையால் வெனறு இவனை நாட்டைவிட்டுத் துரத்தவேண்டுமேயல்லது அதனினும் சிறந்தஉபாயம வேறொன்றுமில்லை. இக்காரியத்துகது உதவிசெயயக் கூடியவர் யாவர்' எனச கனி யோசித்தான.

நளனுக்குத் தாயாதியான ஒரு சகோதரனிருந்தான். அவன் பெயர் புட்கரன். அவன் ஒரு சிற்றரசன்; மிகவும் கொடியவன்; நளனுடைய வாழ்விலும் செல்வத்திலும் பொறுமைகொண்டவன. இவனுடைய ஞாபகம் கலிக்குத் தோற்றியவுடன் தன் காரியம் நிறைவேறியதெனக்களித்து அவனிடத்தில் சென்று

அவனுடைய சிறுமையுற்ற வாழ்வில் அனுதாபங்கொண்டவன் போல நடித்து அவனை அழைத்துப் பின்வருமாறு சொல்லலுற்றான். "ஓ புட்கர ராஜனே, உன்னுடைய பொருமையையும் அடக்கத்தையும் கேளவிப்பட்டு உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டு வெகு தூரத்திலிருந்து வருகிறேன். உன்னைப்போல உள்ளதைதைகொண்டு திருப்தி அடைகிறவர்கள் ஒருவரையும் நான் கண்டதிலலை. அதைப் பக்குவம் எவருக்கும் எளிதில் கிடைக்காது. சில அரசர்கள் பேராசையென்னும் பிசாசு பிடித்ததுத தமமிடத்து எவ்வளவு விசாலமான பூமியும் செலவமும் இருந்தாலும மேன்மேலும மற்ற அரசர்கள் தலையில் கையை வைத்துச சமயம வாய்க்கும்போது அதர்ம யுத்தமும் செயது அவர்களுடையனவெல்லாம் தம்முடையனவாக வாக்கி அதனால் தலைமையுற்றுத் தலைதெரியாது செருக்கடைந்து சருக்கி வாழ்கிறார்கள். இவ்வாழ்வு எதனை நாளைக்கு நிற்கும். மூடிசாய்ந்த மன்னரும் மற்றுமுளளோரும் இப்புவியினில் பிடி சாமபலாயப் போகிறாரேயனறித் தமது வலலமையையும் இராஜநீகமும் செல்வப்பெருக்கதையும் காண்பித்துத் தம்மேற் தீரிக் கொண்டிவரும யமனைச சற்றுத தடுபபவாரும் இலலை. இவ்வுண்மையைக்கண்டறிந்த நீ உனக்குரியதெயதினமெனறினைத்து அவா வொழிந்து ஆனந்தவாழ்வையுற்றாய். ஆயினும் பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகத்திலடையும பயன்யாதும்மில்லை. இவ்வுலகில் அடையக் கூடிய அறம், பொருள், இனபம் எனற மூன்றனுள், பொருளால் அதற்கிருபுறத்திலுமுள்ள அறத்தையும் இனபதையும் அடைய வேண்டும. அது இலலையாயின மற்ற இரண்டும இலலை என்பதை அறிவிக்கும் பொருட்டே அறம இனபம எனனும் இரண்டிற்கும் இடையே பொருள் என்னும சொல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பொருளில்லாதவனை ஒரு பொருளாக மதிப்பதில்லை. பொருளே இழிகுலத்தவனை உயர்குலத்தவனுகவும், கல்லாதவனைக் கற்றறிந்தவனுகவும், குருடனைத் தாமரைக் கண்ணனுகவும், உலோபியை உத்தமக் கொடையாளியாகவும், அழகிலாதவனை அழகிற் சிறந்த மன்மதனுகவும், மந்தனை அறிவிற் சிறந்த மந்திரியாகவும், பாபத்தை அணிகலனுகக் கொண்ட

பாவியைத் தருமமூர்த்தியாகவும், நன்மையைத் தீமையாகவும், தீமையை நன்மையாகவும், நாயினுங் கடையனை நாயகனாகவும், மெய்யைப் பொய்யாகவும், பொய்யை மெய்யாகவும் செய்ய வல்லது. அஃதிலுலார் எத்துணைச் சிறப்புடையராயினும், நல்லொழுக்கத்துக்கு வரம்பானவராயினும், கலலி கேள்வி களிற் கரை கண்டவராயினும், அறிவிற் சிறந்தவராயினும் அவர்களை யாரும் மதியார்கள். அவர்களை சொல் லேப்பங் காயாகும். அவர்களுடைய நற்குணம் கிணற்றுக்குள் வைத்த விளக்கு போலாகும்.

ஆகையால் இத்துணைப் பெருமை வாய்ந்த பொருளை உலக வாழ்வைச் சிறிது இருப்பதா வெறுப்பது மதியீனம். 'நிரை கட லோடியுந் நிரவியதேதி' எனறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது யாவ ருக்கும் நிதரிசனம். அரசனே, நீ எல்லாவிலும் பெருமையுடைய வேண்டியிருக்க அவற்றைக் கவனியாது இங்ஙனமையிலிருப்ப தைப் பார்க்கப்பார்க்க எனது மனம பதைக்கின்றது. நீ நளனுக்குச் சகோதரமுறையுள்ளவனல்லவா? நளன சுகதுவர்த்தியாகி இவ் வெழுபுவியிலுள்ள மன்னர் யாவரும் தமது முடிகளை அவன்காலிற் பட வணங்குவும் நீ அச் சிறறரசர்களில் ஒருவனுக்கிருந்து அவனுக் குட்பட்டு வாழவும் மாரிட்டசாபமோ! நீ செயதபாபமோ! உனக்கு உனனதவாழ்வையடைவதில் யாதேனும் தோஷமோ ! அயலாரை வருததலாகாதெனும் அலுதாபமோ, நளனைத் தாக்குவது யாரா லும் ஆகாதென அயலார உனகருடபோரட்ட தாபமோ. அல்லது நளன் உன குலத்துக்குத் தீபமோ. உனனைச் சகோதரனென மதியாது சிற்றரசர்களிலும் மிகத் தாழ்நதவனுக்கருகில் செருக்கி வாழ்கினறனை. அவனைப் பார்த்துவிட்டு உனனைப பார்த்தால் நளனுடைய சகோதரனென்றும் சொல்லுவாரகளோ. உலகத் தில் அற்பர்களுக்குப் பலிஷ்ட வந்தால் தமது மாதா பிதா சகோ தரர் முதலிய சுற்றதாரையும் தமக்குரியாரெனச் சொல்லிக் கொண்டால் தமது கௌரவம் குறையுமெனத் தாமே நினைத்துக் கொண்டு கர்வத்தால் அவர்களுக்குரிய மரியாதையையும் செய்ய வேண்டிய கடமையையும் கைவிட்டுச் சாதாரண வேலைக்காரர் கள்போல் நடத்துவதன் நிப்பிரர் கேட்டாலும் அவ்வாறே சொல்

லுவதுபோல, நளனே உன்னைப்பற்றிக் கேட்டால் தனது சிற்றர சனுக்கு தெரிவிக்கிறானே யல்லது சகோதரனெனறு சொலலு வதே இலலை. இவரார்தமையைக் கேட்குமபோது உனககு எப்படி இருககிறதோ ; அது எனககுத் தெரியாது. ஆனல் என் வயிறு கொதிக்கின்றது. உலகில் மனிதர்கள் தம நிலைமை கெடுவது சகஜம். அவரகளைப் பார்த்து பரிதாபப்படவேணடுமே யலலது பரிகாசமாவது அலகஷியமாவது செயயககூடாது. சேல் வம யாரிடதது நிலைதிருக்கும அது வண்டி உருளைபோல் ஓடிக்கொண்டே இருக்கும் தன்மையுடையதல்லவா. அதையறி யாத களன தன மார்பைப்பாதது கொண்டு அகஙகரித்துக் தலை கால் தெரியாமல கிடபதும் அவனை ராயகனுக அடைநததனலே தமையநது தனககு மிஞசினவர்கள் யாருமில்லையெனத தலை கொழுத்துத திரிவதும் கணணுற் கண்டு பொறுககதக்கன வல்ல. இநத நளன் இருக்கும தானதது நீ இருநதால் அநத மகிமையும அநத அழகும வேறுதான். அப்படிப்பட்ட இடத்தை உன்னைப்போன்றவர்கள் அடைய வேண்டுமேயல்லது நளனைப் போன்ற கன்றுகுட்டிகளா அடைவது தகுதி. ஒரு நாழிகை யாவது உனனை அவனுடைய சிம்மாசனத்தில வைத்து அவனை வணஙகுமபடியாகச செயத அரசசெல்லாம உன்னை வணஙகும படியாகச செயது, அவனுக்களிக்கும திரையை உனக்களிக்கப் பணித்து, அவன செல்வமெலாம நீ கைககொண்டு அவனது விசாலமான பூமி முழுதும நீ செலுகோல் நடாதது வதைக கண் ணால் காணவேண்டும் என்ற அவர் எண்னே இடைவிடாது தூண் டுகிறது. ஆனல இவ்வாழ்வை நீ அடையவேண்டும என்று நினை தால் உனக்கு இது அருமையான காரியம அல்ல. உன் வல லமை உனக்குத தெரியவிலலை. எனக்கு நன்றுகத் தெரியும். என் மனமும சாமானியர்களிடததில் செலலாது. எனககு இரக் கம் உண்டாவது அபூர்வம். இரககம் உண்டாகிவிட்டால் அவ் விரக்கததுக் குரியவர்கள் நல்ல நிலைமை அடைந்து விட்டார்க ளென்றே சொல்லலாம். அதைப் பற்றித் தினையளவு சநதேக மும் வேண்டுவதில்லை. நான் பொய் பேசமாட்டேன். ஒரு வேளை அதைரியப்பட்டாலும் நான் கூடவே இருநது அவக

ளுக்கு அக்காரியத்தை முடித்து வைத்துவிட்டுத்தான் மறு காரியம் பார்ப்பேன். என்னைப்பற்றி நீ பினனுல் நன்றாக அறிவாய். உன் எண்ணம் எப்படியோ. உதவி செயபவர் எவ்வளவு வலிமைசாலியாக இருந்தாலும் முனனிற்பவர எண்ணம் தெரிந்து கொண்டல்லவா தொடங்கவேண்டும். உன் மனதை எனகு மறைக்காமல் என்னை உனகு நல்வழி காட்ட வந்த நாயகனென உறுதியாகக் கொண்டு தெரிவித்தால மேலே நடக்கவேண்டிய காரியங்களுக்கு ஆகவேண்டியதைச்சொல்லுகிறேன்" என்றான்.

அதற்குப் புட்கரன் "ஐய, நீர் சொல்லுவதெல்லாம உண்மையே. எனகும் பொருளில் வெறுப்பிலலை. அது மிட்டாமையால்தான் வெறுப்புற்றவன் போலிருக்கிறேன். நளனுடைய வாழ்வைக் காதால் கூடக் கேட்க என் மனம் பொறுப்பதில்லை. அவனைப்போல் ஒரு நாளாவது வாழமாட்டேனு எனற எக்கமே அதிகமாக இருக்கிறது. அதற்கென்ன செயவது. மூடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்படுவதுபோல் நான் நளனது வாழ்வை அடைய விரும்புகிறேன. அது எவ்வாறு கைக்கூடும். நான் ஒரு அற்பச சிற்றரசன். அவன வலிமைக்கும் என் வலிமைக்கும் உவமையே இல்லை: நான் நளனை எதிர்த்தது ஜயமடைவதென்றால் மின்மினி சூரியன் ஒளியை மறைக்கும ; பூனை பாற்கடலை முற்றுங்குடிக்குமட; எறும்பு கடலைக் கடக்கும் ; வானத்தை வில்லாக வளைக்கலாம ; மணலைக கயிறுகத்திரிக்கலாம். மேலும் நளனென்றால் எல்லாருக்கும அசசம. அவனுக்கு விரோதமாக எனக்கு உதவிசெய்ய எவரும் முன்னுகு வாரார். அவனை வெல்வதற்கு யாராலும் எளாது. இத்தத் தமையநது நளனுக்குச் சுயம்வரமண்டபத்தில் மாலை சூட்டியவுடன் அங்குற்ற அரசர்கள் யாவரும் ஒரே முகமாக நளனை எதிர்த்தபோது நளன் தனிமையாக நின்று அவர்கள் யாவரையும் புறமுதுகிட்டோடச் செய்தானே. அதனுலேயே அவன் தோள் வலி இவ்வளவினை யுடையதென்பது விளங்கவில்லையா. யுத்த களத்தில் நளன் வில்லேப்பிடித்து நின்றால் அப்போது அவனேக்கண்ட தேவர்களும் கலங்குவார்களே. அவன் வலியை நான் நன்றாக அறிந்திருந்தும் அவனேடெதிர்ப்பேனு" என்றனன்.

"அது விஷயமாய என்னைத் தட்டிக்கொடுப்பவர் யாவராயினும் அவர வார்த்தைகளிணங்கமாட்டேன். ஒருகால, அவர் வார்த்தைக்கிணங்கி நளனைப் பகைத்துக கொளவேனுயின இப்போது எனக்குரிய சிறியநாடும பேய நான ஆண்டியாகத திரியவேண்டி மேயல்லது வேறுவழியில்லை. எதோ இப்பிறவியில அவனைப் போல வாழ்வதற்கு முற்பிறவியில் போதுமான புணணியம் செய்யவிலலையெனறு மனதை ஒருவாறு திடபபடுதிதிக் கொள்ள வேண்டுமெயனறி வீணுக ஆகாதவிஷயததில மனதைவைத்து மனதைப்புண்ணுகிக கொளவதிற் பயனெனன ஆனால எவ்வளவு செல்வப் பெருக்குடையரேனும நளனைப்போல் அவவளவு கர்வம் அடையகூடாதது. நீர சொல்வது போலவே நளன தமையநதியைக் கலியாணம செயதுகொண்டபிறகு தேவால் தெரியாமல தான் நிறகிறான" எனறு பினனும புட்கரன் சொன்னன.

அதைக் கேட்ட கலி "புட்கர மாஜனே, நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம. நளனை வெலலுங காரியம உனனைச சார்நத தல்ல. அது முற்றிலும எனனைச சாரந்தது. நான் நளனை நாட்டைவிட்டுத துரததவேண்டியது. நீ அவன செல்வமெலலாம் கைக்கொண்டு தேவலோகம்போல் சுகமடைய வேண்டியது. அரசர்களை வெல்ல வேணடுமானால் யுததம செயதுதான் வெல்ல வேண்டும் எனபதில்லை. அனேக தந்திரங்கள இருக்கின்றன. அதில ஒன்று உனககுத தெரியும். அதாவது சூதாட்டம். அதில் உனனை வெல்பவருண்டோ அவ்வலியைகொணடு நளனை நிசசயமாக வெல்லலாம" எனறான.

புட்கரன் "ஐயா, தாம சொலலுவது உண்மையே. நளன் சததியநெறியினனும் தவறுதலன் போலவும, வேத வித்தினனும் விலகாதவன் போலவும, பாசாங்கு செயகின்றானே. அப்பாசாங்கைத் தனக்குதவியாக வைததிகொண்டு 'சூதாடல் உயர்நதோரால் விலகசபபட்டதால நான் அகாயமாகக் கையாலும் தொடமாட்டேன்' எனறு நளன் சொலலி மறுதததால் நான் செய்வதென்ன விருக்கிறது. அதிலிருந்து பகைமை விளையுமே.

அப்பகையை ஒழிக்க என்னுல எதுமோ, சூதாடுவதற் குட்பட்டா லல்லவோ எனது வல்லமையைக் காண்பிப்பேன். அவன் சூதாட் டத்தில் என்னே வெல்லமாட்டானென்பது எனக்கு நிச்சயமாயத தெரியும். எனகு நல்ல காலமிருதால் நான எனிந்த நிலைமை யிலிருக்கிறேன் '' எனருன்.

கலி '' இந்த அற்ப காரியதிதுகுத் தானு இவ்வளவு நாள் மௌனமாயிருந்தாய. உனகுமு உலக வாழ்க்கைக்குமு வெகு தூரம். நீ பேசுவதைப் பாரததால் உலகந தெரிந்தவனுகவே தோற்றவில்லே. உலகந தெரிவிதனருல் சுருக்கமாகச சொல்லு கிறேன் ; நீ கேட்டுக்கொள். எனனேபபோல உனக்கு இதுதுணே அருளொடு போதிப்பவர்கன ஒருவருமு கிடைக்கமாட்டார்கள். என்னைப் போனறவாகளுக்குத்தான அது தெரியுமேமு யலலாது வேறு யாருக்குமு தெரியாது. நீ என்னே நமபி உன் மனததில் உள்ளவற்றை ஒளிகாமல சொனனபடியினுலே எனகு உனனே ளப்படியாவது கடைதேறச செயய வேணடுமென்ற எண்ணம் பூர்த்தியாக ஏறபட்டுளது. ஆகையால எனனேபபோல உனனேச் செய்துவிட்டதான உன்னேவிடப் போவேனேயல்லது நடுவில கைதூவ விடமாட்டேன். சற்றுக கவனித்துக கேள். உலகத தில் யார் யாரை எநதெந்த விதமாக வசப்படுதத்லாமோ அவை யெல்லாமு கன்முகத தெரிந்திருந்தகவேணடுமு. நியாயம் எனனமு அநியாயம் எனறுமு விதியாசமு பாராட்டகூடாது. மனசில் எவ்வளவு பொருமையும வெறுப்பும இருந்தபோதிலுமு பேசுவது மாத்திரம் சர்கரைகட்டிபோ லிருக்கவேண்டுமு. யாரையும் வார்த்தையினுலேயே வசப்படுதது, அவர் முற்றிலும் நம்பி விட் டார்களென்று தெரிந்தபிறகு அவசியமவாகனேக கெடுக்கவேண் டுமு. அதுதான புருஷத்தனமை. நமது மனதுக்கொவ்வாத யாவ ற்றும் அடியோடே ஒழியவேண்டுமெனனதினுதோறுமு காலை மாலை இருவேளைகளிலுமு தவருமல் கடவுளைப் பிராாதிதுக்க வேண்டுமு. இதனினும் சிறந்த வேண்டுகோள் வேருென்றுமில்லே. ஆனுல் அவ்வெண்ணத்தை வெளிப்படுத்தாதபடி நமது பகைவனுக்கு ஒரு அற்ப ஆபத்து வநதாலும் அதைப் பார்க்கச் சகிக்காதவன் போல் நடிக்கவேண்டுமு. அப்போது தான் நமது எண்ணம்

வெளிப்படாமலும் நாம் அவனுக்கு அவ்வாபத்துக் காலத்தில் உதவி செயயாமையால் அவனிடத்துண்டாகக் கூடிய வருத்தம் நீடிக்காமலும் இருக்கும். பிறர் பொருளே முற்றிலும் அபகரிக்கும் சமயம் நேரும் வரையில் அவர் வீட்டுத் திரும்பைக்கூட இச் சிகாதவன்போல் அபிநயிக்கவேண்டும். ஒருவரிடத்திலும் உண்மையே பேசக்கூடாது. ஆனல் கேட்பவாகளுக்கு நாம் பேசுவது உண்மை போலவே தோற்றவேண்டும. அவ்விதம் பேசுபவன்தான் சாமர்த்தியவான். உலகம அவனிருக்கும திக்கு நோக்கித தெண்டனிடும். எதையும் ஆக்கவும் அழிக்கவும் தெரியவேண்டும. அவை தெரிந்தால்தான் ஒருவனே நமதிஷ்டப்படி உயாதலவும தாழ்தலவும கூடும. இது தெரியாதவன் மனிதரிற்பதா.

நமக்குத தெரியாத விஷயங்களேயும் தெரிந்தவைபோல் நாம பாவனே செயதுகொள்ளவேண்டும். வணகத்தைவிட்டு நம்மைப் பிறர வணங்குமபடியான கமபீரமான, தோற்றத்தை அடையவேண்டும. பிறர் நமமைப புகழ்வாகளென்று பொறுத்திருக்ககூடாது. நமமை நாமே புகழ்ந்துகொள்ளவேண்டும் குடிப்பது கூழேயாயினும உடுப்பது சிறப்புற்ற உடையாகவே இருகவேண்டும். உலகநடதில் எதைவிட்டாலும் விடலாம், பொயயை விடவேகூடாது. அதைவிட்ட மனிதன் பிறமை உற்றவான. அதைக் கைகொண்டவன எவனே அவன் தான் அதனுடைய பயனே முற்று முணாதவன். அவனே அப் பொயயாலுறும் மேன்மையும சௌகயமும அடைபவன். அது தான் தற்காலததில கண்கண்ட தெயவம. அதனுலே தான் உலகம் பொய்யென்றும உலகதிலுளள எல்லாம் பொய்யென்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஒரு பொய சொலலின் ஒரு காரியம் நிசயமாகச சாதகமாகும். இப்படியே பெருக்கிக்கொண்டு போனுல் சொற்ப காலததுக்குள் எத்தனே பொய் சொல்லப்பட்டதோ அத்தனே காரியங்களும் கைகூடிப் பெரும்பயனே விளைத்து அவற்றிற்குரியோரை அவரினும் மிக்காருலகிலில்லே யென விளங்கச்செய்யும். ஆனல் இது உனக்கு மாத்திரம் புதிதாகப் போதிக்கப்பட்டதல்ல. இதைக் கைக்கொண்டி

அதனால் நல்ல நிலைமையடைந்த உலக இன்பங்கள் முற்றும் தம் முடையதாக்கிப் பெருவாழ்வடைந்திருக்கிற மகான்கள் பல ருண்டு. இவர்களெல்லாரும் எனதுடைய கொள்கையைத் தைக் கொண்டு அதனாலுறும் பயனை முழு முளனாகத் அதைக் காப் பதே வீரதமெனக்கொண்டு அதினிடமே எல்லளவும் பிறழாது ஒழுகினமையாலல்லவோ அதற்குண்மை பிறப்புற்றிருக்கிறார்கள். எனக்கு வேதம் என்பது நிதிய விரோதி. நான உண்மை இருக்கும் ஊரிலேயே இருக்கமாட்டேன. தருமததைக கண் டால் நான் நில்லாட்டாதோடுவேன். எனனில் உலகத்தில் மனிதரை முற்றிலும் கெடுக்கும கூடாமனங்களில் முதன்மை யானவை இவை மூன்றும் தாம மனிடப்பிறவியையுற்றோர் யாவரும கைகொளவேண்டுவனவறறில சிறநதவை இமமூன் றுமே எனலும், இவறறைக கைவிட்டால் இம்மை மறுமை இரண்டும் கெடும் எனவும மதிநினறாகிய சிலர் தப்பான எண் ணங்கொண்டு அநியாயமாத தமது நிலைகெட்டுத தவிக்கிறார் கள். இகநிலைமையினனோரைப் பாராதும கேட்டுங்கூட மதி யின்றிக குருகுப் பிடியாக அவற்றையே கைக்கொள்ளும் கச டர்களே கான் ஒருபோதும அனுசுவதே இல்லை. ஆகையால் நீ யும இவறறை எக்காலதிலும் மறக்கொளள நினையாதே. அப் போதுதான நீ நலல பதவியடைந்து உலகதில உன்னை எவ ரும புகழ வாழ்வாய்' எனறான

இவ்வாறு கொகிமையே உருவெடுத்த குடிகேடனுகிய சனியே உலகத்தில் பல மாளிட உருகொண்டாற்போல உற்ப விதத மகா பாவிகளாகிய சில வஞ்சகர்கள் பிறரைக்கெடுக்க எண்ணங்கொண்டு தமதெண்ணம நிறைவேறும் பொருட்டுக் 'கொண்டபே ராற்றலுடையார்க்கு மாகாதலவின்றி எற்றகருமஞ் செயல்,' என்றதுபோல் தமக்குத் துணையாகக்கூடிய ஒருவரை அடைந்து அவருகரு இதமான வார்த்தைகளைச சொல்வதுபோல் மிகக் கொடிய வேடனும் கைக்கொள்வதற்கஞ்சி விலக்கக கூடியனவும், அவற்றைக் கைக்கொண்ட அந்தகணத்தில் மாத்திரம் அளவிடற்கரிய அற்ப இன்பம் சித்திதாற்போல் காணப்பித்துப் பின்பு பெருந் துன்பத்தை விளைக்கக்கூடியனவு

மாகிய நிலநிறையைப் போதித்து அவர்களுக்கு நன்மை செயப வர்போல் நடித்து அவர்களோடு தம்வசப்படுத்தகிறார்கள். இதை அறியாதார், தூண்டில் முள்ளில் மறைதலுக கோக்கப்பட்ட ஆகாரத்தைத் தின்னிடத்து அருள் மிகுந்து அளிக்கப்பட்ட உணவாககொண்டு அதை மிக்க ஆவலோடு பாயாது அருகது கையில் அதனுள்ளிருக்கும முள்ளால குதலுண்டு துடிதுடித்து இறக்கும மீனேப்போல், அதநிலநிறையைப்பற்றி ஒழுகிப் பலவித தின்பங்களுக்காளாகிப் பரதவித்து அவற்றினின்றும மீள வகை யறியாது வருந்துகிறார்கள். இவாகளுக்கு இயற்கை அறிவு எள்ளளவேனும் இருக்குமாயின் தம்மை எமாறறிப் பின் தத்த ளிக்குமபடி செய்யும் அக்கொடியவர் வார்தைகளுக்குட்பட மாட்டார். இவ்வாறு மானிடர் நன்னெறியைவிட்டு விலகுவதும் வஞ்சகர் வார்தைக் கிணங்குவதும் ஆசையென்னும் கொடும் பாவியின் வசத்திலுற்றதாலல்லவா. மானிடருகு இயற்கை அறிவுண்டெனினும் சுத்த ஜலமானது பாசியின் சமபந்தத்தால் அதன் தன்மையொழிந்து அருவருக்கத்தக்க நீராவதுபோல் அவ்வறிவானது ஆசையால் மூடுண்டு தன வலியொழிந்து மறையப் பின ஆசைமுதிர்ந்து தனக்கிடங்கொடுதோரைத் தனனே எல்விதத்திலும திருப்தி செயயும்படி வருந்தித அதன் வலியை அடக்க வகையறியாத தீழ்மக்கள் தமது வாழ்நாள் முழுதும அதைத் திருப்தி செய்வதே தொழிலாக்கொண்டு மூபன்றும் அதை முற்றிலும் திருப்தி செய்யாமலும் தாம் மானிடப்பிறவியால் அடையக்கூடிய புருஷார்தங்களில் ஒன் றேனும் கைக்கொள்ள அவகாசம் இல்லாமலும் எமாநது கை தவறிவீழ்ந்த மட்பாண்டம்போல் உடலே வீழ்த்திமாய்கிறார்கள். இதனை அறிநத அறிவாற் சிறநத ஆன்றோர் ஆசையை அடி யோடு வெறுத்து அவனி இன்பத்தை ஒறுத்து, அவ்வஞ்சகர் கேண்மையை மறுத்து அருள் பெருக அதர்மம் சிறுக்கச் காம வெகுளி மயக்கம் என்னும் மூக்குற்றங்களையும் கழுத்து ஆணவம் காமம் மாயை என்னும் மும்மலங்களையும் அறுத்து மனதை அது இது என அலையவிடாது ஒன்றைப்பற்றி ஓரிடத்திலிருத்து

உலகத்தை அறிந்ததாகப் பிதற்றும் உலுத்தனுல் (பொருளாசைக்காரன்) எக்காலத்தும் அடையமுடியாத சிறந்த சித்திகளை யடைந்தது என்றும் அழியாத முத்தியுறுவர்.

புட்கரனே, சிற்றறிவாற் கழிந்த சிறியோன்; உலகப் பற்றுகளுக்கு உறைவிடமானவன். பொருமையே உருவெடுத்த புன்மையோன். சத்தியத்தின் பெருமையறியாத சளுக்கன் (வீணன், கீழ்மகன்) முத்திநெறியறியாதமூடன். பெரியோர்ப் பேணுப்பேதை. நன்னெறியறியாத நஞ்சு. நடலையே குடிகொண்ட நாயோன். ஆகையால் அவன இதுவரையில் நளனே கீழ்ப்படுத்தத் தடையாக இருந்தது தான் உலகம் அறியாமல் இருந்ததனுலல்லவா என நினைந்தநு கலி சொல்லியவற்றைத் தன்னே உன்னத நிலைமைக்கேற்றுவிகரும உத்தம வேத மாதிரங்களாக்கொண்டு அவற்றில் ஒன்றேனும் விடாது மனதுட் கொண்டு அகலியை வணங்கி "என்னைக் கடைத்தேற வைக்குங் கடவுளே. தம்முடைய அருளேப்பாட என்னுல் தரமோ எனக்குத் தம்மினுஞ் சிறந்தோரு முண்டோ. எனகருத் தாய தந்தை தமர் முதலிய யாவருந் தாமே. என்னைத் தமது கையி லுள்ள ஓராயுதமாகக்கொண்டு அதை எவ்வெவ்விதமாக நடத்த வேண்டுமென்று தமக்குச் சித்தமோ அவ்வவ்விதமாக நடத்தி என்னே நல்வழிப் படுத்தவேண்டியது தமது கடமை. தாம் என்ன செயயச் சொன்னலும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன். தமது கட்டளே இன்னதென்று தெரிவித்தருள வேண்டும்" என்ருன்.

அதைக் கேட்ட கலி மனமுவந்து "அரசனே! என்னே யாரோ என நினைக்கவேண்டாம். நான் நவக் கிரகங்களிலொரு வனுகிய கலி. உன் மனப்பிணியை யறிந்து அதை அடியோடு நீக்கி உன் மனத்தைத் திருப்தி செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கம கொண்டே உன்னே அடைந்தேன். ஆகையால் நாளிப்போது ஓரிடப உருவெடுத்துக் கொள்ளுகிறேன். நீ ஒரு வெற்றிக் கொடியைக் கைக்கொண்டு என்பேரிலேறி நளனிடத்திற் சென்று அவனைச் 'சூதுப்போருக்கு நீ வருகின்ருயா' என அழைத் தால் சூழ்ந்திரிய தர்மத்தைக் குறைவறக் கைக்கொண்டவனுகிய

ளன் போர் என்றவுடனே அதை மறுக்காமல் அதற்குட்படு வான. அப்போது நான அவ்வாட்டத்தில் உனக்கு ஜெயம் உண் டாகுமபடி செயது அரை நொடியில் அவனுடைய செல்வமெல் லாம் உன்னுடைய தாக்குகிறேன். சுதிதியில புறப்படுவாயாக" என்று தான சொலலியபடி ஒரு ரிஷபமாக அப்புட்கரனுக்கு முன்னே நின்றன.

இவ்வாறு தனக்கு முன்னே எருதின் உருக்கொண்டு நிற்கும் கலியைக் கண்ட புட்கரன மனம வெருவி இப் பெரியோன்மீது எவ்வாறு வறிய செல்வதெனக சறறு அஞ்சிப்பீன் ஒருவாறு தெளிந்து அககலியின் ஆணையின்படி ஒரு வெற்றிக் கொடியைக் கைகொண்டு தமது மந்திரிமாரகளிற் சிலர தன்னைப் பின்பற்றி வர ளனது வளப்பம பொருந்திய மாளிகைகளை நோக்கிச சென் றனன.

கலி, தேவ வருபபிலுற்றவனுயினும தன் வஞ்சனையினுலே உயர்திணையினையும அஃறிணையாகித் தன் பெருமை யொழிந்து சுமகுகத் தகாதவனைச் சுமந்து, எவ்வகைப்பட்டோரையும் தன தெண்ணபபடி நடத்தும் வனமையுடைய தேவன் ஒரு மாளிடனு டைய நிசையினபடியே நடந்து, தன் வாகனமிழிந்து தான் வாக னமாகிக கேட்டோர நகைகுக கீழோர இகழுத தன்னிலமை தவறித தாழ்மையுறறன். இதனுலே வஞ்சகர்கள் பிறரை வஞ் சிக்கு முயலுமபோது அவாகளுகுறுவதெல்லாம இழிவென்பதும் அவ்விழிவால் விளையும மானக கேட்டையும உணரார் என்பதும் நன்கு விளஙகுகின்றன. இவ்வளவு நேரிற்றும் அவாகளடையும் பயன் யாதென ஆராயுங்கால நினையளவும பயன பெருது அப் பயனே முற்றிலும வேறு பிறாடைநது சுகமுறுவர். ஆனல் சில ரடையும் நற்பயன யாதுமிலலே யெனினும பிறரை வருத்தியதா லுண்டாகிய பாபமிருது வருந்துவர் என்பதற்கையமில்லே. ஆகை யால உலகில் பிறரைக கெடுப்பதினும இழிவான தொழில் வே றொன்றுமில்லே.

ஆனல் உலகத்தில் இழிவென்ப தொன்றில்லாமல் உயர்வின் பெருமை விளஙகாதாகையால், அவ்விழிவை வெளிப்படுத்தக் கிடைத்தற்கரிய மானிடப் பிறவியிலுற்ற கயவனுகிய புட்கரன்

அவன் பெயரை இன்று கூட எவரும் வெறுக்கும்படியாக 'இந்நிலத்து மன்னுதல் வேண்டின் இசை நடுக' என்பதற்கு மாறுக வசையை நட்டுத் தன் குலத்துக்குரிய குணங்கெட்டு மாலிருந்த நகரடைந்தான். அந்நகரத்தில் சதியினமே தோல்வியுமாகக் கொண்ட நளன் செங்கோல் செலுத்தியதால் யாவுஞ்செழித்தோங்கி யாவரும் முகமலர்ந்து தமது சக்கரவர்த்தியின் பரந்த புகழைப் பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இச் சிறப்புகளைக்கண்டு மகிழ்ந்த புட்கரன் 'இத்துணைப் பெருஞ்செல்வம் வாய்ந்த இந்நகரின் அரசாகஷியைக் கைக்கொண்டு எப்போது மகிழ்ந்திருப்பேனோ' எனக் கலலி கொண்டு பிற கோட்டை கொத்தளங்களையும் அவற்றின் விமரிசையையுங்கண்டு பெருமூச்செறிந்து கொண்டே நளனது அழகிய அரண்மனையை அடைந்து தன் வரவை நளனுக்குத் தெரிவிக்கச் செய்தான். வாயில் காப்பாளர் அதிவிரைவிற்சென்று நளனிடத்தில் வணக்கத்தோடு தெரிவிக்க நளன் களங்கமற்ற மனமுடையவனுகையால் அபபுட்கரன் திடீரென வருகைக்குக் காரணமுணராது அவனைப்பார்க்க ஆர்வமிகுந்து அவனை உடனே அழைத்து வரும்படி அவ்வாயில் காப்போருக்குக் கட்டளையிட்டுத் தன் மந்திரிகளை யனுப்பி எதிர் கொண்டழைத்துவரச் செய்தான்.

மந்திரிகள் அப்புட்கரனைக்கண்டு அப்போது அவன் கொண்டிருந்த கோலத்தின் புதுமையால் விளையப்போவது யாதோவென மயங்கமுற்று அரசன் ஆணைக்கஞ்சி அசசனியான புட்கரனை அரண்மனைக்குள் அழைத்துசசென்று திருமாலைப்போல் இவ்விய ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கும் தருமதேவதையாகிய நளனுக்கருகில தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமனும் புகழும் படியான புலியாளும் மன்னர்க்கு மன்னனுகிய நளன் வீற்றிருக்கும் புண்ணியாசனத்தில் இப்பெருமபாவியை வீற்றிருக்கசெய்வது தகாதென நினைத்தோ, தருமத்துக்கருகில் அதருமம் தோற்றுவது தகாதென நினைத்தோ, தன்னை யாசித்தோருக்கு அவர் மனம் வெறுக்கக் கேட்டதெல்லாம கொடுக்கும் வள்ளலுக்கருகில் ஈகை என்பதே அறியாது பிறர் பொருளை அபகரிப்பதையே தொழிலாக்கொண்ட கள்ளனை வீற்றிருக்கச செயய

லாகாதென நினைத்தோ, களங்கமற்ற படிகம்போன்ற மன முடைய சருணேக்கடலோடி களங்கமிகுந்து பல கிருமிகளுக் கிருப்பிடமான் யாவரும் வெறுக்கத்தக்க சாலகத்தைச சேர்க்கக் கூடாதென நினைத்தோ, அப்புட்கரனை மனதோடு வீற்றிருக்கச செயயாது அவன நிலைமைகருதத்க்க ஓராசனத்தில அமரச செய்தனர்.

அப்போது புட்கரன் தன நிலைமைக்கும் முறைக்கும் தக்க படி நளனை வணங்கி நிற்க நளன் தன சகோதரனை மிக்க அன் போடு தழுவி இனிய வசனங்கூறி அவனைப் பாராத்ததாலுண்டா கிய மகிழ்ச்சி உளளிருக்க இடமபெறாது வெளிவந்தாற்போல முகமலாந்து அவன் அவ்வளவு தூரம கடந்து வந்தாலுண்டா கிய களைப்பை ஆற்றசெயது அவனுக்கிட்ட சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கப் பணித்தான். பினபு நளன புட்கரனை நோக்கி "மன்ன, தம்மோடு கலந்துபேசி வெகு நாளாயிற்று. தம்மைக் கண்ட இனறு என மனம மகிழ்சசியடைந்திருக்கிறது. இத் தனை காள் என் ஞாபகமில்லாதிருக்க நான தமக்கிழைத்த தீங்கு யாதாவதுண்டா? எனக்கு உண்மைதவிர வேறு சகோதரர் யாரிருக்கிறார்கள்? இப்பரந்த பூமிபை ஆளுவதில ஞரபகக்குறை வால் உனனை நான் கவனிக்கவில்லையென நினைக்கவேண்டாம். உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவலே அதிகமாகி இருந்தது. அந்த ஆவல் பூர்த்தியாகுங காலம் இன்றுதான் போலிருக்கிறது. எக்காரியமும முடியுங காலத்தில்தான் முடிகிறதேயன்றி நாம் விரும்பிய வண்ணம ஒரு குறிபபிட்ட காலத்தில் முடிவதில்லை. தாமும் தம்மோடிற்ற யாவரும சுகமா. தமது நாட்டிலுள்ளோர் யாவரும் அறநெறி வழாது அடங்கி நடக்கிறார்களா. காலமழை தவறாது பெய்கிறதா? தமது நாடு பஞ்ச முதலியனவின்றிச செழிதோங்குகின்றதா? தமது செங்கோலைக் காக்க அந்தணர் கள் வேதமோதுதல் யாகஞ் செயதல் முதலிய உத்தமமான காரி யங்களை மனக் களிப்போடு செய்து வருகிறார்களா? பசுக்கள் பலிக்கின்றனவா? அவ்வப் வருணத்தார் தத்தமகுரிய தொ

நிலே ஒழுங்குபெறச் செய்து வருகிறார்களா. அதிதி பூசை குறை வின்றி நடக்கின்றதா? தமது நாட்டில் ஜன சங்கியை விருத்தி யாகிக்கொண்டே வருகிறதா? அதுவே நாட்டின வளர்ப்பத்துக் கும் அரசனது செங்கோலுக்கும் அறிகுறி. நம்மாலே நமது முன்னோர் பெருமை விளங்கவேண்டும. நமது குலம் மேன் மேலும் சிறப்படையவேண்டும. தமது செங்கோன்மைகு என் னால் ஆகவேண்டிய உதவி யாதேனும உளதாயின அதை இப் போதே தெரிவித்தால் அதுவே முதற் காரியமாகக் கொண்டு செய்து முடிப்பேன்,'' என்று மிகவும் பரிவோடு விளுவினன்.

புட்கரன் பொருமை கொண்ட மனமுடையவனுகையால் நளனது சிறப்பைக்கண்டு பொறுக்காமல் மனம புண்ணுகி அவன் சொல்லும் அற மொழிகளும இனிய வசனங்களும் அமபுபோலும் வேல்போலும் காதிற் பாயச சகிக்காதவனுய் நளன் விருமபிக் கேட்டவைகளுகெல்லாம் சுருக்கமாக ''தமதருளாலும் செய் கோண்மையாலும் குறைவின்றி இருகின்றன'' என்று விடை பகர்ந்து தான் வந்த காரியம் எப்போது துவக்கப்படும் என்பதி லேயே கருத்தாயிருந்தான்.

நளன் அப்புட்கரனுகு அறுசுவையோடி விருந்தளித்து மிகப் பரிவுடன் பேசிகொண்டிருகையில் அதிதியோன் தன மனதில் அத்தனைகாள் வரையில் சிறைப்பட்டுக கிடந்த வஞ்ச னையை அவன் வெளிப்படுதி யாவருக்கும் வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்குமபொருட்டு உயர்தினுறபோல இடைவிடாது அவன் கையிற் பற்றிக கொண்டிருந்த கொடியைக் கண்டு, நளன் ''சகோ தரனே, தாம கையிற் பற்றி இருக்கும் இக்கொடியின் காரிய மென்ன? இது இப்போதுதான் புதிதாகக காணப்படுகிறது. இது யாராவது பெரியோரால் தமக்களிக்கப்பட்டதோ. இதை எப்போதும் கைவிடக் கூடாதென்பது அப்பெரியவரது கட்ட ளையோ. அப்பெரியோரை நானும் கண்டு தெரிசிக்கலாமோ. அவர் தமது நாட்டிலுள்ளவரா அல்லது பரதேசியோ. இக்

கொடியின் பெருமை யாது. இவற்றை லிரிவாக எனக்குச் சொல்லவேண்டும்'' என்றான்.

புட்கரன், தன் காரியம் துவக்குவதற்குத் துவஜாரோகணம் ஆயிற்றெனக் களித்து முகத்திற் புன்னகை காட்டி "மன்னனி மனன, இக்கொடியின் பெருமையையும் இதையளித்த பெரியோரது சிறப்பையும் என்னால சொல்ல வலுமோ. அப் பெரியோர் இப்போது என்னெதிருக்கிறார். அவர் கருணையே உருவெடுத்து வந்தாற்போல எனனே அணுகி எனக்கு இதமான விஷயங்களைப் போதிக்கது வருகிறார். அவர் போதனையின்படி நான் நடப்பதால் நாளுக்குநாள் எனக்கு மகிழ்ச்சி பெருகுகிறது. அவர் கடைக்கணேக்குற்றூர் எவராயினும், ஒருவராலும் மறுக்கலாகாத அருமபதவி யடைவாரெனில அவரை நேரில் பார்ப்ப தென். நானும் அவரை நேரில் பார்க்க அஞ்சியே மூதூரின் புறமாகவே செல்லுகின்றேன். மிக்க, நான் சூதாட்டதில் வல்லவனென்பது சமக்குத் தெரியும். அதற்கு ஆயுதகளும் பிறருதவியும் வேண்டியதில்லை. ஆயினும், கூத்திரியாகள் அதைக் கைக்கொள்வதாலும்; போரைபபோல ஒருவரையொருவர் எதிர்ததுக்கநிதது வீரங்கொண்டு எவ்விதத்திலும் வேற்றுமையின்றி ஒருவரையொருவர் வெல்ல முயலவதாலும் இச் சூதாட்டமும் ஒரு போரெனவே மதிதது அப்போரில் என்னை எதிர்தோரை வெல்லுவேனென்பதற்கு அறி குறியாக உயர்த்தப்பட்ட இவ்வெற்றிக கொடியைக் கைக்கொண்டு பல நாகெளிலும சென்று வருகிறேன். இதுவரையில் இதைத் தாழ்ததினர் யாருமில்லை. இன்னும சில நாகெளுக்குப் போகக் கருதிச் செல்லுமவழியில் தமமுடைய ஞாடகம எனக்குண்டாயிற்று. தாம் எல்லாமறிதது எவ்வகைப்பட்டோர் வலியையும் அடக்கிச் சத்திய நெறி தவறாமலும், கூத்திரிய தர்மத்தைத தமக்கே உரியதாகக் கைக்கொண்டும அதினின்று வழாமலும், செங்கோல் வளையாமலும் இப்பூமி முழுதும ஆண்டவரும் பூபாலனுகையாலும் தமக்கு மிகவும் விருப்பமுள்ளதும் போரெனப் பேர் படைத்ததுமான இப்பெரிய காரியமும் தம்மைப்போன்ற சமர்த்தர்களால் சாதிக்

கத் தக்கதாகையாலும் தமது சித்தம் இன்னதெனத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பி இவணுற்றனன். ஆனல் போரெனப் பேர் கொண்டதெதுவாயினும் க்ஷத்திரியர்களால விலக்கக்கூடியதல்ல வென்பது மனுமுறைகண்ட மன்னர் கொள்கை'' என்று தன் வஞ்சக வலேயை வீசினன்.

சொல்லிய வவ்வுரை கேட்டுத் தூ ணிக்
கல்லெனப் பிணேத்துயர் கலவைத் தோளினன்
வெல்கொடி யுயரிய விடலே சூதினீ
வல்லியே லாதெதும் வருகென் ருேதினன்.

நளன், புட்கரன் சொல்லிய கபடமான வார்த்தைகளேக் கேட்டுக் கலியின் வயத்தனேயப் பின் வருமாறு புகன்ருன். ''போரென்பது எதுவாக இருந்தாலும க்ஷத்திரியரால் விலக்கக் கூடியதலல. போர் என்னும் ஒலியைக் காதால் கேட்டபிறகும் பின் வாங்குகிறவன் க்ஷத்திரியனுவனேனு. அவனுக்கு வீர சுவர்க்கமும் கிட்டுமோ. எதை விட்டாலும விடலாம். க்ஷத்திரிய தர்மத்தை விடலாமோ. அது உயிரினுஞ் சிறந்தசன்ருே. போருக்கு அழைகிற அரசன், தன நாட்டில வாழும குடிகளுக்கு இயலபாக உள்ள ஐவகை அசசதத்தில் பகைவரால உண்டாகும் அச்சத்தை எவ்வாறு போக்குவான. அவ்வரசனிடத்தில், அவனல் ஆளப்பட்ட குடிகளுக்கு எவ்வித நம்பிக்கை யுண்டாகும். அக்குடிகளும் நசுவார்களா? அவன் அரசாகூடியும நிலேகுமா? ஆகையால் வெற்றிக் கொடியை உயர்த்திய நீ இப்போதே சூதாடத் தயாராகவிருந்தால் எனேனேடி ஆடலாம். நான் உன் வெற்றிக் கொடிகளாவது சூதுப் போருகளாவது பின் வாங்குகிறவனல்ல. பலகையைப் பரப்பு. காய்களே வெளியே எடி. கால தாமதம் செய்யாதே'' என்ருன்.

அதைக் கண்டு நளனது அமைசசர்கள் அதிசயித்து '' இஃ தென்ன விந்தையாக இருக்கிறதே. சூதாட்டத்தை உத்தமர்கள் விரும்புவார்களோ. இதற்குட்பட்டவரும் நமது நளச்சக்கர

வர்த்திதாமேனு. அவர் அறியாத விஷயங்களுமுண்டோ. அவருக்குச் சூதினுல் விளையும் நீமையும் அதனலுறும் தாழ்மையும் தெரியாதா. அவரைவிட அறிவாற்சிறந்த மனனருமுண்டோ. அவருடைய சத்தியமும அருளும் செங்கோன்மையும் அறியாதவர்களுகளுமுண்டோ. அவருடைய நாட்டையாளும் ஆக்கினு சக்கரமானது அவருடைய சத்தியமாகிய யந்திர சக்தியாலல்லவா இடைவிடாது அந்நாட்டைச் சுற்றிச் சுற்றி மண்டலமிட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. அத்தகுணைப் பெருமை வாய்ந்த தருமபுத்திரின் மனம் நீ தெரியிற் செலவுக காரணம் விளங்கவில்லையே. விதியைப் பார்க்கிலும் மிகக் கொடியவனுன இப்புட்கரனுடைய வஞ்சனையால் அவமானம் வேறுபட்டதோ. ஐயோ, இப்புட்கரன் நமகேது போலத் தோன்றினனே. இவன் பாதம் பட்டவிடம பாழாகுமே இவன் பூலோகச் சனியல்லவா. இவன் கண்பட்ட இடம காடாகுமே. இதற்கு நாம செயவது யாது" எனறு கையைப் பிசைந்துகொண்டு மனம் புழுங்கினர்கள.

பின்பு திடப்பட்டு அவ்வமைச்சாகள் 'நாம் இப்போது வாயை மூடிக்கொண்டிருப்போமாயின நமது கடமையறிதிதரழுகுபவராக மாட்டோம. தெரிதலுந் தேர்ந்துசெயலு மொருதலையாச் சொல்லும் வல்ல நமைச்சு. நனனெறி தவறுத அரசின் எக்காலத்திம விரோதத்தாலாவது, எல்லாக் காரியங்களிலும தன்மனைச்செலுத்தி அவற்றை ஒழுங்குபெற முடிப்பதால் உண்டாகும் மனத்தளர்ச்சியாலாவது, நனனெறியினின்று சற்றுமாறுபடுவதுண்டி தவிர முக்குண வசதத்தால் முறைபிழ்ந்தறைப்பர்' என்னும் ரூத்திர விதிப்படி மானிடாகுத் தாமதம், இராசதம், சத்துவம் என்றும் மூனறுகுணங்களும் இடைவிடாது மாறிமாறிப் பிறதலினுல்இபற்றை. அவற்றுள் தாமதகுணமானது:— பேருண்டி, நெடுந்துயில, சோமபல், நீதிவழு, ஒழுக்கவழு, வஞ்சம், மறதி, பொய்கோபம், காமம், கொலைமுதலியவற்றை விளைவிக்கும். இக்குணவேளையிலும் தனது சிற்றரசரிடத்துத் தோன்றிய குற்றத்தால் விளையும் கோபத்தாலும் அரசா மனம் நீதியி

னின்று வழுவுதலுமுண்டு. அவ்வவ்வமயங்களில் அகன்றகல்வி, கேள்வியுக்தி, அனுபவங்களால சிறப்புற்ற அமைசசர்கள், தேருக்கு முட்டுக்கட்டைபோலவும், கப்பலுக்குச் சுக்காணைப்போலவும், அதிவேகமுள்ள குதிரைக்குக் கடிவாளம் போலவும், அரசனை இதவார்த்தைகளால் நல்வழிபிற் செலுத்தி நீதியையும் தருமத்தையும் காக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள். இவ்வகை அமைசசரில்லா அரசு பாழாகும், ஆகையால் அமைசசரெனப் பேர் படைத்த நாம் அழிவையுண்டாக்கும் இக்கொடிய சூதாட்டத்தில் மனம் வைத்த நமது அரசனுடைய மன வேறுபாட்டை மாற்றிச செங்கோன்மையை காக்கவேண்டியதே நமக்குரிய தருமம்."

ஐயறிவுந் தம்மை யடைய வொழுகுதல்
எய்துவ தெய்தாமை முற்காத்தல்—வைகலும்
மாறேற்கு மன்னர் நிலையறிதல் இம்மூன்றும்
சீரேற்ற பேரமைச்சர் கோள்.

என்று தமக்குள்ளே தீர்மானித்துக்கொண்டு அரசனை அணுகி அவனை வணங்கிப் பின் வருமாறு புகன்றனர்.

"எமது ஐய; செங்கோன் முறை பிறழாச் செல்வமே! கொடுங்கோன்மை குறைக்கும் கூற்றே. நீதி வழுவா நிடதத்தார் நிதியே. நீதி உருவே. நிறையோகிய யாம் தமக்குரைப்பது யாதுமில்லையாயினும் இப்போது தம்மால் மறக்கப்பட்டன போல் தோன்றுகின்ற சிலவற்றைத தமக்கு ஞாபகப்படுத்தத் துணிந்தோம். தருதைக்குத தனயன் புத்தி புகட்டுவதில்லையாயினும் தருதையின் நன்மையைத் தேடுவது தனயன் கடமையன்றே. அத்தனயன் வார்த்தைகளைக் குழந்தைப் பருவத்துக் குதலைமொழிபோல் முதிர்ந்த பருவத்தும் கேட்டின்புற்று அவற்றிற் சிறப்புடையனவற்றைக் கொள்ளுதல் தருதைக்குப் பெருமையன்றே. தாழ்ந்தோர் வாயினின்று பிறக்கும் நீதிகள் நன்மை பயவாதிருத்தலுமுண்டோ. அவற்றைக் கைக்கொண்டால் உத்த

மர் தாழ்மையுறுதலுமுண்டோ. சிப்பியானது மிகவும் தூர்காற்ற முடையதேனும் அதினின்று பிறக்கும் முத்தை அசன் பெருமைக்காகவும் குணத்துக்காகவும் கைகொள்ளாதார் உலகிலுண்டோ. அமுதத்தை அணிந்துகொள்பவர் அதனாலுமும் பெருமையும் அழகும் அடையாமல் போவதுமுண்டோ. அதுபோல் இழுதத தக்கனவாகிய எமது வாததைகளுக்கு இன்னுஞ் சற்றுத தமது திருசெவி ஈந்தருளவேண்டும். அண்ணலே, தாம் கனவிலும் கருதாத இத்தீய ஒழுக்கததில் தமது திருவுள்ளம் சென்றதற்குக காரணம் அமைசசராகிய எமது தீமையோ, அன்றி எமக்குறுநு கேட்டின் முற்சின்னமோ. சிறியோர் கோட்டியிற் சேருதலாலடையும் பயனிதனிலும் வேறுமுண்டோ. அதனாலேதான் விழுமியோர 'கெள்ளுக் கோட்டியை விரைவினில் ஒழிமின்' எனப் பணிததனர். தமது பெருமைக்கும் உயாவுக்கும எவ்வாற்றினும் ஒவ்வாத இப்புட்கரன் தமக்கு முன்னிருநது தம்மைப் பாாப்பதே சிறுமைக்கு வித்தாகும. இவன் பார்வையும் சனியன் பார்வையும ஒன்றல்லவோ. இவன உததமஞயின் செநகோல் பிடிகக வேண்டிய கையில் சொகுகட்டான் காய் கொள்ளுவாரேனு; வில்லேநதுநு கையில தீமை விளையும் சூதேந்துவனு. யாராயினும் ஒரு உத்தமன் எவரும் இணங்குதற்காத ஒரு பாதகனுடைய அதமனேனும் ஒருதினம் உண்டி இணங்கினனேல் அவ்வுத்தமனுக்குாிய உத்தம குணஙகளில் கால்பாகம் நீஙகும, மறுநாள் அரைப் பாகமும், மூன்றாம்நாள் முக்கால் பாகமும், நான்காம் நாள் உத்தம குணங்கள அடியோடும நீஙகி அவனுக்குாிய அதம குணஙகள் மேலிட்டுத தானும் அவனேயாவான் என்பது மேலோர் கருத்து. பூர்கிலியுலகத்து மக்கட்கெல்லாம் ஒதலிற் சிறநதன்று ஒழுக்கழடமை. என்பதுபோல எக்குடியிற்பிறநதோராயினும் ஒழுக்கத்தால் உயர்வதும் தாழ்வதுமுண்டி. உயர்வு இழிவு ஒழுக்கததாலன்றிப் பிறவியாலல்ல. ஆதையால் நீய ஒழுக்கங்களுகெல்லாம் உறைவிடமாகிய இச்சூதினை அருகிருத்தி அவனுக்குாிய சூதாட்டததைத் தாம் ஏகைகொள்வது தர்மமோ.

புலமையக்கம் வேண்டிப் பொருட்பெண்டீர்த் தோய்தல்
கலமையக்கங் கள்ளுண்டு வாழ்தல்—சோலைமுனிந்து
போய்மயக்கஞ் சூதின்கட் டங்கல் இவைமூன்றும்
நன்மையி லாளர் தொழில்.

இச்சூதாட்டத்தைத் தம்மைப்போல் நன்மையின் பெருமை யறிந்தவர்களும் நாடுவார்களோ? அது பச்சை நாவியினும் கொடி தன்றே? அதைமெச்சிக் கைக்கொள்பவர் பிசகை எடுத்துண் ணும் வாய்க்கைக்கு இசையுடையாரவர். ஐயனே, தமக்குப் புதுமையான விருப்பத்தை உண்டுபண்ணிய இச்சூதாட்டமானது பரிசுத்தம தொருந்திய உண்மையையும், உயர்வாகிய தர்மத்தை யும், இவ்வுலகமுழுதும் ஆளும் உரிமையையும் போக்கிதநீதி புத்தியைக் கெடுக்குமாதலால் இது கொடுங்கோலரசாகவே உரி யதெனச் செங்கோலரசா இதை முற்றிலும் வெருத்து விலக்கு கிறார்கள். மேலும் 'இருது வழுமையைத்தேடி யழைத்து வரும் தூது ; கொடிய பொய்மைக்கு உற்றதுணை; அற்பத்தன் மையை விளைவிக்கும் கழனி; உண்மைக்குத் தக்கபகை,' என்று மேலோர் சொல்வதுண்டு. இச் சூதில அடையும் வெற்றியும் நிலைத்ததல்ல. வேடர்கள் பங்கிலோப்பிடிப்பதற்குத் திருட்டுத் தனமாக வலையில் மறைத்து அதனுள் வைத்திருக்கும் ஆகாரத் தைக் கபடமற்ற பறவைகள தமமீது கருணைகொண்டு உதவிய உணவென நினைத்து அதை உண்ணப்புகும்போது அவ்வலையி லகப்பட்டுக் கொடிய வேடனுக்குத் தாம ஆகாரமாவதுபோல், அவ்வெற்றியானது அசருதைக கொண்டோர்க்கு அதனிடத்தில் விருப்பத்தை உண்டுபண்ணி அதிலேயே அவர்களை மூழ்குவித்து வறுமைக்கு ஆளாக்கி மானத்தைச் சிதைக்குமே யல்லது புகழை அளிக்குந்தன்மையுடையதல்ல. இஃதன்றி.

காதல் கவருடல் கள்ளுண்டல் பொய்ம்மொழிதல்
தாதன் மறுத்த லிவைகண்டாய்--போதில்
சினையாமை வகுந் திருநாடா சேம்மை
நினையாமை பூண்டார் நேர்.

அடியு மாண்மையும் வலிமையுஞ் சேனையும்
அழகும் வென்றியுந் தத்தம்
குடியு மானமுஞ் செல்வமும் பெருமையுங்
குலமும் இன்பமும் தேசும்
படியு மாமறை யோழுக்கமும் புகழும் முன்
பயின்ற கல்வியுஞ் சேர
மடியுமால் மதிபுணர்ந்தவர் சூதின்மேல்
வைப்பரோ மனம் வையார்.

பழகிய செல்வமும் பண்புங் கெடுக்குங்
கழகத்துக் காலி புகின். (கழகம—சூதாடுகளம்.)

எந்த அரசன் சூதாட்டத்தில் மனஞ் செலுத்துகிறானோ அவனை நல்ல தேஜசும் கல்வியும் செல்வமும் ஊணும உடையும் அடையாவாம்.

உடைசெல்வ மூணெனி கல்வியென் றைந்து
மடையாவா மாயங் கொளின்.

ஆகையால் சூதாடப்புகுதலன் அழகு குன்றிக் தான் கற்ற கல்வியின் பயனடையாமல், தன்னிடத்துள்ள மிகுந்த செல்வத்தையுமிழந்து உண்ண உணவுமின்றிக் கட்டத் துணியுமற்றுக் கசடர் வாயிலிற் கையேந்திநிற்பான். அச்சூதினால் எவ்வளவு தின்பம் நேரிட்டாலும அது தன்னிடத்து வெருப்புண்டாக்காது. மேன்மேலும தன்னை வீரும்பசெயது தவிகசவிடும் தன்மையுடையது. எமதண்ணலே!

வேண்டற்க வென்றிடினுஞ் சூதினை வென்றதூஉங்
தூண்டிற்போன் மீன்விழுங்கி யற்று.

அன்றிச்சூதினால் பெரும்பயனுற்றாலும் அச்செல்வத்துக்கும் பெருமையில்லை. அறநெறியாலீட்டும் பொருளே சிறப்புடைத்து. வஞ்சகமே உருக்கொண்ட இச்சூதினால் பெரும்பயனுற்றாலும்

அது நிலைத்திருப்பதில்லை. ஏனெனில், அதுபற்றிய இடமெல்லாம் சிதைத்திப் பாழாகுமே யல்லாமல் வாழவைப்பதில்லை. எதுவேனு முதிராத அறிவுடையோராயினும் அவரை அறிவிலராக்கி அவரிடத்துள்ள பொருளோப் போகவிக கையிலரைக்காசுமில்லாத ஆண்டியாகவி அலையவிடுவதில் கொடியது இசருதினும வேறொன்றுளதோ? தவிர இசருது உதாசம குணங்கள் யாவையும் கேரோடறுக்கும் வாள்; அதம குணத்தைச செழித்தோங்கச்செயவதற்குச சிறந்த எரு. மானிடர்களுரிய பெருமையை வேரோடி களைந்து சிறுமையை வளர்ப்பதற்குச சிறந்த செவிலித்தாய். ஆதலால் இசருகாட்டதிதில மனமவைத்தவர் செய்யத்தகாத விலகுகளும் நீய வொழுகைகளும் ஒன்றுமில்லை, அறத்தாலீட்டியபொருளோ அல்வழியே செலவிட்டுப் பெரும்பயனுற்ற வரும் சிறிதுகாலம் இசருகிய ஒழுகைத்திதில தலையிடுவாராயின் தாம் பலநாள் சேர்த்துவைத்த புண்ணியபலனே இழந்து கொடிய நீரகருக்குரியராகினறனர். இப்பூமி முழுதும ஒரு குடைக்கீழ் ஆண்டு உயர்ந்தோரையி வாழும சகரவாதியாயினும் ஒரு கொடியில் எல்லாமிழந்து இரக்கத்தகாதவரிடதிதும் இரகைப்புகுவர். அதனாலேதான் மனுநெறிகண்ட ஆசர் இசருதை விரும்பிக்கைக்கொள்ள அஞ்சுவர். மனிதர்களுக்கு, நனமை, பெருமை, கடவுளிடதிதன்பு, பெரியோரைப்பேணல, புருவதார்த்தங்கள முதலிய சிறந்தவற்றைப் போதித்து அவர்களை நல்வழிப்படுத்துவதில் ஒப்பு உயாவிலலாத வேதத்தில் விலக்கப்பட்ட இச்சூதாட்டதிதை, அவ்வேத விதியே தமைக்குப் பெருமபயன் விளைகும வைப்பெனக கண்டறிந்தோர கைகொள்வது முறையோ. அது பரித்தி, புகழுந்தீரரு கூறையே. கறைபடாது புகழைக்காக்கும் வகையறியாதது அவர்க்குற்ற முறையே. இசருதால் உறுவது சிறியோரிடத்துச சிறையே. எமநிறையே, தமக்குப் பிறர் புத்தி புகட்டவும வேண்டுமோ, பிறரிடதிதுள்ள கசடி அறப்போதிக்கும் கல்விக்களஞ்சியமாகிய தாம அறியாதனவுமுண்டோ. இச்சூதாட்டதிதால் விளைவதை வரையறுத்துச சொல்லப் புகுந்தால் மிகப்பெருகுமென்றும், அதை ஆடாவிடினும் அதில் விருப்பங்கொள்ளுதலும் குற்றமுடைத்து என்பது விளங்கவும் "சூது

விரும்பேல்" எனச் சுருங்கச் சொல்லினர். இதுகாறும் நிடத நாடாவது நிடத நாட்டுச் சகலராயர்த்திகளாவது தர்ம நெறியினின்று தவறினர்களெனறும், அரனுலுமும் தாழ்மைபவர்களேயுற்றதென்றும் எற்பட்டதேயில்லை. இபபோது யார் செயத தீமைபாலோ பழியுரு இநநாட்டுக்குப் பழியுறுங் குறிகள் தோற்றுகினறன. வள்ளலே, எமருள்ளம் நடுங்குகினறது. காரியத்தின் போக்கையறிந்து தெரிவிக்கிறேமேபனறி வேறல்ல. தமது இனைபதுனபங்களிரண்டுக்கும் நாமுளரும் ஏடபட்டிருகுறேரும். ஆகையால் எம்மை இன்னும் நெடுங்காள காத்தும்பொருட்டாவது இச்சூதில் மனஞ் செலுத்தாது அரனிடத்துண்டான விருப்பை யொழித்தருளவேண்டுமெ" எனறனர்.

நளன் மந்திரிமார்கள் உரைத்தும் மொழிகளைப் பொன்னே போல் போற்றும் இயலுடையனேனும் அப்போது கலியின வயத்தன ஆனமையால் அவரவன் வார்த்தைகளை வெறுத்து அவனகளை நோகுகி "நுமமை யிதுகாறும் எனக்குற்ற நண்பரென்றும், எகாலத்தும் என்னை ஒட்டி உறும உறவென்றும், நான் வழுவுய காலத்தில் எனகருகுபவும் ஊன்றுகோலெனறும், எனகருகிய இடபரந்த பூமியைப பொதுப்பட நோக்குவதற்குற்ற உதவி நேதுநிராகரெனறும இப்பாரிய செங்கோலைத் தளரவிடாது தாங்கும பலவனமை நிகர காரிகளென்றீர்களேத்து மோசம போனேன. மந்திரிகள், அரசனுகுற்ற துணையாகி அவன சதிய நெறியினினறு பிறழாதவாறு அடங்காகுதிசத தியதை வேரூன்றி வளரசெயது அவனிடமேலேபபாதுகாக்கும கடமை பூண்டவராகள நீங்கள சபதிபதினை பெருமையை அழிதிதெனனைக கொடுமதகிற் புகுத்துவதற்கேதுவான பொய்யை எனக்குப் புகடடி அகைக கொளளுமாறும வற்புறுத்துகிறீர்கள். உங்கள் நீமொழிகளுகினிசெவி கொடுகமாட்டேன. உலகத்தில் உறவும நடபும ஆபதகுகாலத்தில் வெளிபடுமென்பது உங்களால் தெரிவாயிறது. என அண்ணதைப் புகிந்து என்னுல் பெருமையுற்ற நீங்கள் எனக்குக் கழிகக வேண்டிய செஞ்சோற்றுக் கடனுகுகாவது நனமை புகட்ட வேண்டாமா? நான பிராயமனுகி

உலகத்தார் விகழப்படுவதால் நமக்குறும் பெரும்பயன் யாதேனுமுளதோ. பஞ்சமாபாதகங்களாகிய பொய், கொலை, காமம், கள், புலால் உண்ணல் ஆகியவற்றுள் முற்பட்டதும் மற்றைய நான்குக்கும் பிறப்பிடமானதும், விலக்குக்கள் யாவற்றினும் மிகவும் இழிந்ததுமான பொய்யைக் கைக்கொண்டு இசருதை மறுத்துப் பெரும்பயனுற்று நம்போன்ற நன்றிகெட்டவர்களைக்காப்பதிலும், பொய்யை இகழ்ந்து இச்சுதப் போரைப் புகழ்ந்து நீவிர் பிதற்றிய நிரபக்கொடுமொழிகளைக் கேளாது ஆதலினவதே மேன்மையுடைத்து. நான் கற்றுணர்ந்தவைகளே எனக்கு இம்மை மறுமையிரண்டிலும் நன்மை பயக்கப் போதுமானவை. ஒருவரிடத்திலும் இனிமேல் நான் புதிதாய்க் கற்றுக்கொண்டு அதன்படி நடந்து பெறுவதற்கரிய பெரும்பேறடைய வேண்டியதில்லை. உலகத்தில் எவ்வகைப்பட்டோரையும் ஒருமுறை பார்த்தவளவில் நல்லவர் கெட்டவர் எனத் தீர்மானித்துவிடலாமென்பது நமபத் தக்கதல்ல. எவரையும் அவர் சாகும் வரையில் நல்லவரெனச் சொல்லக்கூடாது. நல்லவரெனப்படுபவர் சமயம் வாய்த்தால் நன்மையையிட்டு நம்மைப்போல் தீமையைக் கைக்கொள்ளுகின்றனர் அதனாலே தான் எல்லாம்வல்ல கடவுளரும் தம்மிடத்து உண்மையன அன்புடையவர்களையும் கடைவரையில் ஐயமறப் பரிசோதித்து அவர் பெருமையை உலகத்திற் பரவத்தக்கதாக்கிய பின்பு மேலான கதியை அளிக்கிறார். நான் உங்கள் தன்மையறியாமல் அவசரப்பட்டு உங்களிடத்தில் வைத்த நம்பிக்கையே எனக்குரியதற்கதியை அழிக்கும் வாளாயிற்று. எவரெவர் எவ்வெவ்விதமாகச் சொல்லிய போதிலும் நான் புட்கரனுக்குரைத்த உறுதிமொழியினின்றும் பிறழமாட்டேன். போனென்றால் எதுவாயினுஞ்சரிதான். இப்புட்கரன், தன் சூதுக்கிறுதியில் போனென்னும் பேரையுடைய அதைப்பொர என்னை அழைத்ததையும், கூத்திரிய குலத்துக்கு னேமுறுதப்படி பொருவேன் என நான் கூறிய உறுதிமொழியையும் செவியாரக் கேட்டிருந்தும் அப்போரில் தலையிடலாகாதென்று மறப்பது நமக்குத் தருமமா?

பழுதெண்ணு மந்திரியிற் பக்கத்துட் டெவ்வோ
ரேழுபது கோடி யுறும்.

நம்மை நம்பி நாண் உங்ளே என்பக்கத்தில் வைத்துக்கொள்ளுதி லும் அனேக கோடி பகைவரைப் புகலிடமாகக்கொள்வது சிறந்த அறிவுடைமை நாண் புட்கரனுக்குச் சொல்லியமொழி சத்திய மன்றே. அதினின்றும் தவறுவது மனிதப்பிறவிக் கேற்றதோ. நானும் நும்மைப்போல் அமைச்சனுகவிருந்தால் காலதாதிக்குத் தக்கபடி பேசி உள்ளே ஒன்றும் புறமே ஒன்றுமாகப் பிதற்றிக் காலங்கழிப்பேன். நான் சத்தியமே உற்றதுயுதமாயும் செங்கோலே உற்ற அமைச்சாகவும், நீதிநிய தர்மமே பெருஞ் செல்வமாகவும் கொண்டமைபால் உள்ளமுபுறமுமொத்து ஒரேமொழியாகப்பேசக் கடமைப்பட்டவன். இக்காரியத்தில் நீங்கள் என்னே இன்னும் மறுக்கத் துணிவீராயின் உம்மைப்போல நன்றியில்லாதவர் யாரு மில்லே யென உறுதிபாகக்கொள்வேன்" என்று கடிகடித்துக் கள்ளுண்டவன்போல மதியழிந்த தன்னே முற்றுமறந்து அமைச் சர் கூறிய நன்மொழிகளால் விளையும் நன்மைபைக் கருதாது சூதே தனக்கினிய தவப்பேறெனக் கைக்கொண்டு ஆடத்தொடங் கினன்.

அப்போது நளன் புட்கரனே நோக்கிச "சகோதரனே, இவ் வாட்டத்துக்குப் பதயம் யாது" எனக் கேட்கப் புட்கரன் "மன்னர் பெருமானே, என்றும் அழியாததும், எவரையும் மதி யாததும், எவரிடத்தினும் நில்லாததுமாகிய தனபோலியரிடத்து நீங்காத பற்றுடையதாகத் தன் முதுகில் சும தூ திரியும்படியான பெருமிதம் வாயந்ததுமான இவ்வெருதைப் பதயமாக வைக்கி றேன். இது இவ்வுலகத்தில் யாவருக்கும் எளிதில் கிடைக்கக்கூடிய தல்ல. இதற்கினேயானது திரிலோசங்களிலுமில்லே. ஆகையால் தற்கினேயாகத்தாம் வைக்கக்கூடியபதயம்பொருள் தம்மிடத்தில் ஒன்றும் காணப்படவில்லேயே. ஆயினும் உள்ளதைக் கொண்டு திருப்திடையவேண்டுமேயல்லது அதிக ஆசைப்படுவது நிகாது. ஆதலால் நமக்குரிய பூமி முழுவதும் பதயமாக வைத்தால் ஒரு

வாறு மனதுக்குச் சமாதானமாக இருக்கும். ஆட்டம் துவக்குவ வதற்கும் உற்சாகமுண்டாகும்," என்றான்.

நளன் கலியின் வசப்பட்டபோதே அவன் கைக்குங்காகிச் சூதாகிய கள்ளுண்டு புட்கரனுடைய பேயும்பிடிதபடியால் நன்மை தீமை என்பதற்றை உணராது புட்கரன் கூறிய கபட வார்த்தை களுக்கிணங்கி, மாத மூம்மாரி பெய்து வளப்பம் மிகுந்த மாதவ ரும விரும்பும் மாண்மை நிறைந்த பொன்னிலையும் பூமி முழுதும பந்தயமாக வைத்து ஆடத் தொடங்கினான்.

கலி, நளன் எப்போது சூதாடப் புகுவானெனச் சமயம் பார்த் துக்கொண்டிருந்தவன் ஆகையால் இப்போது நளன் ஆடுகைய ஆலைப் பற்றதனுள்ளிருந்துகொண்டு தான் அக்காயகலியை உருகொண்டு நளன அக்காய்களோ உருட்ட உருட்டப் புட்கரனுக்கே வெற்றி உண்டாகுமபடி உருண்டிருண்டு உதவினான். அதனால் நளன் முன்பின பாராமல் விறிப்பிடித்தவஸ்திபோல ஈடு, நகர, யானை, குதிரை, தேர, காலாள், பொன, பொருள், ஆடை, ஆபரணம் முதலிய யாவற்றையும் ஒன்றன் பின ஒன்றாக வைத்துதோற்று நிற்கக்கூடாத தனக்குச் சொந்தமான இடமில்லாமலும் செப்புக் காசும் தனதென்கை கைகொள்வதற்றின்றி வெறுங்கையோடு தன அழகிய மெமாசனத்தைவிட்டுக் கீழே இறங்கினான.

பரிதாபம்! வகசகரேசுவரனுய, அகிலனு சக்கரங்கொண்டு சத்தியமே பிலேத்தினைக மைகொண்டு புகழ்பெற்ற துங்கிரி மர் னர்களில் ஒருவனுயத, பேரரசரும புகழும் பெருமையுற்றவனுய அளவிடற்கரிய செல்வமிகுமதோனுயச சக்சாவாசுதுவினைப் பேர் பலைத்த நளனே முதலில் சூழ்ந்து எல்லாவற்றையுமிழந்து தூதனுன னெனவில், சில பணக்காரர் எனப் பேர்பட்டைந்தவாகளும அற் றைக்கூலிகளு வேலை செயதுபலவரும் சூதாட்டத்தில் மனஞ் செலுத்தி அதுவே தொழிலாகக்கொண்டு அதில்மூழ்குவாராயின அவர் நிலைமை என்னவாகுமெனச் சொல்லவும வேண்டுமோ. அவர்களுக்கென்றே கருமுலையமாகிய பெரியோர்கள் இவ்வித ஆறைவேற்ற செல்ல ஊற்றுப் பெருகை-புடையவரும் ஆதிஞன்;

வறுமைபுற்றனர் என்ற காதைகளே அருளோடு வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். இவற்றைக்கொண்டும் தமது அறிவாலும் சூதினை யுணராது சூதாடுவோர் தமமிடத்துள்ள பொருளையும் அச்சூதுக்கடவுளுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்து உடலை மூடக் கந்தையுமின்றிக் கையாற் பொத்தி அகடவுளையே திபானிக்கத் தியானிக்க அசரூபகடவுள் மாபிரபஞ்சத் தன் அருட் கண் சாதனபுவுடன் உண்ண உணவுமின்றி, ஏறபதே தொழிலாகக் கொண்டாலும் பலியிடுவாரின்றி, மானமழிதது மதிகெட்டு போனதினைகளில் எல்லாருக்கும் கள்ளராய், எழ்பிறபபுக் தீராயத் தம்மிடத்துச் சிறிது பொருளுற்ற காலையில் அன்புமிகுது அடியாளெனப் பேரிகொணடு அடிபணிநது வணங்கிய தமக்குரிய மாதர் கட்கும் பொல்லாதவராகிப் பொல்லாத நரகுக்காளாகின்றனர். இதனகையோர அறிவு துரிஞ்சு கெமைம.

களன் தனது தெயவத்தன்மை பொருந்திய ஆசனத்தைவிட்டுக் கீழே இறங்கியவுடன புட்கரன தன் நிலைமை மறந்து ஈதைத் துச் சகோதரனே ! "இபபோது கான் உன்னைப் பாகதால் அழகாக இருக்கிறது, உன்னை அரசன எனறு சொல்லுதற்குரிய உயிரை யாவையும நீ இழநதாய. ஆயினும் உன் முகத்தில் வாட்டம் என்பதே காணப்படவில்லை. எதையும் தான் கவ்வப்பட்டுச் சம்பாதிததலல்லவோ அதை இழநதாலாகிய துயரம பிறதகும். ரூவேனாகள் தேடி வைதததைக கொண்டு அலங்காரம் செயது கொண்டவருமையால் அப்பொருளின் பெருமையறியவில்லை. தான தேடாப் பொருளுகு விலையேது ? மதிபபேது இசசூதாட்டம வில் அம்புகளே வைதது கொணடு எதிரதரை இரக்கமற்று முன்பின பாராமல் வேறறுமையின்றிக் கொலலும் கொலைத் தொழிலல்ல. அக்காரியம யாருக்கும் எளிது. சூதுப்போர் அறிவான்மிகுநத மதியூகிகளுக்கே உரியது. இப்போரில் உன்னைப்போன்றவர் எக்காலத்தும வெற்றியடையமாட்டார். நீ உன் செல்வச் செருக்கால் வழியோடி சென்ற என்னை அழைத்து எல்லாவற்றையும் என்னிடத்துச் சேரத்தனை. இனிமேல் இச்சூட்டில் ஊசி குத்தும் பாகங்கூட உனக்குச்சொந்தமில்லை. உன்னுல்

ஆளப்பட்ட பூமி நால்வகைச்சேனை முதலிய யாவற்றுக்கும் நானே தலைவன். கிடதகாட்டுக்குச் சக்கரவர்த்திபுட்கரனுடைய நான். இனி இந்நாட்டில் செல்வதெல்லாம் என் ஆணையே. நானுன்னைப்போல் அரசாண்டு மந்திரிகள் கூடப் புத்திசொல்லும்படியான நிலைமையில் என்னை நான் வைத்துக்கொள்ளா மாட்டேன். புட்கரனென்றால் எமனுக்கினைக்கச் செயவேன். இந்நாட்டின் வளப்பம் இனி நன்கு விளங்கும். இராசியம் ஆள்வதென்பது எல்லாரும் தெரிந்து கொள்ளக்கூடியதா. அதற்கென்று சிலர் பிறப்பார்கள், அவர்களுக்கு இயற்கையாகவே அந்த சாமர்த்திபம் உண்டாகிவிடும். அவ்வகையோரில் நான் ஒருவன். இது ஒருவர் சொல்லிக் கற்றுகொள்ளக் கூடியதல்ல. சற்று நேரத்துக்குமுன் சக்கரவர்த்தியாகவிருந்த உனக்கு இப்போது ஒரு சிற்றரசனுக்குள்ள மதிப்புக்கூட இல்லை. எப்போதும புத்திமான் பலவான்தான். அறிவுடையோர் தாழ்மையுற்றாலும் அறிவிலியில் மேன்மையுறுவார் என்பதை என்னைப் பார்த்தாவது தெரிந்து கொள். அறிவிலார் கோள்வலியால், நாயபெற்ற தெங்கம்பழமபோல், மேன்மையுற்றாலும் அஃது அவற்குதக்காமையால் தமதுபழைய நிலைமையை அடைவார் என்பது உனக்கொண்டு நீ நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். மனிதர் எத்தனைப் பெரும் பேறடைந்தாலும் கருவங்கொள்ளக் கூடாது. அதை அடைந்தவன் நாயினுங்கடையுவான். உன்னைக் கெடுத்ததுவும் அதுவே. இப்போது உனக்குரிமையானவற்றுள் எஞ்சி நிற்பது ஒன்றுண்டு. அதாவது உன் மனைவி. அவள் உன் இன்ப துன்பங்களுக்கும் இம்மை மறுமைக்கும் உன்னைவிடாது பற்றி நிற்பதற்குரிமையுடையவள். உன் இஷ்டத்துக்கு முற்றிலும் சிறைப்பட்ட அடிமை. அவளையும் பந்தயமாக வைத்து ஒரு ஆட்டம் ஆடினால் அவளுடைய கற்புடைமையினாலாவது நீ வெற்றியடைந்து அதுமுதல் நீ இழந்தவற்றை ஒவ்வொன்றாகப் பெற்றாலும் பெறலாம். அவளுடைய கற்பையும் இதனுமேல் அறிந்துகொள்ளலாம்.'' என்று புன்னகையோடு சொன்னான்.

நகர் நீங்கு படலம்.

என்றலு முறுவலித் திசைக்க லாதன
வொன்றுநீ யுரைத்திட லுலங்கோ டோளினாய்
வென்றிநின் னகர்வயின் மேவலே னெனுத்
துன்றுகா னகஞ்சேலத் துணிதன் மேயினான்.

புட்கரன் கூறிய மொழிகளைக்கேட்ட ளன் நகைத்து, அற் பருக்கு வாழ்வுவந்தால், ஆதரராதரிரி குடை மேலாகுந்தானே, என்றபடி கனவிலும் கண்டறியாத பெருஞ்செல்வமானது ஒரு கொடியில் இப்புட்கரனே அடைந்ததால் தன நிலைமையை முற்றும் மறந்து தன் நாவினின்று வெளிப்படும வார்த்தைகளின் பொரு ளறியாது பேசுகிறான். அவற்றை மனதுட்கொள்வதிற் பயனில்லை. மூடரை முழுமூடராக்கி உலக இன்பதனிலேயே மூழ்குவித்து மீளா நரகில் புதைத்தது மூடுவதில் செல்வததுக் கினையானதும வேறொன்றுண்டோ? எனத் தன் மனதுட்கொண்டு புட்கரனை நோக்கிச் "சகோதரனே, உயர்ந்தோர் காலததிபால் கேட்டை யடைந்தாலும் அவர்களுக்குரிய உயர்ந்த குணம் அவரை விட்டு நீங்காது ஆகையால் தகாத வார்த்தைகளைச சொல்லுவது தகுதி யன்று. அவ்வாறு சொல்வதால் அவற்றைக் கேட்பவர்க்கு யா தொரு குறையுமுண்டாகாதெனினும் அது அவற்றைச் சொல்லு பவரது அற்பத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும். உலகத்தில் மனி தன் தேடவேண்டியவற்றுள் சிறந்தது செல்வமல்ல. அது ஒரு அற்பத் துணைகருவி. அதை நல்வழியில் செலவிட்டு இம்மை யில் அறம், இன்பம் என்னும் இரண்டையும் மறுமையில் வீடு பேற்றையும் அடையவேண்டும. இவற்றை அடைய முயலாத வன் செல்வம் பேருக்கு அவனுடையதேனும் உண்மையில் அவ் வழியுள் செலவழிக்கும் வேறு பிறருடையதாகும்; அன்றேல் பம்புக்கும் (சூனியம்), பேய்க்கும், பரத்தையர்க்கும், வம்புக்கும், கொள்ளைக்கும், கோவுக்கும், கள்வர்க்கும், தீக்குமாகும். அவனும்,

உற்றிடு நிதியின் குப்பை யொழியுமென் றுதவாலுத்தர்
அற்றமி றுயர்செய் சூசிமுகநர கேய்துவாரால்

என்றபடி, தம்மிடத்துள்ளமிகுந்த பொருளானதுபிறருக்குக் கொடுத்தறவுதவுதால் நாளுக்குநாள் குறைந்து போய்விடுமென ஒரு பைசாவைக் கூடப் பிறருக்குக் கொடாமல் சேர்த்துக் கொண்டே பணங்காத்த பூதமாகிய பொருளாசைக்காரர் இடைவிடாது துன்பத்தைச செய்கின்ற சூசிமுகம் என்னும் நரகில் அழுந்துவதுபோல, அநரகில் அழுந்தி வருந்துவார். கடவுள் ஒருவரிடத்துள்ள பொருளை மற்றொருவரிடத்தில் போக்குவதும் அவருடைய கருணையின் மிகுதியே. ஏனெனில் உத்தமர்களிடத்தில பொருளைக்கொடுத்தது பலவித துன்பங்களுக்கு ஆளாக்கி அதனால் அவர்கள் மனத்தை வருத்துவதைப் பார்க்கச் சகிக்கமாட்டார். கடவுள் பொருளற்றவரிடத்தில் நீங்காத கருணையுடையவர். ஏனெனில் பொருளற்றவர்கள் இடைவிடாது கடவுளைத் தியானித்துக்கொண்டிருப்பார். அவர்களுக்குப் பொருள் போய்விட்டதே என்ற துக்கமும் உண்டாகாது. சனி தொலைந்ததே யென்று சந்தோஷப்படுவார்கள். பொருளாசை பிடித்தவனுக்கே பொருள் சேரும். அப்போது தான் அவனுக்கு இம்மையில் யாதொருவித இன்பமுமின்றித் தீமை மிகுந்து மறுமையில் பொருளாசை பிடித்ததற்குத் தகுந்த தண்டனையும் கிடைக்கும். அற்பர்களுக்குப் பொருள் சேர்ந்துவிடுமாயின்,

பூசுவது செஞ்சாந்தம் பூணுவது நேட்டங்கி
கூசுவது நல்லோரைக் கூடுவது தீயோரைப்
பேசுவது மாமாயம் பேணுவது பேரகந்தை.

என்றபடி நீசச்செயல்களுக் கிருப்பிடமாவதன்றிக் குறைவுற்றூர்தம் முன் சென்று அவருடைய குறைவுகளேச்சொல்லி வாய்விட்டுக் கதறியாகித்தாலும் அக்கீழ்மக்கள் காதுகேட்காது; கண் தெரியாது; வாய் பேசாது ஆசனத்தோடு சாத்திவைக்கம்பட்ட சவமாவார். இவர்களுக்குக் கடவுள் ஏற்பத்காகப்

பொருளைக் கொடுத்தார் என்பது சிறிது தெரிந்திருந்தால் யாசக ரைக்கண்டபோது தரிக்கப்பட்டமரம்போல் அசைவற்றுச்சாய்ந்து கிடப்பாரோ. ஒருவனுக்குச் செல்வம சேர்ந்தால் அது தன்னைப் பரிசோதிப்பதற்காகக கடவுளால் கொடுக்கப்பட்டதென நினைத்து அப்பொருளைத் தனக்குரியதெனக்கருதாது பிறர்க்கே உரியதென உறுதிபாகதெரிண்டி அப்பொருளினற தற்கருமக் குறையுற்றோர்க் கும், கல்லாற்றில் ஒழுகுவோருகும் மனம் வெறுப்பதகொடுத்துத் தானும் நல்வழியிற ஒழுகி செலவிட்டுப் பயன் பெறவேண்டும். பொருளீடுவதும தருமவழியாகவே யிருக்கவேண்டும். பிறரை வஞ்சித்தற்குக் கண்ணுகுகு அஞ்சியாகவே இருந்தாலும் எங்கும் நிறைந்து எல்லாவற்றையும அறியும கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதை மறந்து, செயயத் தகாதவற்றைச் செய்து பொருளீட்டு வோர்க்கு விதிக்கப்பட்ட ரரகம் எழுவகை நரகங்களிலும் மிகக் கொடுமையானது.

நெஞ்சம் வைத்து நிதிமுத லாகவே
வஞ்சமற்ற பிறர்டோருர் வவ்வினேர்
நஞ்சமோத்த நமன்படர் தள்ளவோர்
தஞ்சமற்ற தாமிச்சிரஞ் சார்குவர்.

அந்நரகின் பெயர் தாமிசிரம் எனப்படுகிறது. சகோதரனே, இந்நரகினின்று நீப்புவது அசாத்தியமான காரியம். வஞ்சனையால் கைக்கொண்ட பொருட்செருக்கால வரமபுகடந்த ஒழுக்கத்தை யுடையவராய், இறைதல் என்பது ஒன்று இருக்கிறதென்றும், அப்போது மானிடராய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் இப்பிறவியிற் செய்த நீமைகளே ஒரு உச்ச நியாயாதிபதியிடத்தில ஒப்புவித்து அத் தருமஞல் அவரவர நன்மை நீமைளுக்குத் தக்கலாறு பலன டைய வேண்டியிருக்குமே என்டதையும மறந்து, நிதியே தெய் வம், தன் பதியே சுவர்க்கம், விதியே தன்னிஷ்டம், சதியே தன் விருப்பம் என மதியின்றிப் பாப மூட்டையைக் கட்டிக் கொண்டி பெருவாழ்வுற்றனர் போல் களித்துத் தமது காலத் தைத் கழித்திருமுடித்துக் காலன் வரவை எதிர்பார்க்குங்கால்

இவர்கள் அதுகாறும் செய்தப் பாபங்களே பலவுருவெடித்தாற் போலக் கைகளில் கத்தி, ஈட்டி, அரிவாள், ரம்பம், உலக்கை, சக்கரம் முதலிய ஆயுதங்களோடு புகையுங்கண்ணும் தொங்குகின்ற நாவும், மலைக்குகை போன்ற வாயும், கோரப்பல்லும், எரியுங்தீயின் கொழுந்தைப்போன்ற செம்பட்டை மயிரும், பருத்த மாரிகால அமாவாசை இருள்போன்ற உடலையும் உடைய யமபடர்கள் 'இக்கொடும் பாவியை விடாதீர்கள், குத்துங்கள், வெட்டுங்கள், கட்டுங்கள்' என்று அட்டகாசம் செய்துகொண்டு தமமை யணுகும்போது நடுநடுங்கி அவர்களைப் பார்த்த கண்ணும் பஞ்சடைய, நாத்தடுமாறக கைகால் சோர்ந்து, கண்களினினறு இடைவிடாது நீர்வழிய, வாயினின்று நுரை தள்ளினதுபோலக் கபம் மேலிட்டுக் கலகலவென்னத் திகில் மிகுதியால் உணவில் மனஞ் சிறிதும் செல்லாது வாயிலூற்றிய சிறுதாரண்டிப்பாலும் உட்செல்லாது கடைவாய்வழிச்சோர, உயிரானது எந்தவழியாகத்தப்பி ஓடலாமென்று தத்தளிக்க அத்தருணத்தில் 'ஐயோ, மனிதப்பிறவியின் மூடமையறியாது, எனக்கு மேற்பட்டவரா ருவருமில்லையென நினைத்து அடாதனவெல்லாம் செய்து தலைகால் தெரியாதிருக்கி னின்றேனே. இப்போது இவருக்கு என்னவழி சொல்லுவேன், என மனம புண்ணுறப் பெருமூச்செறியும்போது ஓடுவதற்கு வழிபார்த்துக் கொண்டிருந்த உயிர அப்பெருமூச்சோடு சேர்ந்து வெளிவர அத்தற்கென்று கணணுங கருதுதலாகக் காத்திருந்த யமபடர் அதைக்கைக்கொண்டு தமது தலைவனுகிய தர்மனிடத்தில் கெட்டித் தள்ளிக்கொண்டுபோய நிறுத்த, மேலே ஒற்றை மயிரால் கட்டப்பட்ட பெரியமலையும் கீழே என்றும் அவியாத நெருப்பாறும் இவற்றிற்கிடையில் இடப்பட்டு அநுதரமாக வீளங்குகின்ற தர்ம சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கும தென்றிசைக் கோன் தன் கையிலிருக்கும் காலதண்டத்தைத் தன்முன் நிறுத்தப்பட்ட சூக்ஷமசரீரத்தோடுகூடிய அப்பாபியின் தலையின் வைத்த வுடனே உன்னதப் பிரதேசத்திலுள்ள எரியின் கரையினுடைய விளிம்பு வரையில நீர் நிறைந்திருக்கையில் அதன் அடிப்புறத்தில் ஒருசிறுமடை திறந்துவிட்டாற்போல் மடமடவென்று தாம்செய்த பாபங்களில் ஒன்றேனுங்குறையாதபடி தமது நாவினின்று வெளிப்

பட அத்தருமன் 'இக்கொடும்பாவிகளை மறு உத்தரவு வரையில் மிகக்கொடிய சாமிச்சிரமங்களில் போட்டு வதைத்து வாட்டுங்கள்' என்று ஆஞ்ஞாபிக்கிறான். அநேயமபடர்கள் அப்பாபிகளைச்சுக்கி விட்டாட்டியும், தம்பத்தாலறைத்தும்; வாளால் குதறிக்கோத்து நெருப்பில் வாட்டியும், வெருட்டிப் பார்த்த கண்களில் பழுக்கக் காய்ச்சிய இருபுச சலாகையைச சொருகியும், கேளாதிருந்த காதுகளில் ஈயதைதக்காயசி ஊற்றியும், பேசாதிருந்த நாவை அறுத்தும், அசையாதிருந்த உடலை உரலிலபோட்டு உலக்கையா ற் குதறியும் படாதபாடு படுத்தும்போது 'ஐயையோ, பாவஞ் செய்தாலிவ்வளவு கொடிய தூனபதறில் ஆழ்ந்து வருந்தவேண்டு மென்று தெரியாமல் போயிறதே, மதிகெட்டுச செல்வசெருகுகி லாழ்ந்து அதினினறும கரையேறும் வழிபறியாது விழித்த தற்கு இதுதானுபயன்? இதைதண்டனை பொறுகமுடியவில்லையே, எப்போது தொலையுமிதன்பம். இனி ஒரும பிறவி எப்போது கிடைக்கும். இன்னும் எவ்வளவுகாலம் இநரகதத்தில் வருந்த வேண்டி யிருக்குமோ தெரியவில்லையே. அறியாமற் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று கைகூப்பிப் பல முறை தெண்டனிட்டுக கெஞ்சினலும், இனி வரும பிறவியில் ஒழுங்கு தவறி நடப்பதில்லை யெனறு உறுதியாயச சொன்னலும் இதைதன்பம் ஒழிவதில்லையே போதும் போதும் இத்தனபம் இனி பூமியில் பிறந்தால் வெருவாகத் தருமவழகளைச செய்து முத் தடைந்தாய்யவேண்டுமேயனறிப் பாவதைதைக கனவிலும நினைப் பதில்லை, கடவுளை என்றும் மறப்பதில்லை. செல்வம பிறர்க்குத வும்பொருட்டுக் கொடுக்கப்பட்டதெனறும், அது பணமுடையவ னுக்குச் சொநதமல்லவென்றும அப்பணமகாரன அப்பொருளை கல்வழியிற் செலவிட்டுவரக் கடவுளால நியமிக்கப்பட்ட கணக்குப் பிள்ளையென்றும், திரிகரண சுததியாய நினைபபதையன்றி வேறு விதமாக நினைப்பதே யில்லை' என்று மனததைத நிட்டஞ்செய்து கொண்டு இனிவரும் பிறவியின் காலத்தையே தியானித்துக் கொண்டிருக்கையில் கருணைக்கடலாகிய கடவுள் 'இப்பாவிகளுக்கு இனியாவது அறிவுதோன்றுதா' எனற தமதருளால் ஒரு மானி டப்பிறவியைக் கொடுத்தால் மறுபடியும் அப்பொன்னுலக அற்பர்

களேயிட்டு நீங்குவதில்லே. அறிவுடையோராயின் மனத்தை அவ் வாசையின் வழிச் செல்லவிடாது தம்வசப்படுத்தி முத்தியடைகு வர். அறிவிலாப்பேதைகள் இவ்வாறே உழன்று உழன்றுவருது வர். ஆகையால் செல்வம் நம்முடையதென நினேக்கக்கூடாது. யாவரும் பிறருக்கு உபதேசிப்பதில் வல்லவராவர். ஆனல் தாம் அவ்வுபதேசத்தின் பயனே யடையமாட்டார். எவரும் தமது குற் றங்களேக் களேவது குற்றமற்றவராயின் அவர்களேப்பார்த்து மற் றவர்களும் தம்மைத்திருத்திக் கொள்ளும் தன்மையடைவார். புட் கர நாசனே, என செல்வங்களே யான இழந்ததில் எனக்குச் சற் றேனும் மனத்தாங்கலில்லே. நான் உன்னே என் துன்பத்தை நீக்க வந்த கருணேக்கடலாக நினேத்திருக்கிறேனேயல்லது வேறல்ல. இந்நாடுமுழுதும் உன்னல் கவரப்பட்டதால் உனக்குச் சொந்த மென்பதற்குச் சந்தேகமே இல்லே. இனி நான் இந்த நாட்டிலு மிருப்பதில்லே. உன் அரசாங்கிக்கு என்னல் ஒருவிதத் தடையும் ஏற்படவேண்டாம'' என்றுசொல்லிக கட்டிய ஆடையுடன் மலர்ந்த முகத்தோடு காட்டுக்குப்போகத்துணிந்தான்.

நளன் உத்தமனுகையால் அதுதுணேப்பெருஞ் செல்வத்தை யும் தனக்குரிய சிறப்புகளுமிழந்தும் அவனுக்கு மனக்கவலேயா வது முகவாட்டமாவது உண்டாகவில்லே. எனெனில் உத்தமர் கள் வாழுங்காலத்தில் மகிழ்சியும், தாழுங்காலத்தில் இகழ்சியு மடைவதில்லே. 'பரிவுமிடுக்கணும் பாங்குற நீக்குமின்' என்ற படி அவர்கள் இன்ப துன்பம் இரண்டையும் சமமாகவே பாவித்து ஒன்றையேனும் தமக்குரியதாகக்கொள்வதே இல்லே.

வைதிடினும் வாழ்த்திடினும் இன்பதுன்பம் வந்திடினும் வம்புகோடி
செய்திடினும் தண்டூலே நீணேறியார்தம் செயலென்றே தெளிவதல்லால்
செய்தவிர அவர்செய்தார் இவர்செய்தா ரெனநாடி வெறுக்கலாமோ
வெய்துவர்தாம் அருகிருக்க அம்பைநோந்த கருமமென்ன இயம்புவீரே

என்றடி, எல்லாவற்றிற்கும் முதற்காரணமானவனும், யாவற்றையும் காண்பானும், காட்சியுமானவனும், எதையும் செய்வானும், செயலானவனும், அருள்வானும் அனுபவிப்பானுமாகிய முழுமுதற்கடவுளைங்கும் வியாபிதது யாவையும் இயக்கித் திருவிளையாடல் செயதலால் உலகின் தோற்றம் அக்கடவுண்மி லேறல்லவென அவ்வுத்தமர்கள் நினைத்து உலகத்தால் செய்யப்படுபவனவெல்லாம் அக்கடவுளின் செய்கையே என பரிசுதத்தான் என்பதும் எனதென்பதும் அறறுத சாரரை இலேநீரபோல் உலகத்தைப்பற்றியும் பற்றுமலும் கினறு சுமக்கதகாத இவ்வெற்றுடல் வீயுங்கால் யாதொருபற்றுமின்றிப் பரிசுதத்தமாக விளங்கிப் பற்றற்றூர்க்குப் பற்றிடமாகிய பரமபதத்தையடைவார்கள். அவர்க்கு விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லை. பகையும் உறவுமில்லை. எல்லாரும் சமானர். சுகதோஷமும் துக்கமுமிலலை சுகதோஷம் துக்கம் வெறுப்பு விருப்பு முதலியன மனிதராலேயே உண்பெண்ணிக் கொள்ளப்டுகின்றன. அவற்றிற்கு மூலம் பற்று.' அது அகப்பற்றுப் புறப்பற்று எனஇருவகைப்படும் மானிடா அப்பற்றுக்களைத் திருத்திசெயதகாலேயில் இனிப்பும், இல்லாவிடின்கசப்புமடைவர். அவற்றை ஒழித்தக்கால் மனிதனது தோற்றத்தை தேவதூத்துக்கு மேம் மாற்றும் உலக இன்பதுன்பங்களும் ஒழியும், அவை ஒழிநதக்கால் வினைநீங்கும். வினைநீங்கப் பிறவிநீங்கும். பிறவி நீங்கச் சாயுசிய பதவிகிட்டும். சாயுசிய பதவியே பேரின்பம். மற்ற உலக இன்பங்களெல்லாம் சிற்றின்பமெனப்படும். இதில் மனஞ் செலுதாதவேர் சிறியோர். இச்சிற்றின்பங்களை வெறுத்தவரே பெரியோர். அவர்க்கே உரியது பேரின்பம். அவர் எத்தனைப் பொன்னுடையரேனும் பொருளுடையரேனும் அவற்றைப் பொருளாக நினைப்பதில்லை. அவர் எல்லாமிழந்து ஏகமாய் நின்றேனும் அதையும் குறைவாக நினைப்பதில்லை. தமது விரல் களினின்று களையப்பட்ட நகம்போல அப்பொருளிற் பற்றற்று நிற்பர். எனனும் அவ்வாறே எல்லாவற்றினும் பற்றற்று முகம் வாட்டமின்றி எப்போதும்போல் சமைபக்தியின் அந்தப்புரத்திற் குச் சென்றான்.

கற்றையங் கவரியுங் கால்செய் வட்டமுங்
கொற்றவேண் கவிகையு மின்றிக் கோதைவேல்
மற்றடங் தோளினன் வருதல் காண்டலும்
உற்றதை யேன்கொலென் றுள்ளத் தெண்ணினாள்.

புதுவேடங்கொண்டவன்போல் ஆடையாபரணமுதலிய அரசகோலத்தை நீங்கிக்கட்டிய ஒற்றை ஆடையோடு, சாமரை இரட்டிகர் அலவட்டம் வீசுவோர் குடைதாங்குவோர் முதலியோரின்றித் தன்னந்தனியாகத் தன மாளிகைக்கு வந்துகொண்டிருக்கும் மன்னதிமன்னனைக்கண்ட தமையந்தி திடுக்கிட்டு "இஃதென்னபதமை. எனதுவள்ளல், இதுகாறும இகலோலத்தோடி என் மாளிகைக்கு வந்ததைக் கண்டதிலேனே; மனம்பதருகிறதே. வலதுதோளும் வலதுகண்ணும் துடிக்கின்றனவே; என்னையறியாமல்தக்கம நெஞ்சடைக்கிறதே; யாதேனும அசுபங்கள் நேரிட்டிருக்கின்றனலோ; அனறி எனக்கே ஏதேனும் வராததிங்கு வாப்போகின்றதோ; மனனன் இவ்வுலகுவது மந்திரிமார்களுக்கும் மற்றோருகும் சொரியாதோ; என் மன்னனை விட்டு மந்திரிகள் நீங்கிய காலமும் உண்டோ; அரையவர்கள் தம்முடைய தந்தையினும் மேலாகக் கருதியிருந்தாகளே; ஒருகால் அரசன் அவர்களெல்லோரையும் வெறுத்து நீக்கினரோ; வினோதது இன்னதென்று தெரிதுகொள்ளக் கூடவில்லையே; பாவியரிய என்னுடைய காதுகள் என்ன விபரீதத்தைக் கேட்கப்போகின்றனவோ அறியேனே" என்று தத்தளிசதுங்கொண்டிருக்கையில் நளன் தமையந்தியின் மாளிகையை அடைந்தான்.

தமையந்தி, வழக்கப்படி மிகவும் வணக்கத்துடன் நளனை வணங்கி அவனுடைய புதுமையான தோற்றத்துக்குரிய காரணத்தைக் கேட்டால் எதாவது மிகுந்த துயரத்தை விளக்கும் விஷயங்கள் தன் காதிற்படுமோ என அஞ்சி ஒன்றும் பேசாமல் நளனைப் பார்த்துகொண்டே நின்றுகொண்டிருந்தாள். அதையுணர்ந்த நளன் தமையந்தியைநோக்கிப் "பெண்மணி, நான் புட்கரனோடி சூதாடி நாடு நகரம் முதலிய யாவற்றையுந் தோற்று

இக்காட்டில்எள்ளளத்தேனையிடமும் இப்பெருஞ்செல்வத்தில் காதற்ற ஊசியுங்கூட எனக்குச் சொந்தமில்லாமல அவனுடையதாகி விட்டேன். எனக்குச்சொந்தமானவர்கள் நீயும நமது குழதை களுமே. உனக்குரிய தோழிமார்களும் இப்போது உனக்கு உரி யவரல்லர். நான் அவர்களையுந தோற்றுவிட்டேன் " என்றான்.

இதைக்கேட்ட தமையந்தி உடல் கலங்கித் திரௌனக்கீழே விழுந்து கண்ணீர அருவிபோலோட வாய்குழறிப் பேச வகை யறியாது, எதிரிற்போனைக் காணுதவாறு கண்ணீர் கண்ணெஞரி பை மறைத்துப பெருக்கெடுக்க, அக்கண்ணீரைத் துடைக்கவும் மனமெழாது தவித்து அரசனது செந்தாமரைபோன்ற முகத்தைப் பார்த்து " வளளலே, தமகும இக்கதி நேரிடலாமோ ? இது யாரிட்ட சாபமோ, எவருடைய கோபமோ; யாணிழைத்த பாபமோ. என்னைப்போன்ற மகா கொடுமபாவி உலகில் யாரு மில்லை. நான் பிறந்தகாள் முதல் துக்கதுகளாளேனே யல் லது சுகப்பட்டதிலலை. எனககு விவாகம ஆகும்வரையில் எனக் குத தகுந்த நாயகன் கிடைக்கவேண்டுமே என்று எனது பெற் றோர்களே வருந்தப்படியாகச் செயதேன. நான புகுந்த இடத்தி லும் துரும்புகூட இல்லாமல் துடைததேன். இதோஎனைபக கைப்பிடித்தவனை வல்லவோ தமக்கும துபரம உண்டாயிற்று. சுயம்வரமண்டபத்தில் தமக்கு மாலைசூட்டி பசுக்கண்டஎன்பீதா வும், அக்கூட்டத்துள் எவாருமல் தம்மைக்கண்டு கணவனைக் கொண்ட நாணம மனம் பூரிதமேதாமே. எங்கள் பூர்ப்புக் குலேம் தேத. இக்கேடு தேவர்களால் விளைந்ததோ. இபபோது அவர் கள் மனம் குளிர்ந்ததோ. என் நீங்காகவலை தம்மை மணந்த அன்றுமுதல் நீங்கியதென மனங்களித்திருந்தேனே. நான் களிப் பை யலாகாதோ, அது தெயவத்துக்கும பொறுக்காதோ. அத் தெய்வத்துக்கு நானிழைத்த நீங்கு யாதையினு முண்டோ. உல கில் நான் ஒருத்திதானு அத்தெய்வத்துக்குச் செய்யத்தகாத பிழை செய்துவிட்டேன். இப்பிறவியை கண்ணுங்கண்ணீருமாக நிற்கத்தான் எடுத்தேனேனு. இப்பெருவாழ்வுக்குத் தகுதியில்லாத நான் இதை அடைந்தால் இது எனக்குத் தக்குமோ. அவரவர் நிலைமைக்குத் தக்கபடி அவா எற்பட்டால் அது ஒருவேளை வை

கூடினலும் கூடும். அளவுக்கு மிஞ்சி ஆசைப்பட்டால் உள்ளதும் போகும் என்பதற்கு நான் உலகுள்ளளவும் உதாரணமாயினேனே. நான் யாதேனும் கற்புநிலை தவறினேனே. அன்றி என் பெற்ருேர்களின் தவக்குறைபோ. அப்பாவியின் வயிற்றிற் பிறந்ததனல் எனக்கு இக்கதி நேரிட்டதோ. எனினில் மாதா பிதாக்கள் செய்தது மக்கள் தலேயில்லவா விடியும். வீணுகப் பிறரை நோவதில் யாது பயன். முன்செய்தீவினே இப்பிறப்பில் வந்து முடிட்டதுவே என்றபடி முற்பிறப்பில் எவர் செல்வதில் பொருமையுற்றேனே. அதன்பயன் இப்பிறப்பில் என்னேகண்டு யாவரும் நகைக்குமபடியாயிற்று' என்று கதறி அழுவதைகண்ட களன் சற்று மனங்கசிந்து அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லத் தமையற்றி, ஊழ்வினேப்பயனே வெல்வதற்கு வேதமுதலாம் எனைத்தாய நூலகத்திலில்லே. ஊழ்வினேயை யனுபவித்தால்றி அது நீங்குவதில்லே. ஆகையால் நாம் கலங்குவதால் அரசன் மனம் இன்னும் அதிகமாகப் புண்படுமேயன்றி அதனல் அடையும் பலன் யாதுமில்லே" எனச் சற்று மனந்தேறினுள்.

பின்பு, களன் தமையந்தியை நோக்கி "நீ மேலும் மேலும் மூண்டிருந்த நிலேமையை நினைத்து நினைத்து வருத்தப்படுவதிற் பயனில்லே. காலத்துக்குத் தக்கபடி நாம் நம்மைச் சரிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமேயன்றி நமது எண்ணப்படி காலத்தைத் திருப்பமுடியாது. காலத்துக்கு உயர்ந்தோனென்றும் இழிந்தோனென்றும், சத்தியமென்றும் அசத்தியமென்றும், நன்மை என்றும் தீமையென்றும் வலியோனென்றும் மெலிந்தோனென்றும், முதியோனென்றும் இளேயோனென்றும் பாகுபாடில்லே. அது ஊழ்வினேயின் கால்வழிப் பிறப்பதால் அதற்கு எல்லாம் சரிதான். அதையால் இப்போது நானடைந்திருக்கும் நிலேமை, புதுமையான தல்ல. உலகத்தில் மானிடராகப் பிறந்த எல்லோருக்கும் மிகச் சாதாரணமானது. இதற்காக வருந்துவோர் அறிவீனராவர். நீ உன் துக்கத்தை ஒழித்து நமது அருமைக் குழந்தைகளாகிய இந்திரசேன னென்னும் பிள்ளேயையும் இந்திரசேனை (களாயணி) யையும் அழைத்துக்கொண்டு உன் தந்தை நகராகிய குண்டின

புரத்துக்குச் செல். நான் காட்டுக்குப் போகின்றேன்" எனப் புறப்பட்டான்.

இக்கொடுஞ்சொல் காதிற்பட்டவுடனே தமையன்றி, ஆழ்ந்த புண்ணில் பழுக்கக் காயசிய சலாகை நுழைதற்போல் பதை டதைத்துத் தன் இருகாதுகளையும் பொத்திக்கொண்டு "தரும மூர்த்தியே, இக்கொடுஞ்சொற்களைக் கேட்பதற்குத்தானோ காதைப் படைத்தேன். இக்காதுகள் என்ன பாவஞ் செய்தனவோ. இச் சொற்களைக் கேட்ட காதுகளையுடைய யான் இனி இவ்வுலகில் நிற்கத்தகாது. இப்பூமியும் என்னைப் பொறுக்கத் தகாது இவற் றைப்போன்ற கொடுஞ் சொற்களையும் என்னால் கேட்கத்தகாது. கேட்பினும் இவ்வுரில் வாழத்தகாது. வாழினும் நான் சுற்புடை யாளென்று சொல்லத்தகாது. சுற்புடைய பெண்களுக்குக் கண வனிலும் மேலானதும் அகக்கணவனை விட்டுப் பிரிதலினும் கொடி யதும் வேருென்றுளதோ. பதியினுடைய தேகத்தில் ஒரு பாதி பதத்தினியல்லவோ. பார்வைக்கு மாதரிரம் இரண்டு உடலாகத் தோற்றமேயன்றி உண்மையில் வேருகப் பிரிந்தவர்களாவார் களோ. ஒருடலில் ஒரு பாகம் சுகப்படுவதும் மற்றொரு பாகம் வருந்துவதுமுண்டோ. சுகம் துக்கம் இரண்டையும் இரண்டு பாகமும் அனுபவிக்குமேயல்லது ஒன்று மற்றொன்றேடு மாறு படுவது கண்டதில்லை. அதனுலேயே மனைவி தன் கணவனு டைய இன்ப துன்பம் யாவற்றிற்கும் உரிமையுடையவளென்று சொல்லப்படுகிறுள். இவ்வுண்மையைத் தானே பரமசிவன் அர்த்த நாரீசுவரத் திருவுருக்காட்டி விளக்கினர். கணவனுடைய சுகதுக்கங்களுக்குப் பாத்தியப்படாத பெண் கணவனுடைய உட லில் பாதியாக மாட்டாள். அதனுல் அவள் அக்கணவனுக்குப் பத்தினியுமாகமாட்டாள். காமக்கிழத்தியரில் ஒருத்தி யென்றே சொல்லவேண்டும். இக்கருத்தை மனத்துட்கொண்டு தான் என் தந்தை என்னைத் தமக்குத்தாரை வார்த்துக்கொடுத்த போது 'உமையும் உமாபதியும்போல்வாழக்கடவீர்' என்ருரே. அப்போது வாயை மூடிக்கொண்டிருந்தீர்களே. மேலும் தாம் காட்டுக்குச் சென்று கல்லும் முள்ளிலும் காட்டு மிருகங்களின் மத்தியிலும் வதிந்து வருந்த நான் மாத்திரம் என் தந்தை நகருக்குச் சென்று

பிருதுவான பஞ்சணையில் அனேக தோழியர் எனக்கின்பம் விளைவிக்க உறங்குவது தர்மமோ. கற்புடைய பெண்களுக்குத் தன் கணவன் அருகிலிருக்கும் போது காடெமருகநாடாகும்; கணவன் நீங்கியபோது நாடும் காடாகும்; இன்பமும் துன்பமாகும்; இனிப்பும் கசப்பாகும்; மேன்மையும் தாழ்மையாகும். இரவு பகலாகும்; சந்திரனும் சூரியனுவான்; செம்மையும் வறுமையாகும். ஆனதால் நான தம்மை விட்டு அரைக்கணங்கூடப் பிரியமாட்டேன்" என்று சொலலிக்கொண்டு தானும் காட்டுக்குப் போகப் புறப்பட்டாள.

நளன் "தமயந்தி, நீ சொல்வதுசரியே. காட்டின் தன்மையை அறியாமல் பேசுகிறுய. இந்த அரண்மனையில சலவைக் கற்களால் தளவரிசை யிடப்பட்ட இம்மாளிகையில் பட்டைவிரித்துக் காம்பறிந்த மலாகளைப் பரப்பி மிருதுவாக்கிய விடத்தும் தவறி ஒரு காடபு உன்காலில் உறுத்திஞல் கொப்புளிக்குந தனமையோடு கூடிய டஞ்சினும மிருதுவான பாதங்களால் காடு மூரடானதும் கூரிய பல அருமபுகளையுடைய பருக்கைக் கற்களும் முட்களும் நிறைநததுமான காட்டில் நீ எவ்விதம் கடப்பாய். அதத்ன்பதைக கணடு என்னுல் சகிக்க முடியுமோ. என்னுயிர் நீலக்குமோ. மாதர்கள் மிருதுவான தன்மையடையவர்களாகையால மெல்லியலார் என்றழைக்கப்படுகிறூர். அவர்கள் புருஷர்களைப் போலப் பொதுவாக நிடகாத்திர முடையவரல்லர். அவர்கள் தேகம் கடினவேலைகளுக குரித்தானதாக அமைக்கப்படவில்லை. சித்திரமான காரியங்களால் பிரரைக் களிக்கச செய்கிறவாகள். இதத்ன்மையையுடைய மாதர்கள் ஆடவர்களும் வருந்தும்படியான காரியங்களித் பிரவேகிப்பார்களா. துக்கம ஒருமையாக இருக்கக்கூடாது என்பதற்காகவோ நீயும் என்னைப் பிரபற்றிவந்த துணிகிறுய். தவிர நமது மக்கள் தந்தையாகிய என்னைவிட்டுப் பிரிந்திருந்தாலும் தாயாகிய உன்னைவிட்டு ஒரு விநாடியாவது பிரிந்திருபபார்களோ. அவர்கள் உன் கையால் ஊட்டப்பட்டு உன்முகத்தைப் பார்த்தவண்ணமாகலே உன்னருகிருந்து உறங்கும்போதும் உன்னைவிட்டுப் பிரியாதிருந்தவர்க

ளல்லவோ. அவர்களுக்கு உண்ணிலுஞ் சிறந்தார் இவ்வுலகில் யாரிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எண்ணெவிட்டுப் பிரிந்த முக்கத்தை நீ சமீபத்திலிருந்து ஆற்றிஞலொழிய அவர்களுக்கு அத்துக்கம ஆறுமோ. குழந்தைகளே வெறுக்கலாமோ. அவர்கள் நிராபராதி கள் அல்லவோ. நாமே வெறுத்தால் அவர்களே வேறு யார்தாம் விரும்புவார்கள். பிள்ளையின் அருமை பெற்றவ ளறிவாளேயல்ல தது வேரெருவர் அறியக்கூடியதோ. தம்மக்களே இகழும் மானிடரும் உண்டோ ; மக்கள் கூன் குருடு செவிடாயினும் பெற்றவர்களுக்குரிய அன்பு அவரிடத்தில் குறையுமோ. செல் வத்துட் செலவம் மக்கட் செலவம்.

பொன்னுடையரேனும் புகழுடையரேனுமற்
றென்னுடையரேனு முடையரோ—இன்னடிசில்
புக்கனையுந் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்
மக்களையிங் கில்லா தவர்.

வறுமை யுற்றேராயினும் மக்களுடையார் செல்வரென்றே அழைக்கப்படுகிறார். அமிழ்தினுமினிய தம்மக்கள் சிறுகை யளாவிய கூழ் அக்குழந்தையின் மிருதுவான உடலைப் பரி சிப்பதே பெற்றேர் உடற்கின்பம். அவர இனிய மழலைச் சொல் கேட்பதே செவிகட்கின்பம். பெற்றேர்க்குத் தெவிட்டாத இன் பத்தை விளைவிக்கும் அம்மழலைமொழியினும் சிறந்த இசைக்கருவி வேரெருன்றுமில்லை. அக்குழவிகளின் பால்நாறும வாயையும் உசி யையும் முகர்வதே அவர் மூக்குக்கின்பம். அவர் மலர்ந்த முகத் தைக்காண்பதே கண்களுக்குச் சிறந்த காட்சி. மக்களுடையார்க் குத் துக்கமில்லை. எவ்வகைத் துக்கமும் அவர்களைக் கண்டவள வில் நீங்கும். மக்களுடையரே இவ்வுலகிற் பெரும் பேறுடை யார். அவர்களே புண்ணியசாலிகள். புதல்வரைப் பெறும் புண் ணியமிலார் புனிதமான தவப்பேறுடையரேனும் புதல்வரடை யார். புத்தேளுலகமில்லை. புதல்வருடையார் புத்தென்னும் நரகமடையார். புத்திரரே யநரகத்தை ஒழிக்கத்தக்க கருவி. மற்ற ராக்களைத் தவ ஒழுக்கத்தால் நீக்கினுலும் இத்தகும் புத்

திரின்றி நிங்காது. ஆகையால் இப்பை மறுமை இரண்டையும் அளிக்கத்தக்க செல்வமாகிய மக்களே இசழ்வாருமுண்டோ. அவர்களே நீகரும் பெறறோர்களினும் கொடியோர் வேறொருவ ருண்டோ. பாதகங்களி னிழிந்தது இதனினும் வேறுளதோ. மனிதர் எவரையும் விட்டுப் பிரியத துணிந்தாலும் புததிரரைவிட் டுப் பிரியத் துணிவாரோ. புததிரசோகம் எவரால் பொறுக்கத் தக்கது. ஆகையால் இக்குழதைகளோடு நீயும் குண்டினபுரஞ் சென்று மனம் வருந்தாது அக்குழதைகளின் அழகிய முகங் களைப்பார்தது உன் துக்கதைத் மாற்றுவாயாக" என்றான்.

அசரீரி தமயநதி,

கூற்றுறழ் சூருதிவேற் குரசில் மக்கடா
மாற்றினு மாற்றலா தளரின் மூழ்கினு
மாற்றருங் கற்பினர் மகிழ்நர் கான்செல
வேற்றுநா றைவது விழுமிதோ வேன்றாள்.

"அண்ணலே! இக்குழந்தைகள் தங்களுக்குப் பின் ஏற்பட்ட வர்களேயன்றி முன்னலல. பின்னுற்றவர்களுக்காக முன்னுற்ற வர்களை மறதத்தல் தகாது. மக்கள் கணவனைப்போல எழுமை யினும தொடரும் சுதநதர முடையவராகளோ. தன்னுயிரேமரின கணவனை விடடு மக்களே நசசுவோரினும் கன்னெஞ்சர் உலகி லுண்டோ. உயிர பிரிந்த உடலுக்கு இயக்கமுண்டோ. கண வனைப் பிரிநத கற்புடைய மாதருக்கு ஆதரவுமுண்டோ. இக் குழாதைகள் நம்மைவிட்டுப் பிரிநது ஆற்றினாலும், ஆற்றாது வரும் தினாலும் தம்மைவிட்டுப் பிரிவதாலுண்டாகும் மிகுந்த துக்கத் துக்கு ஈடாகாது. அத்துக்கதைத நீக்க என்னால் சற்றேனு மேலாது தங்களைவிட்டு ஒரு நாளும் பிரிந்திருக்க மாட்டேன். ஆனால் இக்குழநதைகள் நம்மைவிட்டுப் பிரியாதிருக்கத் தமக்கு மனமிருக்குமாயின் இக்குழந்தைகளோடு நாமிருவரும் என் தந்தை நகராகிய குண்டினபுரஞ் செல்வோம். தயங்கவேண்டாம், என் மீது கையைகூர்ந்து புறப்படுங்கள்" என்றாள்.

சினக்கதிர்வேல் கண்மடவாய் செல்வர்பாற் சென்றீ
எனக்கென்னு மிம்மாற்றங் கண்டாய்— தனக்குரிய
தானந் துடைத்துத் தருமத்தை வேர்பறித்து
மானந் துடைப்பதோ வாள்.

அதற்கு நளன், "சமையாதி, பெண்களுக்குரிய பேசமைக் குணம் எவ்வளவு நாட்ப புத்தியுடையோரையும் விட்டு நீங்குவ தில்லே. அதுதான் பெண் தன்மைக்கு அறிகுறிபோலும். ஆட வர்கள் எதைவிட்டாலும் மானத்தை விடலாமா ? மானமே ஆட வருக்குச் சிறந்த ஆபரணம். அணிகலனிழந்த மாதருக்கு அழகு குன்றுவதுபோல் இவ்வாபரணம் நீங்கிய ஆடவருக்கும் அழகு குன்றும். அவர் யாவராலும் வெறுக்கப்படுவார். நான் சக்கர வர்த்தியாக இருந்தபொழுது இப்பூமண்டலம் முழுதும் ஒரு குடைநிழலாண்டு எல்லா உரசரும் எனனே வணங்கும்படியான உன்னத நிலேமையிலிருந்தேன். இப்போது வறுமையால் இழிந்த போது என்னே வணங்கியவரை நான் வணங்கித் தலே குனிதி கின்று என் வறுமையை அவர்க்குச் சொல்லி அவரிட்ட உணவை உட்கொண்டு வயிறு வளர்ப்பதிலும் விஷமுண்டு உயிரைவிடுவது ஆண்மை யுடைத்து. தானஞ் சிறியராயினுந் தார்வேந்தர் கேட் டால் மனஞ் சிறியராவரோ என்றபடி புறச்செல்வமாகிய பொருள் குறைந்த காலத்தில் உரசர் அகச்செல்வமாகிய மானம் திடம், வண்மை, பொறுமை, ஞானம், ஆண்மை, நீதி, புகழ் முத லியவற்றை இழப்பார்களோ. அவ்வாறிழந்தோரும் மேன்மக்க ளாவரோ. ஏற்பதிகழ்ச்சி என்பதை மறந்து தம் உடலே வளர்ப் பதே தமக்குரிய தொழிலாகக் கொண்டு செல்வமுடையாரை யடைந்து ய்ாசித்துத் தம் பெருமையை அழிக்கும் மேன்மக்க ளும் மேன்மக்களோ.

பல்லெலாம் தெரியக்காட்டி பருவரன் முகத்திற்கூட்டிச்
சொல்லெலாம் சோல்லிநாட்டித் துணைக்கரம் விரித்துநீட்டி
மல்லெலா மகலவோட்டி மானமென் பதனேவீட்டி
யில்லெலா மிரத்தலன்தோ விழிவிழி வெந்தஞான்றும்.

எல்லா வறுமையுற்ற காலத்தும் தன் மானமழிந்து யாசித்தலையே பெருமையாகக் கொள்ளுகிறானே அவன் அதுவரையில் செயத புண்ணிய பலனை இழக்கிறான். அதனால் அவன் அடைவதற்குக் கருதியிருந்த உன்னதத தானமாகிய மோக்ஷத்தையடைவதற்குச் சோபானமாகிய தர்மத்தை யிழப்பதால் அத்தானமும் கிட்டுதில்லை. இத்துணைச்சிறுமையுற்ற இவ்விரதத்தற் றொழிலை நான் கைக்கொள்வது மிகவும் இழிந்ததென்பதை அறியாமல் பேசுகிறாய். மேலும் புக்கு வேட்டகத்தினி லுண்ணும் புன்மையோர் மக்களுட் பநடி என்றுரைக்கும் வையமே. உலகத்தில் வேட்டகத்தில் சென்று தங்கியிருப்பது அவ்வுணவே அமுதமெனக் கொண்டு அருளி லுயிர்வாழ்பவன் அற்பனென்றும் மனிதர்களில் பதரென்றும் சொல்லப்படுவான். அவன் கனமுடையானல்லன். இது எனக்கு விலக்கானதோ. இதைப்பார்க்கிலும் வேறொருவரிடத்தில் சென்று குற்றேவல் செயது அதற்குரிய கூலியைக் கொண்டு உயிர் வாழ்வது உத்தமமானது. இதனால் தாழ்வில்லை. ஆகையால் உன்தாதை நகரில் நான் இந்த நிலைமையோடு போயத் தங்கியிருப்பது எனக்குத் தகாது நீ வேறு வித்தியாசமாக நினைத்துக்கொள்ளாதே என்றான்.

தமையந்தி, நளன் வறுமையுற்றானு தன்மனவலி குறையான் என்பதை உணராது சொல்லியதற்காக வருந்திப் பினபு ஈதனை நோக்கி "அரசரேறே தமது பெருமையை நான் நன்றாக உணர்ந்திருந்தும் வறுமையுற்ற காலத்தில் மறியும் வெறி என்பது போல் ஒன்றாகத் தோன்றுதலாலாப் பிதற்றிய என் வார்த்தைகளை மனதுட் கொள்ளவேண்டாம். தமது திருவுள்ளம் எதுவோ அதுவே எனக்கும் சரி. ஆனால் நமது குழந்தைகளை நாம் இல்லாதபோது இவ்விடத்தில் பாதுகாப்பவர் யாவர்? குழந்தைகளிடத்தில் உண்மையான காதலுடையோர் பெற்றோரும், குழந்தைப்பருவமுதல் ஒருவரை தமது குழந்தையெனவே நினைத்து வளர்த்தவருமே. மற்றோர் பிரதிப்பயனைக் கருதியாவது தாக்ஷண்யத்திற்காகவாவது விருப்பங் காட்டுவார். ஆகையால் இக்குழந்தைகளை நம்மைப்போலப் பாதுகாக்க நம்மைப் பெற்ற தாய்தந்தை

யாவது இருக்கவேண்டும். அவர்கள் நம்மீதுள்ள காதலே நமது குழந்தைகளிடத்தில் காண்பித்து அக்குழந்தைகள் சண்டை கலங்கி னால் தம்மனம் கலங்கி வருந்தி அவர் துக்கத்தை மாற்றி அன்பு டன் ஆதரிப்பார். ஆதலால் இக்குழந்தைகளையாவது என் தந்தை நகரில் கொண்டு போய் விட்டுவரக் கட்டளையிட்டால் அவர்க ளுடைய கவலை ஒருவாறு நீங்கும்" என்றாள்.

நளன் அதற்கிணங்கித் தனனிடத்து நீங்காத அன்புமிகுந்த சாரதியை அழைத்து அவனுக்குப் பிரியவசனஞ் சொல்லி "நீ குழந்தைகளுக்கு யாதொருகெடுதியும் நேரிடாவண்ணம் இவர்களை வீமராஜனிடம் ஒப்புவித்துவிடு" என்று அக்குழந்தைகளை மார் போடு தழுவி அவர்கள் முகங்களைப் பார்த்து மனங்கசிந்து "இவ் வருமை மக்களை இனி எக்காலத்தில் மறுபடியும் திரும்பக்காணும் புண்ணியம் செய்திருக்கிறேனே; அக்காலம வரையில் இவர்களை விட்டுப் பிரிந்த மனம் உடையாமலிருக்குமோ" என வருந்திப் பின்பு ஒருவாறு தேறி அதிதுக்கத்தைத் தனக்குள்ளே அடக்கிக் கொண்டு அக்குழந்தைகளை விட்டுப் பிரியமனமுணியாமல் அவர் களைப் பார்த்துக கொண்டிருக்கையில் அக்குழந்தைகள் தம்மை விட்டுப் பிரியப் போகின்ற தமது தந்தையின் முகத்தைப் பார்த் துப் பார்த்துக் கண்களினின்று நீர்வழிய விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கினர்கள். இதைக்கண்டோரெல்லாம் மனம் புண்ணு கி அக்குழந்தைகளின் முகத்தைப்பார்த்துக் கண்ணீர்பெருக்கி ஆழ்ந்த துன்பக்கடலில் மூழ்கினர்கள்.

அப்போது தமையந்தி, கண்ணுங் கண்ணீருமாக நிற்கும் குழந்தைகளைக கட்டியணைத்து முகத்தோடு முகம் வைத்து உச்சி மோந்து தன் கண்களினின்று நீர் ஆருகப் பெருக அக்குழந்தை களை நோக்கி "என் அருமை மக்காள்" நான் உங்களை விட்டுப் பிரியுங் காலமும் எனக்குச சம்பவித்ததே. உங்கள் தந்தை உத் தமராயினும பெரும்பாவியான என் வயிற்றில் கருவுற்றமையால் நான் செய்த பாவம் உங்களையும் விடவில்லை போலும நாகைகள் யாவற்றையுமிழாது ஆண்டிகளானபோதிலும் உங்கள் முகத்தை யாவது பார்த்துக்கொண்டிருந்து எங்கள் கவலை நீக்கப் போது

மான புண்ணியங் கூடச் செய்யவில்லையோ. மனிதர்களில் மகா பாவிகள் நாங்கள்தானே. உங்களைப் பார்க்குந்தோறும், என்னைப் போல் பாக்கியசாலி உலகில் வேறொருவருமில்லையென்று மிழ்ந்திருந்தேனே. அம்மகிழ்ச்சியின் பலன் இதுதானே. உலகப் பற்றுக்களினின்று பிறக்கும் மிழ்ச்சி நிலைத்திராதென்பதை மறந்தேனே. அம்மறதிக்குக் காரணம் உங்களால் உண்டெண்ணப்பட்டகளிப்பேயன்றி வேறல்ல. இதைக் கடவுள் பொறுக்கவில்லை போலிருக்கிறது. உங்களைப்பிரிந்து கண்கலங்கிப் பித்துப்பிடித்துத்திரிவதுதான் தெய்வத்துக்கும் சம்மதமாக இருக்கிறது. நான் உங்களை இந்த இளம்பருவத்தில் விட்டுப்பிரிந்து வருந்தும்படியாக எந்தப்பிறவியில் எந்தத் தாயினிடத்திலிருந்த குழந்தையைப் பிரித்தேனோ. எந்த எந்தப் பிறவியில எத்தனை குழந்தைகளைக் கண்கலங்கச செய்தேனோ. இப்போது என் குழந்தைகளாகிய நீங்கள் என் முன்னே கண்கலங்கி நிற்கிறீர்கள். நான் உயிரோடிருந்தும் தாயில்லாக்குழந்தைகளானீர்களே. மகா பாவியான என்னைப்போன்ற தாய உங்களுக்கு வேண்டியதில்லை என்பது கடவுள் திருவுள்ளமோ. நான் எனகருகிய செல்வமெல்லாமிழந்து கிடைகலங்கி நிற்கவேண்டுமென்று எனக்கு விதித்திருப்பதால் மக்கட்செல்வமாகிய உங்களையும் விட்டுப்பிரிய நேர்ந்ததுபோலிருக்கிறது உலகத்தில் என்னைப்போன்ற கொடும்பாவிகள் யாருமிருக்கமாட்டார்கள், என் கண்மணிகளே ! உங்களிருவரையும் என் இரு கண்களாக நினைத்திருந்தேனே. இப்போது உங்களை விட்டுப்பிரிய நேர்ந்த காலதியால் கண்ணிழந்த பாவியானேனே. நான் உங்களைமறக்கத்துணிந்தாலும் அல்லும் பகலும் உங்களையே பார்த்துக்களித்த இப்பாவி கண்கள் மறக்குமோ. உங்களைப் பார்க்குந்தோறும் உங்கள் வளப்பைக் காண்பதிலும் சிறந்த காக்ஷி உலகில் வேறொன்றுமில்லையென மதித்து உலகில் எவ்விதக் காக்ஷியையும் வெறுத்தேனே. உங்களைக் காணாத ஒரு க்ஷணத்தை ஒருயுகமாகக் கழித்தேனே. உலகில் பிள்ளையில்லாதவர்களைக் கண்டு பழித்தேனே. உங்கள் சுகத்தைநாடி என் சுகத்தையெல்லாம் அழித்தேனே. என்னைப்போல மக்கட்செல்வமும் ரோர் உலகிலுண்டோவெனக் கொழித்தேனே. உங்களையடைந்த

நாள் முதல் என் பெற்றோரிடத்துள்ள காதலையும் ஒழித்தேனே. என்தேனே, இளங்கோனே, பால்மணம்மாறாத இளமானே, இனி நான் எவ்விதம உயிர்வாழ்வேன். பெற்ற என் வயிறு பற்றி எரிகிறதே. உங்கள் பிரிவு என்னுயிரை வாட்டுதே. என்னை எம லோகத்துக்கோட்டுதே. சோபதத்தை ஊட்டுதே. என்நெஞ்சம் பிளக்க உன் மீதுகொண்ட காதலாகிய கத்தியைத நீட்டுதே. எதிலும் காவுங்கொள்ளக்கூடாதென்பதைக் காட்டுதே. எசசெல் வரும் நிலைத்ததல்ல என்பதை நாட்டுதே. பிள்ளைக்கலி தீர்க்க வந்த என் பெருஞ்செல்வர்களே ! நான் எக்காலத்தில் உங்கள் அழகிய முகத்தைத் திரும்பவும் பார்ப்பேன். உங்கள் இனிமை யான சொற்களைக் காதுகுளிரக்கேட்பேன். உங்களை என்மனம் பூரிக்கத்தழுவி முத்தமிடுவேன். இனி ஒருமுறை நீங்கள் என்னை 'அம்மா' என அழைக்கவும் அதைகேட்டு மகிழவும போதுமான புண்ணியம் நான் செய்தேனே இல்லையோ அறியேனே. என் பெற்றோர்கள் உங்கள் தாயதந்தையரோடு உங்களைப் பார்த்தக்க பாக்கியசாலிகளல்லவோ. என் காலடிபட்ட விடமெல்லாம், என் பாவமே சூழ்ந்திருக்குமே. அதனாலே அவர்களும் பாவிகளானார் கள் போலும். சதுரங்க சேனைகளுஞ்சூழச் சந்திரவட்டக்குடை நிழற்ற சகல சம்பிரமதுடன் பாட்டன் நகருக்குச செல்லவேண் டிய நீங்கள் ஒற்றைத்தேருடன் ஒரு தூணியுமின்றி யாருமற்ற அநாதைக் குழந்தைகள்போல் செல்லுங்காலமும உங்களுக்கு நேரிட்டதோ. என்னைவிட்டுப் பிரிந்தும் மனம்பொறுத்து வாழ் வீரோ. உங்களுக்கு என் நினைவு உண்டாகாதவண்ணம் உங் களைப் பாதுகாப்பாரு முண்டோ. நிசதிரையிலுங்கூடச் சற்று விலகினால் 'அம்மா' வெனக் கூவித் திகிலிட்டெழுந்து அழுவீர் களே. இனி யாரை அழைப்பீர்கள். யார் உங்கள் கூவுதலுக் கிரங்கித் தழுவி யணைப்பார்கள். உங்களுக்குத் தெயவந்தான் துணை. ஆ ! தெய்வமே ! . என் மக்கள் யாருமற்ற அநாதைக ளாகிவிட்டார்கள். அவர்களுக்குத் தந்தையும் தாயும் சுற்றமும் எல்லாம் நீயே. இக்குழந்தைகளை உன் வசத்தில் ஒப்புவிக்கி றேன். அவர்கள் துக்கத்தை மாற்றிக்காக்க வேண்டியது உன் பாரம்" என்று பலவாறுகச் சொல்லிப் புலம்பிக் கண்ணை இழக்

கும் பசுவைப் போல் கதறுகையில், தேர்ப்பாகன் இப்பரிதாபக் காக்ஷியைப் பார்க்கச் சகிக்காதவனாகி அதிசனையும் அரசியையும் நோக்கித் "தங்களைப் போன்ற எல்லாமறிந்த பெரியோரே இவ் வளவு துக்கத்தைப் பாராட்டுவாகளாயின் அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்பவருமுண்டோ. இதற்கும் நாகளாலேயே பொறுக்கக் கூடாததாயின இச்சுவலைகள் அதை எவ்வாறு பொறுப்பார்கள். அவர்களுக்குத் தேறுதல் சொலவதைவிட்டுத் தாகமே கலங்கி னால் அவர்களோத தேற்றுவதற்குந் தாயாவினும் உற்றாரும் உண்டோ ? பிள்ளைகளின பாசத்தைப்பாராட்டத தொடங்கினால் அது நீளுந் தன்மைதோ ? காலத்துக்குத சக்கபடி நாம் நம்மை சரிப்படுத்திக்கொண்டு மனவேறுபாடின் றி ஒரே நிலைமை யில் நிற்கவேணடுமேயன்றி மனைதளர்வது மாண் புடையார்க் கழகோ. உலகதில் தோற்றும் சகதோஷமே துக்கம் நீறைத் தென்னும் துக்கத்தின் தனமையைச சொல்லவும வேணடுமோ. அது காரையில்லாத தொடுகடலன்றோ. அதைக் கடப்பதற்குரிய நிறைந்த சாதனம் கல்வியாகிய தெப்பம். அததெப்ப முடையோ ரும் அதை உபயோகித்துக சுடக்காமல் கையில் வெணணெயை வைதுகொண்டு நெய்க் கழுவார்போல் வருந்துவதுமுண்டோ. உலகத் தோற்றமே துன்பக்காகநி. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பின் னோகளும் உறவினரும் அதிகப் படுகிறார்களோ அவ்வளவுக்கவ் வளவு துன்பம் அதிகம். அததொகையில் ஒன்று குறைந்தால் துன்பதில் ஒரு பாகம குறையும். பிள்ளைகளே துன்பத்தை அழைக்கும தூதரென்றால் மற்றோரைச சொல்லவும் வேண் டுமோ.

மதலையைப் பெறுநாள் துன்பம் வளர்த்திடு நாளுந் துன்பம்
விதலைகோ யடையிற் றுன்பம் வியன்பரு வதது துன்பம்
கதமுறு காலர்வந்து கைப்பற்றிற் கணக்கி றுன்பம்
இதமுறு லெங்நாள் சேயாலெற்றைக்குந் துன்ப மாலுல்.

இப்படியே உலகில் ஒவ்வொன்றும் துன்பம்விளைவிபபதுவே. இத்துன்பக்காகநிகள் தங்கள் கண்களில் படாதிருப்பதற்காகவே அறிவுடையோர் காணகத்தைடைந்து கல்வையற்றிருக்கின்றனர்.

உலகில் வாழும் உயிர்க்குஉற்றத்தாரால் செய்யப்படுவன யாவை? 'தாதை, தாய், தமர், தாரம், மகவென்னும் இவையெல் லாம் சாதையிற் கூட்டமன்றே! ஒரு சதையில் எத்தனையோ மனிதர்களோச சந்தித்து மூன பின் பழக்கமில்லாவிடினும் பல நாட் பழகியவர்போல் வார்த்தையாடிச் சதையில் தமது சாமர்த் தியத்துக்குத் தக்கவாறு மேன்மையோ தாழ்மையோ வாய்ந்த பொருளோக்கொண்டு நாம் சந்தித்தவர்களின் பிரிவினால் ஒருவித மனவேறுபாடுமின்றி நமதிருசாதைக்குத் திரும்புவதுபோல், உலக மாகிய சதையில முன்பின் அறியாதவரையும் பழக்க விசேஷத் தால் முறையிட்டழைத்தோமாயினும் பறறற்று நின்றுகொள்ளக் கடவதை அறிவின் அனுவகருத் தக்கபடி கொண்டு அதற்குரிய இடத்தை உடையவேண்டுமேயலலது ஒருவர் பிரிவினால் வருந வதது தருமோ. அவ்வருத்தத்தால் ஆவது முண்டோ. நான் தங்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லுவது கடலுக்கு நீர் பாயசசுவதி போல் இருக்கிறது. யாவரையும் காதது எல்லாம் தமதெனக் கொண்டு தங்குமிடம் எனவும் எல்லாவறறிற்கும் தலவனெனவும் பொருன்வாயந்த பேர்பட்டத்த பசுபதி இவ்வரிய குழந்தை களோமாதிரம காவாது மறநது விடுவாரோ. அவரே எல்லாவற் றிற்கும் களோகணன்றே. அவரிருக்க நாம் வருந்தவும் வேண் டுமோ. ஆகையால் குழநதைகளே இன்னும் அதிகமாகச சஞ்சலப் படுத்தாமல் தங்கள் துக்கத்தை ஒழிக்கவேண்டும்" எனப்பிரார்த் தித்து வணங்கி அவர்களைத் தேற்றி இரண்டு உயிர்களைக் கைக் கொண்டு போவதுபோல் அவ்வழகிய இரண்டு குழநதைகளையும் உதயகிரியில் சூரியர் சுடதிரர் இருவரும் ஒரே காலத்திலுதித்தாற் போல் தேரிலேற்றிக்கொண்டு அத்தேரை வீமன் நகரை நோக்கி நடத்திச சென்றான்.

குழந்தைகள் பிரிந்தவுடன், எவ்வித துக்கத்தையும் எப்போ தும் பாராட்டாத இயல்புடைய அரசன் மெய்ம்மறறது மனம் பதறித் தன் கண்ணுக்கெதிரே தன் கையிலிருந்த மாணிக்கங் களோ யிழநத மிடியன்போல "என் கண்மணிகளே! நான் தும் மைவிட்டுப் பிரிநது பிள்ளையில்லாப் பாவிபோல் நிற்கவும் நேரிட் டதோ, எனனுயிர் இன்னும் போகவில்லையே. இனி எக்காலத்

தில் காணமேனே. இதுவும் கடவுள் திருவருளே!" என உயிரில்லாத உடல்போல் சோர்வுற்றிறைனில மகளைப் பிரிவினும் கொடிது வேறொருனதுமேதா. அப்பிரிவினுல் கடந்த ஞானியும் கடப்பரோ தம மகளைமேற காதல்.

இவ்வாறு அரசனும அரசியும் குழந்தைகளைத் தேர்ப்பாகன் வசமாகக் குண்டினபுரத்துக கனுப்பினபிறகு ஒருவாறு அதனுக் கதையை ஆற்றிகொணடு கட்டின வஞ்சிரதசோடு பாதசாரியாகக் காட்டுக்குப் போகப் புறபபட்டு இராஜவீதி வழியாக வந் தார்கள்.

இவர்களைக் கண்ட அநேகர்கள் திகைத்திட்டு இடியேறுண்ட அரவம போலேஙகி னினறு கண்களினின்றும நீர் ஆறுகப் பெருக "ஐயோ எமது வள்ளலுகையும அனனைகையும இக்கதி வரலாமோ. இருமலும் திருமகளும போன்ற அரசனும அரசியும் ஒறறைத தேர் கூட இலலாமல் காலடையாகக காட்டுக்குப் போகும் கொடிய காகஷியைக காண்பதற்காகவோ இககண்கள படைக்கப் பட்டன. அவாகள பாதத்தைச சுமகவேண்டுமென்று இவ்வீதி தவள் செயதனேதா. நமமிடத்தில் நீங்காத அன்போடு எப்போ தும் நமது கேஷமத்தையே முதன்மையாகக்கொண்டு அரசுபுரிந்த மகாறுபாவனும் அவருடைய தரம பத்தினியும நாட்டை நீழந்து காட்டுக்குப் போவதைக கண்டும நமது கண்கள் ஒளி குறைய வில்லையே. அதை உணராத நமது நெஞ்சும் ஒடியவில்லையே. இவ்வளவு கடின சிதத்தையுடைய நமக்கு இனிய மனமுடைய இப்புண்ணியவான் சக்கரவாத்தியாக இருக்கக் கடவுளுக்குத் தான் சம்மதமாகுமோ. தாயினும் அருள் சுரந்து செங்கோல் கொண்டாண்ட இப்பூமியைக் கொடும் பாவியாகிய புட்கரனிடத் தில் இழந்து நமது கருணையம் காட்டுகருப் போகிறது என்று கேட்டபொழுதே நரம் உயிரைவிடவில்லை என்றால் நம்மைப் பார்க்கிலும் நன்றியில்லாப் பிராணி உலகில் வேறென்றுண்டோ. தாயினுங கடையாளேும். இந்நன்றியில்லா உடலை வளர்ப்பதிலும் அதை வீட்டி நன்றியுள்ள உடல் எதுவாயினும் அதைக் கொள்ளு தல் இருமைக்கும் பெருமையுடைதது. ஐயனே தாம அறியாத தும் ஒன்றுண்டோ. சூரியனுல் வரும் தீங்குகளை அறிந்திருந்தும்

அதைக் கைக்கொண்டது எம்மைக் கலச்சித திண்டாடவிட்டோ இநநாட்டையும் எம்மையும் வெறுத்தது நீங்குதலச்சது நாங்களி ழைத்த தவறுகளுண்டோ. அப்படி இருந்தாலும் அவற்றைத் தாமே பொறுக்காவிட்டால் அவற்றை பொறுத்து எமைமைக் காப்பவருமுண்டோ. காதற்றிருழிலின் வரமபுகாட்டுங் களை கணே ! இநிடத நாட்டுக்கு ஏற்றதையை பழி இதுகாறும் சேரிட் டதென்று கேள்விப் பட்டோமில்லையே. இவ்விதப் பழி தம்மை அடையுமென்று நாங்கள் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. எங்கள் முன்னோர்கள் காலத்தில் நடவாத ஒரு நிகழ்ச்சி இபபோது நேரிட்டதால் நாங்கள் அவாகளைப்போல புண்ணியசாலிகளல்ல போலும். எங்கள் பாவமே சூதெனும் பேரோடி தோன்றி யதோ. இககொடும் பாவிகளைத் தொடருகோலரசனிடத்தில் ஒப்புவிக்க வேண்டுமேடல்லது நாம ஆடகொள்வது தகாது என நினைத்து எம்மை வெறுத்தீரோ. தமமைத தகாதை யெனவும் அரசியைத் தாயெனவும் கொண்ட நாங்கள தமமுடைய மக்களல்லவோ. நாங்கள தம்மால் வளாக்கபபடவில்லையோ. ஒருவர் தாம் வளர்த்தது நசசுமாமரம் எனினும் அதை வெட்டத் துணியார். அதுபோல் தம மக்களாகிய எமது குற்றங் கடிந்து எமக் குக் குணதைதைப் புகட்டி ஆளாக்கவேண்டியது உமது கடமை யன்றோ. அண்ணலே வாய் தறநது ஒரு வார்தைபாவது பேசக் கூடாதா. எநநாட்டுக்கும தாயகமாகிய இநிடத நாடு இதனுன் பதைத அடையவேணடுமென்று எவா பிரார்தித்தாரோ. அத் தீயோர் எண்ணமுங் கைகூடிற்றே, உலகத்தில் நன்மை தீமை இரண்டுக்கும் விதிநியாசமில்லையா. விதி விலகரு என்பனவும் தர்மம் அதர்மம் எனபனவும, மெய்மமை பொய்மமை என்பன வும பாருபாடின்றி எல்லாம ஒனறுளுல் மோகூம் என்பதும் நரகம் என்பதும் ஏது. வேதவேதாந்த சாஸ்திரங்கள் எதற் காகவோ. சதியமே மானிடா அடையக் கூடியவற்றில் சிறந்த தெனக் கைக்கொண்ட தரும மூர்தியாகிய தமக்கு இக்கதி நேரிடுமாயின் சதியத்துக்குப் பெருமை ஏது. சதியமும் தரு காக்கவில்லையென்றுல் சற்குணர்களுக்கு உற்ற துணை யேது. இல்லறததிலிருப்பவர்கள் தமக்கு ஆபதது நேரிட்டவிடத்தில்

பொயய்மையால் உயிர் தப்புவதாக இருந்தாலும் தமக்குரிய மாசர் நீங்கினாலும், சூதாட்டத்திலும் பொய் சொல்லலாமென்பது சாஸ்திர சம்மதமாயினும் ஆநாடேவேன் என்று உறுதியாகசொன்னபிறகு அதை மறப்பது தகுதியன்று என்றும் வாய்மை அல்லாதது தெவாயினும் விலகுக்குட்பட்டதே என்றும் உறுதியாகக் கொண்டு சத்தியத்தை நிறுத்திய தயாள சீலர் அடையும் பயன் இதுவானால் வாயமையினும் பொய்ம்மையே மேலானதன் ரோ. உண்மைக்கு உபத்திவ்வம் அதிகமபோலும். அன்றி நம தரசனைத்தெய்வம் சோதிக்கிறதோ. அச்சோதனை இத்தனை கொடுமையுள்ளதெனின தெய்வத்தின் திருவருளும் வெறுகத்தக்கதாகுமே ஐயோ, திருமகள போலும அரசியை நமது அரசன் மணந்துவந்த அகுகாலத்தில் அவருடைய வைபவத்தைக் கண்டு களித்த கண்கள், இப்போது அவாகள் யாருமற்றும் பாதசாரியாக நாட்டைத துறந்து காட்டுக்குப் போவதைக் கண்டு கலுழ என்ன பாவஞ் செயதனவோ. சற்று தேரத்துக்கு முன் இப்பூமண்டலேசவரனுகவும் அளந்து செலவிட்டாலும் ஒழிப்பதற்கு அனேக வருஷங்கள் செல்லுமபடியான சகுகை யில் லாசசொத்துகு அதிபதியாகவும இருந்த நமது சக்கரவர்த்தி இப்போது ஒற்றை வளரிரததோடு காணப் படுவாராயின் மனிதருடைய பெருவாழ்வு அநிதயமானது என்பதற்கு வேறு சாகஷியும் வேண்டுமோ. சாதஇரங்களைப் படிதததுதான் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமோ. செல்வததுக்கு நலலவனெனறும் கெட்டவர் என்றும் வித்தியாசமில்லை. இச்சங்கை கெட்ட செல்வத்தை விரும் புவதினும் வெறுப்பதே மேலானதன்ரோ. அதனாலேதான் அதை வெறுகுகை என்று பெயரிட்டழைகுகிறார்கள் இத்திருமகளாகிய அரசி இருநாட்டை விட்டுப் போனபினனும இருகாட்டில் திரு வினங்குமோ. இனி எகுகாலத்தில் இவ்வன்னையையும் பிதாவையும் காணப் போகிறோம். அதுவரையில் உயிரதாங்கி கிற்றலாருமோ'' என்று அமைச்சர் முதலாயினோரும் அகுகாமாந்தரும் தெருக்களில் நெருங்கிச் சூழ்ந்துகொண்டு கடல்மடை திறந்தாற்போலக் கதறிக் கண்ணீர் ஆருகப் பெருகவிட்டு அவர் களைப்பார்க்குந்தோறும் நெருப்பிலிட்ட வெண்ணெயபோலுருகிக்

சிஞ்சம் பெருமல் வருந்திச சோணையடைநது சாமும நாட்டை வெறுத்திதத் தமது அரசனும அமசியும ஒதியும இடமே நமகசுச சிறநத சுவர்க்கமெனக் கருதி எபபற்றும நீஙகி அவரகளோ அனேகர் பினபற்றிச செனறாகள்.

வையகத்தில் பிறமனனரை வாட்டிவதறகு வாமையிடத்த வாகிய பலவழிகளுண்டெனினும அவறறில் ஒண்ணறையேனும கைக் கொள்ளாம வையமியாது வஞ்சனைச சூதாடி வளநாடு முழுதும் வெளவிய வனகணனாஞ சிய புட்பனின தான எதிரபாரக்காத வண் ணம தனக்குத தீஙகெனனு கூடிய அதிரஷ்டதையும அதன யஞசிய செலவப பெருகையும கண்டுளளிதது கள்ளுண்ட வன்போல மயகங்கொணடி தலைதடுமாறி தனனிலைமை அனைத் தையும மறநது மிகவும கண்ணியமான குணம மிகுநத ஒரு ஆண்சிஙகம் வீற்றிருநது அழகுசெய்த நிலவியசிமமாசனதில், ஒரு அறப்நரி உட்காருவதறகு கூடஇகெரியாமல் குநதி அதஙகிய ஆசனத்தின் பொலிவையழிப்பதுபோல் எறி உட்காரநது, சதநிய வனமையால் ஆகிலு சகநரம உலகநதில் சருமத தவறுது பாதுகாகநத தனகெனறு வேலியுமின்றி சரும தேவதைபோல பூமி முழுதும ஆணடளிநத சகரவரததி அணிநத கிரீடத்தை வேடன் தலையில கவிநததுபோல் களனது கரீடத்தைத தான் தலையில் சுமநது நிடத நாட்டுமகுதி தானை அநபநிலென விளம் பரஞ் செயதான. தனது முனனிலமை அனைதையும மறந தான. தான வெகுகாலமகக் கொண்டிருநத எணணம நிறவே றிறறெனக் களிததான. இதறகுமே வரமபுகடநத செலவதறகும் இவ்வகனற பூமிகமும தான அதிபதிபல்லவா எனனு நினைக கும்போதெல்லாம குதிதான. இபபோது அனேக சிறபரசா வணஙகும்படியான சகரவரததி யல்லவா, எனத தனனைத தானே மதிததான். ஏனெனில புட்கரன், 'செலவம் சகடக கால போல வரும' என்பதையும், ஒருவரிடத்திலும் நிலைதியா மல் அடிகடி சென்றுகொணடே யிருக்கும் தனமையுடையதாத லால் அதற்குச செல்வம் எனப் பெயரிடப் பட்டிருக்கிறது என்பதையும் தரியாத அறிவிலி. தவிரச் செல்வமானது :—

பொருவறு பந்தமெல்லாம் புணர்த்திடுந் தெய்வசிந்தை
யொருவ மேலிட்டுநிற்கு முறக்கமு மிறக்கச் செய்யுங்
கருவினுட் புகுத்து மின்னகரிசு கண்டதனு லன்றே
விருநிலத் திடைவெறுக்கை யென்மனூர் புலமைசான்றோர்.

என்பதைக் கற்றும் கேட்டுமறியாத கசடன். சத்தியத்தின் மகிமையறியாத மசகம. இரக்கம் என்பதேயறியாத ஈனன். பாவமே உருவெடுத்த பாதகன். வஞ்சனையே குடிகொண்ட மாபாவி. குற்றமே கைக்கொண்ட குமார்க்கன். சூதே துணையாகக்கொண்ட துரோகி. இவன் களன் நாட்டைவிட்டுப் போகுமபோது அவனுடைய பிரிவைச சகிக்காத அங்கமாதாதார் அவனுடு காட்டுக்குச் செல்கின்றீர் எனக கேள்வியுற்று அடங்காக் கோபங்கொண்டு வள்ளுவரை அழைத்து 'இந்நாட்டில எவரேனும் களனுகாகப் பரிதாபப்பட்டாலும் அல்லது அவனுடு காட்டுக்குச சென்றாலும் அவாகளுக்கு மரணதண்டனை விதிகபபடும்' என்றுமுரசறையச செயதான.

இதைக்கேட்ட அங்கமாதாதார் பறையொலிகேட்ட அசுணமாப்போல உயிர் சாமபி இனனது செயவதெனத தோனறாது மயங்கிக் கண் கலஙகினாகள.

களன் தன்னைப பின்பற்றிவந்த அமைசசர் முதலியோரை நோக்கி "நீவிர், இதுகாறும் சதியத்தின் வரமபு கடவாதவர் என்றும் தர்மந்தவிர வேறொன்றும் கனவிலும அறியாதவரென்றும் அழியாப்புகழ் பெற்றீர். சதியமூர்ன முற்பாகம் ஒவ்வொருவரும் உலகில் தம் கடமையைச செயவதே அதைவிட்டு மறற வற்றைக் கைக்கொண்டால் அச்சந்தியும் தலையில்லாத முண்டமாகும். ஆகையால் இப்போது நீவிர் எநத அரசன் நாட்டிலிருக்கிறீர்களோ அந்த அரசனுக்குக் கீழ்ப்படிதது அவன் ஆணைப்படி நடக்கவேண்டுமே யல்லது என்னைவிட்டுப் பிரிதலாற்றுமையால் அவ்வரசனை அவமதித்து எனை பின்னே வருவது தகுதியன்று நீவிர் திரும்பிப் போகலாம்" என்றான்.

அமைச்சர், "அண்ணலே, இக்கொடுங்கோல் அரசனிடத்தில் எமக்குக் காட்டிய கொடுக்கும்படியாக நாங்கள் தமக்கிழைத்த தவறுகளுண்டோ. எங்கள மனதார நாங்கள் ஒன்றும் செயவில்லையே. தயமை எடுது கதையினும் பனமடங்கதிக மெனக் கருதித் தாது தொல்லுகு மிஞ்சிய மந்திரம் வேறொன்றுமில்லையெனக் கொண்டு அதறகிணங்கி நடப்பதே எமதுயிர்க்குறுதியெனத் திரிகரண சுதத்தியாய நினைத்து நடதேசமாகிய நாகனை அடையுமபயன் இதுதானு. சவீர, தாம் இப்புவிகதிபதிபாய்ச் சகல சமபிரமததோடு வாழ்நத காலதநில் தமமையே தெயவமாகவும் நினைதது அச்சுகதைப் பங்கிட்டுகொள்ளும உரிமையுடையவர்களல்லவா. நாங்களும நீர்ப்பறவைகளா. எங்களுக்குப்பகுத்தறிவில்லையா. நாங்கள இனிமேலும ஒரு அரசனிடதிலமர்நது அமாதிய தொழில் நடதநி இவ்வுடலை வளர்க்கவும் வேண்டுமோ. இதுவரையில் நாகங்கள் சதநியநதவறறிருநத போதா. எமது ஜயனே! லுகுற்றதை மாதிரம் மன்னிதது எமையும தம்மோடு கூடடிசு செல்லவேண்டும்" என்று கண்களில் நீரபெரு மிக வாவமோடுகூறத்தினர்.

நளன், "அமைசரே, நீர் சொல்வது பொருத்தமானதன்று. அனேகவருஷகாலம் ஜலதிலேயே வாசஞ் செய்யும் ஒரு மீனை ஒரு கணம் தெருப்பிலிட்டால் அம்மீன் அவ்வுஷ்ணத்தைப் பொறுத்தது அதில் வாழுமோ. அதுபோல உயிருள்ள வரையில் எவன் சதியவழில் நிற்கின்றானோ அவன்தான் சத்திய வான். கௌக்கியப் பட்டபோது சதநிபதத்தைக் கைக்கொள்வோம் என்பது சான்றோர் கொள்கையன்று. மேலும் நீவிர் அமாத்திய குலததிற் பிறநதவர். இக்குலதிற் பிறநதவரையே அரசர் மநதிரிகளாகக் கொள்வது மரபு. நீர் இவ்வரசனுக்கு மநதிரியாக உட்படாவிட்டால் தமது குல தர்மதைக் கைவிட்டவராவீர். அப்போது நீர் தங்குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக் காம்பன்றோ. எவன் தன் கடமையைப செயகிறானோ அவனே தர்மியாவான். ஏனெனில் கடமை யென்பதும், தருமம் என்பதும் ஒரு பொருளைக் கொடுக்கும் பல மொழிகளல்லவா. சவீர, இழந்த இக்ராட்ஜ்ய மழுபடியும் வென்றாலன்றி இதில் நீங்பவும்

அடி வைக்கமாட்டேன். ஒருவரை ஒருவர் வெல்லுவதும் எவரெவர் எவ்வெவற்றில் வல்லவரோ அவ்வவற்றில் அவரை வெல்லவேண்டுமேயன்றி அவரறியாத ஒன்றினால் ஒருவரை ஒருவர் வெல்ல நினைப்பது தருமமன்று. ஆகையால் எனினுடனிருந்த பற்றுடையவர்கள் என்பதுண்மையாயின் இப்போதே திருமபி நகருக்குச்சென்று அவ்வரசனுக்கு உதவியாக இருநூறு காமரூபவீரரைக் காட்டைப் பரிபாலிப்பீராக" என்று சொல்லி அவ்வமைச்சராளை அனுப்பிவிட்டுக் காட்டுக்குப் போயவிட்டான.

ழுளரியால் வேந்தவேங் கானின் மோய்துக
ளளியோடு புலம்பின ரழுத கட்கடைத்
துளியினி லவித்தனா தோடர வெந்திறற்
களிமதக் களிற்றினுன் கானிலேகினுன்.

'அபபோதும் நளனுடைய பரிசனங்கள் 'எவ்வித தண்டனை விதிக்கப்பட்டாலும் அரசனைவிட்டுப் பிரிவதில்லை' என அவனைப் பின தொடர்ந்து அவன நிலைமையை நினைக்குந்தோறும வருந்திக கண்ணீர்விட்டு அகக்கண்ணீரால் சூரிய வெப்பத்தால் காய்ந்து போன அக்காட்டிலுள்ள புழுதியெல்லாம அடங்கும்படியாக அவை காலடியைப பற்றிச் சென்றார்கள்

ஆனால் கலியானவன் நளனை தமையந்தி ஆகிய இருவரையும் தூணபினறித் தனியே காட்டுக்கனுப்ப எண்ணங்கொண்டு ஒரு மாயையினால அவர்கள் போனவழியைப பினனால சென்றவாகளுக்குத் தெரியாமல் செயதுவிட்டான அதனால நிமிரொனது அரசனும அரசியும மறையவே பினசெனறோ ரழுதிரணதைத் துயரங கொண்டு 'இதுயார்செயதவஞ்சனையோ அலலது இந்திரசாலமோ, 'இப்போது நமது கண முனனே சென்றவாகள் அதற்குள் எங கேமறைந்திருப்பாகள. எநத வழியைபபற்றி இருப்பாகள. அவாகள் அடிசசுவடுகூடக் காணப்படவில்லையே' என்று நாலா பக்கங்களிலும் தேடித் திரிந்தும போனவழி தெரியாமையால் உயிரை இழநத உடல்போல் நிலமெனக கீழே விழுந்து விம்மி விம்மி அழுதி, இனி அரசனையும அரசியையும் எப்போது காணப்போகி

ரோம், என்ற எக்கம் மேலிட்டு அதற்கப்பால் போகுமிடம் தெரியாமல் தாயைப் பிரிந்த கன்றுபோல் தமது டைய நகரை அடைந்தார்கள்.

அந்நகரத்துள்ளார் யாவரும் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கினவராய அனனபானுதிகளை மறந்து மனம் ஒன்றிலும் செலவாமல் தமது அரசன் நீங்கின துக்கத்தையே பாராட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதனால் அவர்களுடைய குழவிகளும் அவர்களால் வளர்க்கப்பட்ட பிராணிகளும் ஊணிழந்தன. பகுஷ்களும் தாம் அழகாகப் பேசுவதை ஒழிந்தன. இராஜ வீதிகள் திருவிழாக்களையும் அவற்றிற்குரிய அலங்காரங்களையும் இழந்தன. மனிதர்களெல்லாம் பொலிவழிந்தனர். பாவலர் பாடிழந்தனர். மிடைந்த நாட்டில் கலியின் தீமை மிகுந்தமையால் தேவர் அவி இழந்தனர். புட்கரனது கொடுங்கோன்மையால் மிடைந்த நாட்டார் இன்ப மிழந்தனர். எங்குமும் அறம் குறைந்தது. மறம் மிகுந்தது. பொய்மை பலித்தது. தீமை முதிர்ந்தது. எங்கேயும் மனு நீதி மறைந்து கலி நீதி நிறைந்தது. வானம் பொய்த்தது. நாட்டின வளங்குன்றிப் பஞ்சம் மிகுந்தது. நல்லோரேங்கினர், தீயோரோங்கினர்.

இஃது இவ்வாறிருக்க காட்டில் களன் போரும் இடையளி லெல்லாம் மயிலகளாடின. மேகங்கள் மிருதுவான துளிகளைச் சிதறின. பூங்கொடிகள் புஷ்பித்தன. காயுத்த மரங்களெல்லாம் தளிர்த்தன. தரையிலிருந்த பருக்கைக் கற்களெல்லாம் குழைந்து மிருதுவாயின. நல்லோரைக் கண்டால் மனம் குழையாதார் யார்? பாலை நிலமெல்லாம் மருத நிலம்போல் செழித்து விளங்கின. வழிப்பறிப்போரும் தமது கொடுமை யொழிந்து அருள் சுரந்தவரானர். கொடிய மிருகங்களும் தமது இயற்கைக் குணம் மாறின. ஆகையால் நளனும் தமையந்தியும் போன இடங்களெல்லாம் ரமணீயமான சோலைகளாக இருந்தனவே யன்றி காடாகத் தோன்றவில்லை. அதனால் அவர்கள் காட்டில் வெகு தூரம் போய்விட்டார்கள். அப்போது கலி அவர்கள் போன வழியில் ஒரு வாவியின் கரையோரமாய் ஒரு அழகான அன்னத்

நின் உருவெடுத்துக்கொண்டு நின்றான். அவர்க கண்ட தமையந்தி அதன் அழகுகாக மெச்சி அரசனைப்பார்த்து ' ஐயா, இதோ தோற்றுகிற இவ்வனனம் முனபு நாமிருவருக்கும மணம் முடித்த அனனநடையை பாரகிலும பிக்க அழகுடையது. நான் அபபணமனையில வளாததி பகலும் நாபகம இலலும் என் மனதை விடடு நீஙகவிலலை அவறறை மறகுமபடியாக இவ வன்னதனை எனகுப பிடிதது தரலவேணடும்'' எனப் பணிவோடு கேட்டாள்

அப்போது களன் ஒற்றை ஆடையோடிருந்தமைபால் அவ் வன்னதனை எதனால பிடிப்பது என ஆலோசிதது கொண்டிருக கையில் அதை அறிந்த தமையநதி '' அண்ணலே, நாஙகள் எதற் காகத் தயஙகவேண்டும. நாமிருவரும் ஒரு வஸதிரதனை உப யோகிதது மறறொரு வஸதிரதனால வேளாதப பிடிகக லாம,'' எனறாள.

களன் கலியின் வயத்தனதலின், தையல சொற்கேளோல் என்பதையும் மஙகையர் பொருட்டாலேயும் மாந்தர்க்கு மர ணமும் என்பதையும் மறநது தமையநதி சொலலியதை வியகது இரு வரும் ஒரு வஸதிரத்தை உதறிக்கொண்டு மறறொருவரால்அப்பற வையைப் பிடிப்பதறகாக அதை அதனமேல் விசிறிஎறிநதான்.

உடனே அந்த வஞ்சனை உருக்கொண்டு நின்ற அன்னபகஷி யாகிய கலி 'இவ்வரசனது ஆடையையும பறிதது கட்டத்தணி யுமற்று வருந்தச்செய்வதற்குச் சமபம இதுதான், என மனதிடட் கொண்டு தன்மேல் எறியப்பட்ட வஸதிரதோடு ஆகாயதிற் பறந்தது.

அரசன் வியப்புற்று 'இசசிறிய பறவை இவ்வாடையைச சுமந்து செல்லும் வலிமையுடையதா' எனத் தனக்குள்ளே சிந தித்துக் கொண்டிருக்கையில் அது ஆகாயத்திலிருந்து '' அர சனே, நான் அன்னபகஷியல்ல. நானதான் கலி என்பவன். மூன் னேயுன் செல்வமெல்லாம் பறிதது புட்கரனுக்குக் கொடுததவனும் நானே. வீணைப் பறவையை வெறபபதில் பயனென்ன '' என்றது.

அந்த நூதனக் காகரிபைகண்டு தமையர்கி ஜூடை யரம்மை சளுக்கு எல்லாம் ஜூடையளிக்கும் ஜூயன ஜூடையினறி பிறகவும் கேரிட்டதோ. என்ன காலம். இவ்வொறறையாடைகூட அவருடையதாக இருக்கக்கூடாதா. படுப்ப பீதாம்பரங்களைப் பரிசாகக்கொடுத்த பாரதநிபன டழைப வலைபிரபூபின பபதலிப்பதைப்பாக்கவோ கண டடைகமீ்ரன. ஆ, தெயவமே என் மன்ன னது சதநியங தவறுத நிலைமைக்கா ளது அவரை நீ காக்கவேண்டாமோர.'' என மனம புண்ணுறி வருநதி நின்ற தமையநதி, கவி சொல்லியதைக் கேட்டும் நடுக்கிடடு "ஆ! ஆ!! இவையெல்லாம அவஞ்ஞகச கனிபிழைவர கேரிட்டன. இகவிக்கு நாங்கள் செயத தீங்கு யாது. நாங்கள் ஒருவாளும் தேவர்களை இகழ்நதில்லையே, தெய்வமிகழேலி எனபதை நாங்கள் மறநத கூடிணமும் உணடோ. அவாளஞ்குச சிறப்பு செயவதையே எமது முதனமையான கடமையாக கொண்டிருநதோமே. அதன் பயன இதுதானு. கால மேறுபாட்டால் நன்மையும் தீமையாகுமோ. அதியாயமாக, நிரபராதிகளான எங்களை வருத்திய தால், வஞ்சனைக கொடிய கலியே!

அறம்பிழைத்தார் டோய்த்தார் அருள்சிதைத்தார் மானத்
திறம்பிழைத்தார் தெய்வ மிகழ்ந்தா—புறங்கடையில்
சேன்ருர் புகுநரகரு சேர்வாய்கோ லென்நழியா
நின்ருள் விதியை நினைந்து.''

இவ்வாறு தமையநதி கலியைச பிதது மனம்புழுங்கி வருந்துவதைக் கண்ட நளன், கலியின வுசுசுனையை அறிந்தும் தான் மனந தளராது, தன்னிலைமைடை கண்டு வருநதிய தமையந்தியை நோக்கி "நீ வருநதுவதிற பயனென்ன. அப்ப மானிட ராகிய நாம் ஒன்றை ஆக்கவும் வல்லேம் அலலேம். எல்லாவற்றையும் ஆட்டுவிக்கும் சர்வ வல்லமையுடைய கடவுளின் சித்தமே இதுவானுல் அதைக் கடக்க நம்மாலாகுமோ. அவர் கட்டளையை மறுப்பவர் எவர். உலகில் வருத்துபவனும் வருத்துபவனும் அக்கடவுளன்றே. நாம் உலகில் எதை உரிமை பாராட்டக்

கூடும். எல்லாம் அவனே. எல்லாம் உண்மை. இன்பதுன்பங்கள் இரண்டையும் அறிந்து சுகதுக்கமுடையவனுடைய அவனிடத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டு, அவனிஷ்டப்படி நாம நடந்து மனவேறு பாடின்றி உலக இன்பதுன்பங்களில் மயங்காது தப்புவிக்கவேண்டும். கடவுள் செயலெல்லாம் நமது நன்மைக்காகவென்றே கொள்ளல் வேண்டும். கஷ்டம் வந்தபோது கடவுளே வெறுப்பவரா அறிவீனர். ஆதலால் நீ ஒன்றுக்கும் சலனப்படவேண்டாம். நாம் வருந்துவதால் வரவேண்டியது வராமற் போகாது. எட்டி மரத்திலேறியவன் எட்டிப்பழத்தை அடைவானேயல்லது கட்டிமாங்கனியை அடையக் கூடுமோ? அதுபோல உலகத்தில் அடையக் கூடியது துன்பமேயன்றி இன்பமல்ல. இவ்வுலகத்தில பிறந்த நாம் துன்பமன்றி வேறெதை அடையக்கூடும். அதனால் இத் துன்பத்துக்காக நீ வருந்துவது எனனே வருத்துகிறது. அதை ஒழித்து இன்ப துன்பமிரண்டையும் சமமாகக் கொள்வாயாக" என்று இனிய மொழிகளால் அவள் துக்கத்தை மாற்றி ஒரே ஆடையுடன் சற்று தூரம் கொலுவுகையில் அங்கே ஒரு சாலே பிரியலுற்றது. நளன் தமையந்தியின முக வாட்டத்தையும் மெலிவையும் பார்த்து 'இவள் எனனைத் தொடர்ந்து வந்துகொண்டே யிருந்தால் இவள இக்கதசரிலும் மூட்களிலும் பகிர் துனபத்தை கண்ணுற்கணடு சகிக்க முடியாது" எனத் தனகுளளே தீர்மானித்துக கொண்டு தமையந்தியை நோககி "இதோ பிரிகிற இவ்வழி உன் தநதை ஊருககுச செல்லுகின்றது. மிடத நாட்டிலிருநது விதாப்ப நாட்டிறகுக காட்டி வழியாகச செல்லும பாதை இதுதான். இதன் வழியாகப் போனால் நீ நிசசயமாக விதாப்ப நகரை அடையலாம்" எனறான்.

தமையந்தி இவளாதத்தைநோகதேட்டு அனலிலிட்டமெழுகு போலுருகி "ஐயனே! தாஙகள் எனனைவிட்டுப் பிரியவேண்டுமென்ற எண்ணம் தஙகளுகுகுண்டாகும்படி நானிழைத்த குற்றம் யாதாயினும் உணடோ? அல்லது என்னால் தங்களுக்கு இடைஞ்றுகளுணடோ. தங்களைவிட்டுப் பிரியாமலிருப்பதே எனகுப் பெரும பாகியமென நினைதிருகிற என்னைவிட்டுப் பிரிவதால் தாஙகளடையும் பெரும பயனுண்டோ? ஏழனமும் தஙகளைவிட்

இப் பிரிவாலிருக்கவேண்டுமென அல்லும் பகலும் அநாத சகனே துதிக்கும எனனைத் தாங்கள நீக்க முயல்வது தர்மமா'' என்று வருந்தினாள.

தனன் அவள் வருத்தத்தைக்கண்டு மனம பொறாமல ''நான் அவ்வழியைக காண்பித்தபிறகே உனனை நான உனதரசை நகருக்குப போகச சொல்லி வறபுறுத்தவிலலை. உன்னை நீக்க வேணடும என்ற எண்ணமும எனகில்லை. உன்னைவிட்டுப் பிரி வதால நானடையும பெரும பாதகியமும் ஒன்றுமிலலை. நீ வருந்த வேண்டாம். உனனைவிடடு பிரிந்தபிறகும் எனனுயிர் நிலைத திருக்குமோ'' என்று ஆறுதல் சொலலி அவளைத் தேறறினான்.

இவ்வாறு இவர்களிருவரும அககாட்டில் போயக்கொண்டி ருக்கும்போது இவர்களுடைய காலவித்தியாசத்தையும அதனால் பிரிந்துனபதையும கண்டி சகிகாதவனைய சூரியனும் போய் மறைந்தான் புட்களுடைய மனம்போனற இருளானது சூழ ஆரம்பிக்குந் தருணத்தில் இவாகளிருவரும அனறிரவு தங்குவ தற்காக ஏரிடத்தைத தேடிக்கொணடே போகையில் வழியில் ஒரு பாழ்மண்டபத்தைக் கண்டாரகள்.

அம்மண்டபம ஒரு பககத்தில இடிந்து விழுந்த கற்குவியல் களையும சுற்றிலும சுவாகள் உபயுப்பூதிக்கு கொட்டிய சாதுப் பொடிகளையும் உடையது சுவாகமெலலாம வெடித்துவெடித்துப் பெரும் பாம்புகளுக் கிருப்பிடமாகவும இருந்தன. ஒரு பககத் தில அஸ்திவாரம உட்காந்துபோனதால அப்பககத்தில் அமமண் டபம் விழுவதற்குச சாயவது போன்ற தோற்றத்துடனிருந்தது. மேலேயுளள மண்டபம உப்புறதகிலுளள கல சாந்து முதலிய வற்றில் பெரும்பாகம உப்புப் பூதிக்கு கொட்டிக்கொணடே இருந்தபடியால் தூமமுதல் அல்லது இருமுதலினால உணடாகும் அதிர்ச்சியினல் கீழே விழுந்துவிடுமோ என அயிராகும்படியாக அவ்வளவு அபாயகரமாக ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதனுடை தரைப்பாகம் சூரியன் வெம்மையால் கருகிய புற்களின் வேர்களே யும் அவற்றினிடையே பருக்கைக கற்களேயும உடையது. சற்று உட்காருவதற்குக் கூட இடமில்லாத அடகாட்டில் இம்

மண்டபத்தைக் கண்ட நளனும் தமையந்தியும் அன்றிராப்பொழு தைக் கழிக்க அதாவது சமயத்தில் காணப்பட்டதே எனமனங் களிதது அதிற் றங்கினர்கள்.

அன்றைகரு முதல் ராள்வரையில் சந்திர காந்தக் கல்லால் கட்டப் பட்டு அகிற்புகை ஊட்டப்பட்ட நிலாமணி முற்றத்தில் நவரத்தினங்க ளிழைத்த கட்டிலில் அலங்காரிக்கப்பட்ட பஞ்சணை யின்மீது அனறலாந்த மணமிகுந்த கரம்பரிந்த புஷ்பங்களைப் பரப்பி மெல்லிய பட்டாடை விரித்து அன்னத் தூவியால் நிரப்பப் பட்ட தலையணையோடு பணிவிடைக்காரா அனேகர் சோடச உப சாரமும செயய ஆனந்த நித்திரை செய்த அரசனும் அரசியும் மறுநாள் நிற்க நிழலுமின்றிக் கட்டத் துணியுமின்றி உண்ண உணவுமின்றி நடகக சக்தியுமின்றி வருந்துவாகளே யானால் ஊழினும வலிது யாது. அதை நீகருபவரும் உளரோ.

நிற்க, அரசனும அரசியும் தமமுடைய நிலைமையை நினைத்து ஒருவரை ஒருவர் பாராதது பரிதாபப் பட்டாகள். தமையந்தி நள னைப் பாரத்து "அரசரேறே! எபபக்கத்திலும வனைந்த கடலால் சூழப்பட்ட விசாலமான நாட்டிலுள்ள மன்னரெல்லாம வந்து வணஙகத திவவிய சிமமாசனத்தில் வீற்றிருந்த தாம வறியவர் போல முட்செடிகள் நிரமபிய இப்பாழ் மண்டபத்தில் வீற்றிருக வும் நேர்ந்ததே" என்று விமமி விமமி அழத தொடஙகினாள். நளன் அவளைப் பலவாற்றாலும சமாதானப்படித்தி அவள் அழு கையை மாற்றித் தன கொடுவகையில் அவள் தலையை அமாத்தி நித்திரை போகச செயதான.

பிரிவுறு படலம்.

அரண்மனையில் தன் தோழிகளால் மிகவும் அன்புடன் பரப்பப்பட்ட புஷ்ப தளதினமீது நடகருபபோதும் வருதுகினற மிருதுவான காலகளால் அன்று பகல் முழுதும் கற்களிலும் புற்களிலும் நடநதுவந்த சிரமத்தினலும் ஆகாரமில்லாமையாலும் களைபபடைநது நிதிரைபோனளை.

அப்போது தனன தமையநதியின் மின்னலைப்போன்ற சரீரம் புழுதியில் கிடப்பதையும், தூக்கமே முருக கொண்டாற்போல அவள வாட்டமுற்று உறஙகுவதையும், அலர்ந்த செதாமரை போன்ற முகம வெயிலினல் பொலிவழிநது விளஙகுவதையும் கணடு நெஞ்ச புண்ணுறிப் புலம்பி "இபபெண மணி என்னுடு இன்னும செல்லுதறகரிய காடகளிலெலலாம தொடாநதுவருமே யானல் இவள பதிந தூனபதைதக கணணுறக்கண்டி சகிகமுடியாது. இவளை யிவ்விடதநிலேயே விட்டுப பிரிநதால் இவள தகபபன நகருக்குச் செலலும் சாலை சமீபதநிலிருகிறது; அவ்வழியைபபறறி எப்படியாவது அநகருக்குப் போய்ச் சேருவாள. ஆகையால இவளை யிப்போது இவ்விடதநில் விட்டுப் பிரிவதே அறிவுடைமை இவள் விழிதது கொணடால இவளை விட்டுப் பிரிவது முடியாத காரியம" எனறு தனகுளளே நிரமானித்து எழுநதிருகக நினைகையில் அவாகளிருவருககும ஒரே வலைதிரமாக இருபபதை உணாந்து "இதெனனவொல்லை. எங்களிருவருக்கும ஏற்பட்ட அன்பையும் உயிரையுமபோல இந்த ஆடையும் ஒன்றுயிற்றே; இதையும விடடு விட்டுபபோனால ஆடையின் நிதகிரியவேண்டுமே. ஏ! காலமே உன்னை வெல்பவருமுண்டோ. எத்தனை அறிவுடையோரையும உன இஷ்டப்படி அவருடைய அறிவை மாற்றி உன் வசப்படுதிப் பதுமைபோல் ஆட்டும உனல்லமையைப் புகழ்வதற்கு தான யார்.

வாட்டினும் வாட்டுவை வன்மை கெடத்திரு
ஊட்டினும் ஊட்டுவை உம்பர்ப் பெரும்பதி
காட்டினும் காட்டுவைக் கண்ணிழ் றுரும் விட்
டாட்டினு மாட்டுவை யாரையுங் புசாலமே.

எல்லா தலைகளு நேர்ந்த காலதைதை வெறுத்துப் பின் "இல் வாடையை இரண்டாயுத துண்டிக்கப புருந்தாலும அதற்குரிய கருவி ஒனறேதனும எனனிடதநிலலலேயே! நான எனன செய வேன்; எதை ஆயுதமாகக் கொளவேன்; இருட்டோ ஒன்றும தெரியவிலலலேயே" என்று நிதாளிதது பாரததான.

இவாகளைப் பிரிகக வேண்டுமென்று இவ்வளவு காரியஙகள் செயதும் தன எண்ணம கைகூடவில்லையே என்று இரவும் பகலும் நிதநிரையினறி அரசர்குரிய சமயம் பாரததுகொணடிருநத கலி, தான தேவரகளிடதநில செயத சபதம நிறைவேறிற்றென களிதது, தன எண்ணதை ஒருருகொணடாரபோலபபிரிகும் தொழிலேயுடைய ஒரு வாளாயுதமாக மனனுகக ருகில கிடநதான். நளன் அவ்வாளைக கைகொண்டு,

ஒற்றைத் துகிலு முயிரு பிரண்டாக
முற்றுந்தன் னன்பை முதலோடும்---பற்றி
அரிந்தா னரிந்திட் டவனிலைமை நேஞ்சிற்
றெரிந்தா னிருந்தான் றிகைத்து.

அலைகளிருவரும் பிரியாதபடி வொதிருநத அவ் வஸ்திரததை இரண்டு துண்டாக்கிததமையநதியை விட்டு நீஙகுவதற்காகத் தன கொடுமைகையில் அமாதது்தியிருநத தலையை அவள் மிழித்துக் கொள்ளாதபடி மெதுவாக எடுதது்துதது்தரையில் வைதது விட்டெ நகருடி செயயாமல் எழுகதிருநதான் 'அவள சமீபத்தில் இருக்கும வரையில் அவளைவிட்டுப பிரிநதே நிரவேண்டுமெ எனச் சஙகல்பம் செய்துகொண்டு ஒனறுக இருநத உடையை இரண்டாக கினறுபோல் ஒரே வஸதிரததை இரண்டு துண்டாக்கித திட மனததோடு பிரிய எண்ணங்கொண்ட நளன் பிரியப்போகும் தறுவாயில் பிரிவினறுறாத துன்பத்தை உள்ளபடி உணர்ந்து "ஐயோ, என்ன காரியஞ் செயயத் துணிநதேன். இவளைத் தன்னந்தனியாக இக்காட்டில் விட்டு நான் நீங்கினால் இவளுக்கு என்ன நேரிடுமோ. மிகவும் கொடிய பிராணிகள் நிறைந்த இக்காட்டில் இவளுக்கு ஒரு அபாயம் நேரிட்டால் இவளைக் காப்பாற்றுபவர் யார். இவள்விழித்துக்கொண்டால் என்னைப்பற்றி என்னநினைப்பாளோ.

இவள் மனம் என்ன பாடுபடுமோ. ஒருவேளை உயிரைவிழுங்கத் துணிவாளோ இவள் உயிர் விட்டபிறகு நான் என் உயிரை வைத்திருக்கவும் வேண்டுமோ. என் உயிர்தான் நிற்குமோ. இது வரையில் இவளுக்குத்தனிமை என்பதே தெரியாதே. கண்மணி, இவற்றை எல்லாம் அறிவதற்காகவோ தேவகானையும் வெறுத்து எங்கே மாலை சூட்டினாய். செங்காந்தள் போன்ற கையினழகையும். மாலை சூட்டிய தருணத்தில் காணப்பட்ட உன முக மலர்ச்சியையும் புன சிரிப்பையும் கடைக கண்ணோக்கையும் இனி எக்காலத்தில கண்டு மகிழ்வேன்" என்று அழுது அவசமேற் கொண்டு மேலிழுந்து புரண்டு "ஏ! வனதேவதைகளே! உல கத்தில சத்தியமே நிலைத்த தென்பதும் அச்சத்தியமே விரத மென நான நிதர்சனமும் கொண்டதும் உணமையாயின இக்கற் புக்கரசிக்கு ஒருவித தீனபரமும் உண்டாகாதபடி காக்கவேண்டிய சுடன் தமமைச சோந்தது" என்று மெலிந்து சொழுவான். பின்பு மிகத் துயரத்தோடு சுற்றுத் தூரம்போவான். நெடுநே செல்லக காலெழாமையால் உடனே திருமபி வந்து தன் மனை வியை நோக்கிப் பெருமூச்செறிவான். இவள் மலைகள் நிறைந்த சனிவழியில போவாளானால் அஞ்சுள்ள பேயக கூட்டங்கள் இவ ளைக்கொன்றுவிடுமே என உயிர் குழைந்து வருந்துவான். இவ் விதமாக

போயோருகான் மீளும் புதுத்தோருகான் மீண்டேகும்
ஆயர் கொணர்ந்த அடுபோலின்—தோயல்
கடைவார்தங் கைபோல வாயிற்றே காலன்
வடிவாய வேலான் மனம்.

போவதும் வருவதுமாகத் தயிர் கடைபவர் கைபோல அங்கு மிங்கும் அலைந்து கடைசியில் நளன் மூற்றும் கலியின் சைத்த ஞனபடியால் தன் அன்புகிருப்பிடமாகிய அரிய காதலியைவிட் டுப் பிரிந்துபோக மனங்கொண்டு பித்தனைப்போல் ஒன்றுந் தோன்றுமல் போய்விட்டான்.

நளன் பேய்களும் உறங்கும் நடு இராத்திரியில் கொடிய காட் டிலே தன்னைத் தனியாகக் தமையந்தியை விட்டுப் பிரிந்து போன

வடன் மிகுந்த சிரமத்தினால் அயர்வது நித்திரை போன சமையத்தில்கு மெதாஞ்சம் தூரமாக மேலேத்து தன அருகில் நித்திரை செய்த அரசனைத் தடவிப் பார்த்தாள். அந்த இடத்தில் அரசனை காணாமையால் நெஞ்சம் பதறி எழுந்து கைகளிடமிய வலையில் மறுபடியும் தேடிய பார்த்தும் அவ்விடத்தில் எதும காணாமையால் நெருப்பில்லாமபட்ட புழுவைபோல துடிதுடித்துப் பெருமூச்செறிந்து மீதடித மீதடிய பார்த்து மனம புழுங்கிச சிவந்த கண்களினின்றும் கண்ணீர் ஆறுபோல பெருகத தன மலர்போலுறு கைகளே நெறிந்து வயிற்றைப பிசைந்து வாயவிட்டு கதறியழுது "ஏ! அரசே, எழையாகிய எனனிடத்தில் இப படி விளையாடலாமா. இதுதானு விளையாட்டிற குரிதான காலமா. உயிர் போகுமபடி அமபு பட்ட மான்போல கண்ணீர் வழிய வருந்துகினற என் கண்ணுக்கு முனனேவர இனனும் மனம வரவில்லையோ. ஏ! பகைவர் சிங்கமே! கிடைத்தாரா கோமானே! எனனையிருகுயிரே! அனைற மாபாதகா! இந்தக கரிய இருளில நான தனிமைய பின்று புலமப பிகானகத்தில் நித திரை செயயுமபோது விட்டுப் போனதுமனறி இபபோது நான வருந்தி அழைத்தாலும் வராதிருத்தல் தங்கள கருமனுக்குத் தகுதியோ? தங்களுடைய சாமரை மலர்போனற முகத்தையும பருத்த தோள்களையும காணாது மனம வாடுகினற எனனிதில் அதிபில தேவேந்திரன கற்றுங்கொதித்த உருக தெரியா மந்திர சகதியால மறைதது விளையாடுவது தாமமா" எனறு பலவாருக இராதனிரி முழுதும் புலமபி அருணோதயத்தில் "ஏ மன்னர் பெருமானே, என மனமுருகுகிறாயே என முன்னே வரத தங்களுக்கு மனமில்லாவிடினும் இப்போது விடியறகாலம் ஆகப் போகிறபடியால் காலைக கடன கழிக்கவாவது வரக்கூடாதா. எனனால் தங்களுக்குப் பலவித தின்பங்கள நேரிட்டன. எனனைக கலியாணம செயதிராவிட்டால தங்களுக்கு இவ்விதத்துனபங்கள் நேரிட்டிருக்க மாட்டாது. நான் அருகிலிருது தங்களுக்குப பலவித இடையூறுகளே உண்டுபண்ணினேன். ஆகையால் பேதை யாகிய என்னைவிட்டுப்பிரிவதே தங்களுக்குச சர்வசௌகரியத்தை உண்டுபண்ணுமென்று நினைத்தீர்கள் போலும். ஆயினும் இப்

பிறப்பில் இனித் தங்களைக் கண்டு களிச்சப் போதாளை புணர்ந்ய செயதிராவிடினும் மது பிறபபிலாவது கடந்தலஞ் செயது தங்களையே மணபபேனேயன்றி மறபபவளும வெறபபவளுமலல. என்று தனளுனானமட்டிம கதறியும் தான் சும வார்தைகளின எதிரொலியே யன்றி மறுமொழி கேளாமல தகைத்தும் பைதியம பிடித்தவள போல அருகிருந்த பிராணிகோப்பாத்தி

வாவுநிள மான்காள் மயில்காள் மடப்பிடிகாள்
கூவுங்கரிய குயில்காள் மேன் புள்ளினங்காள்
ஆவியென மேவி யகலேமென வகன்ற
காவலன்ருன் போன வழியெனக்குக் காட்டீரே.

எனறு தன வாயில் வந்தையெல்லாம சொல்லிசொண்டிம் தமியளாயப புலம்பிகொணடிம போகுமபோது அரசனுடைய அடிச் சுவட்டைக் கண்டு திடீரென்க கீழே விழுந்து உயிர் சோரந்தாள.

இவ்வாறு தான்பககடலில் மூழ்கி அதனின்றும கரையேற வகையறியாத மூரச்சிதது கிடகினற தமையந்தியை அகசாட்டிலுளள மலைப்பாமபொனறு விழுங்கியது. தமையந்திகுசு சறறு உணாச்சி வறபடடி அவள பார்க்கையில ஒரு கொடிய பெருமபாமபு தனனை விழுங்துவதைக கண்டு நடுகங்கொண்டு நாத தமோறி மெயசோர்ந்து செயலற்றவளாய "ஏ! சந்திரகுல திலகமே! என் சற்குணச்செலவே! எவ்வுயிரையுந் தனனுயிர் போல காகுகு கருணைக கடலே! என ஏகதாதைதநிர்க்கும வநதலே! அரசர் பெருமானே! எனனை ஒரு பெரிய மலைபபாமபு விழுஙகுகின்றது. நான எனனைக காதலிகொளள வகையறியாது விழிக்கிறேன. இதைக காட்டில எனனைகாப்பாற்றுபவர யாருமிலலே. இபபொழுதே எனனைக காக்காவிடின் நான் இதைப் பாமபின வாயிலகபபட்டு இறப்பது நிச்சயம. இப்போதாவது என்னை இவவாபதிலிருநது விடுவிதது காப்பாற்றக கூடாதா. என் பேரில் இவ்வளவு வர்மம் உண்டாகும்படி நான தங்களுக் கிழைத்த குற்றம யாதுமில்லையே. என பிராணநாதா, மிகவும் விரைவாக வநது இப்பாம்பைக் கொல்லாவிடில் இன்னும சற்று

கோரத்தில் இது என்ன விழுங்கிவிடும். ஐயனே! இந்த சமயம் எனைப் பரிகரிக்கவேண்டாமே. கருணை கூராது இப்போதே எனை ஒரக்ஷிக்கவேண்டும். எனது நாலாபக்கங்களிலும் தலை யைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்து அரசனைக் காணுமல் மிகக் கலங்கு கொண்டு "ஆ தெயவமே! இப்பாம்பின் வாய்ப்பட்டிறக்க நான எனை பாதகம் செயதேனோ? என்னுபிருக்குயிரான நாயகரை விட்டுப் பிரிந்து தனித்து உயிர் வாழ்வதினும இதகொடிய பாம பின் வாய்ப்பட்டிறப்பதே மேன்மையெனினும, நான் உயிரோ டிருந்தால் எப்போதாகிலும் ஒரு சமயம அவர்து திருமுகதைக கணடு களிக்கலாமே எனற எண்ணம பாழாயபோகுமே. அல்லது இறந்தாலும இனி எப்பிறவியில் இதே ரூபகதைதோடி அவரோடு கூடி வாழ்வேன. ஐயோ பாவம, இந்த வனதில் ஒருவருமிலையா பெண் எனருல பேயும இரங்குமே. ஆபத துக்குதவுதல் எல்லாருக்கும் பொதுவன்றே. வழியோடு போ கும்போதே தர்மம கைகூடுமாயின் அதை விலகுவாரும் உண்டோ. அனுதையாய் இந்தப் பாமபின வாயிலகப்படடு இறக்கப்போகிற எனனைக காபபாற்றுவது தர்மமல்லவா" எனறு பிரலாபிதது கொணடிருந்தாள.

அப்போது அககாட்டில் ஒரு வேடன் இவவழு குரலைக் கேட்டுக் கையில் வில்லையும அமபையும் எடுதது கொணடு அந்த இடதறுக்கு ஓடி வந்தான. அததருணதில் அபபாமபு தலையை நிமிர்ந்து விழுங்கும் சமயமாக இருப்பதைக கண்டு அதிக பரபரப் புடன் தன வில்லில் ஒரு கூரிய அம்பைத தொடுத்துவிட்டு அப் பாம்பை இரண்டு பிளவாகப் பிளந்து யமன் கையிலகபபட்ட உயி ரை விடுவிப்பதுபோல் தலையதிலை அப்பாம்பின் வாயினின்றும நீக்கினான.

அவ்வேடனைத் தனமனதி, கஜேநதிரன் என்னும் யானைபை முதலை வாயினின்றும விடுவித்துக் காதத அனுதரகனபோல கருதி "வேடர்குலாதிபனே! உன் குலம் உனனுல் சிறப்புற்றது. இக்கொடிய காட்டில் உன்னைப்போனற கருணைந்தி ஒருவன் இல் லையானுல் என் கதி என்னவாகியிருக்கும். உனனுல் நான் இவ் வுலகதிலேயே யாதொரு மாறுபாடுமின்றி மறுபிறவி டைந

தேன். பிரமனும் அறியாத இப்பெருங் காரியத்தைச் செய்த உன்னை அப்பிதாமகனைக் காட்டிலும் மேலாகவே நினைகின்றேன். நான் திருப்பச் செய்ய முடியாமல் நீ எனக்குச் செய்த உதவி என்றும் மறக்கற்பாலதனறு'' என ஆக்கூறி அனிடதிலிருந்து விடை பெறுமபோது நலந்தரவேயாதுங்குணம் எனறபடி அவனை தன ஜாதி புத்திரனைக காண்பிகக ஆரம பித்தான.

நாய முழுதுதேரங்களை அடைய கினைத்துபோலவும், மூட வன கொமபுதேனுக்கு ஆசைபபட்டு போலவும், புரு ராஜா னியை அடிமைகொள்ள நினைத்துபோலவும் அகதெரடியவேடன் தமையனதியினிடத்தில் விடட வணணகெகணடி அவளைப் பாரத்துச சிரித்து, "பெணணல்லையெனறால் சரியான பெண் பிள்ளை நீ தான. உனககு இவவளவு ஞான தெரியுமோ, இன் னும் அதிகமாகவும் தெரியுமோ? இது வரையில உனககு ஒரு வருமிலலையெனறும் யாரால தது உனனைக காபபாற்றக கூடாதோ எனறும் வாயதிறபியாத கருதினாய. அபபடி நீயதினவுடன் 'போய வருகிறேன' எனறுரைப்ப பரிகாசம பணணுகிறாயோ. நான் வேலையறறவனல்ல; எனனைப பாரத்தால் மறறவரகள தோறற வில்லையோ. உனனைப பாரத்தால நலல பெணணாகத் தோறற கிறது. கிறு வயதிலேல எனை பிபபடத தூணையிலலாமல் அலகி றாய. வீணாகக் கெடடுப்போகாதே. நான சொலவதைக கேள். என வீட்டுககு வா. என மலையை உனககு வேலை செயயச சொல்லுகிறேன. நீ கால் நீட்டிககொணடு சாபபிடலாம. கட் டிக்கொளவதறகு நலல தேஙகளைலலாம தருகினறேன. சோழி களிருகனறன. நகையாயப போடடுககொளளலாம. கொடிய மிருகஙகளினை பறகனறையும நகஙகளையும மாலையாப போட்டுககொள் ளலாம். கையில் சங்கவளைவிபோட்டு விடுகிறேன. நீ வேறே ஒன்றுக்கும் மலைகக வேணடாம. நான் சொல்லுவதைக் கேள். இநதக் காட்டில் எனனை மீறி நடப்பவர்கள் ஒருவருமில்லை. நல்ல வாதனையாச சொல்லுமபோதே கேள. அப்புறம என்னைக் கெட்டவன் என்று சொல்லாதே'' எனறான.

அதைக்கேட்ட சமையந்தி "இதுகாரணத்தின் இரக்கமுடையவன் போல் அதிக விரைவாக வந்து எனை அப்பாமபின் வாயினின்றும் விடுவித்தாரனே! இவன் செயத இதகாரியம இரகசத்தாலன்றென்பதும முற்றிலும் காதல் மிகுதியினால் செய்யபபட்டதென்பதும் நனகு விளஙகுகின்றது காதலகொள்ளாத தகாதவரிடத்திலும காதல கொளளுதல தழிவையுணடாகும் என்பதை அறியாத இப்பாவிக்கு புதுதி கொலபவா யாவர்? பிறனமனைவியை இசசிப்பவன மகாமூடன. அவன, பாதாதையரையும் தழிகுலமகளிரையும் விருபபி ஒழுகும அறிவீனரைக காட்டிலும மிகவும தாழ்நதவன. ஆயலான பதநினியை விரும்புகிறவன்

அறம்புகழ் கேண்மை பெருமையிந் நான்கும்
பிறன்மூர நச்சுவார்ச் சேரா—பிறன்மூர
நச்சுவாரச் சேரும் பதைபழி பாவமேன்
முச்சத்தோ டிந்நாற் பொருள்.

அறம, புகழ், நட்பு, பெருமை முதலியவெல்லாநிழநது அதற்குப் பதிலாகப பகை, பழி, பாவம, அசசம முதலிய நானகையும கைக்கொள்ளுவான எல்லாவற்றிலும மிகுகொடியது யாருமற்று அநாதையாய வருநதிய கறபுடைய மாதரை விரும்புவது. அதனால் உண்டாகும பழி அவவாறு விரும்புகிறவனேப பறறி என்றும அழியாது நிறபதனறி அவன் குலதையும பற்றும பிறனமனைவியை விரும்பாதவனே அறதநின வழியே இலலறம் கூடாதபவனென்றும, பேராணமை யுடையவனென்றும, இடமையில் எவ்வித நனமைகளேயும் அடைவதற்குரியவனென்றும சொல்லப்படுகிறான. எவ்வித பாபம் செய்தபோதிலும அப் பாவஙகளிலெல்லாம மிகுகொடியது அயலான மனைவியை விரும்புவதேயாம். எனினில் அதுவே மானததுகனம. இவற்றை அறியாத இப் பாவி, நீறபூதத நெருப்பைச சாம்பலென நினைத்து மடியில் கட்டிக்கொள்ள நினைகினறானே! இவனுக்குத்தவன் பெண்சாதி எல்லாருக்கும மைத்துணி என்பது சரியாக இருகிறது. பெண்களைத் தனிமையாக விடுவதே பெரும்பிசகு. அவர்கள் தனிமழி

கடப்பது அபாயகரமானது.' ஐயோ! என் தலைவிதி ஒரு அற்ப வேடன கையில அகப்பட்டு விழிக்கவும அவன் அடாதன பேசவும ஆயிற்றே. அவரார்தானன் பேசிய இபபாவியின் நாக்கு இற்று விழவில்லையே! எனபீதி மிகுட எணணங்கொண்ட நெஞ்சம பிளவுபடவிலலையே! மிகாடிய வருத்தக கலியனை குழ்சசியால என சரபின் வலியுட என கணவன் சதியுமம நிலை குலைந்தனவே! தேவாகளாலும மாறுபடபடாத என பாறை ஒனறுக்கு ம பற்றுச இவ வேடபதராால மாற்றலாகுமோ! என செலவ மெலலாம நினைபோதிலும என கூறு எணணெவிடடு நீஙகத தகசதோ! அதி எனறுடன கூடபபிறகது என உயிருளள வரையில என்னை விட்டகலாதிருகும உணமை புடைதனவே! இக வெலகரன எனபகுச செயதது நனறியமையனறு. கவநியாவது

மனத்துக்கண் மாசிலனது லனைத்தற
குகுல நீர பிற.
அழுக்கா றவாவெகுளி யின்னாச் சொன்னன்கு
மிழுக்கா லியன்ற தறம்.

மனத்தில் ஒரு குறறமிலலாமல செய்யபபடுவது. அவ்வாறன்றி செயயபட டும தாமமெயதலனுகுச தீஙபதைஉண்டுபண்ணும். மேலும அறமானது பொருமை, நீமபொறிகளால் உணடாகும் அவா, கோபம, அநலனுணடாகும கடுருசொல முதலியவற்றை முடியோடு ஒழிதது செயயப்படவேண்டும. அன்றேல் அவ்வறம் அறமெனபபடமாட்டாது. இபபுலையன புலனடகும வகையறியாது அதனினறு விடடாலும காதலாகிய ஒரவாவினல என்னை உயிர் வாழ்விததானே யல்லது தயையால் எனனைக காததவன் அனறு. ஆனல அவன் எனன எண்ணததோடு என்னைப் பிழைக்க செயதபோதிலும் அவன எனனை இரகஷிதது ஒரு நன்றி எனகெகாண்டி அவனுகுச சில நன்மொழிகள சொல்லிப் பாராகி றேன. கடவுளே கமபிஞர் கைவிடப்படார. ஏ அநாதரகூகா! நான் நாதனற்று கலஙகெட்டு கிற்பதை நீ அறியாயோ! அப்படி அறியாயானல உனகுரிய பரிபூரணன் எனனும் பெயர் பொய்யாகுமே. என்னைப்போன்ற நினைவிடதில கருணை பிறக்கா

விடின உனகருகிய நீ நயாளு எனறும பெயர் பரிகிகக்கூடிய தனமே ! இப்போது என்னைகாப்பவர் யாருமில்லை. எனனை முற்றிலும உன வசதிலேயே ஒபபுவிதேன. இனி என்னை இரகஷிப்பதும கிகிப்பதும நீ தான் '' எனறு கடபோத திபா னிதநகொணடு தனைபபாதத எணணமாகவே '' எ கிரா க வீரனே; எனைபோனற தஙகைகள உனககு இருகலாம, அவர்களில் நான ஒருதி அலலவா ! எனககு கல்ல சமயதில் வாது உதவி உயிகொடுத்த உனனை என் பிதாவாக நினைதிருக கிறேனையனறி வேறாலல மேலும சுருபதினி, அரசன் பத் தினி, சகோதரன் பத்தினி, கிளைகிசன பதினி ஆகிய இவர களை ஒவ்வொருவரும தனனைபபெறற தாயெனறே நினைக்க வேண்டும ஆகையால அடலகருத கம்மைப் பெறற தாயோடு அனைகமாய ஊகது தாயமாகளாகினறார்கள். நாமிஜ இபபுமண் டலம முழுதும ஒரு குடைகீழ்ஆணட நளசகரவரதியின மனைவி. நீ இபபுவுகதில இருப்பதால அவர உனககும் அரச னுகவே இருநதிருபபார, அலலால நாலனககு தாயல்லவா ? தாயெனறு நினைகாவிட்டாலும எனனை உன புதிரியெனறு வது நினைகக்கூடாதா ? அதனால தேவதமுண்டாகுமோ ? அப் படி நினைகிறவாகள் தாய பூமியில நிண்டகாலம வாழ்கிறார்கள். மற்றவரைப் பூமிகூடப பொறுப்பதிலலையே ! இவாகளுககென்று தனிநரகம ஒன்றிருகினறதே ! அதனாலுண்டாகுந துன்ப பொறுக்கதக்க தனறு அதப னைபதை வீரமபி இப்பெருந துன்பதைத மறப்பதுண்டோ ! பெணகுலப பெருநெருப்பென நினைகவேண்டும். அவாகளோடு பழகுலதும நெருபபோடு பழகு வதுபோல் பழகவேண்டும. எதனினும அவா உணடாவது இயல் பாயினும அதை வெறுத்து அறப்பதே அறிவுடைமை. நீ என்னை அப்பரம்பின் வாயினின்று விடுவித்தது பெரியகாரியமல்ல. எனக் கும் என் கற்புககும யாதொரு நீங்கும நேரிடாதபடி காப்பதே உன்னுடைய கடன். நிரமானுஷியமான இக்கட்டில் நீ காக்கா விடின் என்னைக் காப்பவர் வேறு யார் ? இதனால் உனக்குண்டா கும் புகழுக்கு அளவுமில்லை, அழிவுமில்லை. நீமை செயயதகுந்த சமயம் கிட்டியவிடனதும் அதனீடையை செய்யாது விடுபவனே

நல்லவன். அவனைத் தெயவமெனவே நினைக்கவேண்டும். இச் சமயம இதகாடடில் எனக்கு நீயே தெயவம, தநதை, சுகோதரன முதலிய யாவரும ஆகிறாய. ஆகையால எனக்கு யாதொரு அசச முமில்லே நான போயவருகிறேன். நீயும உன பெண்சாதி பின் னைகள் முகத்தைத்தப்போயப் பாராதது ஆனதப்பலியாக. ஆதிதக விதாடியில நமகு நேரிவது இன்னசெனறு தெரியாது. நீ எனக்குச செயத உதவிகு அனேக வநதனம் செயகிறேன. வன சாரனே, கற்புடைய மகளிரைக் கடிவிடமென நினைதது அவர்கள் மனதைதப் புணபடுதாதடி காறபதே உன் உயிரகு ஆதி" என்ரூள்.

வேடன் "உனைப்போனற பெண்பிள்ளைகள் அனேகம் பேரை நான கணடிருகிறேன். அவாகள இப்படிக்கான பேசு வது வழக்கம. மயிலை மயிலே இறகு போடேன்றல் போடுமோ. எனனைக கையாலாகதவனென்று நினைதாயோ! எமனுயிருநதா லும என்னைக்கண்டால் பயபபடுவான். நீ பெரிய கைகாரி. நீ தனிமையாக இநதகாட்டில் இருநதுகொண்டி என்னுடன இவ் வளவு வாதாடுகிறாயே! நான உன்னை விடபபோகிறவனல்ல. என் கண்ணிலகபபட்டது தவறியும போகுமோ? நான வேடனு? என்னை நீ எமாற்றிவிட்டுப் போகபபார்த்தால் உன்னை நான் விடு வேனு? போனால போகிறதென்று பாராததால் எனக்கா நீ புதது சொல்கிறாய. உனைப்போல நூறுபேருகு நான் புத்தி சொல வேன. எனக்கு எல்லாம தெரியும, எல்லாருடைய சாகதியும தெரியும். பெணபிள்ளைகள் முதலில் அப்படிததான் சொல்லு கிறது வழக்கம. நீ பெருங்கள்ளியாக இருகிறாய. மரியாதை யாக என் வீட்டுக்கு வருகிறாயா அல்லது என குணத்தைக் காட்ட வேணுமோ?" எனரூன்.

தமையநி "இச சண்டாளனிடத்தில் இனி நின்று பேசினால் எனக்குக் கெடுதிசெய்ய நினைப்பான், இவனை விட்டு நீஙகுவது மேலானது" என்று நினைத்து அவன் சொல்லிய வார்த்தைகளுக கு விடைபகராது மொனமாகவே அவ்விடத்தைவிட்டுப் பெயாக தான்.

அப்போது பாதகனுடைய அவ்வேடனை சுமாபோதிரியமனைத் தண்ணீரைக் கொள்ளும் கொள்வதற்காக வரு பெறைபவன் போல, வாயுபோதது சென்ற சுமாபுகாரியாகிய தமையந்தியைப் பார்த்து ' ஏ கள்ளி, உனக்கு இவ்வளவு ஆணவமா ! உன் சொஞ் சில் உப்பைவைத்துச் சுடலாலெனன ? எனன துணிவோடு நீ வாயைத்திறக்காமல் பேசுகிறாய் ' [illegible] இதற்கையில் கொஞ்சம் பரி யாசைக்குப் பார்த்தேனை, இவ்வளவு கற்றுபோதத்திற்கா பார; உன்னைச் சின்னபினனப படுத்துவிட்டேனை. பாமபுயிலே அகப் பட்டிருக்கபோது எனனைபபாரத்தால் தனமுக இருக்குதா ? அப போது எனனைக் கையெடுத்தும் குபபிடடாயே ! காரியமாகிற வரையில் காலைப்பிடிப்பாரு பிறகு எடடி நடடியைப்பிடிப்பது என்ற பழமொழிபபடி செய்பதற்குத் தகுந்தவளே ! நீ பிபபிட பட்டவள் என்பதை நினைத்திருந்தால் அப்போதே எனகுகொனன என்று பேசாமல் போயிருபபேனை. நான சொலலுகிறது உன் காதில் விழுகிலையா ? கனன பதில் சொலலு. போகாதே, போகாதே. போனால் உன்னை இனனதுசெயவேனனனு எனக கே தெரியாது ஏ பேயமனே, என வார்தைை உனகது அவ் வளவு அசட்டையாயப் போயிற்று ' இதோ பார, உன கொழுப் பை அடகுகிறேனன '' எனன வேலையும் அபபையும் எறிதது ஒரு வெறிபிடிதத வேட்டைநாய நேர அழகிய பெணமானைத் தூரதஇச செல்லதுபோல் அதிவேகமாக ஓடிப் பமையத்திற்கு எதிரே சென் றவளைப் போகவொட்டாதபடி மறைதது வாயில வந்தபடியெல் லாம் பேசித் தனிமையாக வந்த ஒரு மானைபபிடிப்பதறகு நாலா பக்கஙகளிலும் தூரத்திற் தூரத்திற் சலகுவதுபோல கலகுகத் தையநதி வலையிலபபட்ட மானபோல தடிதடிதது எப்பக்கத் திலி ஓடினாலும் யமதொரூபமாக நிறகினற அவ்வேடபபயலைக் கண்டு உடல்பதறிக கண்ணீர்விட்டு, '' ஐயோ ! இநதகாட்டில் ஒருவருமில்லையா ! இவ்வேடனை அடாதகாரியம செய்ய எதனால் கினறானே ! எனகது இதசமயம ஒருவரும் உதவிசெய்யக் கூடாதா ! ஏ னெதேவனைகளே, நீஙகளும இநதசணடாளனுக்குப் பயநது இந்தக் காட்டைவிட்டு ஓடிப்போனீர்களோ ! ஐயோ ! பாதகன் கிட்ட நெருங்குகினறானே ! ஏ குடிகெடடனே, என்னைத

தொடாதே! தொட்டால் உனகுலமுழுதும் அழிந்துபோம். போ சொலவதற்குக்கூட ஒருவரும் மீரியாகமாட்டாகள். நீயும் சாமப லாய்ப போயவிடுவாய" எனறு சொலலிக கொணடிருகையில், அவவேடன அதைக கரதில பபாடடுவிடாமலால விட்டிப பற வை விளகைப பழமினை உணபதுப பினனப்போலவும, அழகான சண்பகப்பூவை ஈசி வண்டுகள போவது போலவும, குவிரை நீகுவதற்காக ஒருபபைக கட்டி கொள்ளாதபுணிபவன போலவும, யாரேனு தலையில தாமான மணணைவாரிப் போட்டுக கொள்வது போலவும தனகு முழுஙகாலம சமபாதித்த அறி யாது வெறிபிடித்தவனபோல சுற்புகளடவுசாரிய தவமையதியை தொடுவதற்கு அறிவுகடாயப பரயாதபுரையில, தமையநதி, தன்னைக் கொலலவருவது பாயாயினும் அதைத் கொலலாய, எனும் தாமதத்தை கைகெ காணடி, தனனைக காதலிகொளவ தற்கு வேறு வழியிலலாமையால, தேவகனை அவளுக்கு மகாதத நிருகரும வரதத்தை மனததுட்கொணடி கணணன சிவரு அப் வேடன மூட்டிய அகனியிய போதுதானதாக கொணடி முகத் தில் தெருபபபபொரி படாகக நடுகினறது 'எ ணணடாளா, நீ சாமப பலாகக கடவாய' எனறு சபிகக, அககணமே அகாமபபெயரிய வேடன குபியனறுப்பிடிதது உடல்முழுதும எரிகது நீராளுன்.

உலகில் கறபுடைய மகளிரைக காடடுகிறவரகளுக்கு யாது பயன் எனபதை நலகு விளகக இதைவிட வேறு சானறிரமும சாகஷியும் வேணடுமோ?

பினபு தமையநதி உடல முழுதும் விபூதிபபு செயதோரத தகளைப்புறாபபூப் பின் தெளிநது தனனை அபிமபியிய ஆபதாதினனுடை காதத ஆபதசகாயனுடைய திருவருளோ உலகைகுகாதாரமும ஆனக தக்கண்ணீர் பெருக அவருடைய திருவடிகளை மனததில நியா னித்துத் தெண்டனிட்டு, இனி இவவிடத்தில கிறபது பழுதுடை யது எனறு எணணி அவவிடத்தைவிட்டு நீஙகிச் சனனியகன சென்ற வழியைத தேடிக்கொணடே அகசுகாட்டில போயகொண் டிருநதாள். அப்போது அஙகே உலகப்பற்றை யொழிதது உண் மையை நாடி, ஐமபொறிகளையும அவித்துக், காமம வெகுளி மயக்கம் என்னும மூக்குறும்புகளையும் அழிதது, மனம வாக்குக்

காயமெனும் திரிகரணசுத்தியாய்ச் சித்தத்தை எங்கும் நிறைத்து நித்தியமாய வினங்கும் பரமபொருளிடத்தே நிறுத்தி எல்லாவற் றையும் அதுவாகவே நினைத்துத் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த முனிவராகளைக் கண்டாள். அவர்கள் தமையம்பினின முகவாட்டத தையும் தியமைத்தனமையையுங் கண்டு இரகசுறறு "அம்மணி நீ யார்? உன கணவன் பெயரென்ன? உனபெப பெற்றோர்கள யார்? உனனைப்பாராததால் இராஜஜோதியாகத தோறறுகிறதே! கெருப்புபொரி பறகசும இகசாட்டில தனிமையாக வரக்காரண மென்ன? நீ எதற்காகக் கண்ணீர்பெருக புலம்பவேண்டும்? உன் முகமவாடி மெயசோர்நதிருக்க உனகசு கேரிட்ட விபத்து என்ன?" என்று கேட்டார்கள்.

தமையந்தி அவாகளுடைய எளிதமொழியில சற்று மனத தேறி அவர்களே வணஙகி நடநத விஷயங்களை அவாகளிடத்தில் சொலலித துக்கித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அதைககேட்டவளவில் அமமுனிவாகள் மனமுருகித் தமை யந்தியை நோகசுகி "கறபாலயமே, நீ ஒனறுகசும கவலைப்பட வேண்டாம்; இத்தருணம் நீடிகசாது. இனனும் கொஞ்சகாலத துக்குள் நீ உன காயகனை அடைநது முனபோல வாழ்வாய. உன் குறையெல்லாம நீஙகும். உன் பெயர உலகுள்ளவும அழியாது நிற்கும. உத்தமப பெணகளெலலாம உனனை வணஙகும்படியான பெருமையையடைவாய" எனச் சொலலி அவளை யூசீரவதித்துத் தமக்கிஷ்டமான இடத்துகசுச் சென்றார்கள.

தமையந்தி அமமுனிவா வாகசைத த திருவாக்காகசகொண்டு தன் கணவனைக கூடிய சீகிரத்தில பாரகசலாமென ற களிப்பால் சற்று மனகசலகக்கம் நீஙகி அகசாட்டின வழியாகப் போயக் கொண்டிருந்தாள். அக்காலத்தில் இப்போ திருப்பதுபோல் அழ கிய ரஸ்தாக்களும் இருப்புப்பாதைகளும் தஙகித்தபாலகளும் அதி துரிதமாகச செல்லும் வண்டிதொடாகளும் இல்லாமையால் வணிகர்கள் தஙகள் சரக்குகளைக் காளைகள் கோவேறுகழுதைகள் முதலிய சுமைதாக்கும் மிருகஙகளின் மீது ஏறறிக்கொணடு காடு கள் மலைகளின் வழியாகசசென்று ஊர ஊராயத்தரிது வியா

யாரஞ் செயவது வழக்கம். அப்போது காடுதலிலெல்லாம் வழி பறிபபோர் நிறைந்திருந்தமையால அவர்களை கூட்டங கூட்டமாகச் செல்வது வழக்கம். அவ்வகைக கூட்டத்தில் ஒன்று சமையநதி சென்ற காட்டின் வழியாகச் சேனாதிபதிகருகு செல்ல, அவர்க ளோத் தனக்கு வழித்துணையாகக் கொணடு கண்களினின்று நீர் சொரிந்த வண்ணமாகவே போயகொண்டிருந்தாள். வழியில அஞ்சுமித்தபடியால அவளணிகாகள் அனறிரவில் அங்கேயுள்ள ஒருகாட்டாறறின கரையறாஙகிச சாகுப்பாதிகளோ இறகி அமரிருகுவபோல பாசாசத்தில மேயவிடடு அநத ஆறறங்கரையி லேயே படுத்துறஙகினாகள. தமைமந்தியும கோபப்னால ஒரு புறத்தில் அயர்ந்து நிதிரை போயினாள. நடு இராத்திரியில் அக காட்டிலுளள மசயகொணட யானைகளில ஒனறு இவர்கள் படுத் துறஙகும இடத்துகு வநது தமையாநினையதகவோ பெருமபாலும மற்றெலலோரையும பிரிந்ததற துவைத்துக கொனறுவிட்டு போயவிட்டது.

அக்காடும்பாளிகள் யாருக்கு எனன தீங்கு செயதார்களோ அல்லது தமையாநிக்கே எதாவது கெடுதிசெயய எண்ணங கொண்டாகளோ அவாகளுகு இவ்வாபதது நேரிட்டது. மனம் வாகுக் காயம எனற மூன்றினுள் யாதாயினும ஒனறால குறறம் ஏற்பட்டால் அதற்குரிய தண்டனை இயல்பாகவே சம்பவிககும். காமசெயயுங குறறங்களோ மனிதர் அறியாமலிருகக்லாமே யொழிய எஙகும் நிறைநதது எபபக்கதிலும கண்ணும காதுமுடைய கட வுளும் அறியாமலிட்டாரோ? நெருப்பில்லாமல் புகை எழாதது போல உலகில் காரண மின்றி எக்காரியமும உடவாது, இதை உணராதார உலகதினை சமபவஙகளை விதிநிரமாகவும தரும வினோதமாகவும நினைதது, எல்லாம வல்லசடவுள் துஷ்டநிக்ரக சிஷ்டபரிபாலனம என்னும் இருவிதாழிலையும ஒழுஙகுபெறச செயவாரெனபதை அறியாது அவா செயலைப் பரிகசிபபதுஞ் சுற் றங்கூறுவதுமாகத் தமது அறியாமையை வெளிப்படுத்திக் கொள் ளுகிறார்கள.

பின்பு, தமையநதி விழிதெழுநது பார்க்கையில் யானையின் அடிச்சுவட்டையும பெரும்பாலா அவ யானையால பிடிப்புண்டி

இறந்து கிடப்பதையுங்கண்டு திடுக்கிட்டு "ஐயோ பாவம், இவர்கள் எனக்குத் துணையாக வந்ததற்கு இதுதானு பலன். எனக்கு அயலார்கூட உதவிசெயயக்கூடாதா? அவ்யானே மகாபாவியாகிய என்னைக்கொன்று அவாகளைக் காக்கக்கூடாதோ! என்னைக் கொன்றுவிட்டால் இன்னும் நான அனுபவிகக வேண்டிய துன்பங்கள் மீதியாக நினறுவிடுமோ! இயல்பாக இறநதாலாவது துன்பம் ஒழியுமே என்ருல் அதுவும் கேரிவிதில்லையே. செய்கையால் இறப்பதை சாஸ்திரங்களில் விலககிஇருககிறார்கள். எனெனில், என்றும் அழியாத ஆத்மாவானது தான் தங்கியிருகக ஏற்பட்டுள்ள காலத்துககு முநதியே தானிருநத சரீரதைதவிட்டு நீக்கப்பட்டால் அது அசசரீரதையு மிழாது பின்பற்றுவதற்கு வேறு சரீரமும் அசசரீரதையடையுங்காலமும் அணுகும் வரையில் சரீரமினறி அலகையாய்ப பிறரையும வருதது அனைம முதலியன இனறித் தானும வருநதிப பிறரால் கடடுண்டு மிகுநத துனபதைதை அடைகிறது. அதனால இயற்கையான மரணமே சிறநதது. கடவுளின் செயலை எவரால் அறியமுடியும். எதையும் குறைவற நடத்தும் கோதிலாத கூதினது கூதைத உணர்பவர் யார்? ஆகையால் என் இஷ்டப்படடி நடகைகவில்லையே என வருநதுவதில் பயனெனன?" என்றுதேறி அவ்விடதைதை விட்டு நீங்கி அவ் வழியாகசென்ற உதமப் பிராமணர்களின துணைக் கொண்டு சேதிநகரம போயசசேர்நதாள்.

அநகருக்கரசன் சுவாகு என்னும பெயர் வாயநத கதிலன். அவன் செஙகோன் முறைபபடி நீதிதெறி கலவுமல அரசாணடமையால் அநகா செழிப்பு மிகுந்து அறப்பெருஞ் சுடவளருகு ஓராலயமாக விளங்கியது. அநகரததார் அறநதி னுயாததில்லையென அறிநது அதுவே தமமை இருமையிலும பற்றி கிற்பதென உறுதியாகககொணடு, காதற்ற ஊசியும் வாராது காண் பின் கடை வழிக்கே என்பதை முற்றுமுணராது, செல்வத்தை அறததாற்றில் செல்லவிட்டுப் புகழ்கொண்டு வெளுத்து, மகிழ்வுற்றுக் களிததார்கள். அதனால் அநகரில் தக்கம் என்னும் கொடுமபாவி எஙகும் காணப்படவில்லை.

அத்துணை மகிழ்ச்சி மிகுந்த அங்கத்தில் தமையந்தி வாடிய முகத்தோடும், இடையறு தொழுகுகின்ற கண்ணீரோடும், ஒயாது துடிக்கின்ற உதடோடும், சோர்ந்த கைகளோடும், காட்டுமுட்களால் கிறுண்டு மெலிந்த உடலோடும், தளர்ந்த நடையோடும் தள்ளாடிய கால்களோடும், முட்செடிகளால் கிழிப்புண்டதும் கூறு செயயப்பட்டதுமான ஆடையோடும், தன் நாயகனையே நினைத்துக் கவன்று ஒடிகின்ற பெஞ்சோடும் பைத்தியம் பிடித்தவள்போல் இராஜவீதியில் போயகொண்டிருந்தாள்.

அப்போது அரண்மனையின் மேல் உபரிக்கையி லிருந்து பாதத்தைக்கொண்டிருந்த அச்சேதிபதியின் தாய தமையந்தியின் உருவத்தைக்கண்டு " இவள யாரோ இராஜஸ்திரீபோல் தோறுகிறாள. இவள் தேகம் ஒளிமழுங்கிய நித்தினமபோல் இருக்கிறது. இவள தனியே பிரத்தப பிடித்தவள்போல் அலைவதற்குக் காரணம் என்ன?" என்று சுதேகித்ததுத தன் பகுதியிலிருந்தவர்களை ஏவி அவளை அழைத்துவர கட்டளையிட்டாள்.

அமாதரிந்த பலர் ஓடிவந்து தமையந்தியினிடத்தில் தமது பெருமாட்டியின விருபபத்தைத் தெரிவித்தது வருந்தியழைக்க, தமையந்தி அச்சேதிபதி தாயின அநுதப்புறத்துக்குப் போயசேர்ந்தாள்.

சேதிபதியின் தாய் தமையந்தியின் வனப்பையும் அவள் அபோதிருந்த நிலைமையையும் கண்டு நிலேமுழுற்று " அமமா, குழந்தாய்! நீ யார்? உன் பெயரென்ன? உன் தகப்பன் யார்? உன்னை மனைவியாகக்கொண்ட மனனவன் யார? நீ இவ்வாறு முகம்வாடி மனங்கலஙகக் காரணம் என்ன? நீ என்னைத் தாய எனவே நினைத்து வித்தியாசம் பாராட்டாமல் உன்விஷயஙகளை, தெரிவிப்பாயாக " என்று கேட்டாள்.

தமையந்தி " அன்னையே, வீமராஜன்புத்திரியும் நிடதகாட்டு சக்கரவர்த்தியின் மனைவியுமான தமையந்தியானவள் தன்நாயகன பகையரசனுடு வஞ்சனைசூதாடி வளநாடு முதலிய வெல்லரும இழந்து நாட்டில் தனக்கு நிற்கக்கூட இடமில்லாமையால் காட்டுக்

போக அம் மாதுசிரோமணியும் அவரைவிட்டுப் பிரிய மனமில்லா கவளாயத் தானும் பின்னே சென்றாள். அக் கொடியகாட்டில் அவள அயாந்து நித்திரை செய்ய மடுவுராத்திரியில் அவளைத் தனியேவிட்டு அவள் நாயகன பிரிந்து போனதால அவ ரைத தேடிக்கொண்டு அவள எங்கேயோ போயவிட்டாள். நான் அத்தமையந்திகு உயிர்தரேதாழி யாகையால் அவளோப்பிரிந திருக்க மனமில்லாமல அவள பிரிவை கினைந்து கினைந்து மனம் வருந்தி அவளைத்தேடிக்கொணடே இங்ஙகாகுவந்தேனே' னென்றாள்.

இதைக்கேட்ட அப்பெருமாட்டி அவள அனபுகாக அவளை மகிழ்ந்து "பாவாய்! கற்புகருபதுலபாகிய உன் தலேவியை நீ காணும வரையில இவ்விடத்திலேயே உனகிஷ்டப்படி இரு. நீ ஒன்றுகும் வருந்தவேணடாம்" எனறு இனிய வாதைக களை சொலலித்தனபுத்திரியாகிய சுனந்தை என்பவளை அழைத்து "இமமாதை மிகவும பசித்ததுடன நடந்தி அவள் தூகத்தை ஒழிப்பாயாக" எனறு கமையந்தியை ஆவிடத்தில் ஒப்புவித தாள் சுனந்தையும் கமையந்திகு ஒருவித குறையுமினறித தனனைப்போலவே பாதுகாத்துவந்தமையால் கமையந்தி அங் கேயே தங்கியிருந்தாள்.

வேற்றுருவமைந்த படலம்.

முன்பு காட்டில் நடு ராத்திரியில் தன காதலியைத் தனி யேவிட்டு நீஙகிய நளன் நீக்கமுடியாத துயரத்தோடு தன் மனம் போனவழியே போய்கொண்டிருந்தான். அப்போது அக்காட் டின் ஒருபுறத்தில் பரந்தெரிகின்ற காட்டுத் தீயையும் அதினின் றெரியும் புகைப்படலஙகளையும் மிக்க வியப்போடு சற்று நின்று பார்த்தான், அப்பெருந தீயினின்று வெளிவரச் சக்தியற்று வருந்தி மெலிந்த குரலோடு "ஓ அரசனே, உன்னையே தான்

தஞ்சமென்றடைகிறேன். இப்போது என்னை இவ்வாபத்தினினும் நீ ககக்கூடிய கருணைகரன் உனையன்றி வேறெருவருமில்லை. என்னைக் காவாதொழிந்தால் இதநீயில் ானிறப்பது நிச்சயம. இப்பழி உனனைச்சாரும். ஒருவனுக்குச் சமபவித்த அபாயத்தைக கண்ணால் கணடும் கருணையினறிக காக்காமல் செல்பவன் கடு நரகுக்காளாவான். எனனை இந்த ஆபத்தினின்றும் நீ நீகினால் அதற்குத் தக்கபடி உனகு உதவி செயய எனகருந தெரியும். என்னை எப்படியாவது இந்நீயினினறு அபபுறப் பந்நதவேண்டும்'' என்று பிரார்த்தித்த ஒலி ஒனறு ாளனுக்குக கேட்டது

அவ்வொலியைக் கேட்ட ாளன் தனக்குற்ற துன்பத்தை முற்றிலும மறந்து மனம்பதைத்து ''இந்நீயில யாரோ ஒரு பிராணி அகபபட்டு வருநதுகிறது போலிருக்கிறது. இதைக் காவாதொழின் அப்பிராணி இறந்துவிடும்'' என்று தனகருள்ளே தீர்மானித்து 'பயப்படாதே, பயப்படாதே'' என்றுசொலலிக கொண்டு மிகவும விரைவாக ஓடி அககாட்டினுட் புகுந்து அகனினி பகவான அளித்த வரதனின் மகிமையால் நீயினுட் சென்றபாக கையில் ஒரு பெரிய பணமரம் மேலேவிழுந்து கிடநதாற்போல ஒரே கறபபாக ஒரு பெரும்பாமபு கிடநது ஊழன்றது. அதைக் கணடு ளன் வியப்புற்று ஆலோசிதது கொண்டிருநதான். அப்போது அப்பாமபு அரனேபபார்த்து ''ஏ மன்னவா ! என் ஆலோசிக்கவேண்டும். நீ என்னைக்கண்டு அஞ்சவேண்டாம். நான் நாகவேநதன். அனகசன் என்னும முனிவரது சாபதநதால் நான் இருநத இடம்விட்டுப் பெயரமுடியாமல் வருநதுகிறேன். ஒரு கால நீ என் உருவநதைக்கண்டு சற்றுமயஙகலாம். வேண்டுமானால், நான் இநத உருவத்தைச சற்று சுருகிக் கொள்ளுகிறேன். நீ என்னை எடித்துப் பதநதடிக்கப்பால கொண்டுபோய் விட்டுவிடு'' என்று தான் சொல்லியபடித தன் உருவத்தைச சுருக்கிக் கொண்டது.

ளன் அவ்வரவின் மொழியைக்கேட்டு அருள்கூர்நது அதைத் தனது கைகளால் எடித்துப் பத்தடி எண்ணிக்கொண்டே வந்து

பத்தாவதுமடி வைக்குமிடத்தில் தச என்று சொல்லிக் கீழே விட்டான். அந்தசுஷணமே அபசாபமு வெகுண்டு சிறி அரசனைக் கடித்தது. ஏனெனில் 'தச' எனனும சொலலுக்குப் பத்து என்னும கடி எனனும பொருளகளிருப்பதால் அரசன் 'தச' என்று கீழே விட்டவுடன், 'கடி' எனனு அரசனே கட்டளையிட்டாற் போன்ற பொருளும பொருந்துவதால அநாகவேதன் சற்று நேரங்கூடத் தாமதிக்காமல நளனைக் கடித்துவிட்டது.

நளன் திடுக்கிட்டுப் "பாங்கறியாப் புல்லறிவாளர்க்குச் செய்த உபகாரம் கல்லின்மேலிட்ட கலம் எனபது உண்மையாயிற்றே! உபகாரம் செயயவேண்டியது அவசிய மாளுலும் இடமறிந்து செயயவேணடும எனபதை மறநதேனே! இப்பாமபு பேரிய இனிப வாதனைகளாலலவா மனமிரங்கி இகொடிய பிராணிக்கு உதவிசெயய உடனபட்டேன! வஞ்சகாகளுடைய இதவாதனைகளும நியகை வினைவிக்கும என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் விளங்குகிறது" என்று வருதபமுற்றுத தன்தேகதனைப பாரததான.

பத்தனை மாற்றுத் தங்கதனை உறைத்தாற்போலக் காந்தியையுடைய அவனது அழகிய தேகதனின் நிறம், அக்கொடிய விஷ வேகதனால் மாறி உடல் கருமைநிறமுற்றதைக் கண்டு வெறுப் புற்று "இதத் தேகதாலகூட எனகுச சொநதமில்லையோ! இதையும் இழக்கவேண்டுமெனபது கடவுளின் திருவுள்ளமோ!" எனத் தன் காலவித்தியாசதனை நினைத்துத் துகிதான்.

அப்போது அநாகவேதன் அரசன் துக்கிப்பதைக் கண்டு "அரசனே, நீ என் வருநதவேண்டும்? என பெயர் கார்க்கோடகன். நான் உனகுத நியகு செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு உனனைக் கடிதகவில்லை. நீ என்னைத் துஷ்டனென்று இகழாதே. உன் இயற்கையான தேக ஒளியோடு நீ அயலார் நாட்டுக்குச் சென்றால் உன் பகையரசர் உனக்குத் தீமை விளைவிப்பார்கள். ஆதலால் உன் உருவத்தை மாற்றுவதற்கே நான் உன்னைக் கடித்தேன். இவ்வுருவம், என் உதவியின்றி நீ அடை

யகூடுமோ? இசமயம் உனகது நான் செயக்கூடிய உதவி இதைத் தவிர வேறொனறுமிலலே. இந்த விஷாகினிபைப் பொறுப்பது உனக்கு அரிதாக இருந்தால் நான கொடுககுமற இநத வஜரிரத்தை உடுதிகொள. இ அவலிஷ்தினி கொடி டைபை நீகுகிச சீதளத்தை உண்டுபண்ணும் இவலுரு நீகி உன னுடைய பழைய உருவத்தை நீ அடைய .ருபுகால இநத மற றொரு வஸ்திரத்தை உடுதிகொண்டால உன எண்ணபடி உன அழகியவுருவத்தை அடைவாய'' என இரண்டு வஸ்திரங கோக கொடுத்தது.

அரசன் மிக மகிழ்சியோடு அத தெயவத்தன்மை பொருந தி இரண்டு ஆடைகளோடும பெறறுகொண்டு அதில, முகமில் கொடுத்த னைறை உடுதிகொணட அளவில் மிகவும இனிமை யான குளிர்சியுணடாக களன் அப்பரமபைப பாரத்து ''பணி அரசே, இதற்குமேல் நான் செயயவேண்டியவற்றையும தெரி விதருள வேணடும'' எனக கேடக அபபாமபு,

வாகு குறைந்தமையால் வாகுகனென் னுன்னுமம்
ஆக அயோத்தி நகரடைந்து—மாகனகத்
தோர்த் தோழிற்கு மிகவான்நீ யாகென்றுன் செம்மணத்
பாரத் தோழிறகு மிக்கானைப் பார்த்து. [தாற்

''அரசே, உன சதியமும, செம்கோலனமையும் உனனைக் காக்கும். அழியும் பொருளெல்லாம இநததிறகு வருந்தாதே. மேற்சொல்லியவிரண்டு.அழியாசெலவங்களும இனனும கொஞ்ச காலததுக்குள் இழநதவற்றை வட்டியுடன கொண்டுவநது சேர்க் கும. அதுவரையில, நீ அயோதி நகரடைநது அதை ஆளும் அரசனுகிய இநதுபரன னிடதில தோப்பாகனாக அமர்நதிருந தால், ஒருகாலதில நீ அவனுகுக் குதிரைகளின் மனததை அறியும சகதிபைப் போதிகவும், அதற்குப் பதிலாக அவன உனகுச சூதில வெற்றியடையுந திறமையைப் புகட்டவும சம யம நேரிடும. அதுவே, உன விவாகதில பொறுமை கொண்டு உன்னைப்பற்றிய கல்லெஞ்சனுகிய கலி உன்னை விட்டு நீஙகுமகால

மாகும். அதற்குப் பிறகு நீ தமையந்தியை அடைந்து உன் பகை வனை வெனறு நீ இழந்தவற்றைக் கைக்கொண்டு டதைய நிலை மையை அடைவாய. நீ ஒனறுக்குங் கலங்கவேணடாம. உனககு ஒரு குறையும் ரொது'' எனறு சொலலித் தன் பழைய உருவத் தோடு அப்பாம்பு மறைநது போயிற்று.

களன் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கிப் போகும்போது எதைப பார்த்தாலும தமையநதியின் உருவமாகவே அவனுககுத் தோற் றிய படியால அவள் ரூபகமே மேலிட்டு ''ஐயோ! நடு இராத் திரியில் அப் பாழ்மணடபததில் நான் தனியே அவளை விட்டு வநதேனே. அவளுக்கு என்ன நேரிட்டதோ. விழிதது விழிதது என்ன நினைததாளோ. என்னைப் பாரக்கிலும் கல நெஞ்ஞும உலகிலுணடோ வென எனனை வெறுதததாளோ; அல்லது என பிரிவைச சகிகக மாட்டாது தன் இனனுயிர் துறநதாளோ! இது வரையில என்னை விட ஏபபிரிநதியாப் பாவையை வெறுத தேனே எனைப் போன்ற விசுவாசகாதகன் உலகிலுண்டோ? எனனைத தேடிக கொணடு எநத வழியாகச சென்றாளோ? அது நிர்மானுஷியமான காடாயிறறே அஙகே அவளுக்கு வழிதது னை யாவர்? ஒருகால அவள தநதை நகருக்குச சென்றிருகக லாமோ. அஙகே போக விரும்பினுல் நான் சொன்னபோதே போயிருக்காலாமே?. ஏ தமையநதி, உன்னை விட்டுப் பிரியவும என மனம துணிநததே. என மீது நீ அளவிடற்கரிய காதலுறற தற்கு நீ அடைநத பலன இது தானு. நீ காட்டில் தனியே நின்று கண் கலங்கவும் அவ்விடதில் உன துக்கத்தை மாற்றி உன் னைத தேற்றக்கூட ஒருவரு மிலலாதபடி அநாதையாயிறகவும் பிரமன் விதித்தானே! இக்கொடிய காகினியைகண்டபின் தான் கடவுள் திருவுள்ளமும் மகிழ்நததோ'' எனத் துயரமிகுதியால் வழி யெல்லாம் புலம்பிக்கொண்டே போகும்போது வழியில் கடலி னின்றும் பிரிந்து வரும் உப்பங்கழிகளிலுள்ள அன்னம், தாமரை முத்து, பவழகொடிகள், மூதலியவற்றைக் கண்டு தமையநதி யின் அவயவம் எனத்தீர்மானித்து, 'என்னுயிர்க்குயிரே, நீ கட லில் விழுந்து இரைக்குப்படியாகவும் நேரிட்டதோ! நான் உயி

சோடிருகக மாட்டேனென்று நினைத்தாயோ! நீ நினைத்தது பிச கல்ல. உன்னே நான என்னுபிராகவே நினைதிருந்தது உனக்கு நன்முகத் தெரியும். உன்னே விட்டுப் பிரிந்த பிறகு நான் உயிரி முதவன் எனறு நினைபபது தவறுகுமோ. ஐயோ! நான் இன் னும கொஞ்சாலதாதகு காணலாம் என்னும அவாவினுல் என்னே விட்டு நீங்கும உயிரை விடாது மனறுகின்றேனே. இனி என உயிர் பிறகும்மோ. பிறந்த விடகதினும புருக விடத் தினும தேவபோகம அனுபவித்த உனகுத நிரமல இககலி காலம கூடியுடன பொறுகாது மனமுடைந்து மாண்டாயோ. பைதியம பிடித்தவன போல ஒன்றுமதோனுது உன்னை தனிமே விட்டுவந்த நான் இபபழியைபாதநிமா எற்றுகொளள வேணடும்' அஞ்ஞறும பாவமும எனனையனறி வேறு யாரை அடையும. இப்பாதகதகு நான என்ன செயவேன் எனறு வாயில் வந்தவாறெல்லாம் சொலலிக்கொணடு அககழியினிடத் திலபோகையில, அஙகிருந்த அன்னதினின் நடையைகண்டதமை யந்தி எனனிடதது 'ஆ, தமையந்தி,' நீ இறந்து விட்டதாக நினைதது இதுகாறும் என் உயிர் தடிந்துகொணடிருந்தது. என்னை தேடிதகொணடி எஙகும அலைந்து நிரமல நானிருக் கும இடமதடி நீ வந்தது எனன முன்னோகள மசயதபபயனே யன்றி வேறலல' என்று சொலலி மனஙகளிடது அருகிற் செல் லும போது அவனனஙகள பறந்து செலல அவற்றைகண்டு, அவைகள் பகதிகள எனனும மற்றவை தமையந்தியின அவயவத தைப்போன்ற வஸ்துகள எனறும அறிந்து மனமதேறிப்பின்னும் போயகொண்டிருகையில அககாட்டிலுளள மானகள் நனைக கண்டு வெருணடோடின. நளன் அவற்றை நோககி, 'அழகிய மான்களே, உஙகள் கண்கள் தமையந்தியின கண்கள் போலிருக கின்றனவே' நான் உஙகள் கணகளையாவது பாரத்தானந்திகக கூடாதா? நான் வேடனு. எனனைக் கண்டு என் பயபது ஓடுகி றீரகள்? என்னுயிரனன காதலியை அநாதையாக அடவியில் விட்டு வந்தமையால் என்னை மாகாபாவி என நினைதது என் முகத் தில் விழிக்காது செலகிறீர்களோ' என்று மறுகிய நெஞ்சத

தோடு நாகவேந்தன் சொல்லியபடி அயோத்தி நகரை நோக்கிப் பல காததூரம் கடந்து பத்தாம் நாள் அந்நகரையடைந்தான்.

அந்நகர் தஞ்சமென்றடைந்தோரைக காக்கும் வண்மை யுடையதாய யாவற்றையும் தனனகட்டில் வைதது காகக்கும் அருளுடையதாய தேவர்களும் விரும்புமபடியான பல்வளங்களும் நிறைந்து கொடும் பாவிகளே அணுகவொட்டாத ஆகுனையுடைய தாய, எப்பற்றும் அற்ற முனிவர்களும் தாமடைய விரும்பும் முத்தி வீடென நினைக்கும மாணபுடையதாய விளங்கிற்று. அதன் அழகைப்பார்த்தவுடன் நளன் தன்னகரின் ஞாபகம் அடைந்து மனம் வருந்தி அநநகரத்தாரைத் தன குடிகளைபோல் அனபுடன் பார்த்துக கொண்டே சூரியமண்டலம் போல் விளங்குகிற பிரகாசம் பொருநதிய அரணமனையை அடைநதான். அதனுள்ளே சென்று பலவகை இரதத்தினங்களிளுவிழைக்கப்பட்டு சூரியனைப் போல விளங்குகின்ற சிம்மாசனத்தில் வீறறிருகக்கும இருதுபர்ண மகாராஜனிடத்தில் போயசேர்நதான்.

அவ்வரசன் நளனைப் பாரத்து "நீ யார். உன் பெயரென்ன நீ எததொழிலில் வல்லவன்" என்று கேட்டான்.

அதற்கு நளன் தன் பெயர வாகுவெனன்றும், தனக்குத் தேரோட்டவும் தேவாமிர்தம்போலச சமையல் செயயவும் தெரியுமெனறான். இருதுபர்ணன் "நீ குதிரைகளின மனமறிநது தேரோட்ட வல்லவனையின் நீயும் இங்கிருக்கும் மற்ற இரண்டு தேர்ப்பாகர்களோடு இங்கேயே இருகக்லாம். உனக்கு ஒரு நாளைக்கு ஆயிரம பொன் சம்பளமகொடுக்கிறேன்" என்றான்.

நளன் அதற்குட்பட்டு அவ்விடத்திலேயே தேர்ப்பாகனாக அமர்நதுவரும்நாளில் தினமதோறும அவனுக்குத் தமையந்தியின் ஞாபகமின்றி வேறொன்றும தோன்றுமையால் அததக்கம் அதிகரித்த போதெல்லாம் "ஐயோ பாவம், அவளுக்கு என்ன நேரிட்டதோ" எனப் பெருமூசசெறிவான்.

உயிர்த்து மெய்தளர்ந் துருகிய வேந்தனை யுளத்தில்
அயிர்த்தோர் சாரதி யுற்றதை யெவன் கொலென்றுரைய
வெயிற் கொடுங் கதிர் மறைந்துழி வெவ்வழற் கானிற்
பயிர்ப்பில் கோதையைத் தீர்ந்தனன் பரிவிலேனென்றான்.

இவ்வாறு நளன் தினந்தோறும் அரண்மனையில்பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருந்ததையும் அவனை சொல்லித் தூக்கப்பட்ட வார்த்தைகளையும் கவனித்துக் கேட்டுக்கொண்டே வந்த மற்றொரு தேர்ப் பாகன் நளனை அணுகி "நீ எந்தரகாக வாடிய முகத்தோடும் எதோ ஒன்றைச் சொலலிப் பிரலாபித்துக்கொண்டும் இருக்கிறாய். உனக்கு நேரிட்ட துன்பம் எதாவதுண்டா. அப்படி இருந்தால் அதை என்னிடத்தில் சொல்லக் கூடாதா. நான் உனக்கு உற்ற தோழனல்லவா" எனப்பரிவுடன்கேட்டான். அதற்குநளன்"தோழனே என்னிடத்தில் மறைக்கக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. நானும் என் மனைவியும் இரவில் ஒரு காட்டில் தங்கி இருக்கும்போது அவளைத் தனியே விட்டு எதையோ நினைத்துக்கொண்டு இங்குவந்து விட்டேன். அதை நினைக்கும்போது மனம் வருந்துகிறது" என்று சொல்லி அதற்குமேல் அதைப்பாகன் அதிகமாகக் கேட்காதபடி வேறு விஷயங்களைப்பேசி அதை அவன மறக்குமபடி செய்தான்.

வீமன்றேடவிட்ட படலம்.

இனையனுகிய மன்னவ னிவ்வழி யிருப்ப
வனைகருங்கழல் விதர்ப்பர்கோன் மறையவர்க் கூயென்
தனையை தன்னெடு நளனையுந் தேடி நீர் தந்தால்
நினைவயாவையுந் தருதுக னெனவவர் நேர்ந்தார்

மூன்று நளசக்கரவர்த்தியின் குழந்தைகள் இருவரையும் தேரிலேற்றிக்கொண்டு விதர்ப்ப நகருக்குச் சென்ற தேர்ப்பாகன் 'வழிநெடுக அக்குழந்தைகளுக்குப் பராக்குக் காட்டி அவர்களுடைய துக்கத்தை மாற்றி அதற்குமுழுதையும் தான் ஏற்றுக் கொண்டு அவர்களுக்கு யாதொரு துன்பமுமின்றி வீமராஜனிடத்தில் கொண்டுபோய் ஒப்புவித்து, நடந்த விருத்தாந்தங்களை முற்றும் தெரிவித்து அவ்வரசனிடத்தில் விடை பெற்றுக் கொண்டு

எனது அரசர்பெருமான் நீடதநாட்டைக் கைக்கொள்ளும்வரையில் அந்த நாட்டில் தூடிவைக்க மாட்டேன்' எனறு முடிவுசெய்து கொண்டு வேறொரு அரசனிடத்தில் தேர்ப்பாகனுக அமர்ந்தான்.

வீமராஜன், தேர்ப்பாகன சொலலிய வார்த்தைகளைக் கேட்டபுடன மனங்கலங்கி எனன நேர்னறு பல அருஞ்சகைகளைத தனது இருபுயங்களாலும தழுவி எடுத்து மாபோடனைத்தவர்களை முகத்தைப் பாரத்தபோது அககுழந்தைகள தமது பெற்றோரைக் கண்டது விடமி விடமி அழுத தொடங்கினார்கள். அதைக் கண்ட வீமராஜன் உயிரற்ற உடல போலகிடந்தன் கணணீரைவிடறு வழியும நீரால தனகுழந்தைகளிருவரையும மூழ்குவித்தான். பின்பு இச் செயதியைத தமையநாயின தாயைத தெரிவிக்க, அம்முதியாள் இதைக கேட்டபுடன் வேறறற மரம்போல கீழே விழுந்து உயிர்நீங்கிய உடலெனவே கிடந்தாள். அப்போது பகைத்துநிலிருந்த தாதிமாரகள் அவளை எடுத்து சூசரசை தெளிவித்துப் பலவிதமான இனிய சொற்களால் அவளைத தேற்றினார்கள். இவ்வாறே அரண்மனை முழுதும துகமே சூழ்ந்து கொலிவழிந்தது.

வீமராஜன் உடனே தன்னுட்டிலுள்ள பிராமண சிரேஷ்டர்களை அழைத்து "அதணரே, அரசருக்கு இருபதாநிலும அதிலனு வதே மேன்மை. அதிலனுககு அண்னவிசாரம நீங்கினால் வேறு விசாரமினறி முற்றிலும பரசமாதானம அடைகிறான். அரசனுக்குச் சமாதானம என்பது எபபோது மிலலை. எவ்வளவு பொருளுடையவனுயினும மனச்சமாதானம பெறுதவனுககு சந்தோஷமேது. உலகததில் பெண்ணைப பெற்றவராலே மாகரபவிகள் என்று சொலலவேண்டும். பெணகள குழநதையாக இருக்கும்போது அவர்களை வளர்கக வேண்டிய தனபமும், மங்கை பருவதத்தில் அவாகளுககுததக்க நாயகன கிடைக்கவேண்டும் என்ற கவலையும், கணவனோடு சேர்ந்து வாழுங்காலததில் அவர்களுக்குக் கணவனைச சாரந்தவராலும யாதொரு தாழ்ச்சியுமில்லாமலிருப்பதற்கு அவாகளுககு வேண்டிய பொருளுங்கொடுத்து அவாகளுடைய கோபததையும மனத்தாங்கலையும சதா நீக்க முயல்வது மாகிய கவலையும், பிறகு வேறு

தெரிந்து கோரிட்டால் தணிந்திருக்கும் அபயணைக்கோப்பாத்து மனவாட்டமும் அடைந்து அதனுங்கமும் சுவலியும் அபயண கோரி ஸ்லாமல் [illegible] அப்பெண்களின் [illegible] நிலையும் இந்தாபரியாகி உயிருளள வரையில் பெண்களைப்பற்றி வருந்தவம்ப மணியாக இருக்கிறதேயன்றி அவர்களால் சந்தோஷமாவது எக்காலத்திலுமில்லை. ஏதோ புணணியவசத்தால பெறுகிறாளின் எண்ணப்படியே அபயண்களுக்கு நிதியும் கணவனும் சோபடினும் அப்பெண்களும் அப்பயனே அனுபவிக்கமாட்டாதவைகளாகவிருக்கிறார்கள். சுகந்சுகணவன கிடைத்தாமாத்திரத்தில் சுளிபடைகின்ற பெற்றோர்களை சுரையிலலாத துன்பக்கடலில் கொற்பகாலத்திற்குள் மூழ்கி வருந்துகிறார்கள். அதற்குசகாகவே என் குலதெய்வமாகிய தமையந்திக்குக் கிடைத்த நாயகனைப்போல இவ்பூமண்டலத்தில வேறுயாருக்குக் கிடைக்கும். கேலவம்மா பூமண்டலமும் அதிலுளளவைகளும் அவருடையன பெருமையிலோ அவரே சக்கரவர்த்தி; அவருக்குமிஞ்சின்வரிப பூவுலகத்திலில்லை. ஆகவேயிலோ காற்றும்புகாத இடமிருந்தாலும் இருக்கலாம அவருடைய ஆகினைசக்கரம் அறியாத இடம் ஒனறுமிலலை. அழகிலோ, மன்மதனும் நடல்ல !அவர் முகைக் கண்ட தேவர்கள அத்தினை அழுத தமக்கில்லையே யென நினைந்தது அவரைப்போலவே உருவெடுத்தாகள. வண்மையிலோ, அவர் தோள்வலிக்குத தேவர்களும் நிகரல்லா. சுதந்தியமோ, அந்த ஆகினைசக்காத்தைக கேட்டால்தான தெரியும். அசசதந்தியத்தின் அளவை முற்றும அறிந்தது அதுவே.வண்மையிலோ, பூவுலகக்கற்பகம். இதைதுணை பெருமை வாயாது எல்லாம் நிறைந்து எகசக்கரேசவரனுய எதிகில்லும தன புகழ் பாயந்து பரவிய நிறப்போடி செங்கோன்மை நடாதந்திய நளசசக்கரத்திக்குக நீடி ரென்று மதிருறைந்து வஞ்சனைசு சூதில் விருப்பம் மிகுந்து வளநாடி முதலிய செல்வமெலலாம் தறந்து காட்டுக்குப் போகுங் காலமும வந்தது எனறால் அது யார்செயத பாபம் என்று நீனைக்கிறீர்கள் நான் நல்ல புண்ணியம் செய்து பெரியோர்களைப் பணிந்து நல்ல ஆசீர்வாதம் பெற்றிருந்தால் இவ்விக அருங்கேடுகள் நேரிடுமோ. என் பெண்ணும் கண்

கலங்கி நிற்பாளோ. அவளுக்குத் துக்கம் என்பதே தெரியாதே. அவளுக்கு இவ்வளவு பெரிய துன்பம் கேரிட்டால் அதை அவளால் பொருக்கக் கூடுமோ. அவள உயிர் நிலைத்து நிற்குமோ. எனக்கு இதைப் பார்க்கிலும் பெரிய துக்கமும் உண்டாகவேண்டுமோ. அவர்களை இருக்கும் இடம் இன்னதென்றும் தெரியவில்லையே. காட்டில் எங்கேதங்குவார்கள். யாரை ஆதரித்துப் பிழைப்பார்கள். மகாஜனபாவன சகரவரசுதிபாக இருந்தவரல்லவா, அவர் மானமே பெரிதென நினைக்கும் இயல்புடையரல்லவா. அவர் யாரை யாசிப்பார். என்ன பாடுபடுகிறாகளோ தெரியவில்லையே. அவர்களிருவரும் தமக்கு கேரிட்ட கேட்டை நினைத்து உயிரையும் மாயத்துக்கொளவார்களோ என நினைக்குமேதோறும் என்னுயிர் இவ்வுடலில் நிலவாது வெளிப்பட்டுப் போவதும் வருவதுமாக இருக்கிறதே. என செல்வமாகிய தமயந்தியை இழக்கேனனறோ. அவர சென்ற இடமும் இப்போது அவர்களிருக்குமிடமும் அறிந்து சொல்வார ஒருவருமில்லையே. இக்காரியத்திற்கு நான் யாரைத் துணைக்கொள்வேன். வேதியரே, எனக்கு உங்களைத் தவிர வேறுகதியில்லை. உங்களைப் பார்க்கிலும் அறிவால் மேலான வருணத்தருணடோ. நீங்கள், பூமியிலுள்ள தேவர்களல்லவா. பூசுரராகிய நீங்கள எதையும் வேதத்தால் அறிந்து சொல்லும் தனமையுடையவர்களல்லவோ. நீங்கள் முயற்சித்தால் முடியாத காரியங்களும் முடியுமே. நீங்கள் என்மீது கருணைகூர்ந்து என் அருமைப் புதல்வியையும் அவள்நாயகனையும் தேடிக்கொணடுவந்து சோதத்தால் நீங்கள் எது வேண்டுமென நினைக்கிறீர்களோ அவற்றை யெல்லாம் என மனமாரக கொடுப்பேன். இப்பெரும புண்ணியத்தை எற்றுக் கொண்டு என் மனக்கவலையை ஒழிக்கதும மகாபண்ணிய சாலிகள் இச்சபையில் ஒருவருமில்லையா" என மனம் வெதும்பிக் கண்ணீர் ததுமபிக் கேட்டோர் மனம் உருக மிகுத எக்கத் தோடு அச்சபையை நோக்கிச சொன்னன்.

இதைக் கேட்ட அநதணர் பலர் மனம் உருகிச சரேலென்றெழுந்து "அரசரே, நாம் எதற்கும் கலங்கவேண்டாம்.

தமது துக்கம் நீடிக்காது. கூடிய சீக்கிரம் இவளைக் கிவ்வள வு சந்தோஷம் உண்டாகும். தமக்கு ஒருகுறையும் உண்டாகாது. தமககு மகளை முண்டாகட்டும்" என அவளே தேறிவதித்து நள னையும் தமையந்தியையும் பிரபபுறபபடடார்கள். அவர்களைக் காண அனேக காடி வனம் மலை நாடி நகரம் முதலியவைகளிலும் தேடியும் அவர்களை அகபபடாமையால் காலேயருது மனதளாந்து முகவாட்டத்துடன் திருமபி விட்டாரகள். ஆவாகளில் சுவேத னைனும் ஒரு மறைவேயான் எனகேயும் களை தமையந்தி இரு வரையும் தேடியும் காணாமல் கடைசியாகச் சேதிநகரத்தை அடை நது அநகரசதில் இரகியமாக விசாரிதது போது தமையந்தியின உயிரகதேசாழி எனபாளொருதது அநத அரசனுடைய தாயின் அந்தப்புறத்தில் வந்திருகிறாளென்த தெரிந்து அவளிடதது க் குச சென்று தமையந்தியையும் அபபோது அவளிருந்த நிலைமை யையும் கோலததையுங்கணடு மனம புழுங்கித தனனையறியா மல் கண்ணீர் சொரியா நினறான.

இதைக கண்ட சுமையந்தி அவ்வேதியரைத் தானறிந்தி ருந்தும் அறியாதவளைபோல் அவரை நோக்கி 'நீர் யார்! எதற் காக என்னைக கண்டு வருததப்படவேண்டும்" என்று கேட் டாள்.

அதற்கு அவ்வேதியர் " அமமணி, நான் உன் தகதையா கிய வீமராஜனுடைய அனபுக்குரிய தோழன். என்னை நீயும் அறிந்திருக்கலாம். உன் தாயதனதை மற்றுமுள்ள சுற்றத்தாரும் உன் அருமைகுழநதைகளும் சௌக்கியமாகவே இருக்கிறார்கள்' என்று செல்லி முடிப்பதற்கு முன்னே தமயநதி விமமி விம்மி அழததொடங்கினாள்.

இவ்வாறு இவர்களிருவரும் அழுவதைக்கண்ட சேதியரசன் தாய் அத்தணைப்பார்தது "வேதியரே, இவள் தாய் தகதையர் யாவர்? இவள்நாயகன் பெயரென்ன? இவள் இவ்வாறு தனித்து வரக காரணமயாது? இவளைக்கண்டு நீர் அழக்காரணம் என்ன? இவளை உனககு எப்படித்தெரியும" என்று வியப்புடன் கேட் டாள்.

அதற்கணார் " பெருமாட்டி, இவள் வீமராஜன் அருமைப் புதல்வி. இவள் நாயகனை நளசக்கரவர்த்தி சூதாடி நாடு முதலிய எல்லாம் தோற்றுக காட்டுகருக சென்றுராம். அவ விடத்தில் இப்பெண மணியைத் தனியே விட்டுப்போயிருக்கவேண மென்று நினைக்கிறன் அதனல் இப்பெண்கள் நாயகம் இவ விடத்தில் தனித்துவந்திருக்கவேண்டும். வீமராஜன இவாகளிரு வரும் காட்டிற்குப் போயிருக்கிறாகளென்க கேளவியுற்று இவா களிருவரையும் அழைத்துவருமபடி அனேக பிராமணாகளே அனுப்பியிருக்கிறா அவாகளில் நான ஒருவன. நானும்பல இடங் களிலும் தேடிக்காணுமல கடைசியாக இக்கரத்தை அடைந்து இவ்விடத்தில் கண்டேன். நானும முதலில் பார்த்தபோது இம மாதரி நிறமானவளையே பிரிந்தமன்னக கூடலில்லை பினபு கவனித்துபபாக்கபோது இவள் சிறறிபபறறிலுள்ள மறுவை அடையாளமாகக்கொண்டு இவளகான தமையந்தி எனறுதெரிந்து கொண்டேன " எனறான.

சேதிபதியினதாய மனைவிகலங்கித் தமையந்தியின மாசுபடிந்த முகத்தைக்கழுவிப பாரக்கையில அம்மறு விளங்கியதைக் கண்டு கண்களில நீரபெருக அவளைக்கட்டிக்கொணடு முகத்தோடுமுகம் வைத்து " என அருமை மகளே ! நான உனதருந்தாயலலவா உனதாயும் நானும சுதர்மனறன் புதல்விகளாகையால் நாங்களிரு வரும் சகோதரிகள். என்னிடத்தில் ஒருவாதத்தை சொல்லக் கூடாதா. அயலார்போலப் பறறற்றுப் பழகினது உனக்கே நியா யமாகத் தோனறுகிறதா, என் பெண்ணுக்கும உனக்கும என்ன வித்தியாசம். எனகரு இருவரும் சரிதான. உன்னை நான் அழைத் துவந்து கொஞ்சநாளாகரு இவ்விடத்தில் வைத்திருந்து அனுப் பவேண்டும என்ற எண்ணம் வெகுநாளாக என் மனதில் கிடந்து போராடிற்று. அதற்குச் சமயம் இதுதானோ. நீ சகதோஷமாக இருக்கும் காலத்தில் உன்னையும் உன் குழந்தைகளையும் பார்த்துச சகதோஷமடையப் போதுமான புண்ணியம நான் செய்யவில் லையோ. கண்மணி, நானுவது உன் சகோதரியாவது அறியாமை

யால ; யாதே னும் குற்றம் செயதிருந்தாலும் அதை மனதில் வைத்துக்கொள்ளாதே ' என்று மிகவும் துக்கத்தோடு சொன்னாள்.

தமையந்தி, அந்தசையை வணங்கி '' அம்மா, எவனே இன்னொன்று தெரிந்துகொள்வதற்கு முனனமேமேய தாங்கள் எனனை தங்கள் பெணணுகளிலே கடைத்தினீர்களோ. அந்த அன்புக்கு ஏதுண்டோ? தாங்கள் எனனை அனுசரித்திராவிடில், என உயிர இதசனாள் நிலைத்திருக்குமோ? சங்ஙனுடைய அன்பு மிகுந்த ஆசரிபபினலும் வாரதைகளினலுமலவா என் நீடிகாத துக்கம அடிகடி நீஙகிகொணடேயிருந்தது நான் என் தாயினிடதில அடையகூடின அனைதையும இவ்விடதிலும குறைவினறி அடைநதேன். தாங்கள் கவலைகொளளவேணடாம. என் அருமைநாதனே, எனகுகதைகளைப்பாராதது வெகுகாளாயிற்று. அவர உனனுடைய ரூபகுணமும எவனோ ஒருபுண்ணியதில வருகதுகிறது. அவர்களை முகத்தைப் பாரதது மகிழாணடிருநதாலாவது எனன கவலை ஒரு கால ஒழிகிறதோ என மனகொணடிறன. ஆகையால் தயவுசெயது உதயபிரகாசதால் நான் எனகுகதைகளருகுப போயவருகிறேன,'' எனக கணணீரில் நீராவழியக கேட்டாள.

தேஙகிபதியின் தாய அவனை மணருடதழுவகொணடு அவளை ஒரு பலலகுமேலேறி அவளுகுத துணையாக அனேக தோழிமாரகளையும அனுபபி அவளை விடுபபிபியாளனதீதாகி விடை கொடுதது அனுபபிவிடடாள.

தமையந்தி தனகுகாகச சகலருடனும குணிகதது பொஙகி பெழுகினற துயரமும அழுகை கணணீரும, அழுபபட்ட வஸதிரமும புழுதிபடிநது கடைதத கூநதலும கணடோர மனததை உருகுமபடி தள்ளாடிகொணடே அரணமனைகுட்புகுநதாள.

அதகோலதைதேஙகிசெனற தமையந்தியைக்கணட வீமராஜன் மனம பதறிக ''கடவுளே, இவ்வேஷதைக்காணுமபொருட்டே இததனைநாள எனனை இபபுவியிலே ஜீவிதிருநதகசசியதாயோ. நான குருடனுக இருந்தாலும குறையில்லையே. இதகணகள் இக்கோலதைதயும காணலாமோ '' எனத தன கணணைப பொத

திக்கொண்டு மனம் மெக்குலிட்டுருகி உடல்சோர்ந்து அயர்ந்தானென்றும், மற்றும தாய்மாரின செயகைபைச சொல்லவும் வேண்டுமோ. அண்மனே முழுதும கடல கரைபுரண்டாற்போலக் கண்ணீர விட்டுப் புலம்புவதாயிற்று.

தமையந்தியின் தாய தன் மகளின் பார்க்கத்சகாத வேஷத்தைக்கண்டு கண்ணீரும் முகதிலும அறைநதுகொண்டு "என் செல்வமே! உனகுமம இகதி நேரிட்டதோ. தேவர்களும் விரும்புமபடியான அழகை எங்கே இழநதாய். உன்தேக காநதியையும் வைதது உன கணவன் சூதாடினதோ. நீஙகள சூதாட்டததில இழநதவை போக உனக்கு மிகுதது இநதப் பாதி கதைதானு. உன்னை பார்க்குமதோறும் எனவயிறு பறறி எரிகிறதே. இதுகடபுல்லுகும சமமதாக இருகுகிறதோ. உன் கணவனை உன்னை விடமப பரிசது போனதோ. அவருககு எடமடித தான மனதணிநததோ. எஙகள்குலம உன்னை விளங்கவேண்டுமெனறு இடைவிடாது என்குலதெயவதைதைப் பிரார்தித்தேனே. அதறகுப பலன் இதுதானு. நீ விவாகம் செயதுகொண்டு உன அனபுமிகுந்த கணவனோடு செல்லும்போது உன வைபதைக்க கண்டகண்கள இப்போது உன்னை இந்த நிலையில் காணவும் வேணடுமோ. நாஙகள மகாபாவிகள். எஙகளுகு எபபோதும் சுபதோஷமே இல்லை." என்று பலவாறுகப் புலமபிப் பினபு ஒருவாறு தன்துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு, அருவிபோல் கண்ணீர் சொரிந்துகொண்டிருந்த தமையநதியைப் பலவாற்றலும் தேறறித தைரியப்படுதி தன்னருகிலிருத்தி அவள கணணீரைத் துடைத்து, அவள் கணவனுடைய நளசகரதாதாதியின் விருதசாந்தங்களையும் அவன விட்டுப் பிரிந்த பின் தமையநதிககு நேரிட்ட சமபவங்களையும் அவள் சொல்லகேட்டு அதிதாய உலைவாயின மெழுகைப்போல் மனங்கரைந்து ஒன்றுஞ்சொல்ல நாவெழாதபேசாதிருந்தாள்.

பின்பு வீமரசன் சுவேதனென்னும் அநதணருக்கு அவர் விருமபியவற்றை எல்லாம கொடுத்து அவன் மனங்களிக்குமாறு செய்தான்.

தமையந்தி தன் குழந்தைகளின் அதிசயமுகத்தைப் பார்க்
குந்தோறும் கண்ணீர் விட்டு நளனது பிரிவால் மனம் வெந்து
வேறு சிந்தனை இல்லாமல் அன்னத்தை வெறுத்து அறுபட்
டவஸ்திரத்தை விட்டு வேறு வஸ்திரம் உடுக்கவும் உறங்கவும்
உடல் மாசைக் கழுவவும் மறந்து செலலாயி அவனே யெ
ங்கித்துதகொண்டி, காட்டில் முனிவர்களு திருவாய மலர்
தருளியபடி நளனை மறுபடியும் காணலாம் எனும் பேரவா
வினல் உயிரைமாதந்திரம் விடாது தன ஆவியான தொழுனை
காணும் காலம் எப்போதிவரும் என நாளாணனிக் கொண
டிருந்தாள.

இதை உணர்ந்த அவள் தாய வீமராஜனிடத்தில் சென்று
"நளச்சக்கரவர்த்தியைக் கூடிய சீக்கிரத்தில் தேடிக் காணவிட்
டால் இவளை நமபவேண்டியதிலலை. அவள படுத்துயரத்தைக் கண்
ணுற் கண்டி சகிக்கக்கூடவிலலை. அன்னியனனைத் தேடிப்பார்த்
துக்கொண்டிருந்தாலாவது அநதகாலமவரையில் தமையந்தியின
முகத்தைப் பார்ததுக்கொண்டிருக்கலாம. துக்கத்தைகரிக்கிச
சொல்லும் சமாதானமெல்லாம பயனபடுவதிலலை. அவளுக்கு
அவளுடைய கணவனைக காணபதுதான் சமாதானம. நாம
செயதபுண்ணியமோ அல்லது நமதுமுன்னோர்கள் செய்த தவப
பயனோ தமையந்திக்கு இனனும நன உயிரில் மீரதிதிரம் வெறப்
புண்டாகவில்லை. என்னுயிரோ அளவாகையால் அவள வாட
வாட என்னுயிர் வாடுகிறது இனி எபபோது அவளைப் பழைய
தமைபந்தியாகக் காண்பேனோ. அவ்வளவு புண்ணியமும் நான
செயதிருக்கிறேனோ" எனக் கண்களில நீராவழிய வீமராஜனை
வணங்கிசசொனனாள்.

வீமராஜன் மனம் புழுங்கி ஒற்றரை ஏவி நளனிருக்குமி
டத்தைத் தேடி வரும்படி கட்டளையிட்டான்.

இதை அறிந்த தமையந்தி அவ்விவாற்றலில் மிகவும துண்
ணிய அறிவையுடைய பருணதன் எனனும வேதியரை அழைதது
"வேதியரே, நாம் போயதேடும் இடமகவில

காரிருளிற் பாழ்மண்ட பத்தேதன் காதலியைச்
சோர்துயிலி னீத்த துணிவன்றே—தோவோதற
கென்றைநந்தா னேர்நின் நெதிமாற்றந் தந்தாரைச்
சென்றழிந்து வாவென்று டேர்ந்து.

நடுக்காட்டிலே கரிய இருளிலே ஒருபாழ்மண்டபத்திலே தன் மனைவி அயர்ந்து நித்திரை செயதுகொண்டிருக்கையில் அவளை விட்டு விட்டு அவளறியாமல் பிரிந்துபோவது பெருமையுடைய அரசகுலருக்கு நிகந்த தைரியமோ எனறு வெவ்வொரு இராஜ பையிலும் சொலலவிபபாரக்கால், இதறகபபால யாரேனுமவனை கொடுபபார். அவாகள அங்கதத்து அரணிடதது எனன தொழி லில் அமாந்திருகிறாகளெனறும் இனனும் அவரைப் பற்றி தெரிந்து கொளளத் தகுவன யாவையும் தெரிந்து கொணடிவா வேணடுட,'' எனறாள்.

அப்பாறே அவ்வெற்றரும் பரணசன் என்னும் அந்த ணரும் அவனைக் இடகபரிலும் மெனறு தேடியும் காணமல் அயோதது நகரடைந்து அந்த அரசன சபையில தனமபநதி மற்பித்தபடியேசொலல அங்கே உருமாறி இருநத நளன் இதைக கேட்டு மனக் கிலேசமுற்று அவ்வேதியரைத் தனியே அழை த்து '' ஒற்றரே,

ஒண்டொடி தன்னை உறக்கத்தே நீத்ததும்
பண்டை விதியின் பயனே காண்—தணடாளப்
பூத்தாம வேண்குடையான் பொன்மகளை வேவனத்தே
நீத்தானென் றையுறே னீ.

தாம எல்லாம அறிந்து அறியாதவர்போல் பேசுகிறீரே. யாரோ ஒரு அரசன் தன் மனைவியைக காட்டில் விட்டுப்போயவிட்டால் அதை இஙகு எதற்காக சொலலவநதீர். இராதரபைகளில்பேச வேண்டிய விதிமை உமக்குதெரியவில்லையே. இநத அரசன் சற்குணனுகையால் நீர எதேர பிதற்றுகிறீரென்று அலகூிய மாக இருநதுவிட்டார, வேறிடங்களாக இருநதால் நீர இத்

தினைகாழி பகிறபாடி அபபோதலலவாதெரியுற திதேமாதிரி வகுகேயும சொலலிகொணடு திரியாமல ஊர போய்சேரும. ஒரு அரசன தன மனைவியை விட்டுப் போயவிட்டானெனறு சொலல வந்தீர, உலகததில மனிதன செயவது என்ன இருக்கிறது. ஒருவனைச்சேர்பபதெனபதும பிரிபபதெனபதும மனிதன செயகிறதாலியலா, இவைபெல்லாம முனை செயத தீவினையல்லவா. அதனமேல வருதுமதிகாலை அறிவும கிழமாகிப் பகுததறியும சகதியும போயவிடுமோ. நீலினையால சூழப்பட்ட ஒருவனை சன மனைவியை நீகருவதாகிய இககாரியம செயதிருப்பானெனல்லது கலவினையுடையவன் ஒருகாலும செயயமாட்டான. ஆதலால அநநீவினையை வெறுக்கவேண்டுமே யலலது அதத அரசனை வெறுபபதில பயனென்ன" இதனல் இப்போது நீர் அடைநத லாபம் என்ன? உலகததில் பெண்சாதியாவது பிள்ளையாவது கொண்டதனாலகல்லவா கிடைககும். நீரும் நாளும ஆசைபபடி எனனசெயகிறது. ஏதோ தவறிக்கிடைத்தாலும அவாவறறம ஒடுகிறதில்லை, நமமைப் போல அலைந்து திரியவேண்டியதுதான. யார எப்படிப்போனல் நமககென்ன. நமமுடைய காரியததை நாம பாரததுகொண்டு போகவேண்டியதேயொழிய தகாத காரியததில தலையிடகூடாது. வினையாரைப பற்றாது விடுகிறது" என்று வாட்டத்துடன் சொனனன.

இவ்வொற்றர இதைக கேட்டு வியப்புற்று "இதென்ன புதுமையாக இருக்கிறது, இது வரையில் இப்பூமண்டலத்திலுளள அரசரை ஒவ்வொனறிலும இபபடி விதமாகச சொல்லிக கொணடிவரதும அதற்கு விடைபகர்நதவர ஒருவருமிலலை. இவ்விடததில இவவார்தைகளைக் கேட்டவுடன் மனம் பதைதது துடிதுடிதது தன் வேலையையும விட்டுவிட்டு மிகவும விரைவாக வநது மமைத் தனியே அழைத்து இவவளவு அனுதாபப்பட்டு மமக்குச சொல்லிய இவர், யார் என்று தெரியவில்லையே. இவர உருவததையும உடையையும் பார்த்தால் எவரும வெறுகக்கத்தக்கனவாயும இவர் மடைப்பள்ளியில் காரியம்

உடையராகவும் நினைத்துகிருரேயனறி வேறுவிதமாக நினைப் பதற்கு இடமே இல்லை. வாகதைக்கட அதனைதழிலுக்குரித தானதாகவே இருகன்றது இவர் வளர்ச்சுகரவாகுபர் குருடன் கூடத்தணியமாட்டானே. சகரவாகதியாக இருந்தால் ஒரு சின்னமாவது இல்லாமல பொயவிடுமா. ஆயினும இவரைப பற்றி இன்னும் விசாரிகதப பாரப்போம்" எனறு அவகிருத வர்களினவி அவருடைய அப்போதிய தொழிலகளைபு தொரிந்து கொண்டு அதிவிரைவாக சென்று வித்தாப்ப நகரைடைந்து தமை யந்தியின் அந்தப்புரதைத அடைந்தார்

பருஞுதனனனும வேதிபர் தமையந்தியைகண்டு "அம் மணி, சுபம், சாம சொல்லியபடியே ஒவ்வொரு இராஜ சபை யிலும் சொலலிகொண்டு அனேக நகரங்களில் மூ ற தேடிபபார்த் தக்கொண்டே வருகையில் ஒரிடதிலும ஒருவரும அதற்கு விடை சொல்லவே இல்லை. கடைசியாக அயோதிநகரையடை ஈது இருதுபர்ணன சபையில் சொன்னபோதும் யாரோ ஒருவர் என்னைத தனியே அழைதது 'இவைகளெல்லாம் முன்செயத தீவினையே யனறிவேறலல. இராஜசபையில் சொலலிகொண்டி திரியாதே' என்று வாடிய முகதோடு என்னைக் கண்டிததார். அவர் அயோதிநி அரசனுடைய தோப்பாகனும். குதிரை களின் மனமறிதது தேர் செலுதுவதில் அவருக்கு நிகரானவர் உலகதிலேயே ஒருவருமில்லை பார. தெருப்பிலலாமல் நிம்மிய மாக சமப்பாரம். அவரை மற்றவர் புகழ்வதைப் பார்தால் மிகவும் ஆசசரியமாகவே இருகன்றது. அவரைப் பார்தால் இந்த சாமார்தநிபங்களில் ஒன்றுவது இருக்குமென்று நினைப்ப தற்குஇடமே இல்லை. வஸ்திரமோ வெகுநாள கந்தை—உரு வமோ, கரிசற்று வெண்மைபாக இருக்கும என்னும் சொல்ல லாம். ஆனால் அறிவும் சாமர்தியமும் வஸ்திரதிலும் உரு வதிலுமில்லை—அவையுமுற்றிலும வேறுபட்டவை. அவருகு அங்கே வாகுகன் என்று பெயராம். எப்போதும் தன்மனவியை நினைத்து நினைத்துப் பெருமூச்செறிகது எங்கி வருத்துவது தான் (ஏவலையாம்)" என்றார்.

கலி நீங்கு படலம்.

அதைக்கேட்ட சமையத்தி தனனே பறியால் வீம்பி விமலி அழுது சற்றுத தனனே மறந்து பின தெளிந்து தன் கணவனை நினைத்து அவனுடைய நிலைமையை உணர்ந்து மனம் பொருது வருந்தி அவ்விடைபகாத்த வாகுமனே தன் கணவனெனதெ ரிந்து அந்து சென்றுவந்த ஒற்றாகளுக்கு அபர்கள்மனம் வெறுப் பப் பொருள கொடுத்தறுப்பவிட்டுப் பருணதனென்னும் அந்தணரை அழைத்து "ஐயரே, அருமை அத்தணரே என் தகைதியும நீரே. நமமாலாக கூடிய சிறிய காரியம் இன்னும் ஒன்றுளது. அதையும் செய்து முடித்தால் தமது னனறியை நான் எப்பிறவியிலும மறவேன." அதாவது தாம மறுபடியும் அயோதி நகரடைந்து இருதுபாண ராஜனிடத்தில் "ஸமார ஜன் புதனிரியாகிய தமையதி பரமசிவனைக் குறித்துக் கடுத் தவஞ் செய்து அக்கடவுளருளால் மீண்டுமென்னியாகி இரண் டாம சுயவரம ஏறபடுதி இருகிறாள். அதறகுமம நமைய தினமேயாகையால அதற்காக எல்லா அரசாகளும் அவரகர்க்கு வரது சேர்ததுவிட்டாரகள். தாமும் அசுயம்வரதுகுப் போக விருபபினால் இபபோதே போகலாம என்று தெரிவித்துவர வேண்டும்" எனறாள்.

எங்கோன் மகளுக் கிரண்டாஞ் சுயவரமென்
முங்கோர் முரச மறைவித்தான்—சேங்கோலாய்
அந்நாளு நாளா யளவென்று னந்தணன் போயத்
தெந்நாளுந் தாரனைச் சேர்ந்து.

தமையதி சொல்லியவாறு தெரிவித்தும் பின்னும அவ் வரசனே நோக்கி" அபபே நளச்சகரவரத்திபெப்பற்றி நாம சுத்தேடிக்கவேண்டாம் அவர் உயிரோடிருப்பதும் இல்லாததும் தெரியவில்லை. இபபூமண்டலம் முழுதும் தேடிபபார்த்த பிறகு தான் இந்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது; ஆனதால் அச்சுயவரத்

அதற்கு எழுந்திருள மனமிருந்தால் இப்போதே புறப்படவேண்டும். காலதாமதம் செயவதிற்பயனில்லை" என்று துரிதப்படுத்தினர்.

அதைக கேட்ட இருதுபர்ணன் மனமகிழ்ந்து இருபுயங்களும் பூரிதது அவ்வதணாக்கு வேண்டிய பொருளுதவிப் பின்வருமாறு சொல்லலுற்றனன். "இந்த இரண்டாம சுயம்வரத்திற்குக காரணம நானதான். ஏனெனில் முதல் சுயமவரத்தில் தமையந்தி எனனை விருமபி என கழுத்திலிட்ட மாலை தவறிப் பக்கத்திலிருந்த நளன கழுத்தில் விழுந்தது. அதனால் நளன வரிக்கப்பட்டானென்று பெயராயிற்று. தமையந்தியும் அப்போது வேண்டாவெறுபபோடு தான நளனைக கலியாணம் செயதுகொண்டாள். ஆனால் அவள அவ்விருபபதை இதுவரையில் மனத்திலேயே மறைதுக்கொண்டிருந்து பபோலி நளன் அவளைவிடப்ப பிரிந்து போனவுடன அவ்விருபபதை நிறைவேற்றுவதற்காக இந்தச சுயம்வரம ஏற்பந்திருகிறாள, என்று தன பெருமையெலலாம சொல்லிகொண்டு வாகுவனிய நளசகரவரத்தினை அமைசசது வாகுவனை வீமன புதலவியாகிய தமையந்திகு நானேகதே இரணடாம சுயவரமஎனறு ஒற்றரகள் வநது சொலலிப்போகிறாகள் நான அதற்கு அவசியம் போகவேண்டும். நீ குதிரைகளின மனம்றிந்து அதிவீரைவாகத தேரோட்டவலலையாதலின இந்தகஷணமே தகுந்த குதிரைகளைத தேரிந்தெடுத்துக கொண்டுவரவேண்டும்" என்றனன.

தமையந்திக்கு இரண்டாம சுயவரம எனறு காதிற் பட்டவுடனே நளன் வெட்கி மனங்கலஙகி மானம வேர்பறிய

முன்னை வினையான் முடிந்ததோ மோசகுழலா
னென்னைத்தான் காண விசைந்ததோ—தென்மரப்புக்
கோவ்வாத வார்த்தை யுலகத் துரைப்பட்ட
தெவ்வாறு கொல்லோ விது.

தமையந்தி, இஃது என்ன! குலத்துக்கொவ்வாத வார்தையாக இருக்கிறதே. இதுவும் முன் செய்த தீவினையோ! அல்லது

என்னைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக செய்த உபாயமோ! ஒருவேளை நான உன்னைகாட்டிலே விட்டுப்பிரிந்ததினாலே உன் மீதுள்ள காதல் ஒழிந்து இனி நீ வேண்டியதில்லையென நீகினைதாக எண்ணினையபோலும். ஒன்றும் தெரிந்துகொள்ளாத கடலில்லேயே! நீ கற்புக்கரசியென்றும், கற்பின பெருமையையும வனமையையும் அதை அனுசரிக்கவேண்டிய முறையையும் உலகத்துக்கு வெளிப் படுத்திகாட்டும் உதாரணமையும் நினைதேனே! நீ இப்படி கவே என் மனமறிந்து எனக்கிதமானவற்றையே செயதுவந்த இல் லகிழ்தியன்றோ! உனகும் கற்பெனப்படிவதைப போற்றக வேண்டுமமா! மீனகுஞ்சுக்கு நீந்தக கற்றுகொடுப்பாருண்டோ? ஒருவேளை நான இறந்தாக நினைதிருப்பாயானால் நீயும, அவ வாறு நினைத்த அந்தகஷணமே, உயிரை விட்டிருகவேண்டும். ஏனெனில உலகத்தில் முதனமையான கற்புடைய மாதர் தமது கணவனிறந்த செயதிகேட்டபோதே பொறுகலாகாத துக்கத தால் கொல்லுலித் துருத்திப்போல் பெருமூச்செறிந்து அமறைத் தோகூடலே தமது இனிய உயிரையும் விட்டிவிடுவர். அவ வாறு இலபாக உயிரோகாவிடின் நீமூட்டிக் தமது காதலரைத் திபானித்துதகொண்டே குபிரித்த சடாகத்திலிறங்குவதுபோல் மனகிலேசமின்றி அதநீயிலிறங்கி (நீ)தபபார்கள். ஒருகால் தமது இனகருழலிலைவிட்டு நீங்குவதால் அவர்களைக் காப்பாற்றுவோ ரினறி அவர்கள் இறதுபோலாரென நினைதால்அமமாதர்தமது இனபங்களை முற்றுந்துறந்து இறந்துபட்ட தமது கணவரோடு மறுபிறவியில்சோந்து வாழ்வதற்குரியவிரதங்களை மைக்கொண்டு ஆகாரதையும் குறைத்து நாளுக்குநாளுடலைக் கெடுத்துகொள் வார்கள். இவை நாம கற்புடைமளிர்களுரிய கடமைகளே.

காதல நிறப்பிற் கனையேரி பொத்தி
யூதலைக் குருகி னுயிர்த்தகத் தடங்கா
தின்னுயி ரீவ ரீயா ராயி
னன்னீர்ப் போயகையி னளியேரி புகுவர்
நளியேரி புகா ராயி னனையரோ
டுடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்
பததினிப் பெண்டிரா பரப்புநீர் ஞாலத்து.

இவ்வகைப் பெண்டிர்க்குப் பஞ்சபூதங்களும் வசமாகும். பெய் யென்றால் மழைபெய்யுமே. சூரிய சந்திரரும் அவர்கள் நினைத்த போது உதித்து வேண்டுமேபோது மறைவர். மேற்சொலலிய வாறு பத்தினிப் பெண்களுக்குரியவற்றில் ஒன்றேனும் கைக் கொள்ளாது மழுவிவாகத்தை நீ கைக்கொண்டது புதுமையாக இருக்கிறது. ஒருவேளை என்னிலைமையைக் கெடுத்த ஊழ்வினை யானது உன் மனத்தையும் கெடுத்ததோ!

தலையி னிழிந்த மயிரனையர் மாந்தர்
நிலையி னிழிந்தக் கடை.

என்றற்போலநான் எனைவேறாகக்கட்டவுடன் நீஎன்னையிகழ்ந்து எண்மீதுகொண்ட காதலொழிந்து என்னையும் மறந்தாயோ! ஹா! ஹா! இது பாதகமையர் இயல்பல்லவா! இன்னும் எது சம் பவிக்கதாலும் அதை அனுபவிக்க உரியவனேயன்றி ஒழிக்க என் னாலாகுமோ. ஊழ்வினையை நீக்கினவர் யாவர்,'' எனது மனம் புழுங்கிப் பின ஒருவாறுதேறிப் ''பயனின்றி இதைச் சிந்திப்பதைவிட அரசனிட்ட கட்டளையைச் செவ்வேசெனைக்கு மேலானது. அதன் சந்தியம் எனக்கு பயிர்து. தமை யநதி கற்பழிப்பரென்னை நானும் எனக்குரிய சுதந்திரத்தை விட லாமோ'' என்று ருதிரா இரவாதுகரு கினறு தனக்குப் பிடித்த குதிரைமேல் அலங்காரித்து அதில் தேரிற் பூட்டித் தேரைப் பயணத்துக்குச் சமாயத்தில் சித்தஞ்செய்து நிறுத்தினான்.

இருதுபாணன் குதிரைலக்ஷணம் அறிந்த வித்வயாகத்த ஆபர ணங்களாலும், ஆடைகளாலும் அலங்கரித்து செவ்வதுகொண்டு தேரோடுமபோது வாகுவனையழைத்து, ''வாகுவ, வீமன நகருக் குச செல்ல எத்தனிகளாகும்'' எனக்கேட்டான்.

வாகுவன் 'அரச, இன்று பகலுக்குள் வீமன் நகரில் கொண் டுபோயச் சேர்க்கிறேன். அதைப்பற்றிக் கவலிகொள்ளவேண் டாம், காலதாமதம் செயயாமல் தேரில ஆரோஹணம்'' என் றான். அவ்வாறே இருதுபாணன் தேரேற வாகுவனும் முன்தட் டில் உட்காராது குதிரைகளின் கடிவாளங்களைப் பிடித்துகொண்

தேவராலும் மெச்சுமடியான வில்லாளியாகிய நளன் கையினாலு விடப்பட்ட அம்புபோலும், இராதுபாகன் தமையன்றியின் சுயமவரத்திற்கு இப்போதே தெலலிவணமினைதுதடிகின்ற அவன மனமபோலு, நளன லிதர்பராருக்குப் புறப்பட்டவிட்டான எனபதைத் தினபகடனில பூதங்களிணினாலு வருந்தும் தமையன்றிக்கு முனனுமேலுமே தெரிவிக்கப் புகுந்தோடிய வாயுவைப்போலும மிகக மேவரம்தாகினென அக் குதிரைகளின் போகையும அவற்றை செலுத்தும வாகுவனுடைய சாமர்த்தியத்தையும கணடோ யாவரும வியபபுற்று வாகுவனைப்புகழ்நதாகள். இவவாறு சற்றுதூரம் சென்றவுடன குதிரைகள களைப்படைவதைக கண்ட வாகுவனுகிய நளன் தனக்கு முனிவாகளால் கறறுக்கொடுக்கபபட்ட மந்திரத்தை அவற்றின காதுகளில உசசரிக்க அககுதிரைகள் முனனிலும் கடுகதிகொண்டு பாயநதன அப்பொழுது இருதுபர்னன அக்குதிரைகளின வேகததைக கண்டு வியப்புறறு ‘ இப்போது தேரோட்டுபவன் சாலிகோத்திரனே அல்லது மாவலியோ, ஒருவேளை அசுவசாஸ்திரம முற்றுமுணாநத நளசசகரவர்த்தியே கேற்றுருவமைநது வாகுவனெனப் போகொணடு வநதிருக்கிறாரோ ” எனசசுதேகித்து வாகுவனை மெசசினன.

இவ்வாறு தேர் மிகவும விரைவாகச செல்லுகையில் இருதுபர்னனுடைய மேலாடையானது தேர் சென்ற வேகததால் கீழே விழ இருதுபர்னன் அதிவிரைவாக வாகுவனை யழைத்துத் தேரை நிறுத்தி உதரியகதை எடுத்துவரச சொன்னன.

வாகுவன் “ ஐயா, தாம் சொல்லி வாய்மூடுமுன்னே இத் தேர் பதது யோசனை தூரம் கடநது வநதுவிட்டதே. இனி யான் செயவது யாது, ” எனறன.

இருதுபர்னன் அதைக கேட்டு வியப்பினால் சிரக்கம்பஞ் செய்து வாகுவனிடத்தில் அன்புகொண்டு இவ்வளவு விரைவாக தேரோடடுபவரும் உலகிலுணடோவெனத தனக்குள்ளே மகிழ்ந்தான.

பிறவும் சேரானது பாதிக்காத தூரம் சென்றவுடன் வழியில் இலேகளாலும் பூவிகொத்துகளாலும் செழித்து ஆகாயத்திற் பரவிய ஒரு பெரிய தான்றி மரத்தைக் கண்டு இருதுபானன ஆதனருகில் தேரை நிறுத்தச் செய்தான். பிறபு வாகுவனே நோக்கி "வாகுவா, இம்மரத்தில் இலேகளும் பழங்களும் உபபட மூன்றுகோடியே முப்பத்திரண்டிருக்கின்றன" என்றான்.

வாகுவனுகிய நளன் வியப்புற்று "இஃதென்ன ஆசரியம்! ஒரு மரத்தைப்பாத்தபடன அதிலுள்ளவற்றின தொகையைச சொல்லுவது சாமானியமான காரியமல்ல. அதை ஒருவரிடத்திலிருந்து கற்றுத்தான அறியவேண்டுமே யல்லது எளிதில் அறியக்கூடியதலல. இதுதான் நூலில் வெற்றியளிக்கும் வித்தை. காட்டில் காரகோடகன சொல்லியதும் உண்மையே. இனி வருங்காலமாவது எனக்கு நற்காலமாகுமோ. எனக்குக கடவுள அருளும் உண்டோ! எனகுத் தெய்வ பலங்கூட இல்லாமற் போயிற்றனறே! கடந்ததைக கருதி வீணக வருந்துவதிற பயனில்லை. ஆனால் இவவரசன் சொல்லியதுண்மையோ என இம்மரத்திலேறி அதிலுளள இலே பழங்களோ எண்ணிப்பார்த்தபபின்பு அவ்வித்தைபைக் கற்கவேண்டும்" என எண்ணங்கொண்டு அம்மரத்திலேறி அவற்றில ஒன்றுவிடாது எண்ணிப் பார்க்கையில் அததொகை கொண்ட பழங்களும இலேகளும் இருககக்கண்டு மனமகிழ்ந்து இருதுபானனைப புகழ்ந்தான. பின்பு வாகுவனுகிய நளன் இருதுபானனை நோக்கி "அரசே, உலகில் 'முற்றுமுணர்ந்தவரில்லை' என்பதும் 'எல்லார்க்கு மொல்வொன்றெளிதது' என்பதும் உலகில் பழகின பிறகுதான் யாவரும் அறிவார்கள். அதுவரையில் தமக்குரிய கல்வியே எல்லாவற்றிலுஞ் சிறநததென இறுமாந்து தம்மைத்தாமே புகழ்வார்கள். அத்தகைய இறுமாப்பு, அவரவர் கற்கும கல்வியோடு கூடவே அக்சொன்வோர் அறியாதவாறு உட்சென்று கல்வி முதிர முதிர அசசெருக்கும் முதிர்ந்து பிறகு பயனளிக்கத்தக்கதாகிறது. அதனுலடையும் பயன் இதழ்ச்சியே. ஆனால் அது கல்வி கற்றோர்

எவரையும் விலக்கதில்லை. அவரவர அறிவின் முதிர்ச்சிக்குத் தக்கவாறு அது தன் னளவில் மாறுபடுமே யன்றி எவரையும் பற்றாது விடாது. அதற்காகவே, கடலே யனையும் யாம் கலவியா லெய்தலும், அடலே றனையசெருக் காற்றி—எட்டே னெனக் கல்விகறபோர செசரிக்கபபடுகிறார்கள். அறிவுகடையோர அதைதகிதரிதது ஆசெருக்கைக கல்வாதுரணடி. அனனேறல அதன வலிமையடகஙித தம வசபடடுதலாது திண்ணம. அது போல நானும இதுவரையில் என கல்வியே மேனமை யுடைத் தெனக் கருதியிருநதேன். இப்போது தமது விதைதையைக கண்டவுடன் அது என் கல்விக்குக குறைந்ததாகத தோற்ற விலலை. ஆனல் ஒருவர் கற்ற விசேஷக கல்விபபப் பிறாக்குக கற்பிப்பதே மேனமையுடைதது. அதைக் கற்கும அர்வம உடை யாாக்குப் போதிகாது மறைததால் அகலவி அவனெடு மறைவதன்றி அவனும் கொடிய பிரமமாகஷ்தியுகப பிறதது வருதுவானைச் சொல்லப்படுகிறது. அகையால் தம க்கு மனமிருக்குமாயின் தம்முடைய வித்தைபப நான் கற்கவும என் வித்தையைத் தமக்குப் போதிகவும தயாராக இருக் கிறேன்" என்முன்.

இதுபன்ன வாகுவன் சொல்லிய முதுமொழிகளையும் இனிய வசனங்களையும் கேட்டு மனமகிழ்ந்து ' அவ்வாகுவன் சொல்லியபடியே அகஷ்விருதயம் என்னும வித்தையை வாகு வனுக்குப் போதித்துக் குதிரைகளின மனமறியும் திறதது வித்தை யைத் தான் கற்று மகிழ்நதான்.

வாகுவனுகிய நளன் இருதுபன்னனிடதிலிருது அவ் வித்தையைக கற்றவுடன் அதுவரையில அநுளனே அவன நிழல்போல் இடைவிடாது அவனைப்பற்றிக் கொண்டிருந்த கலி அவனை விட்டு நீங்கி அவன் உட்கொண்டிருந்த விஷத்தைக் கக்கிகொண்டு அப்பால் னினறான்.

அக்கலிபைக் கனை நளன வெகுணடு கண்களில் நெருப்புப் பொறிபறக்க விழித்துப்பார்த்தது தானடைநத தின்பத்துக்கும்

சிறுமைத்தும சாரணமாகிய அவ்வஞ்சக்கள்ளைச்சபித்து வருத்த எண்ணங்கொண்டதை அறிந்த கலி பயந்து "இனி நான் சும்மா இருந்தால் இச்சதுரியவானுடைய சாபதாபம் வருந்த வேண்டும். இவன் அடைந்த துன்பத்துக்குத் தக்கபடி என்னைச் சபிக்கப்புகுந்தால் என்னற் பொருக்கவும் நீக்கவும் கூடுமோ" என நினைத்து நளலேப்பாத்து 'அரசனே, உன்னிலுஞ் சிறந்த சதுரியவானும் தயாநிதியுமுண்டோ? நீயே என்னைச் சபிக்கப்புகுந்தால் நான் அதை மறுக்கவும் கூடுமோ? உன்பெருமையையும் தமையந்தியின் கற்பையும் அறியாமல உங்களுக்குத் தீங்கு செயத துணிந்தேன். அதற்குப் பலன அனுபவித்து விட்டேன். இதுவரையில் என் வயிற்றில் வைத்திருந்து இப்போது கக்கிய விஷத்தை நின் கண்ணாலேயே பாராதாய். இக்கார்க்கோடகன விஷத்தால் எரியுண்டு நான் பட்டபாடு எனக்குத்தான தெரியுமே அல்லது வேறொருவர் உணரவும் முடியாது, அதை வர்ணிக்கவும் எனலாகாது. உன்னையே நான் பற்றி இருந்தமையால கார்க்கோடகன உன்னைக் கடித்தூட்டிய விஷத்தையான உட்கொள்ள நேரிட்டது. அதுவும் பதினெட்டவுளாகிய தமையந்தி இட்ட சாபத்தின் பலனே. இவவிஷத்தை உட்கொண்டு இன்றுவரையில் அசசாபத்தால் வருந்தி இப்போது தான அதினின்றும் நீங்கினேன். உன் முறையில் நீயும் சபித்தால், கருணைக்கடலே! அதை ஏற்கும் வலியற்றவனாக இருக்கிறேன். இனாதோரைக் காப்பது உன் இயல்பன்றே? தேவேந்திரன் வற்புறுத்திய சொல்லியதையும் கேளாமல் காமமயக்கத்தால் பின விளைவதை அறியாது தலையிட்டுத்தவித்தேன். உலகில் வஞ்சகர்கள் தமது வஞ்சகத்தால் பிறருடைய அழியும் பொருளை ஒழித்து அவர்களே வருந்தினபோதிலும் தாம் செயத வஞ்சனையின பலனைப் பிறர் துன்பத்தைவிட அனேக மடங்கு அதிகமாக வருத்துவார்களென்றும் கடைசியில் தம்மால் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களையே அடைந்து அவரை வணங்கித் தமது குறைகளை நீக்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்றும் யாவரும் அறிந்துகொள்ளும்பொருட்டு நானே உதாரணமானேன். நீ சான்றோனாகை

யால் தங்குறை தீர்வுள்ளார் தளர்ந்து பிறர்க்குறூஉ", வெங்குறைதீர்கிற்பார் விழுமியோர்" என றபடி, இப்போது உனசாபத்தால வருந்தப்போகிற என் தனபத்தை நீக்கவேண்டும் உன முன்னோர்கள் தேவாகளுக்கு கேரிட்ட விபத்தை நீக்கி அவர்களே மகிழ்விப்பதே தமது கடமையாகக கொண்டவாகள் நீயும் உனது முன்னோாகள கொளகையைப பற்றியவன் என்பதற்கு நீ தேவர்களுகாகத தமையந்தியினிடத்தில் தூதுசென்றதே போதுமான சாகஷியன்றே! நானும் தேவர்களில் ஒருவனல்லவா? தகாத காரியத்தைச செயததால தலேகுனிந்து நிற்கினறேன. அது நியாயத்தானே. சதிபதிதுக்குமுன் அச்சநியம தலேயெடுகுமா? தலேயெடுதாலும் அது நீடித்திருக்குமோ? அது மினனல்போல் தோன்றுவது கணபபோது; தஞ்சுவது எப்போதும். அதன தனமை முற்றுமறிந்திருந்தும் அவ்வறிவழிந்து அதைக் கைகொண்டதற்காக இதுவரையில் நான பட்ட துன்பதைப் போல் எவரும படமாட்டாாகள. அவ்வாறு வருந்திய என்னைக் காதலால் உன புகழ் கரைடுமோ; உன் சதியம குறைபடுமோ. ஆடவாகுச சதியமும் பெணகளுகுகற்புமே சிறந்த அழியாச செல்வம இவை நீங்கிய மற்றவை எல்லாம் அழியுஞ் செல்வம். இவற்றைகொண்ட நீயும் தமையந்தியும் அழியாத புகழுடம்பு படைத்திர்கள.

ஆடவாக்குச் சத்ய மரிவைக்குக் கற்பும்போற்
பீடமைந்த செல்வம் பிறிதுண்டோ—தேடரிய
அப்போருளே யெப்பவத்து மோப்பில்லா வைப்பெனவே
செப்புவதே உன் சரித்திரம்.

உஙகள் பெருமையைச சொல்ல என்னலாகுமோ. நான் உனக்குச செயத தீஙகைப் பாராட்டாதே. இனி நான் உன் பெயனைச் சொன்னவர்களோக கூடப்பீடிப்பதில்லே. அருட்கடலே, உனக்குற்ற சிறுமையானது உன் பெருமையை விளக்கிற்றென்று மதிப்பாயாக. எவரும் பிசகுவது பெரும்பான்மை; அதைப் பொறுப்பதே மிக மேன்மை. ஆகையால் என பிசகைப் பொறுத்

துக்கொண்டு உன் கோபத்தைத் தீர்ப்பாயாக" என்று கலி இரந்து கேட்டனன்.

நளன் இயற்கையாகவே கருணைக் கடலாதலால் தான டைந்த துன்பமெல்லாம் மறந்து கலியின் பரிதாபக்காட்சியைக் கண்டு மனமிரங்கித் தன கோபம் தணிந்து "தேவ, தம்மைக் கோபிப்பதில பயனனை. என் ஊழ்வினையை எனனைத்தவிர வேறு யார அனுபவிப்பார்கள். ஊழ்வினைக்கு எவரை வெறுப்பது? உம்மீது எனகருக கோபமில்லை. நான் போயவருகிறேன்" என்று விடைபெற்றுகொண்டு சேதேறினன்.

அக்கொடிய கனியும் அத்தான்றிமரத்தின் மீசேறித் தன் துன்பம் நீங்கிக களித்திருந்தான்.

தேவியைக் கண்ணுற்ற படலம்.

விண்டமேன்மலர் நறவினை விளரியஞ் சுரும்ப
ருண்டுதுஞ்சுதார் நிடதர்கோன் றேர்கடி தோட்டி
மண்டு தீபனலகழிசூழ் மாமதிக் குடுமிக்
கொண்டல் கண்படு குணடினபுரத்தில் வந்தடைந்தான்.

நளன் கலிநீங்கியபின் களிப்படைந்து சத்தியத்தின் பெருமையையும் அதன் வலிமையும் உணர்ந்து மனமகிழ்ந்து தமையநதியின கிலைமையை அறிய மனங்கொண்டு தேரை முன்னிலும் பன்மடங்கு வீரைவாகச் செலுத்தி அனேக யோசனை தூரத்தை அரைகாழிலக வழிபாகக்கடந்து விதர்ப்பநாட்டுத் தலைநகராகிய குண்டினபுரத்தின் மாளிகைகளின் கொடிமரங்களையும் உயர்ந்த கோபுரங்களையும் வெகுதூரத்திலிருந்து பார்க்கப்பார்க்கத் தமையநதியின் மீது காதல் மிகுந்து அவளைக்காணக் காற்றுகப்பறந்து வருபவன்போல் பூமியில் கால்படாது பாயநது செல்லும் குதிரைகளால் ஈராகப்பட்ட அழகிய தேரிலமர்ந்து அனைத்தெதுத்திக்கொண்டு குண்டினபுரத்தின் அகழியையும்

மதிலேயும் கடந்து வருதையில் அதனே நீருண்ட மேகபடலங்கள் கடலினின்றெழுந்து ஆகாயத்தில் பரவி மேற்கு ஒன்றை ஒன்று உராயந்து குமிழ்வதுபோன்ற ஓலிபுடன் செல்ல அவ்வொலியைக் கேட்ட தமையந்தி தாணிழந்த செல்வம் தனக்கு மீண்டுங் கிடைத்தற்போல் விரைந்தெழுந்து '' இப்போது வருவது மேகராயின் இவ்வொலியோடு மேகமாடலென்ன மிடற்றடிக்க சக்கரவாதமின்றி வேறொருவரு மலர். என் காதலரை இந்த உபாயத்தால்காணவிடில் இனி உயிர்காவதற்குபாயமில்லை'' எனத் தீர்மானித்து நகரிலெங்கணும் அதனேதெரிவிக்கும்பேரிகைகளும் மனமபூரித்தன.

வீமன் நகரமுள் நேர வருவதைக்கண்டருகுமபோது களும் இருபுறனும் தமையந்தியின சுயவரமந்திலின்ய மனமுடையவராதலைபால் நான முதல சுயவரமகாலத்தில் அரசகளின் அலங்காரமகளைக் கண்ணுற்றிருந்தபடி அப்போதும் இருந்த தாவென்ன சுறறிச சுறறிப பாரகுமபடி கொடிசசீரை இழந்த கமபங்களும பொலிவழிந்த மாளிகைகளும, விழாவழிந்த வீதிகளுமாகம காணப்பட்டன. அந்தகபுதாா தமது சுயமரமந்திலுளுகு விபரித்து சேர்ந்தாறபோல வாடிய முகத்தோடி தோனறினர். உற்சாகம எனபதே அந்தகபுதிலில உதிக்கவில்லை. பெறறோர்கள் தமது பிளளைகளேயும வெறுக்காகள. எவரும வெறுப்பும விபரிதபுதிருந்த வார்தைகளேயோ ஞசரிதகளர். கடல முழுகுதலோடி ஒப்பிட நகூடிய ஓலிமிகுந்த அந்தகமானது இடிமுழுகு கங்கேட்ட அரவமாயிற்று. சோதிபபாரினமையால சேரலேகளெல்லாம சுரமாயின. முன்னேன் சுயமவரபகதலிட்ட விவகாரமான பாகமும பாழடைந்து பொட்டலாயிற்று. இவற்றைப் பாரத்துகொணடே அரணமனைக்குப போகுமபோது அவ்வரண்மனே அனேக வருஷமாக அரசனுவிட்டுப்போன மாளிகைபோலவும், திருமகள் நீங்கிய தாமரை போலவும, ஒளி மழுங்கி வளங்குரைந்து மகுடியமிழந்த மாதைப்போலவும தோற்றியது. இவற்றைகளண்ட களன் சகதேவிதது '' இரண்டாம சுயம்வரம் நடக்கும் நகரம் இதுதானோ; அல்லதானால பிரிதலையால் தமையந்தி

அடைக்த தின்பம் இவ்வளவு என்பதை அளவிட்டுக் காட்டும் ஈகமோ! தலையந்தி என்னைக காண்பதற்காகதான் இவ்வுபாயம் செயதாள்போலும, தூரத்துபாரமால் அவள்மீது குற்றஞ் சுமத் தினேனே " என்று தலையந்தியின் கற்பின் வன்மையைப் புகழ்ந் துகொண்டே தேரை அண்மினை வாயிலை நீறுதகினன்.

இருதுபர்ணன் மிகவும் விரைவாக விதர்ப்பன் ஈகருக்குச் செல்லவேணமெ என்ற எண்ணமே முதன்மையாகக்கொண்ட வனுதையால் அங்கே வேறு தேர்சன ஒன்றும் காணப்படா மல் தான் எல்லோருக்கும் முன்னுலேயே வந்து விட்டதைக குறித்து மனங்கரிந்து வாகுவனுக்குப் பிரியவசனங்கூறி அவ னைப் புகழ்ந்து "வாகுல, உனையையறி வேறேருவர் இத தேரைச செலுத்தியிருப்பாரயின் ான இவ்வளவு சீக்கிரம எலலா அரசாகருக்கும முனனுலே வந்திருக்கமுடியாது. நான் உன்னுலேயே முனனமைபடையப் பெங்கிறேன. நீ எனக்கு இந்தசமயம ஸாரதியாகக் கிடைத்தது ான அனேக ப்ரவி சயில செயத புணனியமே யன்றி வேறலல எனபதற்கு சத தேசமிலலே. நீ இததேரை இவவிடதது லேயே நிறுதது விட்டு இங்கேயே இரு. நான் வீதரரூபனைபபாரதது வருகிறேன" எனறு மிகவும் விரைவாக உட்புகுது வாயில் காப்போருக்கு தெரிவித்தான்.

அதை அக்காலலர் வீதராஜனுக்குத தெரிவிக்க வீதரா ஜன் எதிர்கொண்டழைத்து இருதுபாணனுக்குச செயயவேண் டிய மரியாதைகளைச்செய்து ஓர் அரி ஆசனத்திலிருத்தி "அரசே, சின்னிபனுனேன். தமது காடி சுபக்ஷமாக இருகின்றதா? தமது குடிகள் சமாதானமாகத தமது செங்கோலை வீசுவாசிக் கிறார்களா? தம்மைக கண்டு அனேக வருடங்கள ஆயின. தாம் அண்புகூர்து இக்கருக்கு செழுந்தருளிய காரணம் யாதானு முண்டோ" என்னலாக வேண்டிய காரியம் யாதேனுமிருந்தால் தடையின்றிச் சொல்லலாம. தமது நல்வரவினல் என்னையறி யாமலே என் மனம் பூரிக்கிறது. என் வலது கண்ணும் தோளும் துடிக்கினறன. ஆனல் தாம் இத்தின விஜயம செய

தலையால் உளைக் கருதலைந்த தெரிந்து கொள்ளா விருமபுகி
றேன்" எனறாள்.

இதைக் கேட்ட இருதுபாணன் ஒன்றுஞ் சொல்லாதிருந்தான்
ரூ டல் அமமாளிடையைப சுற்றிப் பாரகுமபோது மனகதிலாவம
ஒன்றும் காணப்படாமையாலும அவளைத் தவிர வேறு அர
சர்கள் அங்கே வராமையாலும இது ஏதோ விதையாக இருக்
கிறது, என்று மனதுக்குகொணடு மீ டாஜனைப் பாரத்து
"அரசே, நமது எண்ணப்படி எனக்கு மகிழ்ச்சிக்குறைவிலலே.
தாமரை பாரத்து வெகு காலமாயிறறு என்ற எணணம் சில
காட்களுக்கு முன எனற மனததில் தோனறி விருதுநியைடைது
வந்தது, அதற்காகத தாமரை பார்ததுப பேசுவோம என்ற
எண்ணத்துடனா இங்குவந்தேன" எனறான.

மீ டாஜன் அவளிடமிறுகுப பிரியவசனஙகளி அவளுக்குத
தெரியாத ஒரு மாளிகையை அலங்கரித்து அங்கே தங்குமபடி
செயய இருதுபாணன அவளிடைக்குச் சென்று மனமகிழசி
மூற்றுப் பதினாகுகாணடி மேலேபார்ததுப் பின வருமாறு
தாமேன எண்ணதொடஙகினனை. "நிலதலன விதையாக இருக
கிறதே, ஸ்ரீமாணன் தலையாகுக சுயமவராம என்றதாலே
சொனனன். அதுவும நினைடாம கயமவம எனறும அதறகும
காரணமும விபரமாகச செலலினாலே இங்கே எனனைத
தவிர வேறெருவரையும நான காணவில்லையே. ஒருவேளை
சுயமவரம முடிநது போயவிட்டதோ. ஐயோ, தலையறறி, நான
வருவேன வருவேனென்று எதிர்பார்ததிருபபாளே. மாலைசூட்ட
வநதபோது அநத அரசர கூட்டதில் என்னை எதிகெஙகுந தேடி
னாளோ. என்ன என்ன நினைததாளோ. என்னைப்போல் நம
பிக்கைத் துரோகி உலகில் ஒருவருமில்லை. அவள் என பேரில
கொண்டகாதலை மறறகமாட்டாள. எனனைப்பாக்கிலும் எல்ல
விதத்திலும் சிறநத களசசக்கவர்த்தியை மணக்கும என்னை
மறவாதிருநத தலையர்தியா என்னை இனிமேல மறக்கப்போகி
றாள். அது ஒருகாலுமில்லை. ஆனால் பிராமணன காலைச்சுத்

சுயம்வரம் என்றல்லவோ சொன்னான். ஒருவேளை அதைப் பிரா மணனுக்குப் பைத்தியம் உண்டோ. இலவாவிட்டால் வீரராஜன் ஏனனோ ''நீ வந்த காரியம் என்ன, எனை கேட்பானேன். அவருக்குத் தெரியாமல் சுயம்வரம் நடக்குமோ. அவர் எனனைக் கேட்டதை நினைக்குந்தோறும் எனமனம புண்ணாகிறதே. ஒரு கால், தமையன்தி இராயராக எனக்கு மாதிரம சொல்லியனுப் பினனோ. அபபடி இருந்தாலும வீமராஜனிடத்தில இதைகான தெரிவிக்காமல் அவர் கேட்டதற்கு சாதுரியமாகப் பதில் சொலலிவிடடு வந்தது கலலாகான பிழைருவராக இருந்தால னமாது இரகசியதைத மெளிபபடுத்திவிடடு வந்த காரியம நட வாமல போயசேருவார்கள ஆதலால் நளன தமையன்தியைவிட் டுப்போய எதரை வருவ்ர்களோ அதுவரை காயிறைனபது உலகம முழுதும தெரிந்த விஷயம அவன இதைதானான இறந்துபோயிருபபான். அதற்குத் தடையே இல்லை. ஒருவேளை திரும்பி வந்தாலும அவனுக்கு நாடுமில்லை நகருமில்லை! அவன் பிழைப்பு ஆண்டி யைப பார்க்கிலும கேவலமாப போயவிடும. ஆகையால் தமையன்தி அவனை இனிபேச விருபபமேமாட்டான. இனி எனகுந்தான தமையன்தி, நமகாகு எல்லாம் தெரிந்துவிடும. எனநான் அவ சரப்படவேண்டும்'' எனனு பைதியம பிடிததவன்போல் பிதற் றிகொண்டிருந்தான.

வாருவனுமிய நளன் குதிரைகளைத் தேரினின் றவிழ்த்து விட்டு இளைபபாற்றித தண்ணீர காட்டிக கட்டிப்புல்போடடு அர சனுக்குச் சமையல செயவதற்கு அண்மோடி அவனைப் பிடித்த கனியும் தன்பமும தொலைந்தென தலைமுழுகுபவன போல் ஸ்நானஞ்செயது மடைப்பளியிற் புகுந்து சமையல்செயது கொண்டிருந்தான.

முனபு தேரோலியைக் கேட்டுச சந்தேகப்பட்டுக்கொண் டிருந்த சமையலி தன் உயிர்த தோழியை அழைத்து ''அன் னமே, இபபோது இங்கு வந்திருக்கும் அரசனுக்குத் தேரோட் டிக்கொண்டு வந்தவர் நமது கிடதாட்டுச் சகசரவர்த்திதானே

எனப்பாரதிதேவி தெரிந்து அவர செயலுக காரியங்களையும் ஒப்ப மாக அறிந்து வரவேண்டும்" எனருளினாள்.

அதற்கொழி அதிவிரைவாக நளன சமைத்துக்கொண்டி ருக்கும் மடைப்பள்ளியை யடைந்து நளனைக்கண்டு "ஐயா, தங களைப் பார்த்தால் பகுவமான குணசாலியாகத் தோற்றுகிறீர தாம யார்? தங்கள் வேலை என்ன இங்கு எதற்காக வந்திருக கிறீர்கள்" என்று நயமாகக் கேட்டாள்.

நளன் அதற்கொழியை நோக்கி "நங்காய, நான் இங்கு வந்திருக்கும் இருதுபாணமகாராஜனுக்குரிய ஊழியன். உலகத திலு கணவனைப்பிரிக்க கற்புடைய மாதர்களெல்லாம் புனர் விகாகம செய்துகொள்வது வழக்கமல்லவா. கணவன் சமீபத்தில் இருக்கும் வரையில தானே கற்போடிருக்கவேண்டும. சாஸ்தி ரங்களிலும அப்படித்தானே சொல்லப்படிருக்கிறது. அகன படியே இங்கதித அரசன புத்திரியும தன கணவனைப பிரிந்த பிறகு வேறொருவரைக் கலியாண செயதுகொள்ளும் பொருட்டு இரண்டாவது சுயம்வரம் ஏற்பதித்தியிருப்பது உனக குத் தெரிந்திருக்கலாமே. அதற்காக அயோ விருமப் வந கிருக்கிற எல்ல ராசனுக்குந் தேரோட்டிகொண்டு வந்தேன். என் போ வாருவனென்று சொல்லாதீர்கள். எனக்கு ஒரு நாளைக்கு ஆயிரம பொன சம்பளம். எனக்குச் சமைக்கவும் தெரியும" எனருள்,

தோழி "ஐயா, தாம் பேசுவது வேடிக்கையாக இருக்கி றது. சமையலெனறால் சிருபல்லாமலாகுமோ. இவ்விடத தில் புலையக்கூட இலலையே. இனிதான் சமைய லாகப் போகிறதோ. நீங்கள வந்து ரெடிரேம் ஆய்விட்டதுபோலி ருகிறதே. இது வரையில் எமது அரசன் புத்திரியின தகவை தெலைபற்றி ஆலோசித்துகொண்டிருந்தீரோ. இது மிகவும் சாதாரணமலலவா. விவாக காலத்தில அகனினிகு முனபாக நின்று தன் உயிருள்ள வரையில் அம்மணமகளைக் கைவிடு தில்லையென உறுதிமொழிகூறிய மணமகன் யாதுகாரணமு மின்றித் தன் மனைவியைவிட்டுப் பிரிவதும் பிரியதற்குமூல

மான குமிழ்ந்தாற்றுவதும் சான்றியகளில் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டவைகளோ. பெண்களுக்குரிய கற்புமெதிலேபோலப்புரு ஷர்களுக்குரிய சதிவிரதமும் அவர்களோடு கட்டிப்பிறந்ததே கூடி யதிராவோ. அப்போது நாமேன நிருவருக்கும் ஒற்றுமையும் காதலும் பிரதிபாதம். பெண்கள் மாத்திரம் நமக்குரிய நன மெனதிடவாதிருத்தும் புருஷர்களை அனேயராக்கி அபிமண் களோ வெறுத்துத்தம மனமபோன வழிக்கு பிபோவாராயினா, அவர் களை செவலத்தியே பெண்கள் நமக்குரிய நலலொழுக்கதினின றும மாறுவதற்குரிய வழிகாட்டிய முரையனமோ. எவருக்கும பிறர் செயத குறைகளன ப்ரகாசிக்கரு. உலகில் கற்புடைய பெண்களுக கற்பை விரும்பும பெண்களும எதிரெறுபெயர்புதி னியோன பெயரைக காலையிலும மாலையிலும துதிக்கவேணடும. அம்மாதரசியின உட்கருததை அறியாத கால வாயில வந்தபடி பேசுவோமே யானால கறபுடைய பெண்ணை யிழந்த பாவத தோக்காளாகிச சுடுநரகில் விழுவது அழிவோம ” எனறாள.

நளன் “ பெண்ணே, நீ சொலலவது மெயதானா. எனக் கெனன எதிரியும முனபின அறியாமல எதோ சொலலி விட் டேன். இவற்றை எல்லாம வெகுரிய சொலலாதே. தான்சமைத் கப்புகதால எனகது தெருப்புவேண்டியதிலலே. என கைபபட்ட அளவில நிதிபபுப் புளிபபு உவரப்பு துவரப்பு காரப்பு கைப்பு எனும அறுசுவையோடி கூடிய உணவாகும. இம்மாதிரிமோ! நீர வற்றிய பாலேனுமாயினும நீர சுரக்கச செயவேன. எப்படியு தெரிநதாலென்ன எபலாவற்றிறகும அறிவுடைம வேண்டும எனக்குத் தெரிந்தவைகள் பெரிய அரசர்களுக்குத தெரிந்திருக் கதில் எவ்வளவோ பெருமையடைவார்கள் ” எனறு சொனனான.

தோழி “ நீர் சொல்லியவையகளெல்லாம் சாமானியர்க்குத் தெரிந்த விஷயமாகத தோற்றவில்லை. இவை எமது மன்னரி மன் னனுடைய நளசக்கரவர்த்தி ஒருவருக்குத் தான் தெரியுமே யல்லது வேறொருவருக்கும் தெரியாது ஒருவேளை நீர் அவரிடதிலி பல நாள் தொண்டு செய்து இவற்றைக் கற்றுக்கொண்டீரோ? அப்படி

யானால் அவளிப்போது எவ்விதமிருக்கிறாள். சமக்குத் தெரிவிக்கிறதால் சயவிசயது அவ்விடத்தை யாவது எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்" என்று விநயமாகக் கேட்டாள்.

நளன் "மாதே, உலகத்தில் சாமர்த்தியம் ஒருவரிடத்திலேயே தங்கி இருக்குமென நினையாதே. தனவேடிடச் சேட்டிகாரன் உலகில்லலையென நினைத்து இறுமாந்திருப்பவன் மகாமூடன். அவன அவ்விறுமாப்பால் கற்றோரை இழந்து அவரிடத்திருந்து தெரிந்து கொள்ளக்கூடியவற்றை இழந்து பட்டிப்போன மரம் துரிஷிவிடாது மடிப்பதுபோல் அவன கற்ற கிளவு கல்வியும பெருகாமல் நாளுக்கு நாள குறையழிந்து போமாறு செய்துகொண்கிறன். ஆகையால் எதுவும நளச்சக்காவாத்திருத்தான் தெரியும என்று நினையாதே. நளச்சகாவர்த்தினின போமாதத்திறம கேட்டிருக்கிறேனேயல்லது அவரை நான் பாரத்ததுமில்லை, நிலைகளை அவரிடத்தில் கற்றுக்கொன்ளவுமில்லை, அவர் இருக்கும் இடமும எனக்குத் தெரியாது" எனறன.

இவற்றைக கேட்ட தோழி தமையந்தியை அடைந்து தனக்கும் வாகுவனுக்கும நடந்த சமபாஷணையை முற்றுமதெரிவித்து "அம்மணி, அவா பேசுவதும இரண்டாம சுயமவார்த்தில் கோபங் கொள்ளுவதும பார்த்தால் நமது சகாகாவர்த்தியாக இருக்கலாமோ எனசசுதேகிக்கலாம உடையும உருவமும வெறுக்கத்தக்கனவாக இருக்கின்றன. அவர்சரிதத்திருக்கும காதை கண்ணீரைக் கண்டுபல தலைமுறையாகியிருக்கும்போல்க்கிறது. நமது சக்காவர்த்தினின் அடையாளங்கள் ஒன்றுவது காணப்படவிலலே. அரசா கெட்டாலும் அவர்களுடைய கம்பீரமும் அழகும் போகுமோ? அவரைப்பார்த்தால் சரியான சமையல்காரனுகவே ஒரே கறுப்பாக இருக்கிறாரே? அவர் தலைமயிருக்கும உடம்பின் நிறத்துக்கும விதியாசம் தெரியவில்லையே. திரிலோகத்திரசரும் விரும்பும்படியான திவ்விய காந்தியையுடைய நமது சக்காவர்த்தியின் நிறம் வெளைபுகாலமானலும் இந்த நிறத்துக்கு வருமோ. ஆனல்

தெருப்பில்லாமல் - சமைக்கத்தெரியும எண்றும் சொல்லுகிறார். எதையும் நம்பக்கூடவில்லை. நடமாடிருக்கட்டும்" எனறாள்.

சமையத்தி சற்று ஆலோசித்து "வாகுவினைப் பெயரை யுடைய இராதாம பளிச்சுகரவர்த்தியாக இருக்கவேணடும். அவரனறி வேறெருவரும தெருப்பின்றி சமையல செயயமாட் டார்கள். ஆனால உருமாறி இருப்பதற்குக் காரணம் தெரிய வில்லை. இனனும சோதினைகளால சதேகமினறி அறிந்து அவரை வரவழைக்கலாம எனறு நீராமனித்தாள. தோழியையழைத்தாள் "தோழி, அவர் தெருபபிலலாமல் சமைக்கத்தெரியும எனபதை நாம பரிசோதித்ததான தெரிந்தகொளளவேணடுமேயலலது அவர் சொலலும வாரதையையனறி நாம எதையும நீராமனிக்கக கூடாது ஆகையால நான கொகுகும அரிசி முதலியவறறை இபபாதத்திரங்களில எடித்துக்கொணடுபோய அவரை யெப்படியா வது சமைத்துத்தரும படியாகம கேட்டு வாஙகிக்கொணடி அவ சமைக்கும விதத்தையும தெரிந்துவா" எனறாள.

தோழி அவற்றைக் ளைகொணடி வந்து களறுக்கெதிரில் வைத்து வாடிய முகத்தோடு "ஐய, நமக்குத் தாமதமாகி, எம தரசி சுமார ஏழரை வருஷகாலமாக அனனம எனறாலே வேபபங காயென னினைத்து வெறுத்துவந்தாள். இனறு நாம சமைத்த உருசியுளள பதார்த்தங்களின வாசனைபால் அனனத்தினமேல் விருப்பமுண்டாகி எனனே அழைத்து, இவ்வகை உருசியுள்ள ஆகாரமாக இருந்தால் கொஞ்சம சாபபிடலாமபோலிருக்கிறது. உன்னால் கூடுமானால் எப்படியாவது கொஞ்சம வாஙகிவந்தால் உனக்குப் புண்ணியமுண்டு எனக்கெஞ்சுகிறாள். அவ்வார்த்தை களைக்கேட்கும்போது என்மனம் குழைகிறது. தமக்கும் சமைப்ப தென்றால் பெரிய காரியமல்ல. ஆகையால் இச்சாமானகளைத் தம மிடத்துக்குக் கொண்டுவந்தேன. தயவுசெய்து என்மனறு தெலை. அஙகிகரிக்கவேணடும். ஏழைகளாகிய மாதர்களாக காப்பது பெரும் புண்ணியமல்லவா" என்று தெஞ்சினாள்.

நளன் பெண்களின் தந்நிய அறிந்தவளுயினும் ஒருவேளை தமையந்தி தன கைப்பாகத்தை விருப்பி நுகர்கலாமென மனேத்து அப்பொருள்கள் வைக்கப்பட்ட பொற் பாத்திரங்களைக் கீழேவைக்கச்சொலலி தனது நிருகயத்தால் தெரிடவினையில் அப்பாத்திரங்களில் அழுச்வையோகெடிய நறுமணமிருந்த நால வகை உண்டிகள நிரமபின.

இதைப் பார்த்துகொண்டிருந்த சேரழி வியப்படைந்து அவ்றை எதிர்த்துகொண்டு அதிவிரைவாக ஓடிக் தமையந்தியினிடத்தில் வைந்து "அமமள், இதென ஆச்சரியம்! திருப்பில லாமலே இப்பாத்திரங்களோ அவா தொட்டவுடனே இவ்வகை பதார்த்தங்களாயின. இது ஜாலவித்தையே அல்லாமல் வேறுஎல்லம் அவா செயதவற்றை யெல்லாம் என கணஙுமுலேயே பார்த்தேன. இது விபரீதத்தில் நாம சந்தேகபடவேண்டியதிலலே" எனருளள.

அவள் சொலலியதைக கேட்டு மனமுவந்து அப்பதார்த்தங களின் சுவையும மணமுங்கண்டு மனமபூரிந்து "எனனையறிந்து இவ்விதமும வந்தேர?" என மனம்பதைத்து தனகருள் ஒரு வாறு பொறுத்துகொண்டு தன குழந்தைகளிருவரையும் அவள னிடத்தில அழைத்துகொண்டு போகுபடியாகத தேரழிக்குக கட்டளையிட அவள் அக்குழந்தைகளை அழைத்துகொணடு வனனிடத்தில வந்தசேர்ந்தாள். அககால்

மக்களோமுன் காணு மனநடுங்கா வெய்துயிராய்
புகலெடுத்து வீரப் புயத்தணையா—மக்காணிர
என்மக்கள் போல்கின்றீர யாமகள ளென்றுரைத்தான்
வன்மக் கலியானை மன்.

அந்தக குழந்தைகளைப் பார்த்தவுடன், ஏழரை வருஷ காலம் அவர்களின முகத்தைகூடக கண்விளிக்கக கொடுத்தது வைக்காமல் அயல நாட்டில உருமாறிச முந்நிக்க வேண டிய வினைசூழ்ந்தமையால், தான் வெகுகாலைகு முனனே விட் டுப்பிரிய மனமிலலாமல் வருந்திச சோகத்தால் மயஙகி இருக கபோது தன்னையறியாமற் சென்ற பொருளாண்டு சாலை மேல

படியும் தன்னைத் தேடிக் கொண்டு வந்தாற்போலவும், இனி அடையப்போவதில்லை யென நினைத்திருந்த தனது இரண்டுகண் களும் திடீரென்று சனகருக்கு கிடைத்தாற் போலவும், மன மகிழ்ந்து இருபுயவகுமம் பூரித்துத் தன்னை அறியாது மெழு திருந்து ஓடி அவரள் இருவரையும் தனது இருகைளாலும் தழுவிச் சுகங்கண்டு பதுமாவதி யென்னும் இராணி விங்களையும் தனது இரண்டு சரகங்களில் கொண்டவனோல அகுழந்தைக விருவரையும் மாறிமாறி முத்தமிட்டு அவர்களுடைய மிருதுவான உடலானது தன் தேகத்தில் பட்டமாத்திரத்தில் புளகாங்கித முங்கு முகத்தோடு முகம்வைத்து உச்சிமோந்து செந்தாமரை போன்ற அவர்களுடைய கைகளிலும் கண்ணுமுபோன்ற அவர் களுடைய இருகண்களிலும் முத்தமிட்டு அலர்ந்த செந்தாமரை சூரியனைக் காணுது குவிந்தாற்போல் தனனைக் காணுதலால் அக குழந்தைகளின் முகவாட்டத்தையும், துக்கத்தினியையும், களி பினையையும், தேசசூனி குன்றியதையும் கண்டு தனனை அறி யாது தனக்கண்களினின்றும் நீர் ஆறுகபோருக அவர்களை உணர விரும்புபவனைபோல் தன் காதலின் அன்புக்குத் தப்படி அவர் களிடத்தில் கொஞ்சி விளையாடத் தருணியான நிலைமையில் அவர் அபோது இல்லாமையால் அவர்களுடைய அழகுவாயந்த முக தையும் தான் விட்டு நீங்கிய காலத்துக்குள் விருத்தியடைந் திருக்கிற கம்பீரத்தனமையையும் விடாது பாராதும் பாராதும் பேசுவதற்கு நா வெழாமல் தத்தளித்தபின ஒருவாறு தன் னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு அகுழந்தைகளைப் பாராதது "குழந்தைகாள! உங்களைப் பாராதால் சாமானியராகத் தோன்ற வில்லையே. ஒருவாறு எனகுழந்தைகள் போல நீங்களிருப்ப தால் உங்களைக் கண்டவுடன் என குழந்தைகளின் ஞாபகம் எனக்குண்டாகி அவர்களைத் தழுவுதுபோல உங்களைத் தழுவி முத்தமிட்டேன். உங்களைப் பாராதால் அரசவமசத்தைசேராத குழந்தைகளாகத் தோன்றுகிறீர்கள். உங்களைப் பெற்றசத்தியவா னும சத்தியவதியும் யாவரோ? உங்கள் நாடு இதுகாடல்லபோலிருக கிறதே. உங்கள் அழகிய முகம வாட்டமுற்றிருக்கக காரணம் எனன? அபத்தகாட்டில் பனிக்குபோல் நெஞ்சம் உறைந்து

காட்டுகின்றன. எனறாற்போல உங்கள் முகத்தைப்பார்க்கும்போதே நீங்கள் ஒருவராலும் நீக்கமுடியாத பெரியதுக்கத்தால் வருந்துகிறீர்களென்பது தெளிவாய்த் தெரிகிறதே. உங்களுக்கும்தானபம் தோன்றுகிறதோ? உங்களைப் பெறுதற்கரிய பெரும பாக்கியசாலிகளாயிருக்கவேண்டும். இங்ஙனம் உமது நகரமெல்லாவிட்டால் நீங்கள் இப்படிப்பதிகு வருந்துக்கக்காரணம் எனன'' எனறு மிகவும்அன்போடு,முனனே அவர்களோத் தழுவி அவர்கள் உடலைப் பரிவுதைத்தால் தன உடல் நலம பயனையடைந்தாற்போல அவர்கள் இனிய மொழிகளையுங் கேட்டு அனேக வருஷங்கள் அரைபடியால் தூவத்தையும் போக்கித் தன காதுகள் பெரும பயனைடய பிருத்த அவதாரங்கண்டு அவரைவே விளுவிளுன

மதிகெடு மெய்த்வடல் படற்கின்பம் மற்றவர்
கோதி கேட்டல் குளிர்பதி மகிழ்ந்து.

எனபது நிருக்குறளன்றோ.

அருந்தவத்தைகள், நல்லோர்தம தரிசனமென்னும் மற்றொரு கனியினும பருவதத்திற்கு தக்கபடி, தமைமகன்றிருக்கண்ணீர் விட்டு வருந்திய வருவினை கனியி, தாமும விரபி விம்மி அழுது பின்பு வாகுவனுல தேறுதலபடடு அவனைத்தேட கேளலி களுக்குத தமமருதவிகளித்த வரையில ஒளிக்காமல் பினவருமாறு பதில சொல்லலுற்றனர். '' வாகுவனே, எஙகள் கதையை என்ன வென்று சொல்லுவோம். அது பெருஞ் சரித்திரமாகிவிட்டது நீஇவ்வளவு பிரியத்தோடு கேட்கிறபடியால எஙகளுகுகு தெரிந்த தலைமில சொலகிறோம.

முத்தி யளிக்கு முதல்வனே யருளப்
பத்தியா லிங்குப் பகிரதன் கொணர்ந்த
முத்தினேக் கொழிக்குங் தத்துநீர்க் கங்கை
யெல்கப் பெரும்புனற் பல்கா லோடிப்
பல்வளம் பெருக்கிச் செல்வளங் காட்ட
மாவித்தமெனு மாகதர் மண்டனி
லமராவதி யென வமரரும் விழையுப்
பெரும் பதி தன்னில் வரம்பொதி சீலன்

சயமகன் வாழச் சமைத்த தோளன்
கூபக மெனனக் கரைக் கொடையன்
ரத்திய நெறியே நித்திய மெனவே
பற்றிய புகழே முற்றிய கோல்கொடி
கிடதகா டணத்து நேர்பட வளித்த
மதிகுல நீப மனன மனனவன்
புவிபல புரக்குட புரவலர் கோமான்
னம்மையே யின்ற வெமதுகப் ககதை
கூருதலர்செற்ற கபற்கலன்னால்
களினைவப் பெயரிய நாம வேலோன்
அணனீத மையகதி அருந்ததி யனையாள்
தன்னெ ழிலறந்தகைவர நடாத்தி
மன்னுயி செலலாக தனனுயி ரெனவே
மாரு வருளொடு வாழு காலில்
மாற்ரு னெருவ னுற்ரும் புலியன்
புட்கர னெனனும பொருட்பேய் பிடித்த
னுர்க்குணத் தோரியெக தகதையைக் கூவி
வஞ்சனைச் சூதால் வளமலி நாடொடு
னஞ்சுத லினறி யெல்லாங் கவர்ந்து
பஞ்சை யாகவிப் பாத சாரியரக்
காட்டு லேரட்டக் கருணையெம் வள்ளல்
வாட்ட மினறித நாட்டிக மாகக்
கட்டிய உடையொடு கற்புக நரசியைக்
கைக்கொடு பொல்லாக் கானக மேவிப்
பாழ்மண் டபத்திற் படுத்துறங் குங்கா
லெமபெருந தக்கை இருளிராப் போதி
லொற்றை யாடையி லொருதுண் டறுத்து
மற்றதை யுடுத்துப் பற்றின் றகலத்
துயிலுணர்ந் தன்னையுந் தன்பக் கடலின்
மிளர தழுநதித் தாளர தழிக்தெம
மன்னவ னனனி யொனனல நேற்றைக்
காணலா மெனனு மாசு விருப்பா
லிக்க டைடந்து தன்னுயிர் சுமந்து

கண்ணீர் பெருக்கிக் காவலன பெயரோ
நண்ணிய துதியென நவினறனள் வதிய
ஆதர விலலர வாண்டிக ளானேம்
பாதக ரெமபோற் பாரினி லுண்டோ
சதமில் வாகுவ விதுவே
ஆதலாலேம் வாலாருமே.

என்று அகுமுழுதைகள் கண்ணுங கண்ணீருமாக நின்றுகொண்டி தேம்பித தேமபி அழுதுகொண்டே சொல்லிய அவ்வாதைனை கமோக கேட்ட நளன் மனமழிந்து கண்களினின்று அ ரு வி போல நீர்வழிய உயிர் நீங்கிய உடல்போல் சற்று அசைவற்றி ருந்து பிறகு இந்திரசேனனென்னும் ஆண்குழுதையை நோக்கி 'குழுதாய! நீ சொலவது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. அவ் வளவு பெரிய அரசனுடைய குழுதைகளா இபபடி இருக்கிறீர் கள்? உம தாயை ஆளுகள் தானே? கையாலொன்று மாகாதே. உன் மூதாதைகளால் சேகரித்து வைக்கப்பட்ட நாட்டை டகை யரசர் விருமபாத வரையில் ஆண்டுகொண்டிருந்து பகையரசர் அதைக கைக்கொள்ள வந்தவுடன் அவர்களை எதிர்க்கும் வகை யறியாது நாட்டை விட்டு விட்டுக் காட்டுக்கோடிஞரோ? அவர் கூத்திரியா தானே. இதைக் கேட்டால் அயலார் சிரிக்கமாட் டாகளா. பேடியாக இருந்தபோதிலும் கூத்திரிய குலத்திற் பிறந்தவனுயின் யுதகளத்தில் புறமுதுகிடாது வெற்றி அல் லது வீரசுவர்க்கம் ஆகிய இரண்டிலொன்றில் கைக்கொள்வா னேயன்றி உன் தாதையைப் போல் நாட்டைப் பகைவர் வசம் ஒப்புவித்து விட்டு அற்பமானதும் என்றும நீங்கத்தக்கதுமான உயிர் பிழைப்பதை விரும்பிக் காட்டுகு ஓடமாட்டான். உயி ரைப் பார்க்கிலும் மானம் பெரிதல்லவா! மானம போனபிறகு உயிரை எதற்காகக் காப்பாற்றுவது. உன்னிடத்தில் கூட கூத் திரிய வீரதன்மை காணப்படவில்லையே! ஆனல் நீயும் தகப் பனைப்போலத் தானே இருப்பாய். உனக்குப் புதிதாக வரது வீமோ? உங்கள் நாட்டை வேறொரு அரசன் ஆளக்கொடுத்து விட்டு நீங்கள் அயல் நாட்டில் வசிப்பது உனக்குக் குறைவாகத் தோற்றவில்லையா? அதைக்கேட்ட எனக்கே வெட்சமாக இருக்

கிறதே. ஆனால் மெய்வலி இல்லாதவன் வெட்கப்பட்டு என்ன செய்கிறது? உங்கள் கதைபை மீறு யாராலது கேட்டால் சொல்வாரே இது என்னுடைய ப்ரசாட்டிம்ம்" எனறு அகங்காரனுடைய மனதை ஆராயவும், அவனுடைய இனிய மொழிகளை கேட்டானந்திக்கவும், அவர்களே விட்டுப் பிரிய மனம எழாமையால் அவர்களோடு வார்தையாடிக் கொண்டே அவர்களழகைக் கண்டு களிக்கவம, எண்ணமெகொண்டு மடுஞ்சொல் உரைபவன போல் பேசினனன்.

இச சொற்கள் காதிற் பட்டவுடனே இரணியனனுடைய அக்குழந்தை படபடதது முகம இரத்தமபோற சிவகக கண் களில் நெருபபுபபொறி பறகக உதடு துடிக்க கோபாவேசங் கொண்டு நளனை பாரத்து "அபபே, மடையா? என் தகதையின வீவலை உன் வீவலையப போனறதெனறு நினைததாயா? அவரைப போரில் வெலலுபவருமுண்டோ" இபபுவி மனனராவதும அடககி எக சகரராதிபதியம வெறக சக்கரவாதத்தியன்றோ. அவருடைய தகதையாகிய வீரசேனமகாராஜன் இந திரனுலும் அடகக முடியாத அசுரரைத தொலைத்து அவனிந்திரனுக்கு சுவர்கபோகதைத உறுதிபபடுத்திய மகாவீரனனறோ., அவருடைய குமாரருமடகைவர் சிகமணியாகிய என் தகதையைச செயலற்றவரென்று சொலலியவன் நாலைதது மடிதாலெனன?

எந்தை சமலிணையி லெம்மருங்கு நாணலாங்
கந்து களியும் சடாக்களிற்றின்—வந்து
பணிமுடியிற் பார்காக்கும் பார்வேந்தர் தங்கள்
மணிமுடியிற் றேய்ந்த வடு.

இவ்வுலகத்திலுள்ள கணக்கற்ற அரசர்களை தாங்கள் செலுத்த வேண்டிய கப்பதைதச சுமநது வரது என் தகதைகெதிரில் வைத்து தமது முடிகளை என் தாதையின் காலில்பமெபடியாக வல்லாபக்ஷங்களிலும் விழுந்து வணங்கும்போது அமமுடிகள் இடைவிடாது படுவதால் அவர் காலில் எப்பகக வடுகளிலும தழுபபுகளைக் காணலாம்.

அவாகளெல்லாம் எதைத வலியறியாதவராகளோ! அவர் சத்தியக கையே கடைப்பிடித்த சதருணபாகையால அச்சுவக ஞகிய புட கரனுயடைய சூதுப்போருகிணங்கி கூத்தநிரிய நாம மலைக்கப பாறறினுர கஷ்டநிரிய நாமம இனனெனபதை அறியாத நீ எனலேப்பார்த்தது உன நாவுக்கு இழுக்கல்லவா? உன பிரஞ்சைப பிளகதாலெனன? 'தாம்கற்ற நூலாரினு யாருமம் புகழ்மாறறு' எனறபடி உன கலவிக்கும மெதாழிலுக்கும நீக்க அறிவு தானே உனகது வெ டிம. மனனா பெருமை மடையா அறிவாரோ? அவைகட் டலல்லது சதரியமேயனறி மீவிரு னணுமோ ஒருமேனி, புட வாப் போல என நலலாயுட, ருதுகாயுட கையுமாக ஊர வாரத நிரிதது சதரியவானகள் தலையில கையை வைத்து ஏகாகமாகேள அபகரிக்க செலலுகிறதோ. இதைவிட சபடலுருதுகொணரணி வழிபறிக்க துணணுவாமே. அவ்வாறு நீ நிறறுறைக செழிலதனை வளாபபதினும அதை வாடவிடுவது மீலலனறனறோ! வாண்ரோ வெர எனைக செயதாலுட அதைத் தாமுமெயயத துணிவாகளா? அது ரூரகுகின் செயலலலவா? வாலையையே உறுஞசியவக கொணடவளளலவள் பொயமை யைய போறறுவதறமேனோ' எலலா அரசகளோமும என நம் தையுமமீ சாதது விடாதே அவா சதநிப வலியால அருருடைய ஆக கினருகுமானது மமி முழுதும் சுற்றிக சுற்றிக குடிருருகு யாதொரு நீஙகும அணுகாதபடி காதஅவையும, முடபதநிலலெ தாமனகளுர முறை பிழறாது ரடாபேறறி வரவை, தாமேதவனை நாது பாபங்களாலும நட்குமடடாகவும கொணகோல்கொணகி சிறகுகளாத தீ சீமானனறோ. அவருடைய வலிமையறிய நீ யார்? அரசாகூட அவரைப்பறறி இழிவாகச சொலல இனனும தூணிய மாட்டாகளென்றால் நீ அவரை இழிவாகச்சொலல எநத விதத் தில் சிறநதவன. உன மடமையின அளவு இப்வளவு என்பதை வெளிப்படுத்துகிறாய போலும். போதும் உன வாயை மூடு. தகாத காரியதநில தலையிட்டால் மரப்பாபபிலிட்ட அப்பைப் பிடுங்கிய குரங்கு பட்டபாடு படவேண்டிவட. அதைபால் உன வேலையைப் பார்" என்று மதிகெடத்து சொலலிஞள.

அப்போது களன் அக்குழந்தையின் வீராவேசத்தைக் கண்டு கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பம பெருகத் தன குலவிளக்காகிய தன் குமாரனைக் காணுங்தோறும் மகிழ்ந்து அக்குமாரன் சொல்லிய கடுமொழிகளால் வருந்தியவன் போல் தலையை சாய்த்துக் கொண்டு "குழந்தாய, நீ சொல்லியபடி, உங்கள் பெருமையை அறிய மடையனாகிய என்னாலாகுமோ. தனை அறியாமல் பேசத்துணிந்தது என்பேரில் பிசகுதான். 'பட்டுப் பார் கெட்டுப்பார், பத்தெட்டு விட்டுப் பார்' என்றபடி எல்லாம் பட்டால் தானே தெரிகிறது. அனுபவ அறிவே அழியாதது என்பது இப்போது தான் தெரிந்துகொண்டேன். நான் அறியாமையினாலே பேசிய வார்த்தைகளால் கோடமடையாதே" என்றான.

மழலை மென்மொழி மக்களைக் காண்டலு மன்ன
னமுது துன்புற லாயவனைத் தோழிகண் டேகித்
தொழுது சொற்றலுங் கோழைஞ மென்பது துணிந்து
முழுவ லன்புடைத்தாயொடு தந்தையான் மொழிந்தாள்.

இங்கு நடந்தவற்றில் ஒன்றேனும் விடாது பார்த்துக்கொண்டிருந்த தோழி அக்குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு தமையனாதினிடம் வந்து சேர்ந்து குழந்தைகளைக் கண்டபுடன் களன் தன்னையறியாது விமமி விமமி அழுததையும அவர்களைக் கட்டிக் கொண்டு அனுப பாராட்டியதையும் அவர்களைக் கோப மூட்டியபோது இந்திரசேனன் சொல்லிய கடுமொழிகளால் புண்காயங்கிதனுகிக் கோபம கொள்ளாது வெட்கியவன் போல் தலை குனிந்து இனிய சொற்களால் விடையளித்த நயத்தையும அவளுக்குத் தெரிவித்தாள்.

தமையனுதி "இனி யாதொரு சமதேகமுமில்லை. இங்கு வாகுவலுக வந்திருப்பவரே களச்சக்கரவர்த்தி, இப்போதே அவரை அழைத்து வரச செய்யவேண்டும். ஆனால் களச்சக்கரவர்த்தி எவரும் அறியாமல் உருமாறி இருப்பதை, எப்போதும் சுவாதீனம் என்பதில்லாத பெண்பிள்ளையாகிய நான் எவ்வாறு அவரை இங்கு வரவழைப்பேன். நான் அவரைத் தெரிந்து கொண்

டதுபோல் மற்றெவரும் இவ்வரண்மனையில் அவளைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே. நான் தேவமை கொண்டு அவளை வருவைப் பேனுயின எனனே உலகம பழிக்குமே. அவரும எனன நினைபபாரோ! எவரும் எவவளவு கலலெழுகமுடையவரேனும் உலகததுககொத்த காரியங்களை மாதத்திம செயயவும் அதனுல் உலகததைக்க திருடதி செயயமம வேணடும என வகையில் நான் ஒழுங்காக இருகுமபோது நான் என உளளதைத திருப்தி செய்யவேணடுமம" என்று கொல்வது முறைமை உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே எனறபடி உததமமனினிடையில வசிகக்ற ஒவவொருவருமம அவரகளுகருப பொருதத்மமான காரியதைதையே செயயவேணடும. உலகத்தோ டொதது வாழ் என்பதும ஒப்புரவொழுகு என்பதும மேறற சொலலியவறறையே புகட்டும புனித மொழிகள எதறகுமேல கலவியுடையாரயினும உலகததில பழகவேண்டிய விதமதைக கறறு அதன்படி நடப்பவர மிகச் சிலர. அதன்படி நடகாது கொளளத தெரிந்தாதுன்று பட்ட மறத் திறைம கேடாகத் தடுககெட்டுத் தலைகெடுமாறிப பயனடையாது தமது பெருமகல்வியையும பாழபடித்துத் திரிபவரா பலர். ஆகையால் உலகதது நகெதத வழிபபடி என காரியம் நிறைவேற வேண்டிய ஒருபாயதைதத் தேடவேணடும. ஆனுல் நான் இப்போது என் சகதை வசததிலிருககிறேன். அலருடைய உதத ரவின பேரில் அவரகுவனுகிய நள சகரவாததியை அழைதது வர செயதால அதனுல் யாதொரு குற்றமுமில்லை. இதனினுஞ் சிறநத உபாயமும வேறேனுமுளதோ எனத தனக் குள்ளே நியமனித்துத் கொணடு தன் தாயை அணுகி விடயத் தைத தெரிவித்து வாகுவனுகிய நள னை அழைதது வர தாதையாகிய வீமராஜனிடதது உதரவு பெறுவதே தருமபடி யாக வேண்டிககொளள அவள தரிய வீமராஜனிடததில் சென்று தமையநதியின மண்ருதிலேத தெரிவிக்க அவ்வரசன் அது மதி கொடதத பிறகு தமையநதி தன் தோழிகளில் ஒருததியை அனுப்பித் தன்னுகனை வாகுவனை அழைதது வரக் கட்டளை யிட்டாள்.

தோழி களன் தங்கி இருக்கும் மடைப்பள்ளியை அடைந்து "ஐயா, தமது இனிய மொழிகள் மனத்தை உருக்குகின்றன. "ஊரார் பிள்ளையை ஊட்டி வளர்த்தால் தன் பிள்ளை தானே வளரும்' என்றபடி இவ்வரண்மனைக்குழந்தைகளைக் கண்டவுடன் தமது மகனைக் கண்டாற் போலக் கண்களுழ்ந்து கட்டியணைத்த அருமைமை நினைக்குந்தோறும் இவ்வித பொதுமனம் உடைய வாகளுக்கும இதொழில் தகுமோ! என மனம புண்ணுகிறது. தமது நூதனமான அடுதொழிலைப் பற்றி வியந்து பேசாதவர் இவ்வரண்மனையில் யாருமில்லை. தம்மையும தமது சாமர்த்தியத வையும பற்றி எவ்வாளனிடத்தில தெரிவித்த போது அவர் தம்மைக் காண விருபபங் கொண்டு இந்த க்ஷணமே தம்மை அரண்மனைக்கு அழைத்து வருமபடி எனக்குக் கட்டளை யிட்டார். அவர் சொல்லிய வேகத்தைப் பாரத்தால் நான் இவ்விடத்தில் கொஞ்சம் காலதாமதம செயதால் கூடப பொருக்கமாட்டார் போலிருந்தது. அவருக்குத் தம்மிடத்தில் உண்டாகி இருக்கும அனபின் அளவை எனனால் எடுத்துரைக்கமுடியாது. தாம் காலதாமதம செயயாமல் உடனே புறப்படவேண்டும். தாம் என்னை ஒரு அறப பெண்பிள்ளை எனறும என் வாதசையை நமபி இராஜ சபைக்குப் போகலாமா எனவும நினைக்கக கூடாது. எவ்வாசன் இவ்வரண்மனையில் எனனைத தவிர வேறொருவரையும் நம்பவேமாட்டார். இது மெயதானென்பதைத தம்மிடத்தில் இவ் வரணமனைக் குழநதைகளே அழைத்துவரவும என் அரசிகருத் தமது கைபபாகத்தாவான உணவைக் கொணடுபோகவும் என் னையே அனுப்பியதைக்கொண்டு தாம நனறாகத்தெரிந்துகொள்ள லாம். மனனன மனமகிழும்போதே அவர மகிழ்ச்சிக்குத் தாம் பாத்திரராவது தமக்கு மேன்மேலும புகழையுண்டாக்கும. ஏழைமீது சருணைகூடாது விஜயம் செய்தால் தமக்கும் எனக்கும் பெருமையுண்டு'' என்று பணிவோடு அழைத்தாள்.

நான் அத்தோழியின் இனிய மொழிகளைக் கேட்டு மன மிரங்கி ''இமமாதின் அழைப்பதற்கிணங்கப் போவதால் யாதொரு குறையுமில்லையெனத் தோற்றுகிறது. ஆலோசிக்கு மிடத்து

இவள் என்னைச் சமைத்த செயதலும் குழந்தையாகக் கொண்டு வந்து காட்டியதும் எனனை அறிவதற்கே என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. இப்போது எனனை வருந்தி யழைப்பதும் என்னை நேரில் கண்டு தெரிந்துகொளவதற்கேயாகும். ஆகையால் இவள் மன்ருடுதலுக கிணங்கி போவதே மேலானது" எனறு தீர்மானித்துக கொண்டு தன தூதனை முதலில் அனுப்பிவிட்டு விட்டுத் தோழியின் பின்னே சென்று தமையனின் அந்தப்புறத்தை யடைந்தான்.

வாகுவலலிய நளனைக கண்ட சமையத்தி வியப்படைந்து ஒரழகிய சிமமாசனத்தைக் எடுத்து வாகுவற கிடசெய்தான ஒருபுறமாக நின்றுகொண்டி ருகனனினறு மூதறகுகள போல கண்ணீர் உதிரக குனிந்த தலையோடு "இவர் தேசம் பதாதையை மாற்றுத தங்கத்தை உருக்கி வார்தாற போலவும் உதயகிரியினின்று வெளிப்படும் இளஞ்சூரியனைப் போலவும் காந்தியுடைய தாயிற்றே. ஆ! ஆ!! அது இவவணணம் கறுக்க காரணம் எனனவோ தெரியவிலலையே" எனறு மனதுக்குளளே சாடையினாளை.

அப்போது நளன அங்கிருந்த தோழியைப் பார்த்து "மாதரசி, இப்பெணயார்? இவள் என்னைக் கண்டு அழுத காரணம் எனன? எதற்காக எனனை இங்கு அழைத்து வந்தாய்? எனது அரசன உத்தரவில்லாமல் நான் இங்கு வந்திருக்கிறபடியால் அவர் என்னைத் தேடுவதற்கு முன்னமேயே எனனிருப்பிடத்திற்கு நான் செல்லவேண்டும். ஒருவேளை என் மூலமாக இருதுபான மகாராஜனுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டியது யாதாயினும் உளதாயின் அதை உரைத்தால நான் அதுவே முதற் காரியமாகக் கொண்டு அவரசனிடத்தில் தெரிவித்து அக்காரியம் முடியும்படியான எற்பாடு செயவேன். என் வார்த்தையை அவர் இதுவரையிலும் அசட்டை செயதில்லை. அவர் மனதுக்கிசைந்த ஊழியனுமிய நான் அவரை வீட்டு இவ்வளவு நாழிகை இங்கே இருந்ததே பிசகு. விஷயதைத் தெரிவித்தால் நான் இப்போதே எனனிருப்பிடத்திற்குப் போய்சேருகிறேன்" என்று துரிதப்பட்டான.

தையலி தலையைக் குனிந்து கொண்டே "நான் இன்றைக்குத் தான் அழுகிறேன். வருஷக்கணக்காக அழுவதே வேலையாக் கொண்ட எனக்கு இன்றைக்கு இது ஒரு புதுமையல்ல. என்னைப் போலப பெண பிறந்தால் அழாமல ஆனந்தப் படுவதுமுண்டோ. மேலும அதேகநாள தவறிருந்து நடைசகஸ்கவர்த்தனியையே கல்யாணம செய்துகொண்ட எனக்கும் கிடைக்கக் கூடிய பலன் இதனினறும மேலானதண்டோ. அவருடைய மனைவியாகிய நான் நடுக்காட்டில் ஒரு பாழ்மண்டபத்திற் அயாகரு நிகழினை போகும்போது என வள்நிரதநிலும பாதி அரிந்துகொண்டு எனனையும அகுகிய இருள்மூடிய இரவில தனனந்தனியே விட்டு அவர் போனதுபோல மேலும எந்த அச்சா அல்வாறு செயயத் துணிவார். அது ஒனறை நினைத்தாலும நான அனேக வருஷம் அழவேண்டாமா" எனறு வழிந்தோடுகின்ற கணனீருடன சொனனாள.

நான் தான் விட்டுபோனது முதல் தண்ணீரறியாமையால் அழுகசடைந்து ஒளிகுன்றிய அழகிய தேகத்தையும, ஒயாத அழுகையால் வீங்கிச சிவந்த கணகளையும் உணவினமையால் வாடி வதங்கிய உடலையும, அன்று காட்டில மீதியாக விட்டுப் போன ஒனைடான கதையையும் தன்னைக்காணுது எனகியமுகத்தையும் கணடு மனமுறிந்து பெருமூசசெறிந்து நாகுமுதத் தலையைநிமிர்த்தி "பெண்கள் நாயகமே! உதகமப்பெண்களை தமது கணவனுடைய குற்றத்தை வெளிப்படுத்தி இகழமாட்டார்கள் களாசகுகரவர்த்தி உனனைப விட்டுப்பிரிந்தது அவருடைய விருப்பத்தின படியலல அப்போது அவர் தபசமாற்றுக கலியின் வசத்தில்இருந்தமையால அகுகலி நினைத்தவாறெலலாம அவனுக்கு இவரொரு ஆயுதமாகிச செயலறறிருந்தமையால் அவ்விதம நடந்து விட்டது. அவருகுப் பழிபுடவதில் பயனில்லை. அக்கலி நீஙகியவுடன் அந களாசகுகரவர்த்தி தானே இவ்வரண்மனைக்கு வந்து இசசமயானத்தில் வீற்றிருக்கமாட்டாரா? அதற்குள்ளாக இரண்டாம சுயம்வரம ஏற்படுத்திய காரணம் என்ன ? இதுதான் அந்தகாலக் கற்புடைய பெண்களின் வெள்ளைமே. பஞ்ச அறி

வோடு பகுத்தறிவும் தம வடத்திருக்க அகங்கினி சாங்கியாய அன்று கைப்பிடித்தவனே நாயகனெனபதை மறக்கும் கற்புடைய பெண் கள் செயலுங் காரியம் நியாயமாகுமபோது சன வசமற்றுக் கலி வசத்திலிருந்த க்ரபாத்தியாகிய ளளசக்கரவாகநி செயதகாரியம் மாத்திரம் அநியாயமாகப் போகுமோ'' எனறான.

இவ்வார்தைகளைக கேட்ட தமையநநி அவரே தன் நாயக னென ஞயமினறித நீராமானிசது மிகுந்த அவலோடி ஓடி வந்த ளளுடைய பாதங்களில் விழுந்து, புவியரசர தமது சிரங்களுக்கு அணிகலமாகச சூடிய அசதிருவடிகளைத தன்கண கள்ளில் ஒற்றிக்கொண்டி ''என அரசே! எனனுயிரே! என் னருங்கலமே! என அன்பே! என் ஆனநதமே! எனக் காவி கசருயிய அருட்நடலே! மன்னதிமன்னா! மாற்றா கூற்றே! நான தங்களுக்குச்செய்க குற்றம யாதாயினும உணடோ? பேதை யாகிய நான தங்களைவிட்டுப் பிரிந்து தனிதிருக்க மனமிலலா மையால பினபதறினேனே யன்றி தங்களுக்கு இன்னும அதிக துனபம உண்டெண்ண வேண்டுமெனற எண்ணம எனகசற பிறி தேனுமிலலே. இதைத தாங்கள அறிந்திருந்தும் அக்காட்டில என்னைவிட்டுப பிரிந்தால அப்போது அங்கு எனனைக காபபவர யார்? அவ்வாறு தாங்கள எனனை இகழ்ந்தது வெறுத்த போதிலும் அவ்விகழ்ச்சியை யும வெறுப்பையும மனத்திற் கொள்ளாது தங களை அக்காட்டில் பலமுறை கூவி அழைத்தும படாத பாடு பட்டுக் கடைசியாக இக்கரடைக்தென இங்கு வந்து சோந்த நாள் முதல தங்களைக கண்டுபிடிப்பதற்கு வேணடிய உபாயங் களை நாடுவதால் நமமிருவருக்கும மாத்திரம தெரிந்த அவ்விஷயத் தை இராஜாபைகளில உரைக்கசெயது இதற்கு விடையளிக்கத வரை அறிந்துவரச செயதேன. இதுவே தாங்கள இருந்த இடத தை அறிவதற்குத் தக்க உபாயமாயிற்று. இடம் தெரிந்த பிறகு தங்களை இங்கருக்கு வரவழைபபதற்கு நாடிய உபாயமே இரண் டாம் சுயமவரம். அதுவும் நாளைக்கே என்று சொலலியதன் காரண மும் என்னவெனில், அந்த அரசன இசசுயமவரத்தை உண்மை யென நினைத்து இங்கு வருவதாக இருந்தால் இவ்வளவு தூரித மாகத தேரோட்டுபவரை அவ்வரசன் வேண்டுமபோது தங்களைத்

தலிர வேறொருவரும் உட்பட மாட்டார்கள் என்று நிச்சயமாகத் தீர்மானித்தேன். இச்சுயமவரசெயதியும் தாங்கள் மறைந்திருந்த அயோத்தி அரசனுக்கு மாசகிரம் தெரிவிக்கப்பட்டதே யன்றி வேறொருவரு மறியாதென்பது மற்றொருவரும் இங்கு வராமையி லேயே நன்கு விளங்குமே! இரண்டாம் சுயமவரம் என்பது எங் கேயாவது எழுகுமுண்டா. என உபாயங்களும் நிறைவேறித் தாங்கள் தேடிப்போட்டிகொண்டு வந்தபோது அவ்வொலியைக் கேட்டு அதிதிரை ஒட்டிவந்தவர் தாங்களே எனத்தீர்மானித்துப் பின்னும் முற்றிலும் தெரிந்துகொள்வதற்காகவே எனதோழியை அனுப்பித் தாங்கள் செயயும் விதையான தொழிலை அறிந்துவரச் செயதேன். பின்பு ஒன்றுநகும் கலவகாத தகைகள் உள்ளதையும் அக்காலத்தில் கலகம்பி பிரிந்து இருகருகு வந்து இதுவரையில் எனகரு உயிரத்தண்ணீர் ஊற்றிக்கொணடிருக்கும் சந்திரகுல நேதத்திரங்களாகிய இரண்டு குழநைகளோயும் தங்களிடத்திலனுப பித் தாங்கள் மனதைப பரிகோதிக்க செயதேன் இவற்றில் ஒவ் வொன்றிலும் தங்களே என்னருயிராக காதலெனதெளிந்தது என் தாதையின் உபதரவுபெற்றுத் தங்களே இங்கு வரவழைதேன். நேரில் கண்டபிறகு இதிதிருவுடலின் நிற வேறுபாட்டால் ஐய முற்றுக்காட்டில் நடநதவைகளைச் சொல்லித் தாங்களே ஆரய தேன். அவ்வாராசசியால ஐயம நீங்கிக, காணமற் போன ஒரு காதற் பெருமணி எனகையிற கிட்டினற போலகளிதிததாங்கள் திருவடியைப பற்றினேன். எனனை அங்கீகரிககவேண்டியது நுங் களகடமை. இன்னும் என்னை வருத்துவது தங்கள கருணைக்கு ஏற்றதன்று. தாங்கள் மனவியான எனகும் சகாத காரியததில் புதிது செல்லுமோ? நான் என் கறபுக்கு மாறான ஒழுகுகததை மனதினலும் நினைதிருபபேனுமின் என எண்ணங்கள் நிறை வேறுமோ? தருமதேவதையாகிய தங்களே என்கண்ணுல் திரும் பவும் காணும் புண்ணியமும் எனகுச சித்திக்குமோ. தாங் கள் சத்தியம் என்னை அதகஷணமே அழிதிதிராதா. அமசே, நானும் என் குழநைகளும் இதுவரையில் இகரில் அனுதை கள் போல் இருந்தது போதும. எங்களைக் காக்கவேண்டும். எமக்கு வேறு கதியில்லை'' என்று தன்னுலியன்ற வரையில்

மன்றுடி இரதமும் கூன் பராமுகமாக இருப்பதைக் கண்டு மனம் புழுங்கி "கருணைக் கடலே, கற்பகதருவே, இப்படிப்பட்டீல் எப்படியாவது தங்கள் திருமுகத்தை இவனுமாருமுறை பார்த்தானந்திக்கவேண்டும் என்ற விருப்பமிருப்பதால் இது வரையில் என்னுயிர் இப்புடலில் கினறதே யொழியனகரு இவ்வுலகத்தில் வேறு விருப்பமிலலே. கணவனேயே தெயவமாகக கருதிய கற்புடைய மகளிரகருக கணவனிலும மேலான தண்டோ? தமது அன்பே உருக்கொண்டாற் போனற தமது களவன் இகழ்ந்தாலும் அதை இகழ்ச்சியாகக கொள்வதுமுண்டோ கருமுகோணிஞல் கூபதண்டோ. ஆனதால, சங்களுக்கு எனனே அங்கசாரம தெயதுகொளளத் திருவுளமில்லையாயின; அதுவும சதோஷந்தான். நான் தங்கள மனதநினபடி நடகக கடமைபபட்டவனே யன்றி அமமனக கோட்பாங்களின காரண காரியங்களே வினவுதறபுரையவளோ. நான் மனததபடி மறு படியும் தங்களைக காணும படியான புண்ணியமும ஒரு சிறிது எனகரும மிருந்திருந்தது. அதன் பலனும கைகூடிறறு. இனி நான இறந்தாலும எனகரு துகமிலலே. ஆனல் இபபிரப பில நான தவரே விட்டுப் பிரிந்தேனயினும இனி வரும பிறவிகளிலாவது தங்களே விட்டுப பிரியாதவாறு கடவுள செயது என் எண்ணங்களைப் பூர்த்தி செயதுகொளளவேண்டுமெனறு இதோடி தங்களே மறந்துவிட மாட்டேன. கண்ணன சகந்த மனிவிக்கு உலகில் உயிர வாழ்க்கையும் வேண்டுமோ அரசே, நிரபராதியாகிய எனனைத் தாங்கள வெறுப்பதில் எனக்குத் துகக மே இல்லே. இது வரையில் நான் அனுபவித்த சுகம போதும். ஆனல் என்னைத் தாங்கள் இகழ்ந்ததோடே பெணகளுகருரிய கற்புகருப பெருமை யற்றுப போவதுடன சாஸ்திரங்களுக்கும் மதிபபுக கெட்டுத தங்கள் உத்தமத் தன்மைக்கும பழி சேருமே எனபவற்றை மாதரிரம் நான் நினைக்கு தோறும எண்மனம வாடுகிறது. கற்புடைய மகளிரைக் கணவன காவாவிடில் கடவுளும அவர்களே இகழ்வதுண்டோ. கற்புடைமைக்குப்பலன் இதுதானு. இதற்குத்தானு பெண்கள் படைகக பெற்றார்கள். ஏ, என்னைப் பெண்ணாகப் படைத்த பரமபொருளே, நான படுத்தபபட்ட உன்னு

லறியக்கூடாதோ. இதுவுமையிலும் நான் என காயகணவே னெகுக கடவுள் முதலிய யாவுமென நினைதுதுத தொழுது அவைசை சிதபபதே திருமதிமெனக கொணடு என ஒழுக் கஙகுன்றுது கடநதற்கரக நான அவரால வெறுக்கப்பட்டால் இனி எனனைக் காகக்வேண்டிய கடன் உன்னுடையதல்லவா? உலகத்தில் நல்லொழுகக்தகுகுப் பெருமையழிநதபோல உன் கருணையும் நினாகளினினறு நீஙகிவிட்டதோ. நினதயாலு என்ற உனது நாமம பொயயாகுமே. எனனைச சதியில காவாவிடில் நான் உயிர விடுவது நிணணய'' எனறு களபுணடாற்போலக கணணீர விட்டுப புலமபினாள.

அப்போதும நளன உயிரறற உடம்பு போல் யாதும் பேச வகையற்றவனுய வீறறிருநதபோது ஆகாயவாணி ''இனிப்பர திருநதால தமையநதி சபிபபான். அவள சாபசதை எதத கையு தேவரகளாலும நீகக முடியாது'' எனறு நளனைக கூவி ''அரசனே, நீ ரநதிய சீலன உன் மனைவியாகிய தமையநதி கற்புக்கரசி இவள பெண்ணைப் பிறநதவாகவெல்லாம் வணஙகும படியான பெருமை வாயந்த பதினிஙக கடவுள. இவள அருநத தியினும கிறநதவளெனறே சொலலவேண்டும. இப பெண மணியை நீ விடடுப பிரிந்தது முதல இது வரையில இவருடகு யாதொரு இடையூறு முணடாகாத வாறு நானகன் திவுலோக காப் பாறறி வநதோம. இவள் இரண்டாரு சுயமவரம எனறு எற் பாடசெயதது உனனைக காணறும பொருட்டே யனறி வேறல்ல. அவள் பேசுவதெலலாம சதியமே. அவள நடநததெலலாம உணமமே இபபெரும்பதினியைக குறறமகடதுவோர் பாழ்நத படு நரகில் பட்டுப்படனுள வருநதுவா, துகையால இவளிடத தில் எனனததுணை சகதேகமுங கொளளாமல உன் சதநதிரம பலிக கச செயகோல் தழைகக உலகம களிகக சருமம துலிரகக இத தமையநதியை இப்போதே அஙகீகாரு செய்து கொண்டு மறு படியும் ஏகசகிராதி பதநியம வகிதது வாழக கடவாய்'' என உரைதததது.

அதைக்கேட்ட நளன் மனம்பூரிதது கவிப்பு மீறாத தன் னுயிரன்ன நாயகியாகிய தமையநதியைக் கருணையுடன் பாரத்து

மனமொழிமெய்களால் அங்கீகாரஞ்செய்து அவளுடைய பலகாள அபராதத்தைப் போக்கி ஆறறிஞனை. அப்போது தேவதூதரும் முழங்கிற்று. தேவாசுரரும் அதிதமபதிகளின்மீது பூமாரிபொழிந்து ன்னது ஆகாயிதமாயிற்று.

தமயந்தி நளனேதேகஞ் அமரே, இவ்வரிய உருவம் தங்க ஞ்கு எப்பிரம உணடாயிற்று. இதுபுத இவ்வாலத்திற்குரிய தேவலோமோ. இனி நீங்கும வகையுமுண்டோ, நான் தமது திரு மேனியின அழகைக் கண்டு வெகுகாளாயிறறே. நான "அலைத மறு படியும் கண்டு களிக்கும பொருட்டுக் கருணசெயயலாமோ" என் னள அவ்வரிய பிறபத்துக்குரிய காரணத்தை உளைத்துக் காக் கோடகன கொடுத்த மறறொரு அழகிய ஊடையை உடுத்தவுடன குரியனைக் கண்ட இருள பேபாலும வளளிலைக் கண்ட வணமை போலும, அவ்வரிய உருமாறறத் திலவிப கூடத்திலிருநத தேவத தேவரும விளங்கிய தன னுடனனை கண்ட தமயநதி பலகாள பலவாறு வருநதி தவறுசெயத ஒருதவலைக்குரு ஞான திறிதத கடவுள தேவறறினாபோல, ஆனந்தக கடலில மூழகி இனபமற றிருந்தாள்.

இவவாறு நளன தனடைய உருமேவாடு விளங்கியதைக் கண் டதோழிமார கணடமகிழின தமயினிடதில 'தெரிவிக்க அவள தன் கணவலுடிய மீமபாஜனுடன் தனனினததேரரும மறறெரு ரும சூழதெலம்பத தமையநதியின அநதபபுறதைடைதது, தேகது வினால பீடிக்கபபடடி வருநதி அப்போதுதான முறறிலும வெளிப பட்டுப் பிரகாசிகினற பூமணடந்தனைப் போல விளஙகும நளசக கரவரததியைக் கண்டி தமது கலிநீகியவராக யாவரும ஆவா னிதது களிபபின எல்லையறியாதவராய விளஙகினார.

வீமராஜன, தன புதிரினின புலமபு நீகிய புமனைக கண்டு இருபுயஙகளும பூரிதது அதிவிரைவிற சென்று நளனைத தன புயஙகளாலத தழுவிக கணகளில ஆனநதபாஷ்பம பெருக "மன்ன, தாம இருநத இடதைத அறிவிததறகே இவ்வளவு காலமாயிற்று. தரமமூரததியாகிய தமகரும இகதகு தெரிவலாமோ. ஆயிர சதிரியம் என்றும் சிலை காத்தல என்பது உணமையடியிற்று.

ரவை வந்த இன்று தான், சந்திரனில்லாத இரவைப்போல், பொலி வழிந்த என்குலம் பொலிவுற்றது. இதுவும் என் முன னோர்கள் செய்த புண்ணிய பலனே யன்றி வேறல்ல. தமையன் நியின கற்பின் வைமைகளாலும் அவள் மனம வருந்திக கண கலங்காது எனறும் வாழ வேண்டுமென்று நினைத்த எமதென் ணம முழுதும நிறை வேறுதலாலே, ஒரு சரித்திரன் பல நாள் வருந்தித் தானடைந்த ஒரு புதையலைத் நிடீரென இழந்தது போல், எங்கி வருந்தினேன். அத்தகைத்தை நீக்கி எனகு உயிரப் பிசலைக் கெடுத்தநதோனறிய என பொலலுலத்த தெயவமென வினைக்கும தமமை நான் எவவிதமாகக கொணடாடுவேன இச சிறியகடும நம்முடையதே தாம் எவவிதம அதைச செயயினேன தாழும எனகுச சமமலமே. தாம செஞ்சோல் கொணடு இக நாடடை ஆளப்புகுதலில் இது நிடக நாடாவதற்கு எதனை நாளா குமோ. மறறும நானும என் செல்வங்களும் தமருடையவனல்லோ. தாம் சொல்லியபடி கடப்பதில் எனகு எருகாலதிதும பெருமையே யன்றிச சிறுமையே யிலலை. தமையனியைப் பெணணுக பெற றதால் தமமை யடைநதேன். தமதறவினால எவரும எளிதில லடையமுடியாத பெரும் பேறறநதனை. இவ்வளவு பெருமையை எனகுணடு பண்ணிய தாம என அருகிலிருநது என் செஞ்சோல கோணணு காக்கவேணடியதுடனே மறறது அயலநாட்டில வாழ்வது தமது கருமெனகருதோம். அநத விளையுமசழனிடாகிய ஐயனே! தம்மைக கணட இன்று தான் என் மனம ஆறுதலுற்றது இக நிலைமையையே தாம எனகு எப்போதும எனிதருளவேண் டும" என்று கல்லும கரையு களசசகதரவர்திறுபைப் புகழ்ந்து போற்றினனை.

இவ்வாறு களன் வெளிப்பட்ட செயதி எஙகும பரவிய உடன்

மண்களித்தது மாதிரங் களித்தன மலர்மேற்
பெண்களித்தனள் பேரறங் களித்தன கண்டோர்
கண்களித்தன களித்தன கலிவலோர் நெஞ்சம்
விண்களித்தன களித்தது வீமன்மா நகரம்.

எமதே பாதத்தாலும் களிப்பினை ஆகையாலும் தேவர்பேரயிலசியில் திருவிழா வெனியும் பொலி வுற்றுத வீதிகளெலலாம் பொலி வுறவு விளங்கு மகாதியும் மிகுதி அகதாத நடசக்கரவாகத் தியும் தமையதியும் பீபாலவ்வ பீபாவனத்துமுறுத் வெகுமகாசக் கரவர்த்தி வெளிபபடடசையே பேசுவதும் பாதிவதுமாக கொண் டாடினபடியால் அபபேபோலி, தமையதியின் இரணடாஞ் சுயம் வரமைபபறறி னிணைதது தனகுள்ளே ஒருவித சமாதானமும் அடையாமல் அயாதது படிதது பிபாயகனவு கணடுகாணடி ருக்கும் இருதுபான மகாபாஜடை காதிபடபவே ஆனை சறறு நிதானித்து மெனி பீபவத்து அயர்திருதத காவலாள முதலியோரை வினவியபோது தனகுப் பே ... டி வந்த வாருவனை நளசக் கரவாத்தியென அறிதது ... ளினைத் தேடித் திகாண்டே பாதகாரியாக அவனிரு ... ளைதது அடைதது ... யினுடைய நிவிய வடிவைக் கணடு பிரமிதது தனனை மெ றுத்து அவன் பாதபரளில் விழுந்து "அபாசுகரதேவ, நான் தமமை அறியாமையால் அபராதியானேன. என முனனேனாகள் செயத புணணிய பலனால என்னுமை தம து பாதங்களைச சுமகும் பாக் கியம பெறறது. மகா பாவியாகிய நான் எனனுடைய செலவச் செருக்கால் தமமைத் தெரிந்து கொளளாமல் மோசம பொனேன. தாம எனனுட்டில வநிதத நாடகாரிலெலலாம இயலபாக எனகு உற்சாகமே மெலிட்டிருந்தது. அதனாலே தாமகுரிய அது தொழிலையும விருப்பமேதால் செயதுவநதனன். பசுகளைப் பலித தன. வானம பறறவாது மாதம மூமமாரி பெயதது. அரிசை யும் அனேக மடஙகு அதிகமாக அளகக்பபட்டது. பொகஷம எககாலததும நிறைததவணணமாகவே இருநதது. இவறறிறகுக காரணம் தமது திருவடிபபரிசம என்பதை உணராது வன செங கோலின வனமையினை நினைதது இறுமாநதிருநதேன். ஐயோ! கொடிய பாவியாகிய நான் தமமைத்தேபோட்டவும அடிதொழில புரியவும் அமைத்தேனே. இப்பாவத்தை நான் எவவிதம போககு வேன். நான பிழைகுகும வழியுமுண்டோ. நான் தமகுச் செய்த நிமைகளே என்னை எவரும் இகழும்படியாகச செயது விடு மே. தம்மை அறிதது என் குலதெயவமாக மதிதது இதனை

நான் ஆசாதிதிருப்பேனுயின் எனகுலம் விளங்குகேசாதி என் புகழும் வேருன்றுமே ஒன்றுகும பற்றுக எனனையும ஒரு பொருளென மதித்து என்தலைவாயிலில் தானே வந்த தனஇலங்கு பியை அறியாப பகருவதில்லாமையால் பராமுகமாக இருந்து இப் போது கைதடிவந தென்னைவன்போல வாயில வந்தபடி யெல் லாம பிதற்றிப பதறுகினறனை. என் செயகையானது, கையிற் கிடைத்த அமுதத்தைப் பிரமிக கவோரவண்ணது நழுவ விட்டு ; கதறுப்வனது பேதமையினும மிழிந்தது. என்னிலும மதியினர் உலகிலுணடோ. தருமதேவதையை எவல்கொண்ட என்னை இத் தாரணி பொறுகுமோ. அரசே ! நான அறியாது செயத குற் றஙகளோத தமது மக்கள செயதவாறு தாம மன்னிச்சருளாவிடின் எனக்கு வேறு பற்றுகசேரிடமிலலை. என்னைக காபபது தமது கடமை. தாமே எனனை வெறுததால எனனை விரும்புவாரு முணடோ சாயால வெறுகபபடட மகளி தழைப்பதுணடோ. சகுற்றமும குணமாகும மிகள்ளும குணகுணடோ, சிறியோர் பெரும பிழை செயதாரியினும கருதாதபிகுய கருணைக்கடலே அறியாது செயத பிழை ஆயிரமாயினும குறியாமற காகும் கோமானே, நான தலைமேய தஞ்சமென அடைநதேன். தமது கருணைக்குப்பட்ட எனனை பொறுபபதும ஒறுபபதும தம்மைசு சாரந்தசே" எனறு கமபநது கடிதகிவிப பலவாறு புகழ்நது வேண் டினான்.

கருணைக்கடலாகிய நளன அவைசசனிடத்தில் பரிவு கூர்நது தன் நீணட கரஙகளால் அவனைத் தழுவிக் கடைககண் சாதநி "இருதுபரண! நீ மகா உதாமன. நீ அகாலதநில் எனனை மறகா விடில் என் நிலைமை எனனவருமெனக சொல்லவுமை கூடுமோ. நான யாகசாலையிலும கோழியாக மாறு வேடந்தெரிநது நிற்க இட மில்லாமல் நகரினிடதி ஒனனை அடைநதபோது எனகது அன னமுமிட்டுப் பொருளுங் கொடுத்துதவிய அவ்வுபகாரதநுக்கு பிர திபும் உண்டோ. உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர். உப்பிட்டவனை உளளளவும நினைக்கவேண்டும். எந்நன்றி கொன் றார்க்கும் உய்வுணடாம் உய்விலலை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மக

நீரு என்றபடி நீ எனகருச் செயத நன்றியை மறந்தால் எனக்கு நலலகதி எனைோ குமோ. உன அன்னததை உண்டி நில வருஉம இவ்வுடமபை பேணுறபோ நான உனனை வெறுதததலும கூடுமோ நான எனி நெஞ்சோறுக கடனைக கழிபபதறோடே உனகுத தேரோடமக கொண்டும அடுதொழில செய்துகொண்டும இருக தேன நீ எனகருச் செயதனவெலலாம் நன்மையயன்றித் தீமை எனபது ஒரு சிறிதும் இல்லை. நீ வருநதவேண்டாம். நீ மகிழ் வோடி உன நகரை அடைந்து அறநெறி பிறழாது செங்கோல் நடாதநி நீடூழி வாழ்வாயாக" என்று இனிய மொழிகூறி அனுப்ப இருதயானன விடை பெற்றுக்கொண்டு தன நாருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான.

அரசாட்சிப் படலம்.

நளன், கீமன் நகராகிய குண்டினபுரதநில் தன் அருமைக் குழநதைகளின இனிய மொழிகளாலும் தமையந்தியின் காதல் மிகுந்த ஊழியத்தினாலும் இன்புற்று ஒரு மாதம் வரையில் அவ் விடதநிலேயே இருநது, பிறகு,

மழை மதக்களி யானையுங் கலினவாம் பரியுஞ்
சேழமணித் தடந்தேர்களும் வயவருஞ் சேறிய
வேழ கடற்புவி மன்னரு மிறைஞ்சினர் செல்ல
வழலுயிர்க்கும் வேலரசனுநிடத நாடடைந்தான்.

தன்னிடதநில் என்றும் அன்பு நீங்காத கணக்கற்ற சிற்றரசர்க ளான, தான கொளிபபட்டதை அறிநது தன்னைக் கண்டுகொள்ள வந்தவராகளையும, வீமராஜனுடைய நால்வகைச் சேனைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு நிடத நாட்டை நோக்கிச் சென்றான்.

நளன் போகும் வழியெலலாம் வழிப்பறிப்போரும் காட்டுமிரு கஙகளும மிகுதி யாதலினமையால் பயிர் பச்சைகளைக் காண்

டமே அரிதாகி எங்கும் பஞ்சமும் பிணியும் வியாபித்துப் பாவியாகிய புட்கரனுடைய மனமபோல் காணப்பட்ட நள நாட்டைப் பாதகிவுடன் மனமகருந்தி தான பட்ட கஷ்டங்களோ எல்லாம் மறந்து தன் குடிகளுடைய துன்பத்தினிமித்தம் அதிவிரைவாக மாவிந்த நகரடைந்து சோகாட்டைகளுள் நுழையாது புறஞ்சிலுள்ள ஒரு பெருஞ் சோலையில் தனமேனையுத நடங்கியது பின் தூதரை அழைத்து "நீவிர் விரைவிற் புட்கரனிடத்தில் சென்று நான் இங்கு வந்திருப்பதை அறிவித்து அவன் இப்போதே அவனிடம் சஸ்திரயுத்தத்துக்காவது, சூதுபோருக்காவது என்னுடன் எதிர்த்தது வரவேண்டுமென்றும் இவ்வாவிடில ஒரு கூத்திரிய அரசன் போருக்கழைக்குமபோது வரமால் கூத்திரிய தர்மத்தை அழிப்பதற்காக உபயோகான உடனே தண்டிக்கப் பாவிவானென்பதையும் தெரிவித்து வரவேண்டும்" என்று தூதர்களை அவனிடம் அனுப்பினான்.

அத்தூதர்கள் நளனது மனதைக்காட்டிலும் வேகமாக ரிது பர்ணன் மனையையடைந்து புட்கரனை அணுகி "அரசாபெருமானே! வந்தனம் செய்கின்றோம். நாங்கள், இவ்வுலகம் முழுதும் முனபு ஒருகுடைக் கீழாண்ட நளச்சக்கரவர்த்தியினுடைய தூதர்கள். அக்குணசீலர் இப்போது இங்கிருப்புறதைத் தெரிவிக்கவே யாம் இங்கு வந்திருக்கின்றோம். தாம சூதுபோராடுதல் எவ்வகைப் போருகளாவது உடபடவேண்டுமென்றும், இல்லாவிடில் கூத்திரிய தர்மத்துக்கு தழுவிண்டாருமாகையால அது அவரால் பொறுக்க முடியாதென்றும சமுகத்தில் தெரிவிக்கக கட்டளையிட்டார். அவர் சொல்லியதைப பார்த்தால் தாம மிகவும் தாழ்ந்தவராகவே போருக்கு எழுந்தருளவேண்டுமெனபது அவருடைய கருத்துப் போலிருக்கிறது. தமது பாத தூளிபோல எடமேறற கருணை கூர்ந்து விடையளித்தால் அதைத் தலைமேற் சுமந்துகொண்டு போய அவருக்குந் தெரிவிக்கக் காத்திருக்கின்றோம்" என்றார்கள்.

இதைக்கேட்ட புட்கரன் மதிகுலேது மனமழிந்து முன்பு தான் கைப்பற்றிய பொருளேக கைவிட்டக் காலம் திரும்பிய தை நினைத்துக் கலங்கித் தன் அமைச்சரை அழைத்து அவர்

களோடு பின் வருமாறு கிளக்கலுற்றான். "தசரதகுலனே! இதுவரையில் நான் கொண்ட வைராக்கியம் முடிவுபெறுங் காலம் கிடியது. மனிதவாழ்க்கை எதற்கு சால்பானதாகும்; எவனினில் மனிதவாழ்க்கை ஒருட்டுமில்லாமல் உயர்வதற்காகவும் மாகவே இருக்கிறதோ அவனிடத்தில் நான் பொருளை கொண்டே ஆயிரும் அவனை அதை ஒரு பொருட்டாக நினையாமல் எனன்டத்தில் சுலபமாகவே அனுபவிக்கறையாதிருந்தான். இடையில் குடிகெடுத்த கலியினுடைய துரபத்தியால் நான் நினைத்த சத்தியவலியையும் பெருமையையும் மறந்து அகங்கரிப்பின் போதனைக் கிணங்கி எனனை நானே மெடிதாகக்கொண்டேன். எனக்கு ஆபத்து நேரிட்டிருக்கிற நிலைமையில் அகங்காரத்தில் அகங்காரமாக காணவில்லை. அவனை நான் எண்ணம் சொல்லிலும் தற்கு எனனைக் கையாளாகக் கொண்டானென்பதைக் கூட நாடாது பேராசைக் கடலில் வாழ்ந்து மூழ்குமென்னைக் கரைசேர்ந்த வந்த கடவுளென நினைத்தேனோசம் போனேன். கலங்கு நல்லவனென்பதும் கெட்டவனென்பதும் இலலை. அங்கனம் புகுந்த இடமெலலாம் பாழ்தான போலிருக்கிறது. அவன முல்பு, நானலல வெறுக்கப்பட் நானே ஆண்டியாக்கினான். இப்போது அகலிசகு உதவியாக இருந்த எனனை எனக்குளளத்தம் போக்கிய பரதேசியாகுவான போலிருக்கிறது. நானன் ஈசர புறநதில் வந்திருக்கிறான. கட்நத விஷயங்களை நினைத்து இப்போது ருத்துவநிற் பயனில்லை. ஆனல கலிமாதத்தி ரம எனனை விட்டு நீங்குனனையல்லது எனனுடைய சூதாட்டம் எனனையபோதும் விடாது நீங்காது. ஆகையால அதை இன்னும் ஒருமுறை அகளாடுஞ் சூதிபபாகுகிறேன்" எனறு சொல்லிக கொண்டு மொகுகட்டான் பலகையையும் சூதிகாயகளையும் கைக் கொண்டு தன் அமைச்சாகள் புகழ நானிருந்த சேரலுகு வந்து சேரந்தான.

நளன் புட்கரனைக கணடு "அரசனே, நீ இப்போது எவ்கைப் போருக்குத் தயாராக வந்திருக்கிறாய்?" எனக்கேட்கப் புட்கரன் "நான் சூதுப்போருகு வந்திருக்கிறேன். அதில் என்னைத்தோற் கடிதாலல அப்போதே நான எவ்வகைப் போரிலும் தோற்றவ

ணென்பதற்கையமில்லை. அதற்குப் பதியமாகத் தமையன்தியைத் தாம் வைத்தால், நான் எனதுடைய கடல்சூழ்ந்த பூமி முழுவதையும் என் ஆருயிரையும் ஈடாக வைப்பேன்" எனறான.

நளன அதற்குட்பட்டுக் காயகனைக் கைகொணடு தான் இருதுபர்ணனிடத்திலிருந்து கற்ற அட்சவிருதயம் என்னும் கணக்கு வித்தையின வலியால் மிகவும சுலபமாக வெற்றியடைந்து தானிழந்த செல்வமும விஸதாரமான மாடமாளிகைகொண்டு வஞ்சனையாலடையும் பயனுக்குதாரணமாகத் தனக்கு முனனிற்கும புட்கரனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு பகரலுற்றான.

"சகோதரனே! உன நிலைமையை இப்போது சற்று நிதானித்துப் பார. நீ எல்லாவற்றையும இழந்து தனி ஆளாக நிற்கிறாயே. உனக்கு இபபோது யார் துணை முனனே உனதுடைய சூதுக காயகளில் புகுந்து உருணடுருண்டு புரண்ட கலியை எனக்கே விட்டாய். கெட்டவாகள ஆபத்துக காலத்தில் உதவமாட்டார்கள எனபதை உணர்ந்தாயோ. அவாகளுடைய வெல்லம போனற வரர்த்தைகளுக்கிணங்குவது மீளா விபத்தை வருவிக்கும என பதை அறிந்தாயா. சேழிக்கும செலவ செருக்கினனும ஒழிந்தாயா. பொறுமையை அரிந்தாயா. மறதனை மறந்தாயா. அறத்தை நினைந்தாயா. என்னிடத்திலிருந்து நீ கவாஙத அந்தரடும் உன்னுவியும இபபோது எனனுடையவை. நான உனனை எவ்விதமாகச செயவதற்கும உரியவன். வஞ்சனை தான் குடிகொண்ட இடத்தையே கொளுத்தும எனபதை அறியாது அதைக கைக கொணடு பஞ்சையாகிப் பாரகேக்கு நிற்கினறாயா. நான் இந்நகரை விட்டுக காட்டுக்குப் போகுமபோது உனக் குரைத்த உறுதி மொழிகள் உணமையென இபபோது விளங்குகினறனவா. நான அவ்வளவு உனக்குப் புகட்டியும் அவற்றை இகழ்ந்து செல்வப்பேயபிடித்து எப்போதும உனனத பதவியை அடைவதற்குப் போதுமான புணணியம செயயாத நீ அவ்வுன்னத பதவியை அடைந்தவுடன் தலைகால்தெரியாமல் என்னை விரும்பிப் பின் பற்றுவோரையும் எனக்காகப் பரதவிப்போரையும் மரண தண்டனைக்கு ஆளாக்கினாயே. இப்போது உன்னைப்பற்றி வருந்துபவர் ஒரு

வையுங் காணவில்லையே. அதனால் இருகுடிகள் உன்னிடத்தில் எவ்வளவு பற்றுடையவராயிருக்கின்றனரென்பதை நீயே தெரிந்து கொள்ளுதற்குப் போக்கடிக்கப்பட்ட அரசனுக்குச் சேனையும் வேண்டியதில்லை. அதற்குப்பலகையுமுண்டோ

மறமனத்தா னில்லாத மாயாத்த வேந்தன்
உறுமனத்த னுயி யோழுகின் --றேறுமனத்தார்
பாயிரங் கூறிப் படைதேய்க்கு மாலைசேய
ஆயிரம் காதைக்குக்கோ கல்.

அவன மொழிகொளுகுடைபடாத நிலமும் உளவோ. நீ என் குடிகளை கடனதினை விசாரணையும் அதனால் நீ அடையும் பயனையும் பிறராகவுற்ற குறிவித்துக் கொங்கிலீசனையானது தண்ணெக் கைகையொண்ட கபலரிய முறிக்கும் என்பதை அவர்களுக்குப் புலப்படுத்தி அதற்கு உசாவணமாக உன்னிடமிய காணிக்கையிறை. சகோதரனே, எப்போதும் அனுபவிலை ஆருங்காரியம் அதிகாரத்தாலாகாது; ரணமையாலருங்காரியம் நீயையலாகாது இப்போது யாரும் உலகத்தில் உன் உயிரும் உனக்குச் சொந்தமில்லாமல் உற்றதுணையாயிருக்கின்ற உனதன உயிரை நீக்கினாலும் அல்லது நீ என்னச் செய்தாலும்போல் நானும் உன்னைக் காடிக்கொண்டிருந்தும் உனக்காகப் பரிசரிப்புப்பண்ணுவாரும் உன்னைப் பின்பற்றுவாரும் யாராயினும் ஒருவருண்டோ. பிறகு காட்டிலாவதுவேறெதாகாட்டிலாவது உன்னுயிரும் மானமும் அழியாமலுனைப்போலாவது நீ காலமுழுக்கமுடியுமா. நீ எனக்குச் செய்ததற்குப்பிரதியாக நானும் அவ்விதமே உனக்குச் செய்தால் என்னைகுறை கூறுவாருமுண்டோ. இச்சமயம் நானே உனைக காவாவிடில் நீ உயிர்பிழைக்கமுடியுமா? நீ செய்த வஞ்சனையும் உனதுடைய குரூரத்தனமையும் யாவருடையமனதையும் புண்படுத்தி உன்னை கொன்றாலும் பாபமில்லையென்று நீர்மானித்து அக்காரியத்துக்கு சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் அதை நன்றாகத்தெரிந்துகொண்டமையால் உன்னை அவர்களிடத்தில்காட்டிக்கொடுக்க எனக்கு மனமில்லை. ஆதலால் நீ உன்காட்

டையடைந்து பொருமையை ஒழித்துச் செங்கோல்கொண்டு நீரபெற ஆண்டுவருவாயாக'' என்றகருணைக்கடலாகிய களன் புட்கரணுடைய நீலை எல்லாம் மனத்திற்கொள்ளாமல் அவனுக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாதபடி தன்னேயில் ஒருபகுதியை அவனுக்குத்துணேயாக விடுத்து ஒரு சிற்றரசனுக்குரிய அரச அங்கத்தோடி அவனே அவனுடைய நாட்டுக்கனுப்பினன்.

புட்கரன் வெட்கித் தலேகுனிந்து தான்வந்த பழைய வழியைப் பார்த்துக்கொண்டே தன் நகருக்கேகினனன.

பின்பு களன் தன் நகரில் பிரவேசிப்பதற்காகக் கணிதவல்லோரை அழைத்து நல்ல நேரம் பார்க்கச்செயது அச்சுபபரையில் மாலிநத நகரத்துட் பிரவேசித்தான். அந்நகர மாந்தர் களன் காட்டுக்குப்போன அந்நாள்முதல் தாயைப்பிரிந்த கனறு போல வாட்டமுற்று களனேக் காணுங் காலத்தையே எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அலலும் பகலும் அவனேயே நினேத்து ஏக்கமுற்றிருந்தமையால் இப்போது களன் வெளிப்பட்டதையும் படடணப் பிரவேச காலத்தையும் அறிந்து குதூகலித்துத் தமமை மறியாது ஆடுவதும் பாடுவதுமாக எங்கணும் ஆனந்தமே மேலிட்டு அந்நகரை ஒப்புயரவிலலாதவாறு அலங்கரித்துத் தமது அரசன் வரவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். களன் மேருகிரிபோன்ற தன் தேரில்மந்து நால்வகைச் சேனைகளும் மிருந்த களிப்போடு தனேச சூழ்ந்துவர அமைச்சர்கள் மலாந்த முகத்துடன் தேருக்கு முனனே செல்ல ஆரமபையரையும் ஏவல் கொள்ளும் அழகுவாயந்த மாதாகள் பூரண கும்பமேந்தி அன்னம் போல் முன்னே நடக்கக கலியாகிய இராஜவீதியில் பிரவேசித்தான்.

அந்நகரத்தார் அவ்வீராஜவீதிகளில கூடி எள் வீழ இடமில்லாமல் நெருங்கித தமது அருள் வள்ளலாகிய களனேக் கண்டவுடன் சூரியனேக்கண்ட தாமரைபோல் முகமலர்ந்து '' ஜயஜய விஜயீபவ'' என்றும், 'எங்கள் கலியை நீக்கவந்த கருணாகரனே !*

சத்தியம் நிலைத்தது; அசத்தியம் தொலைந்தது. தம்மைக் காணுதற்கு நாட்களெல்லாம் கடை நாட்களாயின. சம்மதைகண்ட இந்நாளே எல்லாம் விண்டு ஏகபோகம அனுபவிக்கும் நன்னாளாயிற்று. தாம் எழுந்தருளிய இன்றுதான் இந்நாடு எவ்வளவுக்கு நாடாகத்தோற்றுகிறது. நாடுகள் எல்லோரும் தமக்கே அடிமைகள். எம்மைக் காக்கும் கடன் இவரோடே ஏமைவிட்டு நீங்கியது. தாமில்லாத ஒவ்வொரு நாளேயும் ஒவ்வொரு உகாந்தகாலமாகக் கழித்துப் பிழைத்தோம். எங்களுக்கு இனி கற்காலந்தான்'' என்றுதமது ஆனந்தம் ஒருவிதமான சமரிலேமை தடையுமவரையில் நாவாரத் துதித்தார்கள்.

நளன், வெகுநாளைக்குமுன்னே தாய்தந்தையரை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாத குழவிகளைபோல தன்னைப் பின்தொடர்ந்து வினபு கலியின மாயையால் ஏமாற்றப்பட்ட தனது ஆன்புரிந்த குடிகளைத் தன் மக்களெனக் கொண்டு மகிழ்ச்சியடைந்து அவர்க ளுடைய மலரடிகளைத் தானும் மலர்ந்து அகங்களிதது நகை முகங்கொண்டு அவர்களுடைய துன்பங்களையும் தூயமையான வார்த் தைகளையும் செவிபாரதகேட்டுக்கையமர்த்தியும், திருமுடியசைத் தும், புன்னகைகாட்டியும், கருணைமிகுந்த கடைக்கண்ணுற் பார்த் தும் அவர்களிடத்தில் தனக்குள்ள அன்பை வெளிப்படுத்திக் காண்பித்துக்கொண்டு தனது அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகுவாயந்த அரண்மனைக்குள் தேவதூதுமி போன்ற வாத்திய ஒலியோடும் வேதியர் ஆசியோடும, ஒரு முகூர்த்தம்வரையில் ஓயாதுகோட்டி ஆரவாரித்த தனது குடிசனின் கரவோசையுடனும் பிரவேசித் தான். அப்போது வேதியர்கள் மகாபாபியாகிய புட்கரண் வீற் றிருந்தமையால் புனிதம நீங்கிய சிம்மாசனத்திற்குச் சாந்தி முத லியன செயது மந்திரங்களால் அதைச் சபாமண்டபத்தில் ஸ்தா பித்து அதற்குத தூபதீபங்காட்டி ஆசித்த தாமாசனமாக்கி அதன்பேரில தர்மதேவதையாகிய நளனே வேதஒலியோடு அமர்த செயது இரத்தினக்களஞ்சியமாகிய கிரீடத்தை அவன் முடியி லமைத்துக்கையிற் செங்கோலைக்கொடுத்தனர். அக்காலத்தில் சித்தரசரும் மந்திரிமார்களும் நளனை சக்கரவர்த்தியென ஒப்

புக்கொன்வதற்குரிய நியமப்படி அவனுக்கு வந்தனம் அளித்து மகிழ்ந்திருந்தார்கள். அனைவரும் முதல் அங்கமானது போகபூமி யெனவே விளங்கிற்று.

பிறபு நளன் தூதுவரை முறைபிரித் தமையாதியை அழைத் துவரக் கட்டளையிட்டான். அச்சூதுவர் குண்டினபுரத்தை அடைந்து தமது சகோதரவாதியின் கட்டளையைத் தெரிவித்தார். வீமராஜன் மிகக்களிப்படைந்து அரசாங்கருக்கு வேண்டிய பொருள் களை தன் புதல்வியைப்போல அவள் குழந்தைகளையும் தானே வரான தனக்கிடமிருந்த ரிதத்தினால் விலைகளில் அயோத்தி அம்பர்ஞ்சி பிடதகாட்டுக்கு கல்லிவேகாயில் பிரயாணப்படுத்தி அனுப்பினான்.

தமையந்தி தன்னை மலர்ந்த செந்தாமரைபோல் முகமலர்ந்து மாலிருந்த நகரத்தை அடைந்து தனை எதிர்கொண்டு அழைக்க வந்த கால்வகைச சேனையும் உற்றமித்திரரும் அனேக தோழி களும் தன்னைசூழ்ந்துவர அரண்மனையை மோதுகிற சென்றாள், தமையந்தியின் வருகையானது பனைஞ்சோலைக்கு முன் அங்கனை விட்பபோன இலக்குமி திருமபபும் அயுத்தத்தை யொத்திருக் கது. அக்குடிகளும் தமையந்தியைக கண்ட வளவில் தாயைக் கண்ட கனறுபோலும், மனையைகண்ட பயிர்போலும், மேகக் கைக்கண்ட மயில்போலும், சுகந்திரைகண்ட ஆமபல்போலும் களித்துச் செழித்து மலாமுகங்கொண்டனர். தமையந்தி அம மாநகர் அன்பினமிகுதியைகண்டு மனமகிழ்ந்து அரண்மனையை அடைந்து விலைகளிட்டிழிந்து தன் மகளோடு ஒருமயிலானது ஒரு சிறந்த கற்பகக் காவைத்தேடிச்செல்வதுபோல்வனிருக்கும் இடத்தையடைந்து அவன் செந்தாமரை போன்ற பாதங்களை வணங்கி நின்றாள்.

நளன் மனமுவந்து தன் தரும பத்தினியைத் தழுவித் தன அருமை மக்களை எடுத்தணைத்து உச்சிமோந்து அன்புபாராட்டி னான். பின்பு நளசக்கரவர்த்தி

ஆழிசூழ் புவிமுழுவது மாழி யொன்றுருட்டி
வாழிநல்லறம புரிந்தரு மகம்பல வாறறிச்
சூழிமால்வரை பிடரூறு சுமையொழித்தாறப்
பாழியம் புயத்துலகெலாம் பரிதத்தினி திருந்தான்.

புட்கரஞல் கைவிடப்பட்ட முப்பத்திரண்டி சருமங்களையும உயிரபபிசது அனேக யாகங்களைச செயதான. அதஞல தேவர்கள மகிழ மாதமமும்மாரி தவறுமல பெய்தது. டஞ்ம ஒழிந்தது. வயல்களெலலாம பயிர நிரமபி வரப்புயாருதாமையும அலலியும களைகளாக மலருபடி நீர நிறைநதிருநதன. நாடி முழுதும தரமமரைத தாடாகங்களும பொயகைகளும சிறநத சோலைகளும மிகுநது இபபோது நாகலோகமாவது தேவலோகமாவது இப பூவுலகுகுச படடாகுமோ எனத தாமமரைத தணிகள நாக லோகத்திறகுச சென்றும சோலைகளிலுள்ள விருகஷங்கள தேவ லோகத்தைத அதிதமும பார்தசன. சோலைகளிலெலலாம மயில் களும குயில்களும ஆடபாடின. குளஙகளிலெலலாம அனனப பறவை குடிசெயனடன. எவ்விடதிலும எவ்வகைததானிய ங்களும பலித்தன, வேதியாகள தமககுரிய தொழிலகளை மகிழ்சி யோடு செயதுவநதனர். முற்றவருணதாரும தமககுரிய சரு மங்குறையாது கடைதுவநதனர. அதஞல் அகாடானது விண ணுடனை விளஙகிற்று. நனசகுகமவாதத்தி தனது ஆகஞை சகல மை உலகததை யாளத தான் செஙகோலகொணடு திக்குயானை களாற் சுமகபபட்ட திக்கடல் சூழ்நத பூமி முழுதும் தனதோள் களிறசுமநது அவற்றின பாரததைப போகி அறம பொருள இனபம வீடெனனும நான்கு புருஷார்தஙகளையும எவரும எளி தில் அடையுமாறு தனகுடிகளை நல்வழிப்படுதத்தி தான் குடிக ளுடைய நிலைமைகளும காலவேறுபாட்டிககும தககபடி அவரகளி டத்திலிருநது அரசிறைகொணடு அதை அவர்களுடைய நனமை யின் பொருட்டே செலவிட்டித தனமையதியுடனும் குழந்தைக ளுடனும சோலைகளிலும செயகுன்றுகளிலும வி ளை யா டித் திவ்விய தடாகஙகளில் புனலாடித் தேவபோகத்தினும மே

லான பல இன்பங்களை அனுபவித்தது பல நாள் கிடந்தகாட்டை அரசாண்டு வந்தான.

"கேள் தாமதனே! சத்தியம் எப்போதும் அழிவுறுதி அசத்தியம உலகத்தில கொஞ்சமாவது தலையெடுக்காவிட்டால் அவ்விரண்டின் பெருமை சிறுமைகளும, காலபேதங்களும பலா பலங்களும வெளிப்படமாடடா. ஆகையால உனது பொறுமை யையும் சத்தியத்தையும உலகத்தில் யாவரும நன்முகத்தெரிது கொண்டு எவரும் நன்மையைக்கடைப்பிடிபபதற்காகவே உனக்கு இக்காரியங்கள் சமபவித்தன. இன்னும கொஞ்சகாலத்துக்குள் நீயும் களசசக்கரவர்த்தியைப்போல, உனது பகைமை ஒழிந்து இப்பரதகண்ட முழுதும் ஒற்றைக்குடை நிழற்றச செங்கோல் அஷ்டதிகஜகளிலும செல்லப பூமிதேவியின் பாரததைப்போகி பூமண்டலேசவரனே உனது அருமைத தமபிமார்களோடும தோழமைதையோடும கீரத்தியும சத்தியகீர்த்தியும் அவைக் காள வரையில் பூமியில் வேரூன்றுமபடி அரசாள்வாய என்பதற்கையமில்லை. உனக்கு ஒருகுறையும வராது. சகல மஙகளமுமண்டாகட்டும். நான் சென்று வருகிறேன. சுபம. சுபம, சுபம" எனத் திருவாயமலர்ந்தருளி வியாசமுனிவர தமக்கிஷ்டமான இடத்துக்குச சென்றனர.

வாழி வாழியிம் மாக்கதை கேட்பவர்
வாழி வாழிநம் மன்னவன் ஞெல்புகழ்
வாழி வாழிநற் றீந்தமிழ் நாவலர்
வாழி வாழிநல் லோரறன் வாழியே.

முற்றிற்று.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	பாரா	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
3	3	5	யோசனை (100 மைல்)	யோசனை (8மைல்)
10	1	1	தெளிதோறபோல	தெளிதாற்போல
23	1	2	பிகவலலேயோ	பிடிகவல்லேயோ
24	2	5	கருதிருவனே	கருதருவனே
26	1	15	பழமொழி	பழிமொழி
27	2	2	அசகம் யிர்ப்பு	அசகம் பயிர்ப்பு
42	2	13	தெரிவித்தாகள்	தெரிவித்தாள்
46	1	16	அவவாறடைந்த	அவ்வாறடைந்த
46	1	24	கண்டரிவ	கண்டறிவ
48	1	15	கொடுக்கப்பட்ட இரண்டு நூயமை	கொடுகைகப்பட்ட தூய்மை
51	3	6	அரசன்	அரசர்கள
55	2	1	வெள்ளைக்குநிரை	பசைகருநிரை
57	1	2	விசையாக	வரிசையாக
75	2	1	தாநி	தூநி
77	1	8	மனவுறுதி	மனவுறுதியையுடைய
,,	1	15	பினபு அளிக்கப்பட்ட	பின்பு தேவேந்திரனால் அளிக்கப்பட்ட
94	4	1	மயிலிற்	மயலிற்
95	2	9	சிதறிவிடும்	சிதறிவீழும்
105	2	8	தமையநதினிடதில்	தமையநதியினிடத்தில்
,,	,,		நூதாக	நனனேத் தூதாக
109	4	2	கணகளேயுடையவளே	அழகியகண்களேயுடையவளே
117	3	8	ஒலியுளள	ஒளியுள்ள
122	1	7	காரியத்தையும்சாதிக்க	காரியத்தையும் சாதித்தது போல் இனிதாதிக்க

பிழைதிருத்தம் (தொடர்ச்சி.)

132	1	8	தொடித்து	கெடுத்து
.,		20	ஞ்ஞையில்	வஞ்சனையால்
132	1	23	வொலறுகிறேன்	சொலலுகிறேன்.
133	1	18	ழுதியான	தகாத
133	1	28	விட்டதாழ்மை	தொட்டிகாழ்மை
136	5	3	வடாகதம	வடபக
136	5	9	கனிப	கனிபால்
162	1	26	ழுறையே	குறையே
164	1	6	பொயயை	மெயயை
171	1	6	அப்பொருளீனற	அப்பொருளிலாமையால்
175	1	27	கினறேனும்	கின்றேனும
200	1	1	அவனே எல்லாம	அவரே எலலாம்
215	1	19	நீரானுண்	நீருளுண்
221	2	4	காவாகாழினை	காவாதாழியின்
226	2	13	சேர்ந்தேன்	சேர்ந்தான
236	செய	2	நீதாதுணிவனேறு	நீதாறுணிவனேறு

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY